

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

คำนำ

ตั้งแต่หนังสือ “บทสวดของฉัน” ได้จัดพิมพ์เป็นครั้งแรก เป็นจำนวน 1,500 เล่ม และได้เผยแพร่ออกไปเมื่อ 2 ปีก่อน ฉันได้รับทั้งโทรศัพท์ โทรศัณยบัตร และจดหมายอย่างมากมาย ทั้งจากคนที่ฉันรู้จักและไม่รู้จัก

มีเด็กสาววัย 19 ปีคนหนึ่งโทรมาหลายครั้ง แบ่งปันให้ฟังว่าเธอไปเฝ้าไข้ลูกชายวัยขวบเศษที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และเห็นหนังสือ “บทสวดของฉัน” วางอยู่ชั้นล่าง จึงหยิบไปอ่านในห้อง เธอเล่าต่อพร้อมน้ำตาว่า เธอเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด แต่จากสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตเธอ เธอเลิกมีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว จนมาอ่านหนังสือเล่มนี้ เธอจึงรู้สึกว่พระเจ้ามีอยู่จริงและอยู่ข้างๆ เธอนั่นแหละ

อีกคนโทรมาเพื่อมาขอบคุณด้วยความตื่นเต้นและแบ่งปันให้ฟังว่า เธอได้แต่งงานกับสามีที่ไม่ใช่คริสต และขณะนี้ มีลูกสาววัย 11 ขวบ หนึ่งคน เธอได้สั่งสอนให้ลูกทราบเรื่องพระเจ้าบ้าง แต่ต้องแอบๆ เพราะไม่กล้าให้สามีทราบ เธอได้หนังสือ “บทสวดของฉัน” หนึ่งเล่มจากเพื่อน และเอากลับบ้าน เย็นนั้นลูกสาววัย 11 ขวบของเธอเห็นเข้า นึกว่าเป็นหนังสือสำหรับเด็กๆ เพราะหน้าปกเป็นรูปเด็กคุกเข่าสวดหน้าเตียง ปรากฏว่าลูกสาวอ่านแล้วชอบมากและไปคุยกับเขาว่า

“คุณแม่คะ ที่แท้พระเจ้าอยู่ใกล้ๆ พวกเราตลอดเวลาเนือง หนูอยากมีความเชื่อเหมือนผู้เขียนคนนี่จัง คุณแม่ช่วยสอนหนูเกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่านี้ซิคะ”

ผู้ชายคนหนึ่งเกษียณแล้ว ขณะนี้สุขภาพไม่ค่อยดีและอยู่ตัวคนเดียว เขียนมาแบ่งปันให้ฟังว่าเดิมเขาารู้สึกท้อแท้ในชีวิตและความเชื่อในพระก็เสื่อมลงๆ แต่เมื่อได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉัน” แล้ว ทำให้เขามีกำลังใจสู้ชีวิตต่อ โดยยึดพระเจ้าเป็นหลัก เพราะเขาถูกคิดได้ว่า ในโลกนี้มีใช่เขาคนเดียวที่ประสบกรรมชีวิต ยังมีคนที่เจอปัญหาร้ายแรงกว่าเขา แต่ถ้ายึดพระเป็นหลักแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปได้

และยังมีคำแบ่งปันอื่นๆ อีกมากมาย แต่สรุปเหมือนกันทุกรายคือ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ทำให้ผู้อ่านกลับมา มีความเชื่อในพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

ฉันดีใจมาก เพราะฉันเองเริ่มเขียนบทสวดบทแรกถวายแด่พระ เพราะฉันไม่ทราบจะแบ่งปันความทุกข์กับใครดี แต่หากบทสวดของฉันทำให้ผู้อื่นมีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น หรือกลับมา มีความเชื่อในพระองค์ใหม่ ก็เท่ากับฉันได้ตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่มีต่อฉันอย่างล้นหลาม

และยังมีผู้ขอหนังสือเล่มนี้เข้ามาเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง ฉันจึงตัดสินใจพิมพ์ครั้งที่สองอีก 2,000 เล่ม มีผู้แจ้งว่ายินดีจะช่วยค่าพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ฉันได้บอกทุกท่านไปว่าฉันพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้าและพระแม่มารีอา ดังนั้นจึงจะไม่มีการขาย หากผู้ใดมีใจศรัทธา ก็ขอให้สวดสายประคำ 1 สาย (หรือมากกว่าก็ได้) หรือสวดอธิษฐานเพื่อจะได้ถวายเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้าและพระแม่มารีอาพร้อมกับฉัน

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีอา จงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกคนเทอญ

ลูกขอพร: องค์คุณหนึ่ง

คำนิยม

ขอแสดงความยินดีกับการจัดพิมพ์หนังสือ “บทสวดของฉัน” (My Little Prayers) เป็นครั้งที่ 2 มีคำกล่าวไว้ว่า “อะไรที่เป็นของดีจริง ก็ย่อมอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง” นี่ย่อมแสดงว่าพลังจากเนื้อหาและบทสวดของผู้เขียนในหนังสือได้ส่งผลในจิตใจของผู้อ่าน และหนังสือก็ดำเนินไปได้ด้วยตัวของมัน ปากต่อปาก โดยปราศจากการโปรโมทหรือประชาสัมพันธ์ จะมีอะไรเป็นของดีเท่าการภาวนาที่เราสรรเสริญพระเป็นเจ้า และพระองค์ทรงพอพระทัยสดับฟังคำทูลวอนขอของเรา เมื่อผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้ทุกครั้งแล้วไม่ว่าจะอ่านบทไหน จะเป็นการดีที่ผู้อ่านทุกท่านได้ลงมือสวด “บทสวดของท่าน” ... เหล่านั้น ก็จะกลายเป็น “บทสวดของฉัน” ... เป็นของกลาง ... เป็นบทสวดภาวนาสากล ... เป็นของทุกคนบนโลก ใช้สวดได้ เฉกเช่น “บทสวดของฉัน” เล่มนี้

บาทหลวงยอห์น บัปติส พงศ์เทพ ประมวลพร้อม
เมษายน 2005

คำนิยม

“การภาวนาเป็นการสนทนากับพระเจ้า” ต้องการความตั้งใจ ต้องการเวลา ต้องการความเชื่อ แม้นคนไม่มี ความเชื่อ ก็ต้องสวดเพื่อขอให้มีความเชื่อ และประสบการณ์ภาวนานี้แหละจะช่วยเพิ่มพูนความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น

ประสบการณ์การภาวนาของเราส่วนใหญ่จะเป็นแบบท่องสวดขึ้นใจ สมัยเด็กๆ ที่เรียนคำสอนแบบท่องขึ้นใจ ท่องจำ และเน้นการท่องขึ้นใจจนไม่ค่อยได้ให้ความสำคัญของการภาวนาที่มาจากใจ แบบสนทนากับพระเจ้าด้วยตนเอง

คนรุ่นใหม่มีปัญหาเรื่องการสวดภาวนา จะสวดอย่างไร? เพราะมีแต่เรื่องวุ่นวายตลอดเวลา ยิ่งเป็นคนที่ยังต้องทำ มาหากิน เป็นนักธุรกิจประเภทที่บางคนพูดว่า “ตัวเป็นเกลียว หัวเป็นน็อต” รู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก ไม่มีเวลา เป็นไปไม่ได้เอา เสียเลย

แต่หนังสือ “บทสวดของฉัน” (My Little Prayers) ซึ่งคุณศรินทร เมธีวีชรานนท์ หรือ “คุณหนู๋” ได้เขียนขึ้น เผยแพร่ในกลุ่มเล็กๆ และได้รับความสนใจ เป็นประโยชน์จากเพื่อนๆ เห็นว่าน่าจะจัดพิมพ์เป็นเล่ม เพื่อเผยแพร่เรื่องการ ภาวนาในสังคมปัจจุบัน เป็นบทภาวนาสำหรับคนศตวรรษที่ 21 “บทภาวนาแห่งชีวิต” เป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตประจำวัน

“บทสวดของฉัน” (My Little Prayers) เล่มแรก หนาถึง 488 หน้า หมดในเวลาอันรวดเร็วและกำลังจัดพิมพ์เป็น ภาษาอังกฤษด้วย สำหรับเล่มนี้เป็นเล่มที่ 2 ก็ใกล้เคียงกัน นอกจากบทภาวนาแล้ว ยังมีภาพประกอบที่ “คุณหนู๋” ลงทุน ไปเข้ารับการอบรมการถ่ายภาพด้วยตนเอง ในโอกาสที่สื่อมวลชนคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้จัดขึ้น เมื่อทำอะไรแล้วเอา จริง พุ่มเทให้สิ่งที่ทำจริงๆ จึงทำให้หนังสือเล่มที่ 2 นี้ สะท้อนความคิดการภาวนาด้วยภาษาอักษรและภาษาภาพอีกด้วย

ในนามสื่อมวลชนคาทอลิกฯ ขอชื่นชมในความศรัทธาและน้ำใจที่ “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” คนนี้ได้จัดพิมพ์และ เผยแพร่ด้วยทุนการพิมพ์ของตนเองทั้งสิ้น อยากรู้ให้คนได้ภาวนา ได้ข้อคิด ได้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ และมั่นใจว่าหลาย คนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ก็จะมีชีวิตเหมือนกันได้สวดภาวนาไปด้วยและจะรู้สึก “ไม่ยากเลย”

ถ้าเราเข้าใจการภาวนาแบบนี้ จะทำให้การภาวนามีความหมาย มีชีวิตชีวาในแต่ละวันเสมอ ทำให้เราสำนึกเสมอ ว่า “พระเจ้าสถิตกับเรา” และอยากจะสนทนากับพระองค์เสมอ

บาทหลวงวรยุทธ กิจบำรุง
สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย
เมษายน 2005

สารบัญ

บทที่ 101 Little Things Bring Big Happiness	8
บทที่ 102 สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่	10
บทที่ 103 ไม่แต่ง มาแข่งกัน	12
บทที่ 104 ความสุขที่...บริสุทธิ์	14
บทที่ 105 Life is beautiful !	16
บทที่ 106 วันแม่	18
บทที่ 107 เดี่ยวไม่โครโฟน	21
บทที่ 108 แพะรับบาป	23
บทที่ 109 เมื่อคุณมองหน้าฉัน คุณเห็นอะไร	25
บทที่ 110 เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญ...คนพิการ.....	27
บทที่ 111 การอวดพระเจ้า	29
บทที่ 112 “บุญ”	31
บทที่ 113 ลูกของพระองค์อีกคนหนึ่ง	33
บทที่ 114 ปัญหาความยากจน	36
บทที่ 115 วันพระคริสตสมภพ	38
บทที่ 116 บทสวดวันปีใหม่	40
บทที่ 117 “ไทยแลนด์ตะลุมนบอนโอเพ่น”	42
บทที่ 118 ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย	44
บทที่ 119 การตอบของพระเจ้า	46
บทที่ 120 ความรัก	48
บทที่ 121 “The 7 Ups”	50
บทที่ 122 สิ่งควรทำ 7 ประการ	52
บทที่ 123 จงประกาศ....แก่คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า	54
บทที่ 124 ความงามของสตรี	56
บทที่ 125 ความงามของสตรี	58
บทที่ 126 จงประกาศ...ทุกครั้งที่มีโอกาส	59
บทที่ 127 The Final Analysis	61
บทที่ 128 Interview with God	63
บทที่ 129 การสัมภาษณ์พระเจ้า	65
บทที่ 130 คุณแม่	67
บทที่ 131 ความกล้าที่จะปฏิเสธ	69
บทที่ 132 พระเจ้า...ทุกเวลา	71
บทที่ 133 ความสมหวัง	72
บทที่ 134 วันแม่	73
บทที่ 135 คนเฝ้าขยะ	75
บทที่ 136 Love Comes Softly (ชื่อภาพยนตร์)	77
บทที่ 137 ความจริงและความถูกต้อง	79

บทที่ 138	ความสมดุลของชีวิต	81
บทที่ 139	สายลมและแสงแดด	83
บทที่ 140	เงาชายของข้า	85
บทที่ 141	คนตาบอด	87
บทที่ 142	คริสต์มาส (2004)	89
บทที่ 143	ปีใหม่ 2005 (1)	91
บทที่ 144	ปีใหม่ 2005 (2)	93
บทที่ 145	Fatalism: ชะตากรรม	95
บทที่ 146	ความเงียบกับดนตรี	97
บทที่ 147	หม่อมกับบะหมี่	99
บทที่ 148	นายชุมพาบาสที่ยิ่งใหญ่	101
บทที่ 149	A Simple, Humble Worker	103
บทที่ 150	เมืองผู้ดี	105
บทที่ 151	ของขวัญล้ำค่า	107
บทที่ 152	A Life Reborn	109
บทที่ 153	ความรัก	111
บทที่ 154	หนังสือ “บทสวดของฉัน” การพิมพ์ครั้งที่ 2	113
บทที่ 155	แก้ว (หรือท่า) สิ่งผิดให้เป็นถูก	115
บทที่ 156	ตำแหน่งของพระเจ้า	117
บทที่ 157	ตื่นเช้า...นิรันดร์	119
บทที่ 158	“รวย”	121
บทที่ 159	ชีวิตคือละคร	123
บทที่ 160	จงใช้เวลา...	125
บทที่ 161	กระแสรียก	127
บทที่ 162	คริสตสมภพ	129
บทที่ 163	ปีใหม่ 2006	131
บทที่ 164	ความสุข	133
บทที่ 165	ศูนย์บรรเทาใจ	135
บทที่ 166	ประสบการณ์ชาวสะมาเรีย	137
บทที่ 167	เมืองไทยในปัจจุบัน	140
บทที่ 168	เถาถุ่นแท้	142
บทที่ 169	ดอกโมก	144
บทที่ 170	หนังสือ “บทสวดของฉัน” การพิมพ์ครั้งที่ 3	146
บทที่ 171	10 ปี แห่งการเป็นลูกของพระองค์	148
บทที่ 172	9-13.6.2006	150
บทที่ 173	การสวดขอจากพระเจ้า	152
บทที่ 174	“เราจะบอกเล่าเรื่องพระเยซูเจ้า ให้พี่น้องชาวไทยได้อย่างไร”	154
บทที่ 175	Spinning Donut (โดนัทหมุนตัว)	156
บทที่ 176	พระเจ้า...ในทุกสถานการณ์	159

บทที่ 177 เป็นคริสต์...แล้วได้อะไร	162
บทที่ 178 การถวายเกียรติแด่พระเจ้า...อย่างสูงสุด	164
บทที่ 179 บทสวดวันฉลองคริสต์สมภพ / วันขึ้นปีใหม่	166
บทที่ 180 The Pencil Parable นิทานเรื่องดินสอ	169
บทที่ 181 ศูนย์บรรเทาใจ...ครบ 8 ปี	172
บทที่ 182 บทสวดวันเกิด	174
บทที่ 183 การให้อภัย	176
บทที่ 184 ยังจำได้ไหม.....	178
บทที่ 185 ขอพระเจ้าให้รวย (ได้) !	180
บทที่ 186 สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่คนที่รักพระองค์	186
บทที่ 187 หญิง 3 คน	189
บทที่ 188 พระวาจา กับชีวิตฉัน	191
บทที่ 189 คริสตชนกลัวอะไร?	194
บทที่ 190 ความหมายของคำว่า “อัศจรรย์”	196
บทที่ 191 คำอื่นๆ กับพระวาจาของพระองค์	199
บทที่ 192 ชีวิตมนุษย์	202
บทที่ 193 ต้องรู้จักก่อน... จึงจะรักได้	205
บทที่ 194 New Year Prayer 2008	208
บทที่ 195 บทสวดปีใหม่ 2008	210
บทที่ 196 ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไม ... ?	212
บทที่ 197 คนละโลก	215
บทที่ 198 ศิลปะเพื่อพระเจ้า...(ตอนที่ 2)	217
บทที่ 199 จะสวดอย่างไรดี	220
บทที่ 200 ขอเป็นพยาน	222

บทที่ 101

Little Things Bring Big Happiness

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดต่อพระองค์เป็นกลอนภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

I look around

And I see

So many wonders to be discovered

So much joy to be found

And so much happiness to be harvested

In little things I see so many surprises

But it takes an art to do it

The world is full of good's and bad's

Of give and take

Of laughters and tears

I crave not to be a hero nor a martyr

But simply a little woman

Who smiles to ordinary people

Sings with birds on the trees

Whistles in the rain

Prays for those around me

And touches other people's hearts with God's love

At the same time

I stop searching

For fame, favor, nor flattery

I let go

Of my own self

Like a peck of cotton floating skyward

Leaving behind

A heart that takes joy in small things

That brings about Big Happiness, in return.

“Blessed are they whose ways are blameless, who walk according to the law of the LORD.”

Psalm 119 : 1

อาแมน

คุณพ่อพระ: องค์คุณหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 102

สิ่งเล็กน้อย นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายกลอนบทนี้อีกครั้งเป็นภาษาไทย พระเจ้าข้า

ฉันมองรอบข้าง
และฉันก็เห็น
สิ่งน่าอัศจรรย์ใจเต็มไปหมด
รวมทั้งสิ่งน่าชื่นชมอีกเหลือหลาย
และความสุขอันใหญ่ยิ่งรอการเก็บเกี่ยว
ในสิ่งเล็กๆ ฉันเห็นความน่าแปลกใจ
ที่รอให้เราสัมผัสผ่านดวงตาของหัวใจ
โลกนี้เต็มไปด้วยความดีและความชั่ว
การให้และการรับ
รอยยิ้มและน้ำตา
ฉันมีปรารถนาจะเป็นวีรบุรุษหรือผู้โด่งดัง
แต่ขอเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ
ที่ยิ้มให้กับคนทั่วไป
ร้องเพลงกับเหล่านกกาบนต้นไม้
ผิวปากกลางสายฝน
สวดภาวนาขอพรให้คนรอบข้าง
และสัมผัสจิตใจทุกคนด้วยความรักของพระเจ้า
ในเวลาเดียวกัน
ฉันหยุดการไขว่คว้า
หาเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือการเอนอ
ฉันปล่อยให้ตัวฉัน
ล่องลอยขึ้นบนฟ้าดังปุยนุ่นเบาหวิว

คงเหลือไว้เพียง
หัวใจดวงน้อยที่เห็นคุณค่าของสิ่งเล็กๆ
ที่นำมาซึ่งความสุขอันยิ่งใหญ่และแท้จริง

“บรรดาผู้ที่ติดตามในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า”
สดุดี 119:1

อาแมน

คุณขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 103

ไม่แต่ง มาแข่งกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อไม่นานมานี้ พวกเราสตรีทั้งคาทอลิกและคริสเตียนมาประชุมเพื่อจัดงานหนึ่งร่วมกัน ผู้ที่ไปมีทั้งวัยสาว (จริง) วัยเอื้อๆ ของคนชรา และวัยผู้ใหญ่ (ลูกไม่ใช่คำว่า วัยชรา เพราะฟังดูเหยียดแหย่ไปพระเจ้าข้า) ก่อนเริ่มประชุมพวกเราสตรีทั้งหลายก็สังสรรค์กันอย่างคึกคัก ต่างคนต่างก็ทักทายว่า แหม! คนนั้นแต่งตัวสวยจัง คนนี้แต่งตัวสง่างามมาก ตามประสาผู้หญิง เพราะผู้หญิงกับความสวยความงามเป็นของคู่กันอยู่แล้ว พอมีคนหนึ่งพูดขึ้นมาเล่นๆ ว่า “พวกเราแต่งตัวกันสวยๆ แบบนี้ น่าจะมีการประกวดการแต่งกายงามกันนะ” ปรากฏว่าทุกคนอมยิ้มด้วยความพอใจ พลันมีสมาชิกท่านหนึ่งที่เป็นผู้ที่ลูกเคารพรักมากที่สุดคนหนึ่งและเป็นสตรีที่ไม่เคยแต่งหน้าทาปาก แต่เป็นลูกที่รักพระเจ้าด้วยความจริงใจและถ่อมใจมากที่สุดคนหนึ่งพูดขึ้นมาทันควันว่า “ดีจัง เห็นด้วย เอาไหม ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ท่านผู้นี้พูดเสร็จก็ยิ้มและหัวเราะด้วยอารมณ์ดี ลูกและสาว (ไม่จริง) อีกหลายคนที่ชอบแต่งตัวและแต่งหน้าเป็นประจำต่างส่ายหน้าไม่กล้ารับคำท้า เพราะเราต่างทราบว่หน้าตาพวกเรายามไม่แต่งเติมเสริมแต่งเป็นอย่างไร ลูกตอบแทนเพื่อนๆ ว่า “หากไม่แต่ง พวกหนูขอยอมแพ้ตั้งแต่ก่อนแข่งค่ะ”

ลูกเป็นคนชอบแต่งตัว ไม่ใช่เพราะจะไปแข่งกับใคร แต่เพราะลูกเป็นคนชอบเรื่องศิลป์ศิลป์ การแต่งหน้า รวมทั้งการออกแบบเสื้อผ้าเอง จึงเหมือนกับเป็นงานอดิเรก เป็นการได้ใช้อารมณ์ศิลปิน (เล็กๆ) ในชีวิตประจำวัน และเป็นการคลายเครียดจากงานประจำวัน แต่ทุกๆ วันก่อนแต่งหน้า ลูกจะมองหน้าตัวเองในกระจกและบอกกับตัวเองในใจว่า “นี่คือฉันตัวจริง นี่คือน้ำที่เหมือน canvas หรือผ้าใบสีขาวก่อนลงสีน้ำมัน สะอาดแต่ไม่มีสีสันทเลย” พอแต่งหน้าแต่งตัวเสร็จ ลูกจะบอกกับลูกๆ บ่อยครั้งว่า “หน้ามีก่อนและหลังแต่งหน้าแต่งตัว รู้สึกจะเป็นมหัศจรรย์ของโลก อย่างที่ 8 ได้เลยนะ ช่างแตกต่างกันราวฟ้าและดิน!” ลูกๆ ก็หัวเราะ เห็นด้วยกับการเปรียบเทียบของลูก

ต่อมา ลูกถวายเป็นการรับใช้พระองค์ ทำทุกอย่างที่คิดว่าเป็นการรับใช้ที่จะถูกตามพระทัยของพระองค์ กาลเวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ความร้อนรนในการรับใช้พระองค์มิได้ถดถอยลดน้อยลงเลย มีแต่จะเพิ่มมากขึ้นๆ เพราะลูกตระหนักเสมอว่า พอรุ่งเช้าวันใหม่ก็เท่ากับลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์น้อยลง 1 วัน เพราะฉะนั้นลูกต้องรับใช้พระองค์ให้ดีที่สุด และมากที่สุดวันนี้

จากวันที่ลูกกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์มาถึงวันนี้ก็กว่า 6 ปีแล้ว ถ้าเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่เข้าโรงเรียนแล้ว แม้จะยังเป็นเด็กเล็กๆ แต่ก็เป็นเด็กที่เริ่มเต็งเสาแล้ว ลูกทบทวนการรับใช้พระองค์ของลูก ควบคู่กับการสวดภาวนาขอทิศทางจากพระองค์ทุกวัน เพราะลูกขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำลูก นำชีวิตของลูกในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ และที่ละเล็กที่ละน้อย

จากสิ่งครอบข้างเหมือนกระจกเงาบานใหญ่ ลูกเห็นคนรับใช้พระเต็มไปหมด ต่างคนก็ต่างรับใช้ตามที่ตัวเองถนัด บ้างก็แต่งเนื้อแต่งตัวสวยสดงดงาม บ้างไม่แต่งตัวเลย ลูกมองรอบตัว และลูกก็มาสะดุดใจกับคนที่รับใช้พระแบบสมถะเรียบง่าย และสำรวม

ลูกค่อยๆ คิดถึงบทในพระคัมภีร์ “มีวารสำหรับทุกสิ่ง....” ปัญญาจารย์ 3:2... การรับใช้พระ vs การใช้ชีวิตในสังคม...

การรับใช้พระสำหรับแต่ละคนเป็นกระแสเรียกจากพระองค์ ต่างคนต่างกัน คนคนนี้อาจจะมีความสามารถในการรับใช้พระทางหนึ่ง อีกคนอาจจะเป็นอย่างอื่น ซึ่งต่างกันโดยสิ้นเชิง จำเป็นไหมที่จะต้องเดินตามผู้อื่นในการรับใช้พระของเรา?

ถ้าทุกคนหลับหูหลับตาตามกันหมด ก็แสดงว่าเราไม่ฟังกระแสเรียกของตนเองนะซิ! ช่วงหลังๆ นี้ลูกรู้สึกว่าการแสวงหาเรียกของพระองค์ที่มีต่อลูกค่อยๆ ชัดขึ้นๆ ลูกรู้สึกเป็นสุข และมีความปีติในใจยามลูกรับใช้พระองค์เงิบๆ ตามลำพังลับหลังคนทั้งปวง เป็นการรับใช้ที่ลูกถวายพระองค์จริงๆ ไม่มีคนอื่นรับทราบ ไม่มีใครมากำหนด และไม่เกี่ยวกับวัตถุรอบกาย แม้กระทั่งเงินทอง เป็นการถวายการรับใช้ที่บริสุทธิ์ เฉากเช่นเดียวกับหน้าตาที่นอนปราศจากเครื่องสำอางใดๆ ทั้งสิ้น

ลูกกำลังจะหันหลังให้กับกระจกเงาบานใหญ่ที่ลูกส่องหน้าอยู่ทุกวัน และเมื่อลูกหมุนตัวกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ลูกขอละทิ้งการแต่งเนื้อแต่งตัวไว้เป็นชีวิตของลูกในสังคมเท่านั้น แต่ต่อพระพักตร์พระองค์แล้ว ลูกขอเป็นเหมือนผู้หญิงที่เพ่งตื่นนอน ไม่มีใครจำได้ เพราะลูกชอบใจประโยคของผู้ใหญ่ท่านนั้นมาก “ไม่แต่ง มาแข่งกัน” ลูกกำลังเห็นคุณค่าของประโยคนี้นับกับจิตวิญญาณในการรับใช้พระองค์อย่างที่สุดพระเจ้าข้า

“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยืนถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์”

สดุดี 143:8

“ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์”

สดุดี 143:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 104

ความสุขที่...บริสุทธิ์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เป็นความจริงที่สุดเลยพระเจ้าข้าว่าพระองค์ทรงดูแลลูกๆของพระองค์แม้ในเรื่องเล็กๆ และจะทรงประทานสิ่งที่ลูกๆ ของพระองค์ทูลขอ หากสิ่งนั้นเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม

เมื่อ 3-4 เดือนก่อน ลูกเขียนบทสวดบทหนึ่งถวายพระองค์ถึงเรื่อง “ศิลปะเพื่อพระ” จุดเริ่มต้นเพราะลูกหิบบกถ้องมาถ่ายรูปครอบครัววันที่มาทำรังบนต้นไม้หน้าบ้านของลูก ลูกก็เลยคิดว่า แม้กระทั่งเรื่องศิลปะเราก็สามารถนำมารับใช้พระได้ แล้วลูกก็จบบทสวดโดยการถวายให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกคิดที่จะหาผู้ที่ชอบการถ่ายรูปมารวมกลุ่มกัน แล้วก็ไปถ่ายรูปด้วยกันหรือต่างคนต่างถ่ายก็ได้ จากนั้นก็มาหาพระวาจา มาประกอบรูปเหล่านั้นแล้วลูกก็รอ...ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนลูกเกือบลืมบทสวดนั้นแล้ว ในใจลูกก็คิดว่าคงเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินกว่าพระองค์จะทรงสนพระทัยหรือไม่ก็คงไม่ใช่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์

และแล้วพระองค์ก็ทรงสำแดงให้ลูกทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาผู้พระทัยดีและเป็นพระบิดาที่มีความละเอียดอ่อนที่สุด ศาสนาจารย์ของคริสตจักรผู้ที่ลูกเคารพรักและได้ช่วยลูกเรื่องพระวาจาของพระองค์มาตลอดบังเอิญได้อ่านบทสวดบทนั้นของลูกเข้า (ปกติลูกไม่ได้ส่งบทสวดของลูกให้ท่านอ่าน) และในที่สุดสิ่งที่ลูกทูลขอในบทสวดบทนั้นก็กลายเป็นความจริง

ในวันสุดสัปดาห์ต้นเดือนที่ผ่านมา เราทั้งหมด 6 คน อันมีศาสนาจารย์ที่ลูกเคารพรักพร้อมสมาชิกของคริสตจักร 2 คน และฝ่ายคาทอลิกก็มีคุณพ่อที่ลูกเคารพรักเช่นเดียวกันพร้อมลูกและลูกสาวคนเล็กก็ออกเดินทางด้วยกันโดยรถตู้ไปยังที่ที่เขาจำลองสถานที่ต่างๆ ทั่วราชอาณาจักรมาอยู่ที่เดียวกัน คุณพ่อแนะนำว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานที่ดีและเหมาะที่สุดสำหรับผู้เริ่มหัดถ่ายรูปเพราะสภาพบรรยากาศสวยงามมาก

เราออกเดินทางแต่เช้า พอออกรถสักพักหนึ่งฝนก็เริ่มตกลงมาโปรยปราย แต่พวกเราทุกคนไม่กังวลใจแต่อย่างใด ตอนเริ่มออกรถอาจารย์ก็ได้นำสวดอธิษฐานขอให้พระเจ้าประทับอยู่กับพวกเรา พวกเราจึงมีความมั่นใจว่าพระองค์จะทรงประทานสิ่งที่ดีที่สุดแก่พวกเรา เพราะกว่าจะนัดกันได้ทั้งหมดเช่นนี้ต้องถือว่าเป็นพระพรของพระองค์อย่างที่สุด และคุณพ่อยังได้บอกว่าฝนตกนี้แหละดี เพราะนอกจากแสงจะไม่จ้าเกินไป สำหรับถ่ายรูปแล้ว พวกตนไม่ใบหญ้า ตลอดจนสถานที่และแม้แต่พื้นดินจะปรากฏในรูปออกมาสวยงามและชัดเจนกว่าแดดปกติ เพราะมีความชุ่มฉ่ำของฝนและประกายของเม็ดน้ำสะท้อนออกมาด้วย มีหน้าข้าอาจารย์ยังได้นำแผ่น CD ของราชาเพลงร็อคของโลกชุดเพลงสรรเสริญพระเจ้าไปเปิดฟังในรถ (ลูกไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า ราชาเพลงร็อคผู้นี้ได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วย) ปรากฏว่าบรรยากาศในรถอบอวลไป

ด้วยเสียงเพลงไพเราะในขณะที่ช่างนอกรถซุ่มฉ่ำด้วยสายฝน ยิ่งตอนเปิดเพลงไทยยุค '50 และ '60 ซึ่งเป็นเพลงยุคตอนพวกเรายังหนุ่มยังสาวแล้ว ปรากฏว่าหลายๆคนต่างร้องคลอไปด้วยการระลึกถึงบรรยากาศในอดีต สร้างความสนุกสนานแบบคุณตาคุณยายได้อย่างดีเยี่ยม

ปรากฏว่าเมื่อไปถึงสถานที่เป้าหมายฝนก็ยังตกเปาะแปะอยู่คุณพ่อจึงให้คนขับขับไปรอบๆสถานที่เพื่อทำความคุ้นเคยกับจุดนำสนใจก่อน สักพักใหญ่ๆ ฝนก็เริ่มซาลงลูกพูดเล่นๆ ว่า “ให้ฝนตกได้ แต่ไม่ให้เกิน 10:30 น.เช้านะ” ราว 10 น.เศษฝนก็หยุดตกจริงๆ พวกเราถือกล้องคนละอันต่างหามุมที่ตนเองคิดว่าสวยงามและเป็นศิลป์ เรากะกระจายไปต่างคนต่างถ่ายแต่พยายามเกาะกลุ่มกัน

บรรยากาศของฟ้าหลังฝน ช่างซุ่มฉ่ำและสดชื่นอะไรเช่นนี้ ลมพัดเย็นสบาย แดดแสงแดดก็ไม่เจิดจ้าร้อนแรง แต่มีแสงสว่างพอเพียงสำหรับถ่ายรูป ต้นไม้ใหญ่น้อยก็มีหยดน้ำเกาะติดบนใบตั้งประกายเพชรยามต้องแสง ยามเรามีความสุขเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว พวกเราใช้เวลาทุกนาทีให้เป็นประโยชน์ในการเก็บมุมต่างๆ ที่ตนคิดว่าสวยงามและเป็นศิลป์ กว่าแสงแดดจะเริ่มทอแสงเจิดจ้าให้ความร้อนแก่ชาวโลกในวันนั้นก็บ่ายแก่ๆ 15:00 น. กว่าแล้ว พวกเราก็ถ่ายรูปกันจนเต็มอ้อมลูกคนเดียวใช้ฟิล์มไปครึ่งโหล ถ่ายแบบแม้มันคมชัดก็ยังไม่ให้คลาดสายตาไปได้

พวกเราขึ้นรถกลับบ้านด้วยความสุขเต็มอ้อม ทุกคนมีแต่รอยยิ้มบนใบหน้า ระหว่างทางก็คุยถึงแต่เรื่องศิลปะ โดยเฉพาะศิลปะการถ่ายรูป แทรกด้วยการสรรเสริญพระเจ้า พวกเราทุกคนซาบซึ้งในพระคุณของพระเจ้าที่ประทานโอกาสที่เปี่ยมไปด้วยความรัก ความเข้าใจของลูกๆของพระองค์ และยังประทานบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้เช่นนี้

ลูกเองมีความสุขมาก มันเป็นความสุขที่เต็มอ้อม และ...บริสุทธิ์ การอยู่ท่ามกลางพี่น้องคริสตชนที่มีจิตใจบริสุทธิ์ต่อกัน จริงใจต่อกัน รักพระและสรรเสริญพระในลักษณะเดียวกัน และมีใจรักศิลปะเหมือนกัน เป็นความสุขที่หาคำอธิบายให้ตรงกับความรู้สึกได้ยาก แต่สัมผัสได้ภายในหัวใจ วันนั้นลูกอ้อมอ้อมใจจนลืมความทิว ลูกรู้สึกเลยว่าพระเจ้าของเรายิ่งใหญ่และพระทัยดีที่สุดในทุกตัวของพระองค์ตัวเล็กๆคนหนึ่ง พระองค์ก็ทรงประทานพระพรให้พวกเรามากมายถึงเพียงนี้ ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์จากใจพระเจ้าข้า

หลังจากวันนั้นแล้ว พวกเราทุกคนต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า ต่อจากนี้ไป จะเก็บโอง ไท ที่แตกหรือบิ่น และหม้อที่หูชำรุด เพราะสิ่งเหล่านี้จะให้ภาพที่เป็นศิลป์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าถ่ายเป็นรูปขาวดำ เพื่อนของลูกทั้ง 2 คนต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า สามีของพวกเขาคงจะงงกับการเก็บรักษาโอง ไทที่แตกหรือชำรุดของพวกเขาแน่ ลูกหัวเราะแอบคิดในใจว่าศิลปะที่แท้คือการมองเห็นความสวยงามของธาตุแท้ของทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงสร้างมา และการเห็นคุณค่าของทุกสิ่งในธาตุแท้ที่แท้ละ เป็นพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้ลูกที่รักพระองค์ 😊

ตลอดระยะเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมา ลูกเปิดใจรับพระองค์เข้ามาประทับตรงกลางหัวใจรวมทั้งจิตวิญญาณของลูก และลูกก็ได้รับอัศจรรย์จากพระองค์อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ แม้กระทั่งเรื่องศิลปะเพื่อพระองค์ พระองค์ยังทรงอนุญาตและนำความชื่นชมยินดีแก่ลูกและทุกๆคนได้ถึงเพียงนี้ ลูกได้แต่ขอบพระคุณพระองค์ และขอถวายตัวรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดชีวิตพระเจ้าข้า

ขอพระเป็นเจ้าทรงพระเจริญเทอญ

“ผู้ใดที่พระเจ้าทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์” กตว 16:7
“นี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์” 1ส 4:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 105

Life is beautiful !

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ด้วยพระพรของพระองค์ ลูกได้รวบรวมบทสวดที่ลูกเขียนถวายพระองค์มาตลอดรวม 100 บท พิมพ์เป็นเล่มขึ้นมา และได้รับพระพรเป็นอย่างยิ่งจากพระองค์โดยศาสตราจารย์ของคริสตจักรที่ลูกคุ้นเคย ได้รับไปอ่านทั้ง 100 บท และได้กรุณาเติมพระวาจาให้แก่บทสั้นๆ ที่ลูกไม่ได้ใส่พระวาจา เพราะลูกเขียนเป็นเชิงบทราฟึงกับพระองค์เป็นการส่วนตัว อีกทั้งพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักท่านหนึ่งได้กรุณาอ่านและวิจารณ์ทั้ง 100 บท เช่นเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นท่านยังได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าของท่าน 1 วันเต็มๆ หารูปภาพมาประกอบบทสวดของลูก อีกทั้งรับจัดการเรื่องการพิมพ์ทั้งหมดให้ นับเป็นพระคุณของพระองค์ที่มีต่อลูกอย่างที่สุด ที่ประทานพระพรผ่านทั้งสองท่านแก่ลูกเช่นนี้

เนื่องจากช่วงนี้ลูกเดินทางบ่อยและลูกต้องการให้หนังสือพิมพ์เสร็จเพื่อไปแจกให้ทันวันอาทิตย์ที่ผ่านมาซึ่งเป็นวัน“งานวันแม่” ซึ่งจัดโดยสมาคมสตรีไทยคาทอลิก การตรวจปรุ้ฟตลอดจนการจัดพิมพ์จึงค่อนข้างฉุกฉุน หลูกตรวจอ่านจนถึงตีหนึ่งตีสอง เพราะหนังสือหนาตั้ง 487 หน้า คืบก่อนเดินทางลูกแน่ใจว่าได้ตรวจอ่านและแก้ไขครบถ้วนทุกหน้าแล้ว ลูกจึงเดินทางด้วยความสบายใจ

ลูกกลับมาคืนวันพฤหัสบดี โรงพิมพ์มาส่งหนังสือให้เย็นวันศุกร์ กว่าลูกจะได้เปิดอ่านดูก็คืนวันเสาร์ รูปเล่มดูน่ารักสมกับที่ตั้งใจไว้ แต่พอเปิดไปหน้าแรก หน้าพิมพ์ชื่อหนังสือ และสถานที่พิมพ์ ซึ่งเป็นหน้าเดียวที่ลูกไม่เห็นและไม่ได้ตรวจปรุ้ฟ ปรากฏว่าโรงพิมพ์ พิมพ์ชื่อหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษผิด! โอโฮ! แวบแรกลูกรู้สึกตกใจ ตายละซี ชื่อหนังสือผิด และจะแจกพรุ่งนี้ จะไปแก้ทันได้อย่างไร แวบสองกำลังจะโมโห ว่าดูดี ฉันทสุดสำห้ตรวจปรุ้ฟจนตาแฉะตั้ง 487 หน้า แล้วหน้านี้หน้าเดียวที่ฉันทไม่เห็นก็ต้องมาพิมพ์ผิด และเป็นชื่อหนังสือเสียด้วย แต่ยังไม่ทันได้โมโห ก็มีความรู้สึก (ดี) แทรกเข้ามาในใจว่า “นี่แหละชีวิต Life is not perfect!” ทันใดนั้น ลูกก็นึกขึ้นได้ว่า เออ! จริงสินะ ไม่มีอะไรสมบูรณ์แบบในชีวิต อีกอย่างหนังสือเล่มนี้เราพิมพ์ขึ้นมาเพื่อเผยแพร่พระวาจาของพระเจ้า พิมพ์ผิดนิดผิดหน่อยก็ไม่ได้ทำให้สาระสำคัญคือพระวาจาของพระองค์ตกหล่นไป

แล้วลูกก็ได้ไปแจกหนังสือในงานวันแม่ด้วยความรักพระและการยอมรับชีวิตที่ไม่ perfect

วันต่อมาลูกได้คุยกับพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักทางโทรศัพท์ ท่านถามว่าหนังสือออกมาเป็นอย่างไรบ้าง ลูกเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับการพิมพ์ชื่อผิดและความรู้สึกของลูกตามความจริง ท่านพูดขึ้นมาทันทีว่า “คืนะที่คิดได้เช่นนั้น Life is not perfect. But life is beautiful!”

ลูกไม่ทราบว่าเป็นสำหรับคนอื่นแล้ว คำพูดประโยคหลังนี้จะมีความหมายแค่ไหน แต่สำหรับลูกแล้ว มันคือส่วนเติมเต็มให้หัวใจของลูกที่ยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระโดยยังเห็นถึงความไม่สมบูรณ์ของชีวิตให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สมบูรณ์ แต่ด้วยสายตาที่เห็นถึงความสวยงามของความไม่สมบูรณ์นั้น (เอ! เขียนเองอ่านแล้วงเอง 😊)

ช่วงหลังๆ ลูกมีความสุขใจมาตลอด หลังจากได้รับฟังประโยคนี้จากพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักแล้ว ยิ่งมีความสุขใจมากขึ้นอีก

นับจากนี้ต่อไป ลูกแกะเซ่อๆ ตัวนี้ ยามเคี้ยวลูกหญ้าที่แห่งกรอบก็จะมองขึ้นบนฟ้า และบอกกับตัวเองว่า “หญ้าแห้งๆ ก็อร่อยดีนี่” 😊

ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเลือกสรรชุมนุมพวบาลดั่งเช่นพระสงฆ์องค์นี้ ให้มาเป็นผู้ดูแลและนำทางลูกแกะของพระองค์รวมทั้ง ลูกแกะเซ่อๆ อย่างลูกของพระองค์คนนี้

ขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า

“Life is not perfect, but life is beautiful.”

“ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอึดท้องและความอดอยาก ความสมบูรณ์พูนสุข และความขัดสน ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 4: 11-13

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 106

วันแม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้ววันแม่ก็ผ่านมาและผ่านไปอีกปีหนึ่ง ลูกว่าเป็นการดีที่ไม่มีวันที่ให้ความหมายเป็นพิเศษแก่ผู้ที่มีพระคุณต่อเรา เป็นต้นว่า วันพ่อ วันแม่ วันครู ฯลฯ มิฉะนั้นแม่เราจะสำนึกในบุญคุณของบุคคลเหล่านี้ แต่ด้วยครรลองของชีวิตที่โลดแล่นไปทุกวันๆ ทำให้เรามองข้ามการขอบคุณท่านไปโดยปริยาย การมีวันเหล่านี้จึงเท่ากับเป็นการเตือนให้เราหยุดและระลึกถึงและตอบแทนพระคุณท่านอย่างน้อยปีละ 1 ครั้งก็ยังดี

พูดถึงวันแม่ ลูกมีความรู้สึกตั้งแต่เล็กๆ แล้วว่าเด็กๆ จะโตขึ้นเป็นคนอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับ การสั่งสอนของคุณพ่อคุณแม่โดยเฉพาะคุณแม่ เพราะเด็กๆ ทุกคนเกิดมาเปรียบเหมือนผ้าขาวสะอาด แล้วคุณพ่อคุณแม่ก็ช่วยกันแต้มแต่งทาสีลงบนผ้าขาวผืนนั้นสุดแล้วแต่สไตล์และรสนิยม พ่อแม่บางคนก็ปล่อยให้ผ้าขาวผืนนั้นค่อยๆ สนิบสนิมจากสิ่งแวดล้อมเอง ซึ่งก็ต้องแล้วแต่บุญแต่กรรม

ลูกจำได้ว่า ตั้งแต่เล็กๆ คุณแม่สั่งสอนลูกๆ ของท่านเป็นประจำอยู่เสมอ เนื่องจากท่านเป็นคนจีนหัวโบราณที่ได้รับการศึกษาจากที่นั่น ท่านจึงสอนลูกๆ สไตล์ขงจื้อ ท่านจะมีคำพังเพยเป็นกลอนภาษาจีนสอนเสมอซึ่งลูกชอบฟังมาก และจะจำประโยคที่เพราะๆ ไว้ (สงสัยการชอบแต่งกลอนของลูกคงจะเป็นมรดกตกทอดจากท่าน) เกี่ยวกับการทำงาน ท่านจะสั่งสอนให้ขยัน ห้ามขี้เกียจ และแน่นอนต้องซื่อสัตย์สุจริต ห้ามคดโกงหรือฉ้อโกงคนอื่นเด็ดขาด สำหรับการเป็นคน ท่านสอนเสมอๆ ว่า เป็นลูกต้องกตัญญู ท่านมีคำกลอน 2 บท ที่เวลาพูดเป็นภาษาจีนจะฟังไพเราะหู แต่ถ้าแปลเป็นภาษาไทยจะฟังที่อ้อๆ ดังนี้ “ถ้าเป็นคนกตัญญู จะได้ลูกกตัญญู ถ้าเป็นคนอกตัญญู จะได้ลูกอกตัญญู” (ความสามารถในการแปลกลอนภาษาจีนเป็นภาษาไทยของลูกแปลได้เท่านี้พระเจ้าข้า) 😊 และอีกประโยคหนึ่ง ท่านจะพูดเสมอ (แปลเป็นไทย) ว่า “ได้ฟ้า ไม่มีพ่อแม่ที่ทำผิด” แล้วท่านก็จะเล่าถึงครอบครัวๆ หนึ่งที่หมู่บ้านท่านที่มีลูกชายอายุ 50 กว่า และพ่ออายุ 80 กว่า วันหนึ่งลูกชายทำอะไรไม่รู้ที่ไม่ถูกใจพ่อ พ่อก็ถือไม้เท้าตะเพิดวิ่งไล่รอบหมู่บ้าน ลูกคิดถึงเรื่องนี้ที่ไร ก็นึกขำอดยิ้มไม่ได้ทุกครั้ง นึกถึงคำสั่งสอนของท่าน หากนำมาใช้กับยุคปัจจุบันจะเป็นอย่างไรหนอ พ่ออายุ 80 กว่าเอาไม้เท้าหวดลูกชายวัย 50 กว่าที่ไม่ยอมฟังพ่อ คงน่าเอ็นดูพิลึก อีกอย่างที่ท่านสอนลูกๆ มาตลอด ก็คือการให้อภัย ท่านพูดอยู่เสมอจนลูกจำขึ้นสมองทุกครั้งที่มีคนทำให้เราโกรธว่า “หยวนหนอ เหลียงตัว ฮกตัว” คำว่า “เหลียง” ลูกแปลอย่างไรก็แปลเป็นไทยไม่ได้ แต่แปลโดยรวมว่า **ถ้าเราใจใหญ่ ความสุขก็ใหญ่** พุดง่าย ๆ เวลาใครทำอะไรเรา ให้เราอย่าไปถือสา ให้อภัยซะ แล้วเราจะมีความสุข

กาลเวลาผ่านไป แล้วลูกก็เต็มบทบาทให้ตัวเองเป็นแม่บ้าง ลูกรักลูกๆ มาก ซึ่งเป็นสิ่งที่แม่ทุกคนเป็นอยู่แล้ว และลูกก็สอนลูกๆ ตามทางที่ลูกคิดว่าถูกต้องและดีที่สุด ลูกรักลูกๆ ลูกก็บอกให้ลูกๆ ทราบว่า หม่ามี้รักพวกเขาแค่ไหน แต่บนความรักไร้ขอบเขตที่มีต่อพวกเขา ลูกมีจุดยืนของลูกและจะไม่ให้ลูกคนใดล้ำเส้นเป็นอันขาด ลูกมีกฎเกณฑ์ง่าย ๆ ที่ลูกๆ ทุก

คนจะต้องปฏิบัติตาม ยกตัวอย่าง เช่น

ข้อแรก จะไม่มีการโกหกเป็นอันขาด ใครโกหกจะโดนทำโทษ

ข้อสอง หากใครทำอะไรผิดให้ยอมรับผิด และขอโทษซะ เพราะลูกสอนว่าการทำผิดเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ แต่การยอมรับผิด และยอมขอโทษเป็นเรื่องน่าชื่นชม

ข้อสาม **ให้ดีกว่ารับ** หากลูกๆ เรียนเก่ง ลูกก็บอกให้เขาไปช่วยตัวให้เพื่อนๆ ก่อนสอบ เท่ากับได้แบ่งปันความเก่งให้เพื่อนๆ

ข้อสี่ ค่าของคนไม่ได้อยู่ที่เงิน ถ้าเมื่อไรเราเห็นเงินสำคัญที่สุดในชีวิต เมื่อนั้นเราก็จะตกเป็นทาสของมัน

ข้อห้า เวลามีปัญหา อย่าหนีปัญหา แต่ให้เดินเข้าหามัน และใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหานั้น

และอื่นๆ

และน่าปลื้มใจว่าสิ่งที่ลูกพร่ำสอนลูกๆ มาตั้งแต่เล็กนั้น ลูกๆ ทุกคนก็เชื่อฟังและปฏิบัติตาม วิธีลงโทษของลูกที่ใช้กับลูกๆ นั้นเป็นเพียงคำพูดประโยคเดียว ฟังดูแล้วหลายๆ คนอาจไม่เชื่อ แต่มันเป็นเรื่องจริง เวลาลูกจะทำโทษลูกๆ ลูกจะพูดเพียงว่า “หม่ำมีใจไม่รักเธอแล้ว” นี่คือการลงโทษที่ลูกๆ จะกลัวที่สุด!

ตอนก่อนลูกจะส่งลูกสาวคนโตไปเรียนต่อไฮสกูลที่ต่างประเทศ ลูกสอนลูกสาวว่าระหว่างที่อยู่ที่นี่ขอให้เธออย่าทำอะไรเพราะ peer pressure (ความกดดันจากเพื่อน) อย่างเด็ดขาด พูดง่ายๆ ไม่ต้องทำอะไรเพียงเพราะเพื่อนทำ โดยเฉพาะการใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย เพราะแม่ไม่ใช่เศรษฐี และสอนให้เขากล้าเป็นตัวของตัวเองในสิ่งที่ถูกต้อง

ตอนจะส่งลูกชายไปก็เช่นเดียวกัน ลูกสอนลูกชายว่า ห้ามเขาตามอย่างเพื่อนๆ อย่างเด็ดขาดในการสูบบุหรี่และลองยา ลูกสอนให้เขากล้าแตกต่างจากเพื่อนๆ หากเขาเห็นว่าสิ่งที่เพื่อนๆ ทำนั้นไม่ถูกต้อง ลูกสอนลูกทุกคนว่าการทำอะไรต่อมืออะไรเพียงเพราะ peer pressure นั้นเป็นสิ่งโง่เขลา

มาบัดนี้ลูกมีภาระที่จะต้องสอนลูกๆ เพิ่มขึ้น ลูกมีเพียงแต่เป็นแม่ของลูกๆ แต่ลูกเป็นแม่ที่เป็น **ลูกของพระองค์** แม้หลักการสอนลูกๆ จะคงมีเปลี่ยนแปลงในหลักใหญ่ๆ แต่ลูกต้องเพิ่มบริบทของการสอนลูกๆ ให้มาเป็นบริบทของครอบครัวที่มีพระ ยากไหม? ไม่ยากเลย

ลูกเพิ่มอย่างเดียวคือ **สรรเสริญพระในทุกรณี** ทุกๆ วัน เวลารับประทานอาหารข้าวด้วยกัน พวกเราจะแบ่งปันชีวิตประจำวันให้ซึ่งกันและกัน และเวลาใครมีความสมหวังลูกก็จะชี้ให้เห็นว่า นี่คือพระพรของพระเจ้า ให้ขอบพระคุณพระองค์ซะ และมาบัดนี้ แม้กระทั่งบนความผิดหวังบ้างบางครั้งพวกเราก็จะขอบพระคุณพระเจ้าด้วยกัน การขอบพระคุณพระเจ้าในกรณีไม่สมหวังเช่นนี้นอกจากจะเป็นการเชื่อในพระเจ้าอย่างไม่มีเงื่อนไขแล้ว ยังมีผลทางจิตวิทยาอย่างทันตาเห็น เพราะปกติเราจะขอบพระคุณเมื่อได้มาซึ่งสิ่งที่ตนอยากได้ เพราะฉะนั้นเวลาเราขอบพระคุณพระยามเราไม่สมหวัง ก็เท่ากับเรายอมรับความไม่สมหวังนั้นว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา ปล้นความเชื่อและความไว้วางใจในพระก็พลิกความรู้สึกที่ไม่สมหวังมาเป็นความรู้สึกที่ชื่นชมยินดี เพราะเรายอมรับว่า พระย่อมรู้ดีกว่าเรา นี่คือเคล็ดลับที่ทำให้ลูกและลูกๆ ต่างมีความสุขกันถ้วนหน้า เพราะการมีพระในทุกเหตุการณ์ในชีวิตนี้เอง

ลูกมีความสุข เพราะในฐานะเป็นลูก ลูกพาคุณแม่วัย 80 กว่าไปรับประทานอาหารข้างนอกด้วยกันในวันแม่ พยายามรับประทานอาหารเสร็จก็สั่งไอศกรีมถ้วยโต แล้วแม่ลูกก็แย่งกันตักไอติมจากถ้วยเดียวกันทานอย่างเอร็ดอร่อย

ลูกมีความสุข เพราะในฐานะเป็นแม่ ของขวัญที่ลูกๆ ให้เนื่องในโอกาสต่างๆ จะไม่ใช่เป็นของราคาแพงที่ซื้อมาจากห้าง แต่จะเป็นเสื้อยืดสีฟ้าที่ลูกๆ เอาสีเพ้นท์เสื้อมาเพ้นท์คำว่า “We Love U, Mom” พร้อมเซ็นชื่อกันทุกคน หรือไอเดียแหวกแนวจากเจ้าลูกชายคนเล็กที่ไปซื้อหลอดแก้ววิทยาศาสตร์มา 1 ชุด ซึ่งมี 4 หลอดพร้อมขาตั้ง แล้วไปตัดสติ๊กเกอร์ติดบนหลอดที่ 1 ว่า I หลอดที่ 2 ว่า หลอดที่ 3 ว่า U และหลอดที่ 4 **มีภาพของลูกกับเขา**

ลูกมีความสุขเพราะลูกรู้สึกถึงพระองค์ ตอนแย่งไอติมทานกับคุณแม่ ลูกมีความสุข เพราะลูกเห็นพระองค์ในความรัก สร้างสรรค์อย่างมีคุณค่าที่ลูกๆมีต่อลูก และที่ลูกมีความสุขที่สุด เพราะลูกเป็นทั้งลูกและแม่ที่เป็นลูกของพระองค์!

Life is beautiful

Life with God is even more beautiful!

“ฝ่ายบุตรจงนบนาบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก” เอเฟซัส 6:1

“ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้ความรุ่งโรจน์ของพระองค์ปรากฏแก่ลูกหลานของเขา” สดุดี 90:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 107

เดี่ยวไมโครโฟน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกชายคนโตของลูกถามลูกว่า สนใจจะไปดู **เดี่ยวไมโครโฟน** ของเจ้าโน้ตอุดม แต่พานิชกับเขาไหม ลูกตอบทันทีว่าไม่เอา ลูกจะรอดู CD หรือ VDO ดีกว่า ลูกไม่ชอบไปเบียดกับผู้คนเขา และอีกอย่างหนึ่งเวลาดูอะไรซ้ำชั้น ลูกชอบปล่อยอารมณ์หัวร่อจนงอหายกับเรื่องที่ดู อย่างเช่นครั้งหนึ่งลูกอยู่บนเครื่องบินที่มีจอทีวีของแต่ละที่ผู้โดยสารเลือกดูโปรแกรมของตัวเองได้ ลูกเลือกเจอภาพยนตร์ของ Mr.Bean ปรากฏว่ามันตลกมาก ลูกเกิดเบรกแตกหัวเราะจนลูกสาวที่นั่งข้างๆ ต้องเอามือมาปิดปากลูกเพราะกลัวไปหนวกหูผู้โดยสารคนอื่นเขา ลูกจึงเลือกที่จะดูรายการอย่าง **เดี่ยวไมโครโฟน** ที่บ้านหรือไม่ก็ในรถดูเวลาไปเที่ยวกันทั้งครอบครัว เพราะนอกจากลูกจะสนุกกับการสามารถหัวเราะได้อย่างเต็มที่แล้ว ลูกๆ ก็สนุกกับการดูหมำมีของพวกเขาหัวเราะอย่างเบรกแตกอีกด้วย

วันรุ่งขึ้น ลูกชายก็มาเล่าเรื่องที่โน้ตเล่าให้สมาชิกในครอบครัวคนอื่นฟังที่ได้ะอาหารอย่างสนุกสนาน ลูกและลูกๆ คนอื่นก็หัวเราะไปกับเรื่องที่ลูกชายเล่า แม้จะไม่เหมือนกับฟังโน้ตด้วยตัวเองก็ตาม

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ และต่างคนต่างก็แยกย้ายเข้าห้องของตัวเองแล้ว เรื่องที่ลูกชายเล่าว่าโน้ตเล่าก็ยังจำอยู่ในสมองของลูก มันเป็นเรื่องราวธรรมดาๆ ของชีวิตประจำวันของคน เป็นต้นว่า กระดาษทิชชูในห้องน้ำสาธารณะทำไมถึงต้องบางจ้อยอ้อยเช่นนั้น หรือเรื่องที่แม่เขาซื้อเครื่องเสียงเซนต์เซอร์รามาฟังห่วย หรือเรื่องที่แฟนสาวเขาโกรธและงอนวันหนึ่งและพอหายงอนก็กลับมาคืนดีกับเขาในอีกวันหนึ่ง เป็นต้น เรื่องราวเหล่านี้เกิดขึ้นกับชีวิตประจำวันของคนทุกคน แต่คนส่วนใหญ่มองมันเป็นเรื่องธรรมดาจนเกือบไม่ได้ไปคิดถึงมันด้วยซ้ำ แต่...โน้ต อุดม แต่พานิช มองสิ่งเหล่านี้ด้วยสายตาของ comedian เขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในบริบทของความตลก เขาจึงสามารถทำเงินเป็นล้านๆ จากสิ่งธรรมดาๆ ในชีวิตประจำวันได้ !

แล้วลูกก็มาคิดถึงชีวิตของคริสตชน เราคริสตชนทุกคนสามารถ **“เดี่ยวไมโครโฟน”** เกี่ยวกับเรื่องพระเจ้าเช่นเดียวกับโน้ตเดี่ยวไมโครโฟนเรื่องตลกได้โดยการสรรเสริญพระเจ้าในทุกอย่างทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับชีวิตประจำวัน **โดยไม่ take God for granted** เพราะถ้าเรามองชีวิตด้วยความขอบคุณพระตลอดเวลาเราจะเห็นอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานให้มนุษย์ทุกวัน และการดำรงชีวิตโดยมีบริบทของการมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างเช่นนี้ทุกวันๆ ในไม่ช้าก็จะทำให้เรากลายเป็นลูกของพระองค์ที่สามารถ **“เดี่ยวไมโครโฟน”** เกี่ยวกับพระเจ้าได้ในทุกสิ่ง

ลูกเองพยายามจะดำรงชีวิตเช่นนั้น ไม่มีวันใดที่ลูกจะไม่หาโอกาสสรรเสริญพระองค์ให้ผู้อื่นฟัง และสิ่งที่ลูกได้รับเป็นผลตอบแทนแม้จะไม่ใช่เงินเป็นล้านๆ ดังเช่นที่โน้ตอุดมได้รับ แต่ก็ทำให้ลูกมีความปีติยินดีจนลูกต้องขอบพระคุณพระองค์ทุกวัน

ลูกเขยของลูกซึ่งเดิมชอบแอบไปขำขันกับลูกสาวของลูกว่าหม่ามีเฝ้าพระเจ้าฟิวเวอร์ มาเร็วๆ นี้ เปลี่ยนเป็น ปรารภกับลูกสาวว่าสิ่งที่หม่ามีบอกว่าเป็นพระพรของพระเจ้านั้น หากคิดตามหลักสถิติแล้ว (ลูกเขยชอบคำนวณอะไรตามหลักสถิติเสมอ 😊) chance มันหนึ่งใน.....มันแปลกดีนะ ลูกสาวรีบตอบว่าไม่แปลกเลย หม่ามีเฝ้าเราทุกวันนะ

รุ่นน้องคนหนึ่งที่ถูกรู้จักซึ่งเดิมไม่รู้จักพระเจ้าเลย เดียวนี้สวดส่ายประจำทุกสัปดาห์แม้จะไม่ไปทุกวันก็ตาม

และล่าสุด ผู้คนที่โทรมาหาลูกหลังจากได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉัน” หลายต่อหลายคนทั้งคาทอลิก และคริสเตียน ทั้งรู้จักและไม่รู้จัก

มีเด็กหญิงวัย 10 ขวบคนหนึ่ง คุณแม่เป็นคริสต์ คุณพ่อและอาม่าให้เจ้า คุณแม่เขาสอนเขาเกี่ยวกับพระเจ้า บ้างแต่ไม่ค่อยมีโอกาสเพราะสิ่งแวดล้อมที่บ้านไม่เอื้ออำนวย วันก่อนมีคนเอาหนังสือ “บทสวดของฉัน” ให้คุณแม่เขา 1 เล่ม ที่แรกเขาคิดว่าเป็นหนังสือของเด็ก เพราะหน้าปกเป็นรูปเด็กนั่งคุกเข่า เขาจึงนำไปอ่าน ปรากฏว่าอ่านแล้วชอบเลยไปอ่านให้คุณแม่ฟัง หลังจากอ่านหมดเล่มก็บอกกับคุณแม่ว่า “คุณแม่เขา เรามาสวดอธิษฐานเหมือนคนเขียนหนังสือเล่มนี้เถอะคะ หนูอ่านแล้วรู้สึกว่พระเจ้ามีจริงค่ะ”

ป้าของเด็กหญิงมาเล่าให้ลูกฟังด้วยความดีใจและขอบคุณลูก ลูกฟังเสร็จตื่นต้นใจจนพูดอะไรไม่ออกได้แต่พูดว่า “จงขอบคุณพระเจ้าเถิด”

อีกรายโทรมาเล่าว่าครอบครัวเขาไม่เคยอ่านพระคัมภีร์เลย เพราะไม่ทราบจะอ่านอย่างไร พอได้อ่านหนังสือเล่มนี้ รู้สึกว่าสนุกและเนื่องจากมีพระวาจาอยู่ท้ายบททุกบท ตอนนีครอบครัวเขา พ่อแม่ลูกเลยมาเลือกพระวาจาชิ้นละ 1 บท แล้วรำพึงด้วยกัน ลูกพูดเช่นเดียวกันว่า “จงขอบคุณพระเจ้าเถิด”

ล่าสุดเมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา มีผู้หญิงโทรมาหาลูกที่บ้าน บอกว่าลูกชายวัย 10 เดือนเขาป่วยต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เขาไปเฝ้าลูกชาย บังเอิญเห็นหนังสือ “บทสวดของฉัน” ยังใหม่เอี่ยมดูสะอาดน่าอ่านไม่ทราบใครไปวางทิ้งไว้ที่โรงพยาบาล เขาจึงนำไปอ่าน อ่านได้ไม่กี่บทก็ตัดสินใจสอบถามเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านของลูกจากองค์กรฯ และโทรมาแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาตั้งแต่เด็กให้ลูกฟัง เขาบอกว่า จากนี้ไปเขาจะพยายามมีความเชื่ออย่างไม่มีเงื่อนไขในพระเจ้าและจะเริ่มเขียน “บทสวด” ถึงพระบ้าง ลูกตอบเขาว่า “จงขอบคุณพระเจ้าเถิด”

“จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด

จงสรรเสริญพระองค์ เพราะกิจการอันอันภาพของพระองค์

จงสรรเสริญพระองค์ ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของพระองค์

จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร

จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่และพิณใหญ่

จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ

จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและปี่

จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉิ่ง

จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ

จงให้ทุกสิ่งที่ยาใจ สรรเสริญพระเจ้า

จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด” สดุดี 150:1-6

อาแมน

ลูกของพร: องค์คนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอขมา

บทที่ 108

แพะรับบาป

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเชื่อว่าเกือบทุกคนบนโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใดหรือชนเผ่าใดย่อมต้องรู้จักคำว่า “แพะรับบาป” หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “Scapegoat” เป็นอย่างดี ความหมายก็คือบุคคลหรือสิ่งของที่ลูกให้ไปรับความผิดของผู้อื่นโดยคนๆนั้นหรือของสิ่งนั้นไม่ได้เป็นผู้กระทำผิดจริง หรือของชิ้นนั้นไม่ใช่เป็นสาเหตุจริงของเหตุการณ์นั้นๆ

บ่อยครั้งเราจะอ่านในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับคดีบางคดีที่ดังๆแล้วตำรวจก็จะจับผู้กระทำผิดได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว และผู้คนก็จะบ่นพึมพำกันให้แซ่ดว่า “จับแพะ” หรือเปล่า ลูกเองก็เคยสงสัยว่าทำไมถึงต้องเป็น “แพะ” เป็น แกะ หรือ หมู หรือ สุนัข หรือ แมว หรือ ฯลฯ ไม่ได้หรือ และศัพท์ภาษาอังกฤษ “scapegoat” คงย่อมาจากคำว่า “escape goat” ที่แปลว่าแพะตัวที่หนีไปได้ นานๆเข้าก็เลยหดสั้นเป็นคำเดียวว่า “scapegoat” (ข้อนี้ลูกคิดเอง 😊) แต่ลูกก็ไม่เคยทราบถึงประวัติจริงๆของคำๆนี้ จนกระทั่งวันก่อนได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งเขียนโดย ผู้ก่อตั้งบริษัทขายตรงที่ใหญ่ที่สุดในประเทศสหรัฐอเมริกา (ดูเหมือนจะใหญ่ที่สุดในโลกด้วย) มีกล่าวถึงที่มาของคำๆนี้เป็นเรื่องน่าสนใจทีเดียว

ตามประเพณีของชาวฮิวสมัยโบราณ ในหนึ่งปีจะมีวันวันหนึ่งที่เรียกว่า “Day of Atonement” ซึ่งเป็นวันที่ชาวฮิวทุกคนจะต้อง “ล้างบาป” ของตน ไม่มีการยกเว้นไม่ว่าจะเป็นฐานะใดจากเด็กเลี้ยงแกะ ผู้นำทางศาสนาจนถึงระดับพระราชินีต้องมาประชุมร่วมกันตามแต่ละหมู่บ้านเพื่อ self-reflect และ repent คือมาสำรวจดูถึงบาปของตนเองและแสดงความเสียใจต่อบาปของตนนั้นต่อหน้าผู้คนที่หมู่บ้าน และหลังจากที่ทุกคนได้แสดงความเสียใจต่อบาปของตนจนหมดทุกคนแล้ว เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของการ “ปลดปล่อย” หรือชำระล้างบาปนั้น High Priest หรือผู้นำทางศาสนาของชาวฮิวในสมัยนั้นก็จะนำเชือกสีแดงเส้นใหญ่มาผูกคอแพะตัวหนึ่งที่ถูกละเลือกสรรมาเป็นสัญลักษณ์แทนความผิดบาปของคนทั้งหมู่บ้าน หลังจากนั้นแพะตัวนั้นก็จะถูกส่งออกไปนอกหมู่บ้านเข้าไปในป่า เป็นอันเสร็จพิธี “ล้างบาป” ของชาวฮิวในสมัยนั้น คำว่า “scapegoat” จึงถูกใช้ต่อกันมาในความหมายที่เราเข้าใจกันในปัจจุบันว่าเป็น “แพะรับบาป” นั่นเอง

ผู้ที่ไม่เคยตกอยู่ในฐานะเป็น “แพะรับบาป” จะไม่ทราบหรือว่าการถูกยึดเยียดความผิดโดยตัวเองไม่ได้ทำผิดนั้นมันชอกช้ำเจ็บปวดแค่ไหน ลูกทราบพระเจ้าข้า และลูกขอสวดภาวนาต่อพระองค์ว่า ขออย่าให้มีคนที่ต้องตกอยู่ในฐานะ “แพะรับบาป” เลย และในเวลาเดียวกันขอพระองค์โปรดประทานพระพรแด่ผู้ที่เป็ “แพะ” ไปเรียบร้อยแล้ว ขอให้พวกเขาเหล่านั้น จงหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานเช่นนั้น และพบกับความยุติธรรมและความจริงของชีวิตในเร็ววันเทอญ

หลังจากลูกได้อ่านเรื่องของชาวฮิวสมัยโบราณเสร็จ ลูกก็ไปเปิดพระคัมภีร์เพื่อหาเกี่ยวกับเรื่องนี้มั่ง และลูกก็พบพระวาจาเกี่ยวกับเรื่อง “แพะรับบาป” ซึ่งใกล้เคียงแต่ต่างกับเรื่องที่ถูกอ่านพบอยู่นิดหน่อยตรงที่ “แพะ” ในพระคัมภีร์

จะถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ในขณะที่เรื่องที่ถูกอ่านไม่ถูกฆ่า ลุกคิดว่าเป็นเพราะกาลเวลามันต่างกัน การที่ “แพะ” ถูกฆ่าตามพระคัมภีร์นั้นคงเป็นไปตามประเพณีของชาวฮีบรูก่อนยุคพระเยซูเจ้า แต่ต่อมาประเพณีต่างๆก็เปลี่ยน แปลงไปตามกาลเวลา แพะในยุคหลังก็เลยไม่ถูกฆ่า

“ถ้าผู้ครอบครองกระทำความผิด กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญญัติให้กระทำโดยไม่รู้ตัว แล้วมีกรรมบาป ถ้าได้แจ้งให้เขาทราบถึงความผิดที่เขาได้กระทำนั้นแล้ว ก็ให้เขานำแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์ เป็นเครื่องเผาบูชาแต่พระเจ้า นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป” เลวินิติ 4:22-24

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 109

เมื่อคุณมองหน้าฉัน คุณเห็นอะไร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงเดือนที่ผ่านมาลูกได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นหลายคน และทุกๆ คนที่โทรมาหาลูกจะโทรมาด้วยเรื่องเดียวกันคือ เรื่องของ “พระเจ้า”

มีบางคนเมื่อได้พูดกับลูกแล้ว จะปฏิบัติตนเหมือนลูกเป็น “Hot Line” คือเขาขอ “แบ่งปัน” เรื่องราวต่างๆ ของชีวิตของเขาให้ลูกฟัง ซึ่งลูกก็รับฟังด้วยความยินดีและสนใจทุกราย เนื่องจากตอนลูกจะตั้ง Hot Line เมื่อ 4-5 ปีก่อน ลูกได้เข้าอบรมการเป็น “Hot Line” ที่ดี ลูกจึงสามารถทำตัวเป็นพี่น้องคริสตชนที่ดีของพวกเขาได้โดยการเป็นผู้ฟังที่เข้าใจและเห็นอกเห็นใจและยินดีสวดขอพรจากพระเจ้าให้พวกเขาทุกราย

มีเพื่อนใหม่คริสเตียนคนหนึ่งได้โทรมาแบ่งปันเรื่องความเชื่อของเขา ในที่สุดเราได้นัดไปรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกัน พอถึงวันนัดเขาแจ้งมาว่า เขาจะพาศาสตราจารย์ของโบสถ์เขาไปด้วย ลูกก็เลยชวนผู้ช่วยของลูก 2 คน ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นผู้ที่ลูก “แพร์ธรรม” จนทุกวันนี้สวดส่ายประจำทุกๆ อาทิตย์ไปด้วย ลูกบอกกับทุกคนว่าวันนั้นขอให้คุยกันเรื่อง “พระเจ้า” อย่างเดียวห้ามคุยเรื่องธุรกิจ เพราะมีศาสตราจารย์ไปร่วมรับประทานอาหารด้วย นับเป็นโอกาสพิเศษที่พวกเราจะได้ทราบเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและถ่องแท้ ควรที่จะฉวยโอกาสนี้ถามเรื่องพระเจ้าให้มากที่สุด

วันนั้นเราใช้เวลารับประทานอาหารเที่ยงเกือบ 2 ชั่วโมง อิ่มทั้งท้อง และสมอง และจิตวิญญาณ ก่อนจะลุกจากโต๊ะอาหาร ผู้ช่วยของลูกคนสวดส่ายประจำพูดขึ้นมาว่า “ทำอย่างไรฉันจึงจะได้ Bible เล่มหนึ่ง?” เพื่อนคริสเตียนรับปากทันทีว่าจะหามาให้

วันรุ่งขึ้น เพื่อนใหม่ผู้นี้ก็ส่งพระคริสตธรรมคัมภีร์เล่มขนาดกระเป๋าจำนวน 10 เล่มใส่ในถุงของร้าน Bakery ในโรงแรม 5 ดาวแห่งหนึ่งมาให้ลูก ลูกรีบแจกให้ผู้ช่วยทั้งสองและลูกน้องคนอื่นที่สนใจ เนื่องจากยังมีพระคัมภีร์เหลืออยู่ ลูกจึงตั้งหิ้งถุงไว้บนโต๊ะทำงานของลูก เพื่อแจกผู้ที่สนใจต่อไป

2-3 วันต่อมา มี CEO บริษัทหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง ซึ่งคุ้นเคยกับลูกและมักจะได้ยินเรื่องพระเจ้าจากลูกเสมอมาพบลูกที่ทำงาน หลังจากคุยธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขณะที่เขากำลังจะลุกขึ้นจากเก้าอี้หน้าโต๊ะของลูก พลันเขาก็เห็นถุงใบใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ เขาก็เลยทักขึ้นมาว่า “ถุงอะไรหรือพี่ Design มันสวยดีนะ” ลูกตอบไปว่า “คิดว่าเป็นถุงของร้าน Bakery ในโรงแรม...นี่ไง” ทันใดนั้นลูกเกิดนึกสนุกขึ้นมาเลยพูดออกไปว่า “คุณลองทายดูไหมว่าข้างในมีอะไร ถ้าทายถูกพี่จะให้คุณด้วย” CEO ท่านนั้นยิ้มพลางหัวร่อว่า ก็ลูกเพิ่งพูดไปหยกๆว่าเป็นถุงของ Bakery “แค่นั้นเลย” เขาตอบด้วยความมั่นใจ “ไม่ถูกค่ะลองดูใหม่ดีไหมค่ะ คุณมองหน้าพี่ซิ แล้วคุณคิดว่าคุณเห็นอะไร” ลูกยิ้มบ้าง “make-up” เขาตอบใหม่หลังมองหน้าลูก อันที่จริงเขาก็ไม่ผิดนะ ใครมองหน้าลูกก็เห็น make-up ทั้งนั้น ลูกยิ้มตอบอีก “คุณลองมองหน้าพี่แล้วมองทะเล

make-up เข้าไปคุณเห็นอะไร” คราวนี้ CEO ท่านนี้เลิกยิ้ม เขาจ้องหน้าลูกชั่ววิตใจหนึ่ง และตอบใหม่อีกครั้ง คราวนี้ด้วยความมั่นใจอย่างเต็มที่ว่า “ผมว่าต้องเป็นอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าแน่เลย”

ลูกกระโดดขึ้นจากเก้าอี้หีบพระคัมภีร์เล่มหนึ่งยื่นให้เขาด้วยความดีใจสุดๆ พร้อมกับขอพรจากพระเจ้าให้เขา **เขามองหน้าฉัน และเขาเห็นพระเจ้า!**

ลูกขอกราบนมัสการ ณ พระบาทของพระองค์พระเจ้าข้า

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการของอัครทูต 20: 24

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 110

เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญ....คนพิการ.....

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันเสาร์ที่ผ่านมาเป็นวันที่ลูกมีความสุขที่สุดอีกวันหนึ่ง เรื่องที่พวกเราสตรีไทยคาทอลิกได้รอคอยเป็นเวลาปีกกว่าก็ได้สำเร็จลุล่วงลงด้วยดี พวกเราได้ติดต่อขอเก้าอี้รถเข็นคนพิการผ่านนักธุรกิจต่างชาติคนหนึ่งไปขอความอนุเคราะห์จากองค์กรสากลแห่งหนึ่ง กว่าจะผ่านขบวนการเทปสีแดง (Red Tape) อันยืดยาวจนถึงขั้นสุดท้ายได้ คนพิการบางคนก็ชี้เกียจระ อ้าโลโลกมนุษย์ไปอยู่กับพระเจ้าเสียแล้ว

พวกเราคณะกรรมการได้นัดกันกับองค์กรคาทอลิกที่ช่วยเหลือผู้ประสพภัยและลี้ภัยที่กำลังฉลองครบรอบ 25 ปีไปแจกรถเข็นด้วยกัน เพราะเขาช่วยหาคนพิการที่ต้องการความช่วยเหลือส่งมาให้เรา

แม้จะกลับมาเป็นวันแล้ว แต่ลูกจะไม่มีวันลืมความรู้สึกของผู้รับที่แสดงออกมาทางหน้าตาอยู่ของเขาได้เลย เขาเป็นชายรูปร่างเล็กอายุราว 30 กว่า มือเท้าแขนขาของผิคนุษย์ แขนข้างซ้ายงอตรงเป็นรูป V sharp ใช้การไม่ได้ ขาทั้ง 2 ข้างก็งอ เวลานอนก็นอนในท่าคุดคู้เหยียดตรงไม่ได้ ซึ่งเป็นท่าที่ชายผู้นี้มีชีวิตอยู่เป็นสภาพประจำวัน

แม่ของเขาเล่าว่าลูกชายของเขาเกิดมาเป็นเด็กปกติมีหน้าซำยังเรียนเก่งเป็นที่ 1 ของชั้นมาตลอด อยู่มาวันหนึ่งเขาไปเล่นบอลกับเพื่อน โดนบอลโหม่งศีรษะเกิดอาการปวดศีรษะอย่างแรงจึงไปหาหมอ หมอประจำท้องถื่นที่นั่นวินิจฉัยโรคเสร็จก็ทำการเจาะไขสันหลัง ผลที่ตามมาก็คือสภาพของลูกชายเขาที่พวกเราเห็นกัน พวกเราทุกคนได้ยินแม่ของเขาเล่าตั้งนั้นต่างก็เกิดความเศร้าใจและสงสารเป็นอย่างยิ่ง ถ้าอยู่เมืองนอกหมอคนนั้นคงถูกฟ้องหมดเนื้อหมดตัวไปแน่ แต่ที่นี่คือเมืองไทย และยังอยู่บ้านนอกด้วยแล้ว ชาวบ้านถือว่าเป็นกรรมเก่า That's it.

ทันทีที่ชายพิการผู้นี้ถูกอุ้มขึ้นไปนั่งบนรถเข็น เขายิ้มด้วยความดีอกดีใจ แม้หน้าตาเขาจะขี้และดูเหมือนจะตาบอดด้วย แต่จากการแสดงออกของเขา ทำให้พวกเราทราบว่าเขายังสามารถใช้การได้ เขายิ้มจนพวกเราเกือบ“ได้ยิน”รอยยิ้มของเขา เนื่องจากเขาไม่ได้ส่งเสียงอะไร พวกเราเลยเข้าใจว่าเขาคงเป็นใบ้ด้วย ไม่ทราบหมอกคนนั้นไปตัดเส้นประสาทที่สันหลังเขาขาดหรืออย่างไร ชายผู้นำสงสารคนนี้จะกลายเป็นคนพิการจากเด็กเรียนดีได้ที่ 1 ของชั้นมาเป็นชายพิการเหมือนกระต่ายถูกขยำเช่นนี้ได้ พวกเราบอกให้เขาเอามือข้างขวาที่ยังพอขยับได้วางบนล้อรถเข็นและให้ลองขยับล้อดู และบอกเขาว่านี่คือรถป้ายแดง เขาก็ทำตามพร้อมรอยยิ้มอย่างลึกลับ พวกเราแนะนำให้แม่ของเขาเอาไม้ไปกั้นเขตที่เขาอยู่ เพราะเป็นระดับที่ยกขึ้น และเป็นบ้านสูงมีได้ถุน ไม่ใช่ว่ามีรถเข็น และเขาขยับแขนหมุนล้อได้แล้วทำให้เขาตกจากบ้านซึ่งจะกลายเป็นโศกนาฏกรรมที่ร้ายแรงกว่าสภาพที่เขาต้องเป็นอยู่เสียอีก เพราะแม่เขาต้องไปทำนาเลี้ยงควายไม่ได้อยู่กับเขาตลอดทั้งวัน พวกเราทุกคนออกมาจากบ้านหลังนั้นด้วยความรู้สึกที่คละเคล้ากัน รู้สึกดีใจที่ได้ช่วยเหลือคนพิการผู้นำสงสารผู้นี้ ในเวลาเดียวกันก็รู้สึกเศร้าใจและสงสารเขาอย่างจับใจ

หลังจากออกจากบ้านของชายผู้นี้ พวกเราจะไปอีกหมู่บ้านหนึ่งที่มีคนพิการรออยู่อีก 3 คน ปรากฏว่าใกล้จะถึงที่หมายแล้ว ถนนเกิดถูกตัดขาดโดยน้ำป่าที่ไหลเชี่ยวผ่ากลางถนน เห็นชาวบ้านที่นั่นบอกว่าคืนก่อนฝนตกหนัก พระสงฆ์ท้องถิ่นที่นำพาพวกเราไปแนะนำว่าไม่ควรจะเสี่ยงฝืนข้ามไป เพราะเรื่องน้ำป่านี้นี้ไวใจไม่ได้ เผลอแพลับเดียวน้ำอาจจะสูงเป็นเมตรก็ได้ พวกเราจึงตัดสินใจฝากรถเข็นให้เจ้าหน้าที่ขององค์กรที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยและลี้ภัยที่นั่นให้เอาไปให้ที่หลัง เขาบอกพวกเราว่า มีหนึ่งในสามคนนั้นร้องไห้ด้วยความดีใจที่จะได้รถเข็น เพราะเขาพิการมานาน และไม่เคยมคิดว่าจะมีโอกาสได้รถเข็นในชีวิตนี้ 😞

ระหว่างทางกลับนั้น ลูกบอกลูกชายและแฟนสาวของเขาที่ลูกพาไปด้วยเพื่อไปเป็นตากล้องว่า “Life is not fair.” คิดดูซิคนพวกนี้เกิดมาต้องประสบเคราะห์กรรมเป็นคนพิการน่าสงสารเช่นนี้ แล้วยังไม่มีปัญญาซื้อรถเข็นซึ่งราคาเพียงคันละ 4-5 พันบาทเท่านั้น ลูกคิดถึงคนมีเงินจำนวนไม่น้อยที่มีเงินแต่ไม่รู้จกค่าของเงินเลย ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย

เพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งความสุขสบายและ “หน้าตา” เท่านั้น คราวนี้ลูกขอจบประโยคที่ว่า “Life is not fair” โดยลูกไม่สามารถต่อประโยคที่ว่า “But life is beautiful” ได้ 😞

ลูกทำได้แต่เพียงบอกแม่ของชายพิการคนนั้นก่อนจากกันว่า “ขอพระเจ้าอวยพรค่ะ” และสวดขอพรจากพระองค์ให้เขาและครอบครัวของเขาเท่านั้น

ขอพระองค์โปรดประทานพระพรเป็นพิเศษแก่คนพิการทั้งหลายเทอญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการที่ยากจนเช่นนี้

**“แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยว จงเชิญคนจน คนพิการ คนเขยก คนตาบอด แล้วท่านจะเป็นสุข
เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทน
เมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” ลูคา 14:13-14**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉันทัน

บทที่ 111

การอวดพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกกราบทูลพระองค์ว่า ลูกมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นหลายคนจากที่โทรมาแบ่งปันกับลูกหลังจากได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉันทัน” ตอนนี้นำมาปรากฏว่าลูกมีเพื่อนเพิ่มขึ้นอีกเพราะมีพี่น้องเขียนมาแบ่งปันกับลูกด้วย สิ่งที่เขาเขียนมาเป็นเรื่องสั้นๆ แต่จากใจเขาสู่ใจของลูก ซึ่งทำให้จดหมายเหล่านั้นมีค่าสำหรับลูกเป็นอย่างมาก

.....ผมมีเพื่อนเป็นคนจับไก่ขายต่อเอากำไร เขาพูดกับผมว่าเขาทำกิโยให้โกงกิโย ซึ่งหนึ่งกิโยโกงหนึ่งชิต สิบกิโยได้งอกขึ้นหนึ่งกิโย เป็นใครครับ กลไกของคนที่ซื้อไก่ ร้านค้าแทบทุกร้านโกงกิโย เป็นคาทอลิกซะด้วย.....

.....วันนั้นโทรมาขอหนังสือ “บทสวดของฉันทัน” ผู้รับสายสอบถามที่อยู่ ก่อนจะยังอวยพรว่า ขอให้พระเจ้าอวยพรผมซึ่งเสียดาย.....

.....บทสวดบทที่ 81 วิษชา ประทับใจผมมาก ผมขยันเอาไว้อ่านหลายครั้ง อ่านครั้งใด ร้องให้ทุกครั้ง ขอขอบคุณครับ

.....ความปรารถนาของคุณในการอยากรับใช้พระเจ้าให้มากที่สุดนั้น สำเร็จตามการทรงนำของพระองค์แล้วค่ะ ไม่ว่าจะหนังสือ “บทสวดของฉันทัน” หรือน้ำใจไมตรีที่ให้กับคนรอบข้าง พระเจ้าทรงได้รับเกียรติจากชีวิตของคุณแล้วค่ะ ฯลฯ

จดหมายเหล่านี้เหมือนยาชูกำลังสำหรับลูก ลูกเก็บจดหมายทุกฉบับไว้อย่างดี บางวันสมองเหนื่อยล้าจากที่ทำงานเหลือเกิน ลูกกลับถึงบ้านก็หยิบเอาแฟ้มจดหมายเหล่านี้ออกมาอ่าน พลันความเหนื่อยล้าในสมองก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง มันช่างเป็นยาวิเศษสำหรับลูกจริงๆ แล้ว.....ลูกก็นึกถึงจดหมายฉบับหนึ่งที่ลูกได้รับเมื่อปลายเดือนที่แล้ว หรือราวเดือนกว่ามาแล้ว เป็นจดหมายจากวิทยาลัยที่ผลิตพระสงฆ์ คุณพ่อท่านหนึ่งที่เป็นอาจารย์ประจำวิชา ทว.461 คริสตศาสนาในประเทศไทยได้แจ้งให้ลูกทราบว่าในชั้นปีที่ 4 นักศึกษาต้องทำรายงานเกี่ยวกับเรื่อง “บทบาทของคริสตชนที่มีต่อการพัฒนาสังคมไทย” นักศึกษาต้องคิดและหาบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เป็นคริสตชนในพระศาสนจักรของเรา และเป็นบุคคลที่นักศึกษาคิดว่ามีบทบาทนั้น และเขียนประวัติส่วนตัวสั้นๆ ถึงบุคคลนั้น และปรากฏว่าลูกเป็นบุคคลที่นักศึกษาเขียนถึง คุณพ่อท่านนี้ได้จบจดหมายโดยการแสดงความยินดีกับลูก!

ลูกจำได้ว่าลูกอ่านจดหมายฉบับนั้นเสร็จ ลูกไม่เชื่อในสิ่งที่ลูกเพิ่งได้อ่าน และได้กลับไปอ่านแล้วอ่านอีกหลายรอบ ลูกเป็นใคร? ลูกเป็นเพียงคริสตชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่มีได้มีบทบาทอะไรพิเศษหรือโดดเด่นในพระศาสนจักรเลย ตลอดระยะเวลา 6 ปีเศษที่ลูกได้เป็นลูกของพระองค์ ลูกได้รับใช้พระองค์ในทางเล็กๆ ของลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เท่านั้นแล้วทำไมลูกถึงได้รับเกียรติจากนักศึกษาของวิทยาลัยที่ผลิตสงฆ์ถึงเพียงนี้

วันนั้นพ้ออ่านจดหมายฉบับนั้นเสร็จลูกรีบขึ้นไปยังห้องนอนของลูก คุณเข้าต่อหน้าพระแท่น ก็กราบลงศีรษะจรด

พื้นและคงคุกเข่าเช่นนั้นเป็นเวลา...นาน...แสนนาน....โดยไม่มีบทสวดใดๆ ออกจากปากหรือจากใจของลูก คงปล่อยให้
ความเงียบโอบอุ้มลูกไว้ ในขณะที่ความมกตัญญูได้เปี่ยมล้นหัวใจของลูก

For once I was at loss of words. I was kneeling before you, my Lord, in total silence. I could only
let silence engulf me, feeling humble and totally inadequate in Your presence.

ก่อนลูกจะลุกขึ้นยืน ลูกได้กราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งที่ได้ประทานพระพรแก่ลูกเสมอๆ เพื่อเป็นกำลังใจให้
ลูกรับใช้พระองค์ยิ่งขึ้นไป ขอบพระคุณ พระเจ้าข้า

ต่อมาลูกได้ปรารภกับเพื่อน “จิตวิญญาน” ของลูกว่า การที่ลูกพุดถึงพระเจ้าทุกวันๆ กับคนรอบข้างรวมทั้งการ
แบ่งปันถึงการรับใช้พระของลูกอยู่เป็นประจำเช่นนี้ คนจะเบื่อหรือรำคาญลูกไหม และยิ่งกว่านั้นจะมีคนคิดว่าลูกกำลัง
“อวด”ไหม เพื่อน “จิตวิญญาน” ของลูกคนนั้นรีบพุดขึ้นว่า “ถ้าเป็นการอวด ก็เป็นการอวดพระเจ้าเพราะคุณไม่ได้อวด
ตัวเอง และในพระคัมภีร์ก็ระบุชัดเจนว่าให้มนุษย์อวดพระเจ้า” ลูกต้องยอมรับว่าลูกไม่เคยทราบมาก่อนว่ามีการพุดถึง “การ
อวดพระเจ้า” ในพระคัมภีร์ ลูกขอบคุณเพื่อน “จิตวิญญาน” ของลูกพร้อมบอกเขาว่าพระเจ้าทรงส่งเขามาเป็น “พี่เลี้ยง”
ลูกโดยแท้ คือนั้นลูกรีบไปเปิดอ่านพระคัมภีร์ และได้เรียนรู้ว่า

“เพื่อให้เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่เขียนว่า ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า” 1 โครินธ์ 1:31

“ นี่เป็นสิ่งที่เราอวดได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่า
เราได้ประพาศิตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก” 2 โครินธ์ 1:12

“ ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 2 โครินธ์ 10:17

“ ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร
แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิमितและการสำแดงซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” 2 โครินธ์ 12:1

“ บ้างก็โอ้อวดเรื่องรถรบ บ้างก็เรื่องม้า แต่เราอวดเรื่องพระนามพระเจ้าของเรา” สดุดี 20:7

“ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเจ้าเปรมปรีดี” พงศาวดาร 16:10

ลูกขออนุญาต “อวดพระองค์” จนกว่าชีวิตจะหาไม่พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 112

“บุญ”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนต.ค. 2003 ที่ผ่านมา นับว่าเป็น “เดือนศักดิ์สิทธิ์” เดือนหนึ่งของพระศาสนจักร เพราะภายในเดือนเดียวกัน มีการเฉลิมฉลองที่น่าชื่นชมยินดีและ “ศักดิ์สิทธิ์” ตั้ง 2 เรื่องตติๆ กัน คือการฉลองครบรอบ 25 ปีของการเป็นพระสันตะปาปาของสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ตามตติๆ ด้วยการแต่งตั้งคุณแม่เทเรซา เป็น “บุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา” ผู้คนหลั่งไหลจากทั่วโลกไปยังกรุงโรมมากมายเป็นประวัติการณ์ เขาประเมินกันว่ามีคนเข้าร่วมพิธีฉลองของสมเด็จพระสันตะปาปาราว 3 แสนคน ขณะที่ของคุณแม่เทเรซาราว 2 แสนคน ลูกเองเป็นหนึ่งในผู้โชคดีเหล่านั้นที่มีโอกาสได้อยู่ใกล้การเฉลิมฉลองทั้ง 2 ครั้ง ทั้งๆ ที่ตอนลูกวางแผนการไปโรมตอนต้นปี ลูกไม่ทราบเลยว่าจะมีการฉลองยิ่งใหญ่ในเดือนที่ลูกและลูกๆ ไปโรมพอดี นับเป็นพระพรของพระองค์ที่ประทานแก่ลูกและครอบครัวจริงๆ

ลูกไม่ทราบว่าการได้ไปร่วมในพิธีศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ จะเรียกว่าเป็นการไป “แสวงบุญ” ได้หรือไม่ อันที่จริงแล้ว ลูกเองยังไม่ค่อยเข้าใจลึกซึ้งกับความหมายของคำนี้เลย ตั้งแต่ลูกเป็นคาทอลิกมา ลูกเข้าใจว่า “การไปแสวงบุญ” คือการได้ไปตามโบสถ์หรือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และได้ไปสวดภาวนาที่นั่น ก็ถือว่าการไปแสวงบุญแล้ว แต่สำหรับลูกแล้วคำว่า “บุญ” เป็นคำที่ลูกติดใจในความหมายตั้งแต่เด็กแล้ว ว่าความหมายอันแท้จริงแปลว่าอะไร

ลูกจำได้ว่า ตอนเป็นเด็ก ลูกเรียนคำสอนกับมาแมร์ มี 2 เรื่องที่ลูกจำไม่ได้และถกเถียงกับมาแมร์เป็นประจำ ลูกก็เลยไม่ยอม Convert สักที จนกระทั่งเกือบ 50ปีต่อมา วันที่ลูกไปรับศีลล้างบาปที่วัดที่มาแมร์ประจำอยู่ตอนนี้ มาแมร์บอกกับลูกว่า “ในที่สุด พระเจ้าก็จับเธออยู่!”

ข้อแรก ลูกได้รับการสอนว่า ถ้าเราทำความดีหรือทำ “บุญ” เราจะได้ขึ้นสวรรค์

ลูกก็มักจะคิดว่า ถ้าเราทำความดีหรือทำบุญเพื่อหวังว่าจะได้ขึ้นสวรรค์ ก็เท่ากับเป็นการเห็นแก่ตัว เพราะเราทำความดีเพื่อหวังผลให้แก่ตัวเราเอง ไม่ใช่เพื่อให้ผู้อื่น เช่นนี้ศาสนาคาทอลิกเป็นศาสนาเห็นแก่ตัว ลูกจำไม่ได้

ข้อที่สอง ในยุคนั้น มาแมร์มักจะสอนว่า คนที่จะได้ขึ้นสวรรค์ต้องเป็นผู้ที่ได้รับศีลล้างบาปในศาสนาคริสต์แล้วเท่านั้น ส่วนคนที่ไม่ได้รับศีลล้างบาป วิญญาณก็จะไม่รอด

ลูกจำได้ว่า สำหรับข้อนี้ ลูกเถียงกับมาแมร์และครูสอนคำสอนมาตลอดว่า อย่างนี้ก็ไม่ยุติธรรมสิ มีคนเป็นล้านๆ คนในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะเขาไม่มีโอกาสได้รับรู้เรื่องของพระเจ้าเลย เป็นต้นว่า คนอยู่ในป่า คนในประเทศที่ไม่นับถือศาสนาคริสต์ ฯลฯ และหากคนเหล่านี้ทำแต่ความดี ตลอดชีวิต แต่เพราะเขาไม่รู้จักพระเจ้า เขาก็ไม่ได้ขึ้นสวรรค์ ตรงกันข้าม คนรับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิกแล้ว แต่จิตใจไม่ดี ทำบาปอยู่เสมอๆ แล้วก็ไปแก้บาป กลับได้ขึ้นสวรรค์ อย่างนี้ไม่เป็นการยุติธรรมเลย ลูกจำไม่ได้ ศาสนาคาทอลิกเป็นศาสนาที่ไม่มีคามยุติธรรม

ลูกมีนิสัยเช่นนี้ตั้งแต่เด็ก หากอะไรไม่มีเหตุมีผลหรือไม่ยุติธรรมแล้ว หัวเด็ดตีนขาด ลูกจะไม่ยอมรับอย่างเด็ดขาด สำหรับลูกแล้ว Principle cannot be compromised หรือหลักการนั้นยอมกันไม่ได้ จนพี่น้องของตัวเองก็ว่าอยู่เสมอๆ ว่าลูกเป็นคนหัวแข็ง จริงๆ แล้วลูกไม่ใช่เป็นคนหัวแข็งเลย ตรงกันข้าม ถ้ามีเหตุมีผล และหากทำด้วยใจแล้ว ลูกหัวอ่อนจะตายไป ขนาดยอมแม้กระทั่งถวายชีวิตก็ยังยอม

และแล้วเวลาก็ผ่านไป ความ”หัวแข็ง” ของลูกก็ค่อยๆ ละลายไปที่ละนิดๆ ด้วยเปลวความรักจากพระองค์ และลูกก็ค่อยๆ เข้าใจถึงคำว่า “ทำบุญ”

การทำบุญที่แท้จริงนั้น ต้องไม่ใช่ทำเพื่อตัวเอง แต่ตรงกันข้ามการทำความดีหรือทำบุญที่มีความหมายจริงๆ นั้น ต้อง “ไม่มีตัวเรา” อยู่ในการทำดีหรือทำบุญนั้น ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง แต่เป็นการกระทำตามคำสั่งสอนของพระมหาเยชูเจ้า และเป็นการตอบแทนพระองค์ที่พระองค์ทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อเรานุษย์ต่างหาก เป็นการตอบแทนความรักด้วยความรัก เป็นการกระทำที่บริสุทธิ์ใจโดยไม่มีคำว่า “ฉัน” หรือ “เรา” ในภาพ ลูกไม่ทราบว่าคุณคิดเช่นนี้ถูกต้องหรือไม่ แต่ลูกดูตัวอย่างในบุญราศีคุณแม่เทเรซา คุณแม่อุทิศตนทั้งชีวิตในการดูแลคนต่ำต้อย คนอนาถา และคนที่สังคมเมิน คุณแม่ทำเพื่อตัวคุณแม่เองหรือ? หรือทำเพื่อให้ตัวเองได้ขึ้นสวรรค์ ไม่ใช่อย่างแน่นอน ลูกเห็นตัวอย่าง “การทำบุญ” ที่บริสุทธิ์ที่สุดในชีวิตของบุญราศีองค์นี้

และสิ่งที่สมเด็จพระสันตะปาปาองค์นี้ทรงทำละ ลูกไม่มีความสามารถในการบรรยายถึงผลงานที่พระองค์ได้ทรงทำไว้ได้ แต่ลูกกำลังถามตัวเองว่า ในโลกใบนี้ มีใครไม่รู้จักพระสันตะปาปา ยอห์น ปอลที่ 2 และคุณแม่เทเรซาบ้าง อาจจะมีแต่ก็คงน้อยมาก และท่านทั้งสองมีอะไรที่เหมือนกัน?

บุคคลผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองท่านนี้เป็นคาทอลิก!

ลูกกลับจากการแสวงบุญครั้งนี้ด้วยความดีใจ ความอึ้งใจ และความถ่อมใจ ดีใจที่ผู้ยิ่งใหญ่ในการทำความดีที่หาผู้เสมอเหมือนได้ยาก 2 ท่านนี้เป็นคาทอลิกทั้งคู่ อึ้งใจที่ลูกเป็นคาทอลิกคนหนึ่งด้วย 😊 และถ่อมใจที่ว่าลูกมี 1 ชีวิตเท่ากัน แต่เป็นชีวิตที่กระจัดริกระจอยร่อยเลือนเกินในการรับใช้พระองค์

ขอพระองค์โปรดทรงให้อภัยแก่ลูกด้วยเทอญ

“ผู้ที่ทำดีก็เป็นคนของพระเจ้า” 3 ยอห์น 11

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 113

ลูกของพระองค์อีกคนหนึ่ง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอคุกเข่าต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ ยอมรับอย่างสิ้นสุดจิตใจว่า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และแผนการของพระองค์นั้น แต่ทุกอย่างยิ่งลึกซึ้งที่มนุษย์จะหยั่งรู้ได้ แต่หากใครยอมเปิดจิตใจและจิตวิญญาณให้พระองค์ ทรงนำแล้ว จะเห็นอัศจรรย์ในความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนยากที่จะบรรยายได้

อาทิตย์ก่อน ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์โดย “การกระทำรุ่นที่ 3” (Third Generation Action) ต่อเนื่องจากการพิมพ์หนังสือ “บทสวดของฉัน” เมื่อ 3-4 เดือนก่อน (ศัพท์นี้ลูกบัญญัติขึ้นเองพระเจ้าข้า)

หลังจากลูกได้แจกหนังสือออกไป ดังที่ลูกได้กราบทูลพระองค์ให้ทรงทราบแล้วว่ามีคนโทรศัพท์เข้ามา บ้างก็จดหมาย มาหาลูกหลายต่อหลายคน และทุกๆคนลูกจะติดต่อต่อเนื่องตั้งแต่นั้นมาตลอด และลูกก็ตั้งใจว่าเริ่มเดือนนี้ ลูกจะเยี่ยมเยียน ทำความรู้จักกับเขาเหล่านั้นเป็นรายตัว และเพียงรายแรกที่ลูกไปพบก็ทำให้ลูกรู้สึกว้า ว้อ พระองค์กำลังทรงนำให้ลูกรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์จริงๆ

เธอเป็นสตรีวัย 60 ปีเศษ ดูโดดเด่นแวววาวและเปี่ยมไปด้วยศักดิ์ศรีของลูกผู้หญิง แม่เธอจะร่างเล็กนุ่มบางในสภาพร่างกายที่ได้ต่อสู้กับความอยุติธรรมที่สังคม ถ้าพูดให้ชัดกว่านี้คือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ในครอบครัว (ขออภัยพระเจ้า ข้า แต่เป็นคำพูดของเธอเอง) ได้ยึดเยียดให้เธอ เธอถูกกล่าวหาว่าได้คบชู้และฆ่าสามีแพทย์ของเธอ และถูกจับไปทรมานจนเธอต้องยอมเซ็นกระดาษเปล่า ซึ่งต่อมาเป็นคำสารภาพความผิดที่เธอไม่ได้ทำ ผลก็คือเธอต้องถูกจับเข้าไปอยู่เรือนจำในฐานะนักโทษอุกฉกรรจ์ ทนทุกข์ทรมานอยู่เกือบ 3 ปี จนศาลชั้นต้นพิพากษาว่าเธอบริสุทธิ์ ซึ่งต่อมาศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาก็พิพากษายืน ตัดสินว่าเธอเป็นผู้บริสุทธิ์ เธอจึงหลุดพ้นบ่วงกรรมนั้นมาได้

แต่...ชีวิตของเธอได้ถูกทำลายลงสิ้น ในขณะที่เธอต้องตกอยู่ในภาวะจิตใจที่ย่ำแย่ที่สุดเนื่องจากสามีแพทย์ของเธอ ถูกยิงเสียชีวิต ทันทีที่พิธีศพเพิ่งสิ้นสุดลง เธอก็กลายเป็นหญิงคบชู้ฆ่าตัว ในช่วงที่เธอต้องโทษขัง ลูกๆของเธอ (เธอมีลูก 4 คนชาย 2 หญิง 2) เข้าใจผิดในตอนต้นว่าเธอฆ่าพ่อของพวกเขาจริง ซึ่งเป็นความเจ็บปวดที่กรีดข้ำลงบนหัวใจที่ถูกขยี้จนแหลกลาญอยู่แล้ว มีหน้าซ้ำตอนเธออยู่ในคุก ญาติพี่น้องของเธอได้ปลอมแปลงลายเซ็นและยกยกเรื่องทรัพย์สินสมบัติของเธอไปอีกจนหมดสิ้น และที่ซ้ำร้ายที่สุด หลังจากความจริงได้กระจ่างออกมาว่าเธอเป็นผู้บริสุทธิ์ สังคมก็ยังรังเกียจเหยียดหยามเธออยู่ เครียดจะหาทุนรอนเริ่มต้นชีวิตใหม่ก็มลายลงสิ้น

นับเป็นเวลา 16 ปีแล้ว ตั้งแต่เธอได้ออกจากคุก แต่เธอ...ยังคงต่อสู้เพื่อขอความยุติธรรม และเพื่อศักดิ์ศรีของสตรีตัวเล็กๆคนหนึ่ง

ตลอดเวลา 3 ชม.กว่าที่เรานั่งอยู่ด้วยกัน ลูกเองเป็นผู้ต้องช้หน้าตาหลายต่อหลายครั้ง คำพูดแต่ละคำที่พรั่งพรูออก

“เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนสัตย์ซื่อ เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนอธรรมอย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และอาจพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้”

อพยพ 23:6-8

“เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความยุติธรรม ไม่มีความลำเอียง และไม่มีการรับสินบน”

2 พงศาวดาร 19:7

อาแมน

ลูกของพระ: องค์คนชั่ว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 114

ปัญหาความยากจน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในระยะ 2-3 อาทิตย์ที่ผ่านมา รัฐบาลของเราได้ประกาศโครงการอีกโครงการหนึ่ง ซึ่งหากมองด้วยสายตาที่ชื่นชมก็ต้องอุทานแบบไทยๆว่าโมทนาสาธุ! แต่หากมองด้วยสายตาของนักวิจารณ์ก็ต้องปรารภว่ามันเป็นนโยบายประชานิยม (Populist Policy) แท้ๆ จะมีอะไรเสียอีกนอกจากโครงการจัดความยากจนภายในระยะเวลา 6 ปี ของรัฐบาล ยุคชูปเปอร์นายกของประเทศไทยเรา!

วิถีมุมมองตลอดจนขั้นตอนการแก้ปัญหาถอดรูปแบบมาจากหนังสือบริหารธุรกิจทั้งดุ้น เริ่มจากการ identify problem หรือค้นหาสาเหตุของเจ้าปัญหา แล้วจึงมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุของปัญหานั้น และเมื่อทราบถึงมูลเหตุแล้ว ก็จะได้แก้ปัญหาได้ถูกจุด แต่ลูกเองหลังจากที่ได้ติดตามโครงการจัดความยากจนของรัฐบาลมาตลอดกลับมีความรู้สึกที่ว่า ปัญหาของความยากจนนั้นไม่ใช่ปัญหาที่มีองค์ประกอบเฉกเช่นเดียวกับปัญหาทางธุรกิจ ปัญหาของปัญหาคือ รัฐบาลจะให้คำจำกัดความของคำว่า “จน” อย่างไร มีรายได้เท่าไรถึงจะถูกจัดอยู่ในขั้นเป็น “คนจน” แล้วที่รัฐบาลกำหนดสาเหตุของการเป็นคนจนไว้ 7 ข้อนั้น หากใครเกิดอยากตอบแบบกำปั้นทุบดินว่า สาเหตุที่เขาจนนั้นเพราะ “เสือกเกิดมาจน” ละ รัฐบาลจะยอมรับเป็นเหตุผลที่พึงพิจารณาไหม?

ที่ลูกเขียนถึง “ความจน” ในวันนี้ เพราะเหตุการณ์ต่างๆในช่วง 2-3 สัปดาห์นี้ ทั้งราษฎรและหลวงรอบตัวลูกมาบรรจบพบกันพอดี ทำให้ลูกครุ่นคิดถึงเรื่องความมีความจน จนต้องเขียนเป็นบทสวดถวายพระองค์

เมื่ออาทิตย์ก่อน ลูกและลูกสาวทั้ง 2 ไปธุระที่ศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง เมื่อกลับออกมาปรากฏว่าตราของรถที่ปลายกระโปรงหน้าถูกหักขโมยไปเสียแล้ว

อีกอาทิตย์ต่อมา ขณะที่ลูกและลูกสาวทั้งสองไปเลือกซื้อของที่งานแฟร์แห่งหนึ่ง ภายในเวลาไม่ถึง 5 นาที ที่เราเดินจากมุมหนึ่งไปยังอีกมุมหนึ่ง ลูกเห็นกระเป๋าถือของลูกสาวเปิดอ้าอยู่ ปรากฏว่ากระเป๋าดังค์ที่เธอใส่ไว้ภายในกระเป๋าถือหายไปเรียบร้อยโรงเรียนขโมย!

จาก 2 เหตุการณ์นี้ทำให้ลูกมาวิเคราะห์กับลูกๆว่า การที่ขโมยทั้ง 2 กรณี กระทำเช่นนี้เพราะเขาจนใช่หรือไม่ เขาต้องการเงิน แต่ไม่มี จึงต้องขโมยใช่หรือไม่ แต่การที่เขาสามารถขโมยตราของรถหรือล้างเงินจากกระเป๋าคนอื่นโดยเจ้าตัวไม่รู้ตัวเลยนั้น แสดงว่า เขาผู้นั้นต้องไม่ใช่เป็นคนโง่ เขาต้องมีความสามารถถึงระดับหนึ่ง แล้วลูกก็วิเคราะห์ต่อ ในเมื่อเขามีความสามารถพอตัว ทำไมไม่ใช้ความสามารถนั้นในการทำมาหากินในทางสุจริตเล่า

ลูกๆก็เคยขำลูกว่า ลูกสาวถูกขโมยกระเป๋าตั้งคัยังมาวิเคราะห์ถึงความถูกผิดของคนขโมย และสรุปว่า หากคนพวกนี้มีความคิด รู้จักผิดชอบชั่วดี เขาก็คงไม่เป็นขโมยเช่นนี้หรอก

เพื่อไม่ให้ลูกๆเห็นว่าลูกเป็นคนคร่ำครึจนเกินไป ลูกจึงคิดเองต่อ แต่คราวนี้คิดคนเดียวไม่บอกใคร ลูกคิดว่า หากความยากจนคือช่องว่างระหว่างความต้องการและรายได้แล้ว คนไทยกว่าครึ่งตอนประเทศคงจะต้องจัดตัวเองอยู่ในกลุ่มคนจน!

ลูกคิดถึงคนที่ตะเกียกตะกายไปซื้อโน่นซื้อนี่ สารพัดจะสรรหาซื้อ แล้วก็ต้องมาผ่อนเป็นรายเดือน สำหรับผู้ที่มีรายได้พอเพียงจะจ่ายทุกเดือนก็ยังไม่เป็นไร เท่ากับสนับสนุนธุรกิจบริษัทเงินผ่อนเหล่านั้นไป แต่ผู้ที่มีรายได้แต่ละเดือนไม่ถึงขั้นจะมีความสุขสบายเช่นนี้ได้ ก็ไปกู้หนี้ยืมสินมาเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่คิดว่าจะบันดาลให้เกิดความสุขได้

แล้วลูกก็คิดถึงคำของพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงตรัสสอนคนไทยเพียงคำสั้นๆว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” ลูกคิดอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะตามประสาคนที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่าง คนจนต้องมีความสุขเสมอไปหรือ? ในเวลาเดียวกันคนรวยก็มีความสุขเสมอไปหรือเปล่า? อะไรคือความจน? และอะไรคือความรวย?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาของพระองค์ 2 บทพระเจ้าข้า

“เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน” ฉธบ 15:11

“คนที่ว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่ว่าตนเป็นคนจน แต่มีทรัพย์สินศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่” สุภาษิต 13:7

อาแมน

ลูกขอพระ: อดคิดนหฬั

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 115

วันพระคริสตสมภพ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เช้าวันนี้ลูกตื่นขึ้นมารู้สึกกระฉับกระฉ่าง และตื่นเต้น คึนนี้ลูกจะไปงานเลี้ยงฉลองวันเกิดของท่านผู้หนึ่ง ลูกจะซื้อของขวัญอะไรไปให้เจ้าของงานดีหนอ? และลูกจะแต่งตัวอย่างไร จึงจะถูกกาลเทศะ เพราะงานคึนนี้ไม่ใช่เป็นงานวันเกิดทั่วไป แต่เป็นการฉลองวันเกิดพิเศษที่มีขึ้นเพียงครั้งเดียวสำหรับมนุษยชาติ และจะไม่มีวันเกิดเช่นนี้อีก

พิเศษแค่นั้นหรือ?

จะมีพ่อคนใดในโลกนี้ส่งลูกชายคนเดียวไปที่สถานีรถไฟ แล้วบอกว่า “จงขึ้นรถไฟเถิด ลูกรัก ระหว่างทางลูกจะถูกทำร้าย ถูกทุบตี ถูกดูถูกเหยียดหยาม ถูกเข้าใจผิด และเมื่อถึงสถานีปลายทางแล้ว ลูกจะถูกฆ่า แต่เพราะการตายของลูกทุกคนในหมู่บ้านก็จะรอด” และลูกชายคนนั้นแม้จะทราบถึงชะตากรรมของตัวเองอย่างดีจากบิดา ก็ยินดีทำตามคำสั่ง ทั้ๆ ที่ตนเองก็มีสิทธิปฏิเสธไม่ขึ้นรถไฟนั้นก็ได้ ทั้งนี้เพราะเขายินดี เสียสละชีวิตของตนเองเพื่อช่วยคนทั้งหมู่บ้านนั้น

มีไหม?

ลูกขอตอบในฐานะเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่เป็นแม่ว่า ไม่มีอย่างแน่นอน คงไม่มีพ่อหรือแม่คนใดบนโลกนี้ที่จะยอมให้ลูกชายคนเดียวของตัวเองตายเพื่อคนอื่นโดยสมัครใจ **และโดยไม่ได้รับอะไรเป็นผลตอบแทน** และก็คงไม่มีลูกคนใดที่ยอมเจ็บปวด ยอมทนทุกข์ทรมานและยอมถูกฆ่าเพื่อผู้อื่นโดยสมัครใจ **และโดยไม่ได้รับอะไรเป็นผลตอบแทน** เช่นเดียวกัน

แต่... เมื่อ 2000 กว่าปีก่อน การเสียสละอย่างสูงสุดโดยไม่ต้องการอะไรเป็นผลตอบแทนได้เกิดขึ้น และที่ซาบซึ้งกว่านั้น ไม่ใช่เป็นการเสียสละของมนุษย์เพื่อมนุษย์ด้วยกัน แต่เป็นการเสียสละขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งส่งพระบุตรอย่างเดียวที่ยอมถ่อมองค์ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์บนโลกบูดๆ เบี้ยวๆ ไบนี่ และทรงยอมถูกทรมาน จนสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อไถ่บาปให้พวกเรามนุษย์ คนบาปทั้งหลาย

เป็นวันเกิดพิเศษที่พวกเราในฐานะผู้ได้รับผลประโยชน์จากการไถ่กู้ของพระองค์ต้องเป็นหนี้บุญคุณต่อพระองค์ที่ชดใช้อย่างไรก็ไม่หมด นอกจาก...

พวกเราจะปฏิบัติตนเป็น **“ลูกที่ดีของพระองค์”** จนพระองค์รู้สึกพอพระทัยและสบายพระทัยว่าการเสียสละของพระองค์นั้น ค่ຸมค่าแล้ว

เมื่อคิดได้เช่นนั้น ลูกจึงแต่งตัวเป็นชุดสีแดงและสีเขียวเพื่อไปฉลองวันเกิดพิเศษนี้ สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของหัวใจซึ่งหมายถึงชีวิตที่ลูกพร้อมที่จะมอบให้เป็นของขวัญแด่พระองค์ และสีเขียว ซึ่งหมายถึงสิ่งต่างๆ ที่ลูกจะทำในทุกๆ วันของชีวิตที่ลูกพร้อมที่จะมอบให้พระองค์เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงมอบชีวิตซึ่งเป็นพระเจ้าแก่เรา และแม้เราจะขอมอบชีวิตแด่พระองค์ ท่านเป็นการตอบแทน แต่มันเป็นเพียงชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง ช่างเปรียบค่ากันมิได้เลย

ลูกตอบแทนพระองค์ได้เพียงเท่านี้พระเจ้าข้า เปรียบประดุจเด็กน้อยก้มกราบพ่อแม่ ด้วยความกตัญญู พร้อมทั้งจะทำตามคำสั่งอย่างสุดกำลังปัญญาของเด็กเล็กๆ ตัวเพียงเท่านี้

สุขสันต์วันพระคริสตสมภพ พระเจ้าข้า

“เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า “เยซู” เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา” มัทธิว 1:21

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 116

บทสวดวันปีใหม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดนี้เป็นบทสวดบทแรกที่ลูกเขียนถวายพระองค์ในปีใหม่นี้ และลูกกำลังเขียนด้วยความสดชื่นและความเบิกบานในหัวใจ ณ วันสิ้นปีของปีที่เพิ่งผ่านไป นอกจากลูกจะสวดสายประคำครบถ้วนทุกวันๆ ละ 1 สายแล้ว ลูกยังสามารถสวดเกินอีก 2 สาย รวมทั้งปี 367 สาย มากกว่าปีที่แล้วตั้ง 1 สาย! แม้จะไม่มากมายอะไร แต่สำหรับลูกซึ่งยังเป็นลูกที่ไม่สมบูรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งบางวันก็บังเกิดอาการขี้เกียจหรือบางวันก็รู้สึกเหนื่อยเกินไป การสวดสายประคำจนครบวันละสายในสิ้นปี จึงเท่ากับเป็นการฝึกวินัยตัวเอง ดัดนิสัยตัวเองอย่างใหญ่หลวง หากไม่มีพระบิดาอย่างพระองค์และพระแม่ผู้พระทัยดีเช่นนี้แล้ว ลูกคงเป็นลูกที่ใช้ไม่ได้แน่เลย 😊

2-3 ปีที่ผ่านมา ลูกจะถูกลูกๆ จับไปปล่อยเกาะฉลองปีใหม่ทุกปี เนื่องจากลูกๆ ทุกคนชอบทะเล มีลูกคนเดียวชอบภูเขาและธรรมชาติ ปีนี้ลูกๆ จึงจัดโปรแกรมให้ไปป็นเขาและอาบบ่อน้ำร้อนเอาใจลูกก่อนจับไปดำน้ำ ดูปลาทะเลกับพวกเขาในวันต่อมา ปรากฏว่า ไปๆ มาๆ ลูกเองก็เลยชอบการล่องไปในทะเลด้วย แต่เหตุผลไม่ใช่จะไปเอาใจลูกๆ แต่เป็นเพราะการนั่งเรือล่องไปในทะเลเป็นชั่วโมงๆ นั้น ทำให้ลูกมีโอกาสนั่งใกล้ชิดกับพระองค์ สวดภาวนาถวายพระองค์และรำพึงกับพระองค์ท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงาม สุดล้ำฟ้าดิน จนลูกรู้สึกว่าในโลกนี้มีเพียงลูกกับพระองค์เท่านั้น ท่ามกลางสายลมที่พัดโชย แสงแดดที่สดใส น้ำทะเลสีเขียวครามที่กระเพื่อมเป็นระลอกๆ และฝูงปลาที่แหวกว่ายวนเวียนรอบเรือของลูก ลูกรู้สึกว่าจะตนเองได้หลงเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นผู้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่สวยสดงดงามบริสุทธิ์แต่เพียงผู้เดียว ลูกลืมเวลา ลืมทุกสิ่งทุกอย่าง ลืมแม้กระทั่งว่า มีมนุษย์ตัวน้อยผู้นี้อยู่บนโลกนี้กับเขาด้วย

I was awed by and totally immersed in the majestic boundless beauty of nature. Only God could have created a sea so green, a land so fertile, and a world so pure. I was oblivious to the existence or non-existence of those around me. My whole being was being consumed by the ecstasy in my soul feeling only the presence of God in my heart. There were no words to describe my feelings. Words were not needed. Nothing else mattered.

แล้วปีใหม่ก็ผ่านไปและลูกก็กลับมาสู่โลกอันอลเวงอลหม่านอีกครั้งหนึ่ง แต่ทุกๆ วัน ยามลูกสวดภาวนาถวายแด่พระองค์ ลูกก็สามารถเข้าสู่ “โลกส่วนตัว” เพื่อเฝ้าพระองค์ตามลำพังอีก มันช่างเป็นประสบการณ์ที่วิเศษเกินคำบรรยายใดๆ ได้ และทุกๆ วัน ลูกจะรู้สึกถึงพลังใหม่ที่ลูกได้รับเพิ่มเติม ลูกพร้อมที่จะรับใช้พระองค์มากกว่าเดิมในวันพรุ่งนี้ พระเจ้าข้า

“เป็นพระเจ้า ซึ่งทรงเป็นพระศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์
เป็นโล่และพลังแห่งความรอดของข้าพเจ้า” 2 ซามูเอล 22:3

“คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้น มีพลังทำให้เกิดผล” ยากอบ 5:16

อาแมน

คุณขอพร: องค์คุณหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 117

“ไทยแลนด์ตะลุมนอนโอเฟ่น”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ก่อนสิ้นปีที่ผ่านมา มีเรื่องโศกนาฏกรรมซึ่งเป็นเรื่องเศร้าที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเกิดขึ้นอีก นักเรียนอาชีวะยกพวกทำร้ายกัน ผลก็คือมีนิสิตสาวปี 4 เสียชีวิตอย่างน่าเสียดาย ไม่ถึงสัปดาห์ต่อมาชายวัยกลางคนผู้หนึ่งถูกจับโยนลงจากรถเมล์ และต้องเสียชีวิตเช่นกัน เพียงเพราะเขาพยายามปกป้องหลานชายจากกลุ่มนักเรียนอาชีวะที่กำลังตะลุมนอนบนรถเมล์ที่เขาขับหลานชายโดยสารอยู่ 2 เหตุการณ์ 2 ชีวิตที่ต้องจบลงอย่างไรเหตุผลและอย่างน่าเสียดายภายในระยะเวลาไม่กี่วัน

ต่อมามีโทรทัศน์สถานีหนึ่งนำปัญหานี้มาออกอากาศ เขาไปสัมภาษณ์จิตแพทย์ผู้หนึ่งว่าทำไมนักศึกษาโรงเรียนอาชีวะถึงต้องยกพวกมาทำร้ายซึ่งกันและกันบ่อยๆ เท่าที่ลูกจำได้จิตแพทย์ท่านนั้นวิเคราะห์ให้ฟังว่ามีสาเหตุหลักๆ ดังนี้

1. คนพวกนี้มีปมด้อย เนื่องจากเขาไม่สามารถเข้าไปศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงได้ ดังนั้นจึงต้องพยายามสร้าง ปมเชื่อง มาข่มปมด้อยในใจ

2. ต้องการ “การยอมรับ” ของสังคม (ของพวกเขา) ความต้องการนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก ดังจะเห็นว่าคนที่มีเงินทองล้นฟ้ายังต้องพยายามทำธุรกิจมูลค่าเท่ากับราคาไม้จิ้มฟันของครอบครัว เพื่อให้สังคมยอมรับในความสามารถของตัวเอง (ข้อนี้จิตแพทย์ไม่ได้พูด ลูกเดิเองพระเจ้าข้า)

3. เข้าใจถึง “ค่านิยม” ของสังคม (ของเขา) ผิดๆ

ฯลฯ

สรุปได้ว่าชายหนุ่มเหล่านี้ พยายามใช้กำลังและพลังความหนุ่มของพวกเขาก่อความรุนแรงเพื่อเรียกร้องความสนใจและกลบเกลื่อนปมด้อยในใจ พิธีกรรายการดังกล่าว ยังวิเคราะห์ถึงความรักความอบอุ่นที่คิดว่านักศึกษาพวกนี้คงไม่ได้รับจากครอบครัว และจบรายการโดยขอให้ผู้ชมเขียนจดหมายเข้าไปเสนอแนะว่า ควรแก้ปัญหาไม่ให้พวกเขาเหล่านี้ยกพวกทำร้ายกันอีกได้อย่างไร

ลูกชมรายการนั้นจนจบ และหงุดหงิดหัวใจเป็นอย่างยิ่ง ลูกเห็นรัฐบาลชุดนี้แก้ปัญหาได้ทุกอย่าง แต่ทำไมปัญหา นักเรียนยกพวกตีกันจึงแก้ไม่ได้สักที คินนั้นลูกเลยนำไปฝัน...

ในความฝันนั้น ลูกทำจดหมายเสนอวิธีแก้ปัญหาแบบบูรณาการม้วนเดียวจบ ลูกเสนอให้ใช้วิธีตามแบบคำพูดของฝรั่งที่ว่า **“If you can't beat them, join them!”** ในเมื่อห้ามก็ไม่ได้ ฟัง ป้องกันก็ไม่ได้ ก็สนับสนุนหรือคล้อยตามพวกเขาไปซะเลย โดยแบ่งการจัดการกับผู้เกี่ยวข้อง 3 กลุ่มต่างกัันดังนี้ 1. กลุ่มนักศึกษาเอง 2. บรรดาผู้อำนวยการของโรงเรียนเหล่านี้ 3. พ่อแม่

กลุ่มนักศึกษา สนับสนุนให้พวกเขาใช้กำลังอย่างเต็มที่ แต่ให้แยกเป็นกลุ่มไม่ต้องการใช้อาวุธ และกลุ่มต้องการใช้อาวุธ

กลุ่มไม่ต้องใช้อาวุธ ให้รัฐบาลจัด “ไทยแลนด์ตะลุมบอนโอเพ่น” โดยใช้สนามศุภชลาศัยเป็นสถานที่ และประกาศให้นักศึกษาอาชีพทุกคนที่ต้องการใช้กำลังมาสมัคร ก็คนก็ได้ ก็โรงเรียนก็ไม่มีอะไร สมัครมาทั้งหมด และจำหน่ายบัตรด้วย เพื่อให้บรรดาพ่อแม่ญาติพี่น้อง รุ่นพี่ รุ่นน้อง มาเป็นพยานให้หมด เงินที่ได้จากการจำหน่ายบัตร

เก็บไว้รักษาผู้บาดเจ็บหรือทำศพรณมีมิตตาย และเมื่อได้เวลาก็ปิดประตูสนามทุกบานให้แน่นหนา คนในไม่ให้ออก คนนอกไม่ให้เข้า จากนั้นก็ประกาศให้ผู้เข้าร่วมการแข่งขันลงมือกันได้ จะใช้อวัยวะส่วนใดของร่างกายเป็นอาวุธก็เชิญตามสบาย คิดสภาพแล้วให้เหมือนภาพยนตร์เรื่อง Gladiator และเกมนี้จะไม่ใช้เวลาเล็ก จะเล็กก็ต่อเมื่อทุกคนในสนามขอร้องให้เลิกเท่านั้น

โอโฮ! ในฝันลูกรู้สึกสนุกดีจัง ถ้าทำเช่นนี้ได้ ผู้ที่อยากจะใช้กำลังห้าห้ากันก็จะดีทำสามใจ แต่จะไม่มีผู้บริสุทธิ์ต้องรับเคราะห์ บรรดาผู้ปกครองพ่อแม่พี่น้อง รุ่นพี่ รุ่นน้อง ก็จะได้เห็นวิรกรรมของพวกเขาได้เต็มที่ ถ้าปีละครั้งยังไม่พอใจ จัดก็ครั้งก็ได้ตามคำเรียกร้อง

กลุ่มต้องการใช้อาวุธ เนื่องจากรัฐบาลเราเป็นพันธมิตรกับทุกประเทศในโลกอยู่แล้ว พวกที่ค้นไม้ค้นมือต้องการใช้อาวุธก็จับมาเป็นทหารเกณฑ์ซะเลย และโรงเรียนที่เป็นอริกันก็ให้อยู่คนละค่าย จากนั้นเวลาประเทศมหาอำนาจใดจะไปบุกประเทศใดที่คิดว่าซุกซ่อนสิ่งสกปรกอะไรไว้ ก็ส่งทหารเกณฑ์เหล่านี้ไปกับทหารของเขา และในเวลาเดียวกัน ก็ส่งนักศึกษาอีกโรงเรียนหนึ่งไปยิงประเทศที่กำลังถูกบุก รับรองได้ใช้อาวุธห้าห้ากันแน่ ที่แจ่วที่สุดคือพวกนี้ถ้าตายไป ก็ยังได้รับเหรียญกล้าหาญเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล ไม่ไปตายแบบฟรีๆ แถมถูกคนสมน้ำหน้าหากยังตายกันเองในประเทศ ประเทศไทยเราก็ได้หน้า เพราะได้ช่วยทั้งประเทศมหาอำนาจและประเทศถูกบุก โอโฮ! ยิ่งนึกทีเดียวได้เป็นแถวเลย

บรรดาพ่อของโรงเรียนเหล่านี้ ตามหลักแล้ว นอกจากโรงเรียนจะเป็นสถานที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาต่างๆ แล้ว ยังต้องอบรมนักเรียนในเรื่องจริยธรรม คุณธรรม จรรยาบรรณ ฯลฯ ด้วย แต่หากเปิดโรงเรียนเพียงเพื่อมุ่งเน้นผลกำไรจากค่าเล่าเรียนของนักเรียนอย่างเดียว ก็เป็นการผิดจรรยาบรรณในตัวเองอยู่แล้ว ดังนั้นหากมีผู้บริสุทธิ์ต้องเสียชีวิตเพราะนักเรียนของโรงเรียนใด ต้องให้โรงเรียนนั้นชดใช้แก่ครอบครัวของผู้เคราะห์ร้ายนั้น แม้ว่าจะไม่มีเงินจำนวนใดที่จะสามารถชดเชยชีวิตของคนได้ก็ตาม แต่ก็ยังต้องชดเชย และให้กำหนดเป็นเงินจำนวนสูง หากโรงเรียนไม่มีเงินพอ ก็ให้ขายทรัพย์สินของโรงเรียนนั้น เพื่อนำเงินมาชดใช้ให้กับครอบครัวของผู้เคราะห์ร้ายนั้น

พ่อแม่ของผู้ที่ติดกัน ในฝัน ลูกเห็นแต่น้ำตาของผู้ที่เป็นพ่อแม่!

แล้วลูกก็ตื่นขึ้น ช่างเป็นฝันที่ไร้สาระและโง่เสียจริง แต่บางครั้งปัญหาโง่ๆ ก็ควรแก้ด้วยวิธีโง่ๆ จึงจะสาสมกัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดประทานสติปัญญาเสริมแก่ลูกน้อยผู้โง่เขลาเบาปัญญา ผู้นี้ด้วยเทอญ ขอขอบพระคุณพระเจ้าข้า

“มงกุฏของปราชญ์คือปัญญา แต่ความโง่เป็นพวงมาลัยของคนโง่” สุภาษิต 14:24

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 118

ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า

ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย
แต่บางครั้งมันเป็นสิ่งไม่สวยงาม
มันเจ็บปวด
มันทำให้เสียหน้า
ทำให้เสียผลประโยชน์
จึงพูดความจริงไปทำไม
หนีมันซะ
หาทางเลี่ยงไปเรื่อยๆ
โบายไปให้คนอื่น
ช่วยกันหลอก
หลอกคนอื่น
หลอกกันเอง
และในที่สุดหลอกตัวเอง
กว่าจะรู้ว่าหลอกต่อไปไม่ได้แล้ว
เลือดก็ตกยางก็ออก
จบ...หมดสิ้นซึ่งทุกสิ่งทุกอย่าง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า

พระองค์คือ “องค์ความจริง”
คนรักพระองค์จะรักความจริง
คนที่เป็นลูกของพระองค์จะไม่หลอกคนอื่น
หรือหลอกตัวเอง

ในโลกนี้มี “ลูกของพระองค์” จริงๆ ก็คน?

“สาระสำคัญแห่งพระวาทะของพระองค์คือความจริง” สดุดี 119:160

อาแมน

ลูกของพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 119

การตอบของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนมีคนแนะนำให้ลูกอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่เขาบอกว่าดีมาก เป็นหนังสือที่ลูกควรอ่านและต้องอ่าน หนังสือเล่มนี้ชื่อว่า “Conversations with God book 1” ลูกใช้เวลาเป็นเดือน กว่าจะได้หนังสือเล่มนี้มา เพราะมันขาดตลาดแต่โชคดีเพื่อนของลูกที่สหรัฐอเมริกาบังเอิญไปเจอ 1 เล่มที่เป็นมือสอง เขาบอกว่าต้องเป็นน้ำพระทัยของพระแม่ๆ ที่ทรงต้องการให้ลูกอ่านหนังสือเล่มนี้ เขาจึงสามารถหาซื้อให้ได้ แม้จะเป็นหนังสือมือสองก็ตาม

ลูกอ่านแค่บทนำและบทแรกก็รู้สึกขนลุกซู่ สาเหตุที่ผู้เขียนคนนี้เริ่มเขียนหนังสือเล่มนี้ ช่างเหมือนกันกับของลูกจนน่าตกใจ เขาเริ่มเขียน “จดหมาย” หรือ “บทสวด” ถึงพระเจ้าเพราะช่วงนั้นเขามีความทุกข์มาก และไม่ทราบจะไปปรับทุกข์กับใคร เขาจึงเขียนถึงพระเจ้าทุกวันๆ ต่อมาเขารู้สึกว่าเขาไม่ควรจะเก็บการเขียนของเขาไว้อ่านเองแต่เพียงผู้เดียว เขาจึงนำไปให้เพื่อนๆ บางคนอ่าน หลังจากนั้น ผู้ที่ได้อ่านก็บอกกับเขาว่า เขาควรจะไปพิมพ์เป็นหนังสือ เพื่อเผยแพร่พระพรของพระเจ้าให้แก่ผู้อื่นด้วย เขาก็ทำตามและหนังสือของเขาก็กลายเป็น Best seller และมีเล่ม 2 และ 3 ตามต่อมา ที่น่าสนใจคือกระดาษที่เขาใช้เขียนตอนเริ่มต้นก็เหมือนกับของลูกคือ สมุด Pad สีเหลือง !

ขณะนี้ลูกยังอ่านไม่จบเล่ม เพราะลูกมีหนังสือที่อ่านค้างๆไว้ราว 10 เล่ม 😊 แต่สิ่งที่ผู้เขียนคนนี้เขียนกับสิ่งที่ลูกได้ค้นพบด้วยตัวเอง มันช่างเหมือนกันจนลูกรู้สึกว่ามีพระเจ้าฟิวเวอร์หากมาพูดคุยกัน ก็คงจะเหมือนคุณแม่ลูกอ่อน ที่พูดคุยกันที่ไร ก็อดไม่ได้ที่จะพูดถึงเรื่องลูกของตัวเอง และแน่นอนที่สุดก็อดไม่ได้ที่จะชมว่าลูกของตัวเองน่ารักที่สุด ฉันทใด ผู้ที่รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจ ก็จะอดพูดไม่ได้ว่าพระเจ้าของเขายิ่งใหญ่เพียงใดฉันนั้น

มีอยู่บทหนึ่งที่เขาพูดถึง “การตอบของพระเจ้า” เขาเขียนว่า มีคนอยู่มากที่เข้าใจว่า พระเจ้าทรงฟังคำสวดภาวนาของคนบางคนเท่านั้น คนเหล่านี้คือ “คนพิเศษ” ส่วนพวกเขาสวดให้ตาย พระเจ้าก็ไม่เคยรับฟังหรือตอบพวกเขา เขาเขียนต่อไปว่า อันที่จริง พระเจ้าทรงได้ยินคำสวดภาวนาของทุกคนบนโลกนี้ และทรงตอบทุกคนด้วยความรักและความเอาใจใส่ แต่หลายๆ คนเลือกที่จะไม่ “ฟัง” คำตอบจากพระองค์ต่างหาก เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงตอบมนุษย์ด้วย “คำพูด” เช่นเดียวกับพวกเรา เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เขาเขียนว่า **พระเจ้าทรงตอบเราโดยตรงในใจของเรา ในสิ่งที่เพื่อนสนิทพูดกับเรา ในสื่อต่างๆรอบตัวเรา ในหนังสือพิมพ์หรือหนังสือที่เราอ่าน ในสิ่งที่เด็กๆ ไร้เดียงสาพูดออกมา และแม้กระทั่งในความเงียบ ฯลฯ** อยู่ที่ว่าเราจะยอมเปิดหูเปิดตาเปิดใจ “รับฟัง” พระองค์แค่ไหนเท่านั้น

ลูกคงไม่สามารถเห็นด้วยกับผู้เขียนคนนี้ได้มากกว่านี้ ลูกจำได้ว่าหลายๆปีก่อนตอนที่ลูกมีความทุกข์แสนสาหัสอยู่ ลูกสวดขอต่อพระองค์ทุกวันให้ช่วยลูกให้พ้นจากความทุกข์นั้น และคืนหนึ่ง ขณะที่ลูกกำลังดูโทรทัศน์อยู่ตามลำพัง ก็มีผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นนายกสมาคมคนพิการในขณะนั้น ออกมาพูดว่า “ไม่มีใครอยากเกิดมาเป็นคนพิการ แต่หากผู้ที่เกิดมา

แล้วพิการ และยอมรับความจริงข้อนี้ได้ เขาเหล่านั้นก็สามารถมีชีวิตต่ออย่างมีความสุขได้” ใช่แล้ว! ลูกกระโดดขึ้นจากโซฟาที่นั่งอยู่ **พระองค์ได้ตรัสตอบลูกแล้ว** ลูกต้องยอมรับความจริงในสภาพของลูกในขณะนั้นให้ได้ ไม่ว่าจะมันเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวดหรือขมขื่นแค่ไหน ลูกสวดขอ ลูกเปิดหูเปิดตาเปิดใจรอรับคำตอบจากพระองค์ และลูกก็ได้ยินคำตอบจากพระองค์ ลูกขอกราบขอบพระคุณพระองค์อีกครั้งพระเจ้าข้า

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า พระองค์ทรงฟังความปรารถนาของคนอ่อนสุภาพ จะทรงเสริมกำลังเขา
และพระองค์จะทรงเจียพระกรรมพียงถ้อยคำของเขา” สดุดี 10:17
“ผู้ใดที่ฟังเราก็คือเป็นสุข” สุภาษิต 8:34

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 120

ความรัก

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า วันเสาร์ที่ผ่านมาเป็นวันวาเลนไทน์หรือที่ทั้งโลกรู้จักกันในความหมายของ “วันแห่งความรัก” กาลเวลาผ่านไป ความหมายของวันวันนี้ก็ค่อยๆเปลี่ยนไป วันก่อนลูกได้อ่านจากหนังสือพิมพ์ และฟังจากวิทยุว่าสำหรับวัยรุ่นและหนุ่มสาวของไทยเรา เดี่ยวนี้ความหมายของ “วันวาเลนไทน์” คือเป็น “วันเสียตัวแห่งชาติ” อะไรจะปานนี้ ลูกเอ๋ย! และสำหรับบางประเทศ ก็มีคนเป็นพันๆคนมาจุมพิตจูบกันต้อนรับวันแห่งความรักเพื่อทำสถิติลงกินเนสบุ๊ก ฟังดูก็สนุกดีหรอก แต่ลูกรู้สึกถึงความหมายที่บริสุทธิ์ของ “ความรัก” ที่แท้จริง กำลังค่อยๆถูกกลืนไปโดยความเจริญของมนุษย์เอง คงเหลือไว้แต่เพียงความรู้สึกที่ฉาบฉวยและจอมปลอม ที่มนุษย์ต่างมอบให้แก่กันและกันอย่างหน้าขึ้นตาบานในสังคมปัจจุบัน

แล้วลูกก็คิดถึงพระวาจาบทหนึ่งที่สั้น แต่มีความหมายลึกซึ้งมาก และลูกก็สงสัยมาตลอดว่ามีมนุษย์กี่คนบนโลกนี้ที่สามารถทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ได้

“จงรักผู้อื่นเหมือนรักตนเอง” มัทธิว 19:19

ทุกๆคนย่อมมีความรักตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องแน่นอนที่สุดตามธรรมชาติ แต่ให้รักผู้อื่นเหมือนรักตนเองนั้น ทำอย่างไรเล่า ตัวอย่างที่ผุดขึ้นมาในสมองลูกทันที คือ บุณราศิคุณแม่เทเรซา แห่งกัลกัตตา แต่มีมนุษย์กี่คนบนโลกนี้ที่ทำได้อย่างท่าน นอกจาก “ผู้อื่น” นั้นบังเอิญเป็นลูกเป็นหลานเรา ซึ่งแน่นอนพวกเราพ่อแม่ก็จะรักลูกรักหลานมากกว่าตัวเองเสียอีก ลูกเคยไปแบ่งปันถึงความหมายของคำว่า “แม่” ว่า “แม่” คือผู้ที่ยินดีให้ห่วงใยแก่ลูกหากต้องคอยในทะเลด้วยกัน และบังเอิญมีห่วงใยชูชีพเพียงห่วงเดียว พุดง่าย ๆ “แม่” ยินดีเสียสละชีวิตของตนเองเพื่อลูกโดยไม่ต้องคิดเลย แต่ถ้าหากเราต้องคอยในทะเลกับเพื่อน และบังเอิญมีห่วงใยชูชีพเพียงห่วงเดียวและมันอยู่ในมือเราซะด้วย เราจะสามารถ “รักเพื่อนผู้นั้นเหมือนรักตัวเราเอง” ไหม?

แล้วลูกก็คิดถึงพระองค์ พระองค์นี้แหละคือแบบฉบับประเสริฐที่สุดที่ “ทรงรักมนุษย์มากกว่าพระองค์เอง” ขนาดมนุษย์ทั้งหลายทั้งวุ่นวายทั้งทำให้พระองค์ผิดหวังทั้งทรยศต่อพระองค์ และสร้างความเจ็บปวดแก่พระองค์อย่างแสนสาหัส พระองค์ยังทรงยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อมนุษย์ที่ไม่น่ารักเหล่านี้ แล้วพวกเราสามารถรักพระองค์และรักเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้แค่ไหน?

สำหรับคนสมองตันๆอย่างลูก แม้ลูกจะไม่สามารถรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเองได้ แต่ลูกคิดว่าเราสามารถตอบแทนความรักของพระองค์ได้ โดยการมีความจริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ทุกคน ไม่หวังร้ายต่อใคร เห็นใครมีความทุกข์ก็ช่วย

เหลืออย่างเต็มความสามารถ ไม่ได้ตอบผู้ที่ไม่ปรารถนาดีต่อเรา และในเวลาเดียวกัน สวดภาวนาขอพรพระให้แก่ผู้อื่นอย่างสม่ำเสมอเป็นกิจวัตรประจำวันทุกวัน ลูกคิดว่าถ้าทำเช่นนี้ได้ ก็คงจะลดโทษบาปของตนเองที่ไม่สามารถรักเพื่อนมนุษย์เท่ารักตัวเองได้ ตามที่พระองค์ได้ทรงเทศน์สอนไว้

และสำหรับความรักที่มีต่อพระองค์นั้น ลูกไม่ได้เก็บไว้ในใจเพียงอย่างเดียวนะพระเจ้าข้า ลูกกราบหน้าพระแท่นทุกคืนและทูลต่อพระองค์และพระแม่ว่า “ลูกรักพระองค์ ลูกรักพระแม่ พระเจ้าข้า”

ใน “วันแห่งความรัก” ที่ผ่านมา ลูกได้ถวายทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกได้ทำในวันนั้นแด่พระองค์ เป็นความรักจากใจของลูกถวายแด่พระองค์ เป็นความรักที่บริสุทธิ์จากลูกน้อยผู้ต่ำต้อยผู้นี้ของพระองค์ ขอพระองค์โปรดทรงรับไว้เทอญ

“ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบค้าย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพาศผิด แต่ชื่นชมยินดีเมื่อประพาศชอบ ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่นและในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง” 1 โครินธ์

13:4-7

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 121

“The 7 Ups”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนอาจารย์คริสเตียนท่านที่ส่งบทพระวาจาเป็นประจำให้แก่ลูก ส่งบทความอันหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับเรื่องที่เราในฐานะลูกของพระองค์ควรจะทำถวายพระองค์ เรียกว่า “The 7 Ups” ลูกอ่านแล้วชอบใจมาก เลยขออนุญาตมาเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

1. Wake Up !!

Decide to have a good day.

“This is the day the Lord hath made; let us rejoice and be glad in it.”

Psalms 118:24

2. Dress Up !!

The best way to dress up is to put on a smile. A smile is an inexpensive way to improve your looks.

“The Lord does not look at the things man looks at. Man looks at outward appearance, but the Lord looks at the heart.”

1 Samuel 16:7

3. Shut Up !!

Say nice things and learn to listen. God gave us two ears and one mouth so He must have meant for us to do twice as much listening as talking.

“He who guards his lips guards his soul.”

Proverbs 13:3

4. Stand Up !!

... for what you believe in. Stand for something or you will fall for anything.

“Let us not be weary in doing good; for at the proper time, we will reap a harvest if we do not give up. Therefore, as we have opportunity, let us do good ...”

Galatians 6:9-10

5. Look Up !!

... to the Lord.

“I can do everything through Christ who strengthens me.”

Philippians 4:13

6. Reach Up !!

... for something higher.

“Trust in the Lord with all your heart, and learn not unto your own understanding.

In all your ways, acknowledge Him, and He will direct your path.”

Proverbs 3:5-6

7. Lift Up !!

... your Prayers.

“Do not worry about anything; instead PRAY ABOUT EVERYTHING”

Philippians 4:6

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

คุณขอพร: องค์คุณพี่

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 122

สิ่งควรทำ 7 ประการ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอถวายบทสวดที่แล้วแต่พระองค์อีกครั้งหนึ่งเป็นภาษาไทย พระเจ้าข้า

1. จงตื่นเถิด

ให้พวกเราตื่นเถิด และถือว่าทุกวันนี้เป็นวันดี

“นี่เป็นวันซึ่งพระเจ้า ได้ทรงสร้างให้เราเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น” สดุดี 118:24

2. จงแต่งตัวถวายพระองค์

การแต่งตัวถวายแด่พระองค์ที่ดีที่สุดคือการยิ้ม

“พระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ”

1 ซามูเอล 16:7

3. จงรู้จักปิดปาก

จงพูดแต่สิ่งดีงามและรู้จักหัดฟัง พระเจ้าทรงสร้างให้เรา มี 2 หูแต่ปากปากเดียว

ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงต้องการให้เรา รู้จักฟังมากกว่าพูด 2 เท่า

“บุคคลที่ระแวงระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็มาถึงความพินาศ” สุภาษิต 13:3

4. จงยืนขึ้น

เราควรมีจุดยืนที่ชัดเจน และกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้องแม้สิ่งนั้นจะทำให้เราไม่ป้อปยุ่ในสายตามนุษย์ มิฉะนั้น เราจะล้มทุก
อย่างก้าว

“อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราจะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส
ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ” กาลาเทีย 6:9-10

5. จงแสวงหา...พระองค์

“ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” ฟิลิปปี 4:13

6. จงเอื้อมให้สุด

...ไฝ่หาสิ่งที่สูงขึ้น

“จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า
และพระองค์จะทรงกระทำให้อำนาจของเจ้าราบรื่น” สุภาษิต 3:5-6

7. จงยกจิตใจขึ้น

...ด้วยบทสวดภาวนาอย่างสม่ำเสมอ

“อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน ก็กับการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” ฟิลิปปี 4:6-7

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกเขียนบทสวด 2 บทนี้เสร็จ รู้สึกในใจลูกบังเกิดความปิติยินดีอย่างอธิบายไม่ถูก ความกังวลใจ ที่มีอยู่รอบๆ ตัวพลันมลายหายไปสิ้น พระองค์ได้สัมผัสจิตใจของลูกด้วยพระวาจาของพระองค์ที่ลูกได้เขียนถวายทั้งหมด พระองค์ได้ทรงตรัสกับลูกอีกแล้ว ใจของลูกคงมีแต่ความชุ่มฉ่ำและความปิติสุข ลูกขอแบ่งปันความรู้สึกอันเปี่ยมล้นนี้แก่ทุกๆ คนที่ได้อ่านบทสวด 2 บทนี้ของลูกพระเจ้าข้า

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 123

จงประกาศ....แก่คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า

ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เด็ก ลูกมีความฝันในใจที่จะเปิดสถานสงเคราะห์คนชราสักวันหนึ่ง แต่เมื่อมาถึงวันนี้ของชีวิต ลูกทราบดีว่า ความฝันนั้นคงจะเป็นแค่ความฝัน แต่ลูกก็บอกตัวเองว่า แม้จะช่วยเหลือคนชราในระดับสร้างสถานสงเคราะห์ไม่ได้ แต่ลูกก็ยังสามารถสงเคราะห์ในระดับเล็กๆ ตามกำลังวังชาของผู้หญิงเล็กๆ คนหนึ่งได้

ลูกได้เริ่มไปบริจาคเงินให้สถานสงเคราะห์คนชราแห่งหนึ่งเมื่อสิบกว่าปีก่อน แต่เมื่อลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์ ลูกรู้สึกว่าการบริจาคเงินนั้นใครๆ ก็ทำได้ ลูกอยากให้อะไรที่มากกว่าหรือมีค่ามากกว่าเงิน ตามที่พระมหาเยซูเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้ ลูกจึงตัดสินใจไปให้ “เวลา” ของลูก เพื่อเป็นการรับใช้พระองค์โดยการรับใช้เพื่อนมนุษย์ชราเหล่านั้น ตลอดเวลา 7 ปีกว่าที่ผ่านมา ลูกบอกเจ้าหน้าที่ที่นั่นว่า ลูกไปช่วยงานที่นั่นเพราะลูกต้องการนำความรักของพระเจ้าไปให้คุณตาคุณยายที่นั่น แค่นั้น ลูกไปประกาศความรักของพระองค์ด้วยการกระทำ แต่ลูกไม่เคยแพร่ธรรมโดยการพูดถึงเรื่องพระเจ้าอย่างจริงจัง จังๆ เพราะในองค์กรที่เป็นราชการ ซินบ่มบ่ามพูดเรื่องพระเจ้า เดี่ยวจะถูกละเมิดว่าเป็นการไปเผยแพร่ศาสนา จะเสียหาย ลูกจึงปิดปาก ช่วยงาน และยิ้มเท่านั้น มาตลอดจนกระทั่ง...

เมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมา มีกิจกรรมที่นั่นอย่างหนึ่ง ที่ลูกได้ชวนทีมงานคาทอลิกของเราไปร่วมช่วยเหลือและได้เชิญคุณพ่อองค์หนึ่งไปร่วมด้วย ที่แรกคุณพ่อรับปากว่าจะร่วมรับประทานอาหารเที่ยงที่นั่น แต่พอถึงเวลาจริงๆ คุณพ่อเกิดติดธุระ ต้องกลับก่อน และระหว่างการรับประทานอาหาร เจ้าหน้าที่ระดับสูงของที่นี่ได้ปรารภขึ้นมาว่า “ตอนที่คุณพ่อบอกว่าจะมีบาทหลวงมาร่วมงานด้วย หนูวาดภาพในใจว่า บาทหลวงต้องเป็นฝรั่ง รูปร่างสูงใหญ่ มีหนวดเครา ใส่ชุดยาวคลุมเท้าเหมือนในภาพยนตร์ พอเห็นบาทหลวงที่มาเป็นคนไทย รูปร่างก็เหมือนพวกเราคนไทยทั่วไป รู้สึกแปลกใจมาก” 😊 เมื่อได้ยินดังนั้น ลูกทราบทันทีว่า สำหรับคนที่ไม่มีโอกาสได้รับรู้เรื่องพระเจ้าเลยนั้น ศาสนาคริสต์คงเป็นเรื่อง Myth หรือเรื่องลึกลับไกลตัวหรืออย่างมากที่สุดก็เหมือนในภาพยนตร์ที่เขาเคยชม ลูกได้โอกาส ผู้ที่นั่งโต๊ะรับประทานอาหารด้วยวันนั้น เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของสถานสงเคราะห์แห่งนั้น ระดับผู้อำนวยการ และรองลงมา ลูกจึงค่อยๆ เริ่มเรื่องศาสนาของเรา โดยพูดถึงการสั่งสอนของพระมหาเยซูเจ้าในภาษาง่ายๆ และในบริบทที่พวกเขาจะเข้าใจ

...ลูกพูดถึงความรักว่า พระเยซูทรงสอนให้รักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง ถึงแม้ว่าการทำเช่นนั้นจะเป็นเรื่องยากหรือเป็นไปได้เลยสำหรับมนุษย์ทั่วไป แต่การที่เรามีน้ำใจดีต่อผู้อื่น ไม่หวังร้าย ไม่มีเจตนาร้ายต่อผู้อื่น ช่วยเหลือผู้อื่น ทุกครั้งที่มีโอกาส โดยไม่หวังผลตอบแทน นั่นก็ใกล้เคียงที่สุดกับคำสั่งสอนที่ให้รักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตัวเราเอง ลูกเสริมว่า ทุกเช้าก่อนลูกจะออกจากบ้าน ลูกจะขอพรจากพระเจ้า จากพระมหาเยซูเจ้าแก่ทุกๆ คนที่ลูกจะพบในวันนั้น ซึ่งเท่ากับว่าพวกเขาก็ได้รับพระพรจากพระองค์แล้วในวันนั้น เช่นนี้ถ้าเปรียบไปก็คือเท่ากับ “การแผ่เมตตา” ในศาสนาของพวกเขา

เป็นต้น...

ปรากฏว่าพวกเขาฟังลูกพูดเรื่องพระเจ้าด้วยความสนใจและได้ซักถามอะไรต่อมิอะไรอีกเยอะแยะ เผลอแป๊บเดียวเวลาผ่านไปชั่วโมงกว่า แต่ช่วงบ่ายยังมีโปรแกรมต่อ เราจบการสนทนาวันนั้นด้วย 2 ประโยคจากผ.อ.และผู้ช่วยที่มีค่าสำหรับลูกที่สุดในรอบ 7 ปีที่ลูกไปช่วยงานที่นั่น “น่าสนใจจังเลย อยากฟังเรื่องพระเจ้าอีก” “ตอนนี้พวกเราเข้าใจแล้วว่าที่พี่มาช่วยที่นี้มาตลอด เพราะพี่รักพระเจ้าของพี่น้องเอง” เย็นนั้นก่อนกลับบ้านหลังจากยกมือไหว้อาลัยกันเสร็จ ลูกพูดขึ้นมาว่า “พระเจ้าอวยพรค่ะ” ปรากฏว่าผู้ใหญ่ที่มาส่งลูกทั้ง 3 คน พูดพร้อมกันพร้อมรอยยิ้มว่า “พระเจ้าอวยพรค่ะ” 😊😊😊

ระหว่างนั่งรถกลับบ้าน ลูกยิ้มแก้มแทบปริจากแก้มซ้ายยังแก้มขวา ลูกคิดตามประสนคนเชอบริสุทธิว่า หากคาทอลิกคนไทยทั่วประเทศตระหนักว่า การประกาศข่าวดีของพระเป็นเจ้าเป็นหน้าที่โดยตรงของพวกเรา โดยเฉพาะแก่คนที่ไม่รู้จักพระองค์แล้ว ตัวเลขของจำนวนประชากร คาทอลิกในประเทศไทย ก็คงจะเป็นไปได้ที่จะเพิ่มขึ้นเป็น 2 ล้าน หรือ 20 ล้านคนได้ในอนาคต (?)

“เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา” มัทธิว 28:19

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอพร

บทที่ 124

ความงามของสตรี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 8 มีนาคม 2547 ที่ผ่านมาเป็นวันสตรีสากล ประเทศต่างๆ ต่างก็มีการฉลองวันดังกล่าวตามแต่ขนบธรรมเนียมประเพณีของตน เพราะสตรีถือเป็นประชากรโลกที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบุรุษ แม้ว่าในชีวิตจริง สตรีเป็นจำนวนมากในโลกนี้ที่ยังถูกกดขี่และไม่ได้รับสิทธิทัดเทียมเท่ากับบุรุษก็ตาม

พูดถึงสตรีลูกก็อดไม่ได้ที่จะพูดถึงความสวยความงาม เพราะสตรีกับความสวยความงามเป็นของคู่กันอยู่แล้ว สตรีเป็นจำนวนมากอีกเหมือนกันที่ยอมทุ่มเทเงินทองไม่อันเพียงพอให้ได้มาซึ่งความสวยความ

แต่...จริงๆ แล้วอะไรถึงจะเรียกว่าเป็นความงามของสตรี?

คนวัยเท่าลูกหรือแก่กว่าลูกคงจะจำนางเอกคนดังในภาพยนตร์เรื่อง My Fair Lady ได้ เธอผู้นั้นได้รับการยกย่องว่าเป็นสตรียอดเสน่ห์ที่สง่างาม Audrey Hepburn นั่นเอง นอกจากเรือนร่างและบุคลิกอันเป็นเลิศแล้ว จิตใจเธอยังงดงามยิ่งกว่าอีก เธอเขียนในหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อว่า The Beauty of a Woman ถึงความงามของสตรีไว้ดังนี้ว่า

THE BEAUTY OF A WOMAN

- * For attractive lips, speak words of kindness.
- * For lovely eyes, seek out the good in people.
- * For a slim figure, share your food with the hungry.
- * For beautiful hair, let a child run his or her fingers through it once a day.
- * For poise, walk with the knowledge that you never walk alone.
- * People, even more than things, have to be restored, revived, reclaimed and redeemed, never throw out anyone.
- * Remember, if you ever need a helping hand, you'll find them at the end of each of your arms.
- * As you grow older, you will discover that you have two hands, one for helping yourself, the other for helping others.
- * The beauty of a woman is not in the clothes she wears, the figure that she carries, or

the way she combs her hair. The beauty of a woman must be seen from in her eyes because that is the doorway to her heart , the place where love resides.

*The beauty of a woman is not in a facial mode, but the true beauty in a woman is reflected in her soul. It is the caring that she lovingly gives, the passion that she shows. The beauty of a woman grows with the passing years.

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกคงไม่สามารถพูดถึงความงามของสตรีได้ดีและลึกซึ้งกว่าดาราทองผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ นอกจากคิดถึงพระวาจาของพระองค์ว่า

“The Lord does not look at the things man looks at.

Man looks at outward appearance, but the Lord looks at the heart.” Samuel 16:7

“A kindhearted woman gains respect”

Proverbs 11:16

ลูกจะขอถวาย “ความงามของสตรี” ของดาราทองนี้เป็นภาษาไทยในบทสวดบทต่อไปของลูก พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 125

ความงามของสตรี

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า บทสวดบทที่แล้วของลูก ลูกได้ถวายนามจำกัดความของ “ความงามของสตรี” ตามที่ดาราทหญิง อมตะนิรันดร์กาล Audrey Hepburn ได้เขียนไว้ในภาษาอังกฤษ บทสวดนี้ลูกขอเขียนถวายเป็นภาษาไทยพระเจ้า ข้า

ความงามของสตรี

- * ถ้าอยากได้ริมฝีปากสวย ให้เอ่ยวาจาที่เปี่ยมด้วยความเมตตา
 - * ถ้าอยากได้ตาสวย ให้มองหาความดีในผู้อื่น
 - * ถ้าอยากได้รูปร่างสวย ให้แบ่งอาหารแก่ผู้ที่หิวโหย
 - * ถ้าอยากได้ผมสวย ให้เด็กเล็กๆเอามือสางผมอย่างน้อยวันละครั้ง
 - * ถ้าอยากมีความสง่างาม ให้เดินโดยคิดเสมอว่าจะไม่เดินคนเดียว
 - * มนุษย์นั้นต้องการการฟื้นฟู การรื้อฟื้น การกลับคืน และการชดเชย อย่าปล่อยให้พลละเลยใครเป็นอันขาด
 - * จำไว้ว่า ถ้าเธอต้องการมือที่来帮助เหลือ มันอยู่ที่ปลายแขนนั่นเอง เมื่อเธอมีอายุมากขึ้น เธอจะค้นพบว่า เธอมีมือ 2 มือ มือหนึ่งสำหรับช่วยตัวเอง อีกมือหนึ่งมีไว้ช่วยผู้อื่น
- * ความงามของสตรีไม่ได้อยู่ในเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เธอสวมใส่ เรือนร่างที่เธอมี หรือเรือนผมที่เธอทำ ความงามของสตรีต้องมาจากดวงตาของเธอ เพราะมันคือประตูสู่หัวใจ ที่ที่ความรักพำนักอยู่
- * ความงามของสตรีไม่ใช่อยู่แค่บนใบหน้า แต่ความงามที่แท้จริงของสตรีอยู่ที่จิตวิญญาณของเธอ อยู่ที่ความดูแลเอาใจใส่ที่เธอให้คนรอบข้างจากใจ อยู่ที่ความรักที่เธอแสดงออก ความงามของสตรีเพิ่มขึ้น-ไม่ได้ลดลง-ตามวัยของเธอ

**“พระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก
แต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” 1 ซามูเอล 16:7**

“สตรีงามสง่าย่อมได้รับเกียรติ” สุภาษิต 11:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดของฉันทัน

บทที่ 126

จงประกาศ...ทุกครั้งที่มีโอกาส

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ลูกสวดทูลต่อพระองค์ทุกๆวันว่าลูกยินดีถวายตนในการรับใช้พระองค์อย่างสุดกำลังสุดความสามารถ แล้วพระองค์ก็ทรงใช้ลูกในทางที่ลูกเองจะไม่สามารถคาดคิดได้เลยด้วยตัวของลูกเองเสมอๆ

ต้นเดือนมี.ค. 2004 ที่ผ่านมา อยู่ๆ สถานีโทรทัศน์ช่องหนึ่งก็ติดต่อมาจะเชิญลูกไปออกรายการสัมภาษณ์ของแหม่มกงสุลกิตติมศักดิ์ประเทศไทยประจำประเทศหนึ่ง ที่นอกจากออกรายการในประเทศไทยแล้ว ยังแพร่ภาพไปยังประเทศข้างเคียงคือ พม่า ลาว เวียดนาม แคม ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และยังผ่าน Thai TV Global Network ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอื่นๆ อีก 158 ประเทศ เขาจะเชิญนักธุรกิจหรือบุคคลที่น่าสนใจไปสัมภาษณ์ เพื่อให้ชาวต่างประเทศที่สนใจมาซื้อสินค้าหรือร่วมลงทุนกับผู้ถูกสัมภาษณ์ เขาบอกว่าผู้ชมในประเทศไทยนอกจากจะเป็นคนไทยแล้ว ยังมีบรรดาทูตานุทูตต่างๆ รวมราว 10 ล้านคนเศษ บวกต่างประเทศทั้งหมดก็คงเป็นสิบล้านคน

ทันทีที่ลูกทราบถึงรายละเอียดดังกล่าว ลูกบอกตัวเองทันทีว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ เพราะธุรกิจของลูกยังไม่ถึงระดับสากลและตัวลูกเองก็เป็นเพียงนักธุรกิจเล็กๆ คนหนึ่ง แต่เมื่อหายตื่นตื่นแล้ว ลูกคิดทันทีว่าคงเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ และลูกต้องใช้โอกาสนี้ประกาศพระองค์ให้ชาวโลกทราบให้ได้ แต่เป็นรายการธุรกิจ ลูกจะไปพูดเรื่องพระเจ้าได้อย่างไร พอที่ลูกกำลังจะเดินทาง จึงให้ลูกสาวติดต่อยังผู้ติดต่อมาว่า ช่วยอีเมลถามผู้สัมภาษณ์ซึ่งขณะนั้นยังอยู่ประเทศของเขาว่า ถ้าในระหว่างสัมภาษณ์ลูกจะพูดเรื่องของพระเจ้าจะได้ไหม ปรากฏว่าคำตอบที่ได้มาคือ “เขาไม่ Mind” ลูกดีใจและตื่นเต้นมาก สวดตลอดสัปดาห์ที่อยู่ต่างประเทศ ขอให้พระเจ้าโปรดดลใจให้ลูกพูดในสิ่งซึ่งถูกพระทัยของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์ ลูกตื่นตื่นเรื่องที่จะได้ประกาศพระองค์ให้คนเป็นล้านๆ คนทราบมากกว่าเรื่องที่ลูกจะพูดเกี่ยวกับธุรกิจของลูกเสียอีก

เมื่อถึงวันอัดเทป ทันทีที่ได้หักทลายทำความรู้จักกันลูกรีบแน่นกับเขาว่า ลูกจะพูดเกี่ยวกับพระเจ้าในระหว่างคุยกันนะ เขาคงเพิ่งเห็นนักธุรกิจที่ถูกเขาสัมภาษณ์สนใจจะพูดเรื่องพระเจ้ามากกว่าธุรกิจของตนเอง จึงยิ้มอย่างอารมณ์ดีตอบว่า “เอาสิ” ลูกก็สวดในใจว่าขอให้พระเจ้าทรงนำลูกในระหว่างถูกสัมภาษณ์เถิด

ปรากฏว่าพอมาถึงจังหวะหนึ่ง เขาก็เปิดโอกาสให้ลูกได้พูดถึงเรื่องพระเจ้า ลูกได้ประกาศถึงความเชื่ออันปราศจากเงื่อนไขของลูก และยังได้พูดถึงหนังสือ “บทสวดของฉันทัน” ซึ่งลูกกำลังมีโครงการจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษและส่งไปยังสำนักพิมพ์ 3 ประเทศ คือ อเมริกา อังกฤษ และออสเตรเลีย และหากมีสำนักพิมพ์ไหนสนใจและพิมพ์จำหน่าย ลูกก็จะยกเงินที่จำหน่ายได้ทั้งหมดให้มูลนิธิหนึ่งของคุณพ่อองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก หากไม่มีใครสนใจเลย ลูกก็ถือว่าลูกได้ประกาศว่าแม้ประเทศไทยจะไม่ใช่เป็นประเทศที่มีศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประจำชาติ แต่ก็มีคนไทยตัวเล็กๆ ที่รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดจิต

ใจ

6 ปีก่อนตอนที่ลูกได้ไปแบ่งปันที่ Subic Bay ประเทศฟิลิปปินส์ต่อหน้าผู้แทนจาก ASEAN 9 ประเทศ ลูกรู้สึกว่าเป็นวันประกาศพระเจ้าของลูกที่ตื่นเต้นที่สุดในชีวิต แต่ในวันเสาร์ที่ 24 เมษายน 2004 เวลา 12.25 น. ที่โทรทัศน์ช่อง 11 ลูกจะมีโอกาสประกาศเรื่องพระเจ้าให้คนเป็นสิบล้านคนฟัง พระองค์ยิ่งใหญ่จนลูกหาตัวเองไม่เจอแล้วพระเจ้าข้า

“เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” มาระโก 16:15

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐ
ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” 1 โครินธ์ 9:14

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 127

The Final Analysis

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอนำคำสั่งสอนของบุญราศีคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาที่ลูกชอบมาก
และยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตมาถวายเป็นบทสวดต่อพระองค์ดังต่อไปนี้พระเจ้าข้า

People are often unreasonable,
Illogical and self-centered;
Forgive them anyway!

If you are kind, people may accuse you
Of selfish, ulterior motives;
Be kind anyway!

If you succeed, you will win some
False friends and some true enemies;
Succeed anyway!

If you are honest and frank,
People may cheat you;
Be honest and frank anyway!

What you spend years building,
Someone could destroy overnight;
Build anyway!

If you find serenity and happiness,
They may be jealous;
Be happy anyway!

The good you do today,
People will often forget tomorrow;
Do good anyway!

คนส่วนใหญ่มักจะไม่มีความเหตุผล
ขาดสามัญสำนึกและเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง
ก็จงให้อภัยพวกเขาเถิด
ถ้าท่านใจดี คนอาจจะหาว่า
ท่านเห็นแก่ตัว หรือมีความประสงค์ที่ซ่อนเร้น
ก็จงเป็นคนใจดีต่อไปเถิด
ถ้าท่านประสบความสำเร็จในชีวิต
ท่านจะได้เพื่อนไม่แท้และศัตรูไม่เทียม
ก็จงสำเร็จต่อไปเถิด
ถ้าท่านสัตย์ซื่อและตรงไปตรงมา
คนอื่นอาจจะฉ้อโกงท่าน
ก็จงสัตย์ซื่อและเป็นคนตรงต่อไปเถิด
สิ่งที่ท่านใช้เวลาเป็นปีๆในการสร้าง
คนบางคนอาจทำลายในเวลาเพียงชั่วข้ามคืน
ก็จงสร้างต่อไปเถิด
ถ้าท่านค้นพบความสงบใจและความสุข
พวกเขาอาจจะอิจฉาริษยา
ก็จงมีความสุขต่อไปเถิด
ความดีที่ท่านทำวันนี้
คนส่วนใหญ่จะลืมภายในพรุ่งนี้
ก็จงทำความดีต่อไปเถิด

Give the world the best you have,
And it may never be enough;
Give the world the best you've got anyway!

You see, in the final analysis,
It is between you and God.
It was never between
You and them anyway.!

จงให้สิ่งที่ดีที่สุดที่ท่านมีแก่โลก
แม้มันอาจจะไม่เพียงพอ
ก็จงให้สิ่งที่ดีที่สุดที่ท่านมีต่อไปเถิด
ท่านจะเห็นว่า ในการวิเคราะห์ถึงแก่นแท้
มันเป็นเรื่องระหว่างท่านกับพระเจ้า
มันไม่เคยเป็นเรื่องระหว่าง
ท่านกับมนุษย์คนอื่นเลย!

“อย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่ว แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง
และต่อคนทั้งปวงด้วย” 1 เธสะโลนิกา 5:15

“สิ่งที่คืนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น” 1 เธสะโลนิกา 5:21

คุณอาจพบ: อดคิดหนังสือ

My Little Prayers

บทสวดขอพรฉัน

บทที่ 128

Interview with God

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกไม่ทราบว่าเป็นผู้เขียนบทสัมภาษณ์ข้างล่างนี้ แต่ลูกขออนุญาตพระองค์สมมติตัวลูกเอง เป็นลูกของพระองค์ผู้โชคดียุคนั้นเถิด พระเจ้าข้า

I dreamed I had an interview with God.

“So you would like to interview me?” God asked

“if you have the time,” I said

God smiled.

“My time is eternity... .. what questions do you have in mind for me?”

“What surprises you most about humankind?”

God answered...

“That they get bored with childhood, they rush to grow up and then long to be children again.”

“That they lose their health to make money... and then lose their money to restore their health.”

“That by thinking anxiously about the future, they forget the present, such that they live in neither the present nor the future.”

“That they live as if they will never die, and die as though they had never lived.”

God’s hand took mine and we were silent for awhile.

And then I asked, “As a parent, what are some of life’s lessons you want your children to learn?”

“To learn they cannot make anyone love them. All they can do is let themselves be loved.”

“To learn that it is not good to compare themselves to others.”

“To learn to forgive by practicing forgiveness.”

“To learn that it only takes a few seconds to open profound wounds in those they love, and it can take many years to heal them.”

“To learn that a rich person is not one who has the most, but is one who needs the least.”

“To learn that there are people who love them dearly, but simply do not yet know how to

express or show their feelings.”

“To learn that two people can look at the same thing and see it differently.”

“To learn that it is not enough that they forgive one another, but they must also forgive themselves.”

“Thank you for your time,” I said humbly.

“Is there anything else you’d like your children to know?”

God smiled and said...

“Just know that I am here.”

“Always.”

“But it was because the Lord loved you.” Deuteronomy 7:8

“...because the Lord your God loves you” Deuteronomy 23:5

อาแมน

คุณพ่อพร: อดคิดหนังสือ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 129

การสัมภาษณ์พระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขออนุญาตพระองค์นำบทสัมภาษณ์นี้มาเขียนเป็นภาษาไทย ถวายพระองค์อีกครั้งพระเจ้าข้า

ฉันฝันว่าฉันมีโอกาสได้สัมภาษณ์องค์พระผู้เป็นเจ้า

“เป็นอันว่าเธออยากสัมภาษณ์เรารึ” พระองค์ทรงเอ่ยขึ้น

“ถ้าพระองค์ทรงมีเวลา พระเจ้าข้า” ฉันทูลตอบ

พระองค์ทรงยิ้ม

“เวลาของเราคือชั่วโมงนิรันดร์ เธออยากถามอะไรล่ะ?”

“พระองค์ทรงแปลกพระทัยอะไรที่สุดเกี่ยวกับมนุษยชาติ?”

พระองค์ทรงตอบว่า

“ที่ว่ามนุษย์เบื่อการเป็นเด็ก พวกเขารีบเร่งที่จะโตขึ้น แล้วก็ปรารถนาที่จะเป็นเด็กอีก”

“ที่ว่ามนุษย์หาเงินจนเสียสุขภาพ แล้วก็ยอมเสียเงินเสียทองเพื่อรักษาสุขภาพนั้นให้กลับคืนมา”

“ที่ว่ามนุษย์กังวลเกี่ยวกับอนาคตจนลืมปัจจุบัน จนมีความเป็นอยู่ที่ไม่เป็นทั้งปัจจุบันและอนาคต”

“ที่ว่ามนุษย์ดำรงชีวิตเหมือนพวกเขาจะไม่มีวันตาย และตายลงเหมือนไม่เคยมีชีวิตอยู่”

แล้วพระองค์ก็ทรงยื่นพระหัตถ์มาจับมือฉัน ท่ามกลางความเงิบสงัดชั่วคราว

แล้วฉันก็ทูลถามต่อ

“ในฐานะเป็นพระบิดาของมนุษย์ พระองค์ทรงต้องการให้ลูกของพระองค์เรียนรู้อะไรบ้างในชีวิต พระเจ้าข้า”

“เรียนรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถบังคับให้คนอื่นรักเขาได้ สิ่งที่ได้ทำคือ ต้องทำให้ตัวเองเป็นที่รักของคนอื่น”

“เรียนรู้ว่ามันเป็นการไม่ดีที่จะเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น”

“เรียนรู้ถึงความหมายของการให้อภัย โดยการให้อภัยจริงๆ”

“เรียนรู้ว่ามันใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีในการสร้างความปวดร้าวให้แก่ผู้ที่เรารัก และใช้เวลาหลายปีกว่าจะสมานแผลหัวใจนั้นได้”

“เรียนรู้ว่าคนรวยไม่ใช่ผู้ที่มีมากที่สุด แต่เป็นผู้ที่ต้องการน้อยที่สุด”

“เรียนรู้ว่ามีคนที่รักพวกเขาอย่างยิ่ง แต่ไม่ทราบจะสื่อความรักนั้นจากใจได้อย่างไร”

“เรียนรู้ว่าคนสองคนสามารถมองของสิ่งเดียวกันและเห็นเป็นของต่างกันได้”

“เรียนรู้ว่ามันไม่เป็นการเพียงพอที่จะให้อภัยซึ่งกันและกันเท่านั้น แต่ต้องให้อภัยตัวเองด้วย”

“ขอบพระคุณอย่างที่สุดสำหรับเวลาของพระองค์ พระเจ้าข้า”

ฉันทูลด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างที่สุด

“มีอะไรที่พระองค์ทรงต้องการให้ลูกๆของพระองค์ทราบอีกไหม พระเจ้าข้า”

พระเจ้าทรงยิ้ม และตรัสตอบว่า

“เพียงแต่รู้ว่าเราอยู่ที่นี้...เสมอ...”

“แต่เพราะพระเจ้าทรงรักท่านทั้งหลาย” ฉธบ 7:8

“เพราะว่าพระเยโฮวาพระเจ้าของท่านทรงรักท่าน” ฉธบ 23:5

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 130

คุณแม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอกราบขออภัยต่อพระองค์ที่ว่างเว้นการเขียนบทสวดถวายพระองค์มากกว่า 2 เดือน ลูกทราบดีว่าพระองค์ทรงให้อภัย เพราะพระองค์ทรงทราบถึงเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นกับลูกในช่วง 2 เดือนที่ผ่านมา

คุณแม่ของลูกวัย 88 ปี ได้หกล้มในต้นเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา และต่อมาพระองค์ก็ทรงให้เทวดามารับคุณแม่ไปอยู่กับพระองค์บนสวรรค์

ถึงวันนี้ลูกก็ยังคงรู้สึกถึงความว่างเปล่าในหัวใจ อาทิตย์ แรกๆที่คุณแม่ไปเฝ้าพระองค์ ความรู้สึกว่างเปล่านั้นได้ฝังลึกลงไป ในหัวใจลูกจนสุดก้นบึ้ง เป็นความรู้สึกที่เหงาและเปล่าเปลี่ยวจนอธิบายไม่ถูก แม้อายุลูกเองจะถึงปูนนี้แล้วก็ตามลูกไม่ทราบถึงความผูกพันของแม่ลูกคู่อื่น แต่สำหรับลูกแล้ว คุณแม่เป็นสายสัมพันธ์เส้นเดียวและเส้นสุดท้ายระหว่างลูกกับอดีต และเป็นสายใยเชื่อมโยงลูกกับความบริสุทธิ์ของชีวิต ลูกได้ประสบกับมลภาวะของชีวิตมาอย่างโชกโชน แต่ทุกครั้งที่คุณแม่ ลูกจะรู้สึกว่าคุณแม่อยู่อีกโลกหนึ่ง เป็นโลกที่บริสุทธิ์ ปราศจากมลภาวะใดๆ เป็นโลกที่สะอาด บริสุทธิ์ เป็นโลกที่มีแต่ความรักที่เราให้ซึ่งกันและกัน เป็นโลกที่เราจะทำอะไรๆง่ายๆด้วยกัน เช่น แยกตักไอศกรีมจากถ้วยเดียวกันถึงจะอร่อย หรือเมื่อเวลาที่ลูกพาคุณแม่มาค้างที่บ้าน ลูกจะต้องนอนกอดท่าน ท่านจะเอามือลูไปจับๆ และแหย่เล่นว่า ลูกไม่มีแม่มาที่ชาติเนี่ย ถึงรักท่านเช่นนั้น

มาบัดนี้ ลูกไม่ทราบจะหันไปหาผู้ใดเพื่ออัดฉีดความบริสุทธิ์ให้แก่จิตวิญญาณ ลูกมองรอบข้าง และเกิดความเบื่อหน่ายเหลือเกิน สังคมทุกวันนี้มีแต่แก่งแย่งชิงดีกัน ทักหลังทักหน้า แม้กระทั่งเอาถึงชีวิตกันเพียงเพื่อผลประโยชน์ เงินทองกลายเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ความจริงใจซึ่งกันและกันหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร ฯลฯ ลูกไม่มีที่หลบมุมเพื่อสูดออกซิเจนเข้าไปในจิตวิญญาณของลูกอีกแล้ว

แต่เมื่อตั้งสติได้ ลูกมีนี่! ลูกมีมุมหลบมลภาวะที่ถาวร แม้จะเป็นมุมที่ไม่มีคุณแม่อยู่ด้วย ลูกมีพระองค์ ลูกมีพระแม่ เป็นมุมชีวิตที่ลูกได้ใช้พักผ่อนและพึ่งพิงมาตลอด แม้ตอนที่คุณแม่ยังอยู่กับลูก ลูกขอถอยตัวเองจากสิ่งต่างๆรอบข้าง และมาเฝ้าพระองค์และพระแม่ในยามนี้อย่างเจียบๆตามลำพัง เพื่อขอรับพระพรและความรักจากพระองค์มาสู่จิตใจของลูก และขออุทิศพระพรและความรักของพระองค์นี้ไปยังคุณแม่ผู้ซึ่งกำลังรับใช้พระองค์บนสวรรค์

ตลอดชีวิตของลูกที่ผ่านมา คุณแม่ได้เป็นเสาหลักแห่งจิตใจ น้ำพุแห่งความสุขสดชื่นของชีวิต และเป็นที่พึ่งพิงของจิตวิญญาณของลูก

ลูกไม่ทราบจะเขียนอะไรต่อไปในบทสวดนี้ เพราะนัยน์ตาของลูกได้เริ่มฝ้าฟางแล้ว นอกจากขอกราบขอบพระคุณ พระองค์ที่ได้ประทานคุณแม่ผู้แสนประเสริฐเช่นนี้แก่ลูก ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงประทานโอกาสให้คุณแม่ได้รู้จักพระองค์ ในบ้านปลายชีวิตท่าน และขอบพระคุณพระองค์ที่ได้กรุณาให้ลูกเป็นผู้ประกาศข่าวดีนี้แก่คุณแม่เอง ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

“แม้ว่าอย่างไร ฉันจะกระทำตามทุกอย่าง” นางรุธ 3:5

“ผู้ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็จะมีชีวิตอีก และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจในเราจะไม่ตายเลย” ยอห์น 11:25-26

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 131

ความกล้าที่จะปฏิเสธ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ประเทศไทยเราเป็นประเทศที่น่าอยู่ที่สุดในโลก และมีขนบธรรมเนียมประเพณีที่อ่อนหวานและ unique ที่ไม่มีประเทศอื่นในโลกนี้มีกัน เป็นต้นว่าความเกรงใจและความมีน้ำใจ ซึ่งศัพท์สองคำนี้แปลไม่ได้ในภาษาอื่น ลูกเคยได้ยินเพื่อนคนหนึ่งพูดว่า การเกรงใจกันเป็นสมบัติของผู้ดี แต่ในยุคที่พวกเราต้องเซ็นวัตถุประสงค์ในสำเนาบัตรประชาชนก่อนใช้ทำธุรกรรม มิฉะนั้นเราอาจติดหนี้ติดสินเป็นล้านโดยไม่รู้เรื่อง ความเกรงใจอาจจะเป็นบ่อเกิดของความหายนะได้

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ถ้ามีเหตุการณ์ที่เราเห็นแน่ชัดว่าเพราะความเกรงใจจะก่อให้เกิดความเสียหายขึ้น และได้ทักห้วงตักเตือนสติผู้ที่เกี่ยวข้องแล้ว แต่เพราะความเกรงใจ พวกเขาก็ยังไม่กล้าปฏิเสธอีก นี่คือเอกลักษณ์ของคนไทยส่วนใหญ่ !

อดีตประธานาธิบดีเรแกนแห่งสหรัฐอเมริกาผู้ล่วงลับไปแล้ว เคยกล่าวไว้ว่า “คุณสมบัติที่สำคัญของผู้นำข้อหนึ่งคือความกล้าในการปฏิเสธ หากสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง”

มีเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งว่า มีหนูฝูงหนึ่ง เวลาไปไหนมาไหนจะไปกันทั้งฝูง และจะตามตัวผู้นำอยู่เสมอ วันหนึ่งหัวหน้าหนูพาฝูงวิ่งมาถึงหน้าผา ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คิดว่าหน้าผาคงไม่สูงเท่าไรจึงกระโดดลงไป หนูทั้งฝูงก็กระโดดตาม ผลปรากฏว่าตายเรียบทั้งฝูง ! นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานเปรียบเทียบของพวกฝรั่งเขา แต่ลูกรู้สึกว่าจะเหมาะกับชีวิตคนไทยมากกว่า

เร็วๆ นี้มีเพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่าเขาได้ชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับบนาซีตอนสงครามโลกครั้งที่สอง พวกนาซีจับเชลยสงครามมาและถามทีละคนว่า “เจ้าเชื่อพระเจ้าไหม?” คนแรกตอบว่า “เชื่อ” เปรี้ยง! พวกนาซียิงทิ้งทันที “คนต่อไป” “เจ้าเชื่อในพระเจ้าไหม?”...เพื่อนคนนั้นถามลูกว่า ถ้าลูกเป็นคนถัดไปลูกจะตอบอย่างไรลูกตอบทันทีว่า “ฉันจะตอบว่าฉันเชื่อ” เพื่อนคนนั้นแย้งตอบ “คิดให้ดีๆ ถ้าคุณตอบเช่นนั้น คุณตายทันที แต่ถ้าคุณรักษาชีวิตไว้ คุณยังมีโอกาสรับใช้พระเจ้าแล้วค่อยขอโทษพระทีหลัง พระให้อภัยอยู่แล้ว” เออละซี เพื่อนก็ถูกนะ เอ! ทำยังดี ตอบยังงี้ดี ลูกถามต่อ “เกิดฉันตอบว่า ไม่เชื่อ แล้วยังถูกยิงตายละ มีแยหรือ ไม่มีโอกาสขอภัยต่อพระ แล้วยังตกนรกอีกด้วย” ปรากฏว่ากว่าจะคิดว่าจะตอนนาซีอย่างไรดีคงถูกยิงตายไปซะก่อน 😊

เรื่องหนูตามหัวหน้าหนูกระโดดลงเหวตายกับคนถูกนาซีทดสอบความเชื่อ มันต่างกัน แต่มันเป็นคนละเรื่องเดียวกัน ลูกมองว่าไม่ว่าอะไรก็แล้วแต่ในชีวิต การตัดสินใจในทุกๆ อย่างจะขึ้นอยู่กับว่า เรามีความเชื่อความศรัทธาในพระระดับไหน หากคนผู้นั้นมีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว เขาจะเลือกพระก่อนอย่างอื่นเสมอ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำในชีวิต เขาจะทำได้ถวายเกียรติแด่พระ อย่างอื่นเป็นรองหมด เขาจะกล้าหาญที่จะแตกต่างในยามที่ถูกลักจูงให้เดินตามกันตั้งฝูงหนูตกเหว แต่ในเวลาเดียวกันเขาก็จะกล้าหาญพอที่จะยอมถูกยิงตายโดยไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ

ของเขา

เอ! สรุปลงแล้วหนุรอด แต่คนตาย คำว่า “อุดมการณ์” มันก็เข้าใจยากอย่างนี้แหละ

“ศักดิ์ศรีจึงมีแก่ผู้ชอบธรรม” อิสยาห์ 24:16

“คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม” โรม 2:13

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 132

พระเจ้า...ทุกเวลา

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนอาจารย์ที่ลูกเคารพรักได้ส่งบทสวดมาให้ลูกดังต่อไปนี้

Happy Moments,	praise God.
Difficult moments,	seek God.
Quiet moments,	worship God.
Painful moments,	trust God.
Every moment,	thank God.

ยามสุข	จงสรรเสริญพระเจ้า
ยามทุกข์ยากลำบาก	จงแสวงหาพระองค์
ยามเงียบสงบ	จงบูชาพระองค์
ยามเจ็บปวด	จงวางใจในพระองค์
ทุกวินาทีของชีวิต	จงขอบพระคุณพระองค์

และในยามนี้ ลูกขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานพระพรให้ลูกรู้จักอาจารย์ผู้นี้ที่ส่งพระวาจามาให้ลูกเป็นการ
หนุนใจเสมอตลอดมา

ขอพระองค์โปรดประทานพระพรแก่อาจารย์ท่านนี้ และทุกคนที่ได้อ่านบทสวดสั้นๆ บทนี้เทอญ

*“Devote yourselves to prayers,
keeping alert in it with an attitude of thanksgiving.” Colossians 4:2*

“จงขะมักเขม้นอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ” โคโลสี 4 : 2

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 133

ความสมหวัง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนพระสงฆ์องค์หนึ่งได้เชิญลูกไปแบ่งปันที่วัดของท่าน ตอนทำๆ ลูกได้แบ่งปันว่า ทุกวันนี้ลูกได้สอนให้ลูกๆ ทุกคนมีความเชื่อและความไว้วางใจในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข ไม่ว่าพวกเราทุกคนจะทำอะไร พวกเราจะทูลต่อพระองค์และขอพรจากพระองค์ แล้วพวกเราจะทำดีที่สุด หลังจากนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราจะวางใจในพระองค์และถือนั่นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ บ่อยครั้งที่พวกเราไม่ได้ในสิ่งที่ขอ แต่พวกเราจะขอบพระคุณพระเจ้าในสิ่งที่พวกเราไม่ได้ เพราะลูกจะบอกลูกๆ เสมอว่า พระเจ้าทรงทราบดีกว่าเรา การที่พระองค์ทรงปฏิเสธคำทูลขอของพวกเรา เพราะพระองค์ทรงมีเหตุผล และก็บ่อยครั้งอีกเช่นกัน หลังจากที่พวกเราไม่ได้ในสิ่งที่ขอ แต่ต่อมาผลกลับเป็นว่าเราได้สิ่งที่ดีกว่าเสียอีก ทำให้พวกเรายิ่งขอบพระคุณพระเจ้าและสรรเสริญพระองค์อย่างกตัญญูมากขึ้นอีก

การสอนลูกๆ และปลูกฝังความเชื่อความศรัทธาและความไว้วางใจในพระเจ้า โดยปราศจากเงื่อนไขในพวกเขาเช่นนี้ นอกจากทำให้พวกเขาเป็นลูกที่ดีของพระแล้ว ยังทำให้พวกเขาเป็นคนเข้มแข็ง รับความจริงของชีวิตได้ รับความผิดหวังได้โดยไม่ตีโพยตีพาย และที่สำคัญที่สุด ทำให้ครอบครัวของเราารู้สึกสมหวังในคำสวดทูลขอของพวกเราเสมอ และก่อให้เกิดความปิติสุขในจิตใจของทุกคน พวกเราจึงมีการขอบพระคุณพระเจ้าร่วมกันเป็นประจำเสมอๆ

ต่อมาลูกได้ฟังจากพระสงฆ์องค์หนึ่งในการประชุมแห่งหนึ่ง ว่ามีหลายๆ คนบ่นว่าขออะไรจากพระแล้ว ไม่เห็นได้สมหวังเลย สงสัยว่าพระเจ้านั้นจริงหรือเปล่า หรือหากพระเจ้านั้นจริง พระองค์คงทรงนอนหลับมั้ง

ลูกคิดว่า หากจะสมหวังในทุกสิ่งทุกอย่างที่ทูลขอ เราต้องมีความไว้วางใจในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข และยอมรับตามน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อนั้นแหละ เราจะรู้สึกได้ว่าเราได้ทุกสิ่งทุกอย่างสมหวังไปหมด

พระเจ้านั้นได้ทรงนอนหลับเลย แต่เราต้องเปิดหูและเปิดใจฟังพระองค์ต่างหาก 😊

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธละโลนิกา 5:18

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนอนหลับ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 134

วันแม่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันแม่ปีนี้เป็นวันมหามงคลของประชาชนคนไทย เพราะเป็นวันเฉลิมฉลอง 72 พรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ผู้ทรงเป็น “แม่ของปวงชนชาวไทย” ผู้ซึ่งเป็นที่รักและเทิดทูนของประชาชนคนไทยทั่วประเทศ

แม้ลูกจะได้ร่วมกับองค์กรต่างๆ เฉลิมฉลองวโรกาสอันน่าปิตินี้ แต่ในด้านส่วนตัวแล้ว ลูกเก็บความเหงาหงอยไว้ในใจแต่เจียบๆ ลูกไม่มีคุณแม่ให้ลูกคุกเข่าให้ดอกมะลิในวันแม่อีกแล้ว

แล้วลูกก็สำนึกถึงความจริงอีกข้อหนึ่งในชีวิตว่า ในขณะที่ ผู้ที่อาวุโสที่สุดในครอบครัวของลูกคือตัวลูกเอง ต่อไปนี้ ผู้ที่จะลูกเรียกว่า “อาม่า” คือลูกเอง เพราะในขณะที่ชีวิตรุ่นหนึ่งได้จากโลกนี้ไป อีกรุ่นหนึ่งที่กำลังจะเกิดมาใหม่บนโลกนี้ทดแทนกัน เปรียบประดุจต้นไม้ที่ผลัดใบเก่าและผลิใบใหม่ออกมาฉันใดก็ฉันนั้น

และลูกก็ย้อนกลับมามองตัวลูกเองว่าได้ทำหน้าที่ “แม่” ในหลายทศวรรษที่ผ่านมาดีพอหรือไม่

ลูกเป็นแม่ที่ “สื่อ” กับลูกๆ เสมอ มาบัดนี้ลูกมาเป็นลูกของพระองค์ ลูกก็ตระหนักถึงหน้าที่ที่เพิ่มขึ้นของลูกที่สำคัญอย่างยิ่ง นั่นคือการสอนลูกๆ ให้เป็นลูกที่ดีของพระองค์

ลูกสอนลูกๆ ว่าเป็นคนกล้า กล้าที่จะเป็นลูกของพระ กล้าที่จะปฏิเสธความไม่ถูกต้อง กล้าที่จะเป็นพยานในพระองค์ด้วยการกระทำ

ตอนที่ลูกยังเป็นเด็ก คุณแม่จะสั่งสอนลูกๆ เสมอด้วยปรัชญาขงจื้อ แล้วลูกก็แอบไปขำขันว่าบางอย่างที่คุณแม่สอนนั้นไม่ทันสมัยกับชีวิตวัยของลูกซะแล้ว เช่นเดียวกับสิ่งที่ลูกสอนลูกๆ บางครั้งลูกๆ ก็ขำขันว่าสิ่งที่หม่ามีของพวกเราสั่งสอนนั้น ช่างไม่ทันสมัยเสียจริงๆ มีลูกคนหนึ่งเคยพูดขึ้นมาว่า สงสัยหม่ามีจะเป็นแม่คนเดียวในประเทศไทยที่สอนให้ลูกๆ ยอมรับผิดชอบเวลาที่ทำผิด เพราะทุกคนในสังคมไทยเรา เวลาเกิดอะไรขึ้นจะปฏิเสธไว้ก่อน ไม่ก็ปัดความผิดไปให้คนอื่น ตัวเองเอาตัวรอดไว้ก่อน ลูกมาคิดดู เอ! ลูกก็มีประเด็นของเขานะ กระแสสังคมเราทุกวันนี้ มันสับสนเหลือเกิน ลูกก็กลายเป็นผิด ผิดก็กลายเป็นลูก แล้วเราควรจะสอนลูกอย่างไร ถึงจะให้พวกเขาเป็นคนดี แต่ก็เป็นคนแข็งแรงไม่ถูกกระแสสังคมพัดพาไปในทางที่ผิด?

ลูกขอพึ่งพระองค์ที่ดีที่สุด ขอพระองค์ประทานสติปัญญาแก่ลูก ให้ลูกเป็นแบบฉบับที่ดีของพวกเขา ลูกบอกพวกเขาว่า ทุกๆ วันก่อนลูกไปทำงาน ลูกจะทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะทำทุกสิ่งทุกอย่างในวันนี้ เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ และขอพระองค์ประทานพระพรและความรักผ่านลูกไปสัมผัสทุกคนที่ลูกจะพบวันนี้และทุกๆ วัน การสวดภาวนาเช่นนี้ จะทำให้เราต้องตั้งมั่นอยู่แต่ในความดี เพราะเราสัญญาพระว่าเราจะดำรงชีวิตในวันนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ และการ

ขอพรให้ผู้อื่นทุกวันนี้ เป็นการเผื่อแผ่ความรักของพระ ทำให้เรามีใจเมตตา ไม่ขอแต่พรให้ตัวเอง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นแม่คริสตชนที่ดี สามารถเป็นแบบฉบับแก่ลูกๆ ตาม
น้ำพระทัยของพระองค์เสมอไปเทอญ

“พวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 135

คนเฝ้าขยะ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเดือนก่อน ลูกมีโอกาสไปดูคอนเสิร์ตชุดหนึ่ง เป็นคอนเสิร์ตที่คนดูโทรทศน์จ่ายเงินหรือเรียกว่าง่ายๆ ว่า UBC ติดกันกว่าครึ่งค่อนกรุงเทพมหานคร และเป็นคอนเสิร์ตที่แปลกไปกว่าคอนเสิร์ตทั่วไป คือไม่มีการขายตั๋ว ผู้ที่จะเข้าชมต้องชวนขวยหาเส้นเอาเอง จึงปรากฏว่าผู้ที่ไปชมเป็นผู้ชมที่หลากหลายมากที่สุดทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิ คือมีตั้งแต่คุณพ่อ คุณแม่ อากง อาม่า หนุ่มสาวสวยเดี่ยว ตลอดจนนักธุรกิจพันล้านหมื่นล้าน (เจ้าของสปอนเซอร์หลัก) และดารามากหน้าหลายตา

ปรากฏว่า เมื่อลูกไปถึง ยังมีเวลาเหลือก่อนคอนเสิร์ตเริ่มเกือบชั่วโมง ลูกมองไปมองมา ไม่มีเก้าอี้ให้นั่ง แยะซี ยืนเกือบชั่วโมง ขาหักแน่ พอติลูกเห็นผู้ใหญ่คนหนึ่งนั่งอยู่ตรงชั้นบันไดหน้าประตูคนเข้า เป็นบันได 3 ชั้นยาวตลอดหน้าประตู ซึ่งขณะนั้นผู้คนเข้าแถวกันยาวเหยียด เตรียมเข้าไปกันอยู่แล้ว ลูกจึงตัดสินใจใช้วิธีให้เป็นประโยชน์ อายุอย่างเรานั่งตรงบันไดคงไม่น่าเกลียดน่า ลูกจึงเดินดิ่งเข้าไปนั่งบนชั้นบนสุด ซึ่งสูงจากพื้นไม่มาก เพราะมีเพียง 3 ชั้น ลูกสาวคนเล็กไม่ยอมนั่งด้วย พอติเขาเจอเพื่อนๆ ของเขามาทั้งกลุ่มจึงยืนคุยกันอย่างสนุกสนาน ช่างๆ ทางขวาของลูกมีบุธชายน้ำดื่มและขนม ปรากฏว่าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า เพราะคนมาดูคอนเสิร์ตเยอะมาก ทางซ้ายของลูกตรงชั้นบันไดที่ 2 บังเอิญคนนั่งคนเดิมคงลืมหรือไม่ก็ตั้งใจทิ้งไว้ มีถ้วยกระดาษน้ำอัดลมทิ้งอยู่ 2-3 ใบและซองขนม 2-3 ซอง

สักพักเดียว ผู้คนที่ยืนรอกันอยู่หน้างาน พอเห็นมีถ้วยกระดาษและถุงขนมวางอยู่ตรงชั้น บันได ต่างก็เดินมาวาง และทิ้งสิ่งที่ตนเองไม่ต้องการ ทิ้งๆ ที่ลูกก็นั่งอยู่ทั้งคน ไม่นาน จากถ้วยกระดาษ 2-3 ใบ ก็กลายเป็นกองภูเขาขยะย่อยๆ ลูกนั่งมองพฤติกรรมของคนที่มาวางและทิ้งขยะตรงเท้าของลูกทั้งชั่วโมง และสรุปได้ว่าคนเหล่านั้นแบ่งได้เป็น 3 ประเภท

ประเภทที่ 1 เป็นประเภทที่ไม่แคร์ใคร เดินมาถึงพอเห็นมีถ้วยกระดาษกองอยู่ที่ทิ้งเลย โดยไม่แยแสเลยว่ามีคน (คือลูก) นั่งอยู่ติดกับถ้วยพวกนั้น

ประเภทที่ 2 เป็นประเภทที่มีความรู้สึกนึกคิดบ้าง แต่ก็ทำอยู่ดี คือพวกเหล่านี้จะมองหน้าลูกแว่บหนึ่ง แล้วค่อยๆ วาง แล้วก็รีบเดินหนีไป

ประเภทที่ 3 เป็นประเภทที่รู้จักคำว่า “ความถูกต้อง” คืออะไร พวกเหล่านี้เดินเข้ามาทำท่าจะทิ้งขยะบ้าง แต่พอเห็นลูกนั่งอยู่ ก็ถามคนขายน้ำซึ่งยืนอยู่ข้างหน้าลูกว่า “น้องมีที่ทิ้งขยะไหม” คนขายน้ำก็จะชี้ไปทางหลังบุธซึ่งมีที่ทิ้งเพียงเดินอ้อมนิดเดียว คนประเภทที่ 3 เหล่านี้ ก็จะเดินอ้อมไป และทิ้งขยะให้ลูกที่

ลูกรวบรวมสติในใจ คนประเภทแรกจะมีมากที่สุด ประเภทที่ 2 รองลงมา และประเภทสุดท้ายน้อยที่สุด

จากประสบการณ์นี้ทำให้ลูกรู้สึกว้าว อ้อ! มนุษย์ก็เป็นอย่างนี้แหละ เมื่อใครเห็นคนอื่นทำอะไรกันเป็นหมู่มาก แม้จะทราบว่าเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง แต่ใครๆ เขาก็ทำกัน ฉันทาก็ไม่เห็นเป็นไรเลย ความผิดก็เลยกลายเป็นความถูก คนที่มีมโนธรรมในใจก็จะรู้สึกตะขิดตะขวงใจบ้าง แต่ในที่สุดก็ทนกระแสสังคมไม่ไหว ทำมั่ง แต่ก็ทำแบบแอบๆ เพราะละอายใจนิดๆ แต่คนที่มัจฉะยีนของตัวเอง ถึงแม้จะลำบากกายลำบากใจบ้าง ก็จะไม่ยอมให้กระแสสังคมพัดพาไป เปรียบประจุกคนกลุ่ม 3 ที่ไม่ยอมทิ้งขยะตรงบันไดหน้างาน

และถ้าจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ในชีวิตจริง เราควรจะปฏิบัติตนอย่างไรหนอ?

สรุปแล้ว ใครจะเป็นลูกของพระแบบไหน คงต้องแล้วแต่แต่ละคนจะคิดและปฏิบัติตนเอง เพราะพระองค์ก็ทรงให้อิสระภาพแก่ลูกของพระองค์อย่างเต็มที่ในการดำเนินชีวิตบนโลกนี้อยู่แล้ว

ในยุคที่ซื้อห่วยได้ดินถูกจับ แต่ซื้อห่วยบนดินเป็นการช่วยชาติ และเงินซื้อได้ทุกอย่าง ค่านิยมของชีวิตก็สับสนอลหม่านเช่นนี้แหละ

แต่ผู้ที่ยึดพระองค์เป็นหลักอย่างเหนียวแน่น คงจะสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมั่นคง ไม้อ่อนเอียงตามกระแสสังคม และยอมที่จะ “ทำสิ่งที่ถูกต้อง” แม้จะต้องลำบากกาย เดินอ้อมไปทิ้งขยะอย่างกลุ่มที่ 3 ในวันนั้น พระเจ้าข้า

“จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี” โรม 12:9

“จงประพฤติตามแบบแห่งคำสอนอันมีหลักที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” 2 ทิโมธี 1:13

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 136

Love Comes Softly

(ชื่อภาพยนตร์)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อหลายเดือนก่อน ลูกได้มีโอกาสชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่งทางโทรทัศน์ มีอยู่ตอนหนึ่งสิ่งที่พระเอกของเรื่องพูดประทับใจจนลูกน้ำตาซึม แล้วเร็วๆ นี้ภาพยนตร์เรื่องนั้นก็กลับมาฉายอีก ลูกบังเอิญเปิดเจออีก และได้นั่งดูจนจบอีกครั้งหนึ่ง

เรื่องราวเป็นยุคตอนที่ชาวผิวขาวเข้าไปจับจองแผ่นดินอเมริกาใหม่ๆ ใครครอบครองที่ดินตรงไหนได้ก็เป็นเจ้าของที่ดินแปลงนั้นไป ทั้งสองครั้ง ลูกไม่ได้ดูฉากแรกๆ

เมื่อตอนลูกเปิดเจอ มีสามีภรรยาหนุ่มสาวคู่หนึ่งเพิ่งจับจองที่ดินได้แปลงหนึ่ง เขาดีใจดีใจกันมาก ชายหนุ่มจับเอวภรรยาชูขึ้นและหมุนไปรอบๆ ท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงามและกระโปรงบานพลิ้วของหญิงสาวตามแพชั่นกระโปรงบานกรอมข้อเท้าของหญิงอเมริกันในยุคนั้น เขาทั้งสองมีความสุขมาก ฉากต่อมาสามีหนุ่มขอตัวเข้าป่าไป (เข้าใจว่าไปเก็บฟืน) และบอกภรรยาว่าเขาจะกลับมาก่อนค่ำ ปรากฏว่าพอวิ่งเข้าป่าไปได้แป๊บเดียว ม้าเกิดสะดุดก้อนหิน ชายหนุ่มกระเด็นตัวปลิวจากหลังม้าตกลงมาศีรษะขาดถูกก้อนหินตายคนที่ ฝ่ายภรรยาสาวรอแล้วรออีก ก็ไม่เห็นสามีกลับมาสักที จนค่ำมากแล้วมีคนไปพบศพเข้า จึงได้นำกลับมา

พอฝังเสร็จ หญิงสาวนั่งกำดินขึ้นมากอดดอก ร่ำไห้ปริ่มว่าใจจะขาด ขณะนั้นมีดมากแล้ว และฝนก็ตกหนัก เธอ นั่งอยู่ข้างหลุมฝังศพร้องไห้อยู่เพียงลำพังคนเดียว ท่ามกลางความมืดที่กำลังคืบคลานเข้ามา ปรากฏว่าตรงฟุ่มไม้ห่างจากหลุมฝังศพไม่ไกลเท่าไร ปรากฏมีชายหนุ่มผู้หนึ่งอายุราว 30 ต้นๆ ยืนมองอยู่ เขาก็เปียกโชกไปทั้งตัวด้วยสายฝนที่ตกลงมาอย่างหนักเช่นเดียวกัน ที่แรกลูกคิดว่าชายผู้นี้ต้องเข้ามาทำมีดมีรายกับเธอแน่เลย เขาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้หญิงสาวพร้อมพูดขึ้นมาว่า “คุณครับ ผมทราบเรื่องราวของคุณและขอแสดงความเสียใจด้วย แต่คุณคงไม่ทราบว่าจากนี้ไป ฤดูหนาวกำลังจะใกล้เข้ามา และอากาศในฤดูหนาวที่นั่นร้ายกาจมาก หิมะจะตกหนักจนคุณไม่สามารถมองเลย 1 ฟุตได้ ผมจะยื่นข้อเสนอให้เอาไหม ภรรยาผมเสียชีวิตไปเมื่อ 2-3 ปีก่อน ขณะนี้ผมมีลูกสาว 1 คน อายุ 9 ขวบ ไม่มีคนดูแล ผมเป็นชาวนา วันๆ ต้องออกไปทำนา ผมจะให้คุณไปพักอยู่บ้านผม แล้วทำงานบ้านและดูแลลูกสาวผม จนผ่านพ้นฤดูหนาวไป แล้วหากคุณจะกลับบ้านคุณตอนนั้นผมก็ยินดี” หญิงสาวผู้นั้นมองหน้าชายแปลกหน้า ด้วยความตื่นตระหนก แต่ฟ้าก็มืดมากแล้วมีหน้าซำ ฝนก็ตกหนัก สามีเธอก็ถูกฝังอยู่ใต้ดินซะแล้ว ในที่แปลกถิ่นเช่นนี้ เธอไม่มีทางเลือกจริงๆ

เรื่องก็ดำเนินต่อไป โดยปรากฏว่าชาวนาผู้นี้เป็นคนดีมาก และเป็นคนรักพระเจ้ามาก เขาจะสวดขอบคุณพระเจ้าทุกเช้าและในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ และเขาก็ไม่เคยล่วงเกินเธอเลย และตอนที่สามีของเธอเสียชีวิตนั้น หญิงสาวผู้นี้ได้ตั้ง

ครรรค์แล้ว เวลาผ่านไปจนเธอครรรค์แก่ วันหนึ่งเกิดไฟไหม้ยุ่งฉาง พันธุ์ข้าวผลเก็บเกี่ยวทั้งหมดของชาวนาผู้นี้รวมทั้งหนังสือของนางเอกถูกไหม้เป็นจุลหมด เมื่อชาวนาผู้นี้กลับมาถึงบ้าน ไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่เลย แต่เขามองหน้าหญิงที่อยู่ดูแลลูกสาวของเขามาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา พลาญพูดว่า “ขอบคุณพระเจ้า ที่ทุกคนปลอดภัย เรื่องยุ่งที่เสียหายไม่เป็นไร เดียวผมจะเรียกพวกเพื่อนบ้านมาช่วยสร้าง คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงเท่าไร” ได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวพูดขึ้นด้วยความเสียใจอย่างเห็นได้ชัด “ขอบคุณพระเจ้า! คุณยังจะขอบคุณพระเจ้าอีกหรือ? ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไมภรรยาคุณจึงต้องตาย ทำไมสามีฉันก็ต้องตายด้วย แล้วนี่คุณขอบคุณพระเจ้าทุกวัน ทำไมไฟยังไหม้ยุ่งฉางของคุณ แล้วคุณยังจะขอบคุณพระเจ้าอีกหรือ?” ชาวนาผู้นั้น เมื่อได้ยินเช่นนั้นจึงบอกเธอว่า “ตามผมมาที่โบสถ์สิ” โบสถ์ของเขาคือ ที่นาผืนใหญ่ไพศาลบนไหล่เขา เขาชวนเธอนั่งลงตรงขอบหินมองลงไปยังเบื้องล่างเห็นทิวทัศน์เขียวขจี กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา

“ฟังนะ คุณทราบใช่ไหมว่า ผมรักมิสซีลูกสาวผมแค่ไหน แต่อย่างไร มิสซีก็ต้องหกล้ม หัวเข้าถลอกปอกเปือกวันยังค่ำ บางครั้งก็อาจถึงกับแขนขาหัก เพราะมันเป็นธรรมชาติของเด็กที่ต้องหกล้ม แต่ผมจะเป็นพ่อที่อยู่เคียงข้างมิสซีเวลาเธอหกล้ม และรักษาดูแลเธอด้วยความรักจนเธอหายดี พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน.....”

ลูกน้ำตาซึมอีกครั้งหนึ่ง

ในเวลาหลายปีที่ผ่านมา ลูกสาวคนเล็กของลูกได้ชวนเพื่อนๆ ของเธอ 2-3คนที่เป็นคาทอลิก แต่ไม่ค่อยไปวัดฟังมิสซากัน ให้ไปมิสซาด้วยกัน เพื่อนๆ ของเธอก็ถามอยู่เสมอว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไม...” วันก่อนเธอเจอคำถามนี้อีก เธอจึงตอบว่า “เอาอย่างนี้ดีไหม เธอไปซื้อซีดีภาพยนตร์เรื่องนี้ “Love Comes Softly” มาดูก็แล้วกัน ถ้าหาซื้อไม่ได้ ก็รอดู UBC ช่อง Hallmark ก็แล้วกัน คำถามเรื่องพระเจ้าของเธอจะมีคำตอบอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้”

ขอบคุณพระองค์ ที่ทรงประทานพระพรให้ลูกและลูกๆทุกคนเห็นความรักของพระองค์ในชีวิตรอบข้างประจำวันของพวกเรา แม้ในภาพยนตร์เบาๆ โรแมนติกเช่นนี้

**“พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ
ทรงกริ้วซ้ำและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง” อพยพ 34:6**

“ผู้ที่ไม่รัก ก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก” 1 ยอห์น 4:8

“ผู้ใดที่อยู่ในความรัก ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้านั้นสถิตอยู่ในผู้นั้น” 1 ยอห์น 4:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 137

ความจริงและความถูกต้อง

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีลูกค้ำคนหนึ่งเป็นชาวยิว ลูกชอบเรียกเขาว่า “Wise old man” ชีวิตของเขาน่าสนใจมาก เขาเกิดที่ประเทศอียิปต์ ครอบครัวของเขาร่ำรวย แต่ต้องลี้ภัยไปประเทศฮอลแลนด์ในยุคของประธานาธิบดีนัสเซอร์เป็นผู้นำ เขาเล่าว่าวันที่เขาต้องออกจากประเทศอียิปต์ เขาและภรรยาไม่มีเงินติดตัวเพียง 25 เหรียญ ปัจจุบันเขาตั้งรกรากอยู่ประเทศแคนาดา และกลายเป็นชาวยิวแคนาดาที่ไม่มีศาสนา (นี่คือคำพูดของเขาเอง) ลูกเริ่มทำธุรกิจกับเขาตั้งแต่ลูกยังไม่ได้เป็นคาทอลิก เมื่อเขาทราบว่าลูกได้ convert เขาชอบล้อลูกว่าสักวันหนึ่งลูกจะต้อง convert อีกชั้นหนึ่ง คือไปบวชเป็นซิสเตอร์แน่ๆ และเพื่อไม่ให้ลูกหนีจากโลกฆราวาสนี้ไป เขามักจะส่ง joke เกี่ยวกับศาสนามาให้ลูกอ่านเสมอๆ จนบางครั้งลูกต้องหัวเราะขำกลิ้งอยู่คนเดียวหน้าจอคอมพิวเตอร์

แต่วันก่อนเราแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในเรื่องที่ไม่เข้ากัน เราพูดถึงเรื่องสงคราม การฆ่าฟันของมนุษย์กันเองไม่เว้นแต่ละวัน และในที่สุดก็หนีไม่พ้นเรื่องศาสนา ในที่สุดลูกสรุปกับเขาว่ามนุษย์ทุกวันนี้แย่มาก แยกแยะไม่ออกว่าความดี ความชั่วต่างกันอย่างไร มนุษย์ทำสงครามกันโดยอ้างว่าเพื่อสันติภาพ ในเวลาเดียวกัน มนุษย์ฆ่ามนุษย์ด้วยกันโดยอ้างว่าทำเพื่อพระเจ้า!

สมองอันน้อยนิดของลูกคงไม่มีความสามารถในการวิเคราะห์เจาะลึกลงไปว่า ปัญหาการแห่งจริงๆ ที่มนุษย์ในทุกวันนี้ฆ่าฟันกันตายเป็นรายวันคืออะไร ลูกมองได้แค่ผิวๆ ตื้นๆ จากชีวิตรอบตัวในประเทศไทยที่แม่ (ยัง) ไม่มีการฆ่าฟันกันตายเป็นรายวัน แต่ชีวิตก็สับสนอลหม่านพอดู

เริ่มจากการที่สังคมไทยเป็นสังคมของผู้ตาม (มีผู้ตามมากกว่าผู้นำ) เป็นสังคมของการเกรงใจกัน และเป็นสังคมของการ compromise (การออมชอมกัน) ในเวลาเดียวกัน บนพื้นผิวของความอ่อนโยนและสบายๆ ก็มี ความไม่มีวินัย ผึ่งฝักอยู่ในจิตใจของคนไทยส่วนใหญ่

ในเวลาเดียวกัน มนุษย์ก็ฉลาดแสนจะฉลาด มนุษย์ทราบว่าพระเจ้าทรงพระทัยดี และทรงให้อภัยแก่พวกเราเสมอ ก็เลยเอาเปรียบพระองค์โดยการเอาความมีพระทัยดีของพระองค์มาเป็นข้ออ้าง ลูกได้ยินบ่อยๆ ว่า “เราเป็นคนอ่อนแอ เราก็เลยทำบาป พระเจ้าทรงให้อภัยแก่เราอยู่แล้ว”

ที่โรงงานของลูก มีพนักงานระดับรองหัวหน้าคนหนึ่ง ทำงานผิดพลาดตลอดเวลา ทั้งๆ ที่เป็นคนทีเก่งคนหนึ่ง วันหนึ่งลูกเรียกเขามาถามว่า “ทำไมเธอจึงทำงานผิดพลาดอยู่เสมอๆ?” เขาตอบทันทีว่า “คุณพี่ครับ ทำงานย่อมผิดพลาดได้” ลูกทราบทันทีเช่นกันว่าเขาเป็นเช่นนั้นเพราะอะไร “ทำไมเธอไม่คิดใหม่ล่ะว่า การทำงานไม่ควรให้ผิด!” เพราะสมองเขาเผื่ออยู่แล้วว่าทำงานย่อมผิดพลาดได้ มันก็เลยผิดพลาดตลอด

การทำผิดต่อพระก็เช่นเดียวกัน หากเราคิดในใจตลอดเวลาว่า ไม่เป็นไรนะ ทำผิดนิดหน่อย เตียวไปแก้บาป พระก็ให้อภัยเอง เพราะพระพระทัยดีอยู่แล้ว จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม... ไปๆ มาๆ ความผิดก็กลายเป็นความถูก เพราะทำผิดบ่อยๆ จุดยืนหลักการและมโนธรรมก็จะค่อยๆ เลื่อนลงและจาง...หายไปในที่สุด

ที่น่าเศร้าและน่ากลัวที่สุดคือ ในกรณีที่ผู้ที่อยู่ในฐานะเป็นผู้นำ ไม่ว่าจะเป็นผู้นำครอบครัว องค์กร บริษัท หรือถึงระดับประเทศชาติ เป็นผู้ที่ไม่มีหลักการ และใช้ตำแหน่งและหน้าที่ นำผู้ตามของเขาไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควร สำหรับผู้ที่จะเห็นเงินและผลประโยชน์อย่างอื่นเป็นพระเจ้า เขาจะทำทุกอย่างเพื่อพระเจ้าของเขามันผิดตรงไหน? แล้วผู้ตามรอบข้างก็วิ่งตามไปทั้งขบวนด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความเกรงใจ หรือความอยากได้ผลประโยชน์ด้วย สุดท้ายความผิดก็กลายเป็นความถูก เพราะเป็นสิ่งที่ทุกคนทำกัน คงทิ้งความถูกต้องที่แท้จริงที่กลายเป็นสิ่งไม่มีตัวตนไว้ให้คนดีที่เป็นคนส่วนน้อยความหาหันต่อไป

ลูกเขียนบทสวดถึงตรงนี้ พอจะเห็นกลางๆ แล้วว่าทำไมการทำสงครามจึงอ้างว่าทำเพื่อสันติภาพ และการฆ่าคนจึงอ้างว่าทำเพื่อพระเจ้า ก็อะไรคือความถูกต้องในทุกวันนี้?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอคุกเข่าต่อพระพักตร์พระองค์ ขอพระองค์ประทานความเข้มแข็งให้แก่ลูกในยามที่ลูกต้องเป็นผู้ตาม ให้เป็นผู้ตามที่ดี แต่ในเวลาเดียวกันเป็นผู้ตามที่ดีกล้าหาญ กล้าที่จะปฏิเสธความไม่ถูกต้อง แม้ผู้คนรอบข้างจะเห็นเป็นอย่างอื่น และในกรณีที่ลูกเป็นผู้นำ ขอโปรดให้ลูกเป็นผู้นำที่มีสติปัญญา และมีความกล้าเช่นเดียวกัน กล้าที่จะนำผู้ตามของลูกให้เป็นลูกที่ดีของพระองค์ในทุกๆ ด้านเทอญ

ลูกขอจบบทสวดของลูกด้วยบทภาวนาสั้นๆ บทนี้ พระเจ้าข้า

Lord...

Please give me serenity

To accept things that I cannot change.

Courage to change things that I can.

And wisdom to know the difference.

ข้าแต่พระเป็นเจ้า...

โปรดประทานความสุขุมเยือกเย็นแก่ลูก

ในการยอมรับสิ่งที่ลูกเปลี่ยนแปลงไม่ได้

ความกล้าหาญในการเปลี่ยนสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้

และสติปัญญาในการทราบถึงข้อแตกต่าง

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 138

ความสมดุลของชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเดือนที่ผ่านมา ลูกอ่านข่าวเกี่ยวกับ (อดีต) นักกอล์ฟฝีมืออันดับหนึ่งของโลกที่มีมารดาเป็นคนไทย แต่งงานกับสาวชาวสวีเดน ผู้ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงลูกของนักกอล์ฟอีกคนหนึ่ง ว่าที่เจ้าบ่าวอุตสาหะไปเช่าเกาะๆ หนึ่งเป็นเงินหลายล้านเหรียญเพื่อให้พิธีวิวาห์เป็นไปอย่างส่วนตัว ปราศจากนักสื่อข่าวจูนจ้านทั้งหลาย และเพื่อไม่ให้มีภาพข่าวของการแต่งงานของเขาปรากฏบนสื่อต่างๆ

ลูกอ่านข่าวเกี่ยวกับบุคคลต่างๆ และสำคัญๆ ระดับโลกตลอดจนดาราสอลลิวูดทั้งหลายที่ยอมทุ่มเงินเป็นล้านๆ เหรียญเพียงเพื่อไม่ให้มีนักสื่อข่าวและช่างภาพที่เรียกกันว่า Paparazzi ได้ภาพของเขาในโอกาสสำคัญๆ เช่น พิธีแต่งงาน ฯลฯ ไปลงในหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อต่างๆ แล้วลูกก็คิดถึงมนุษย์อีกประเภทหนึ่งที่ยอมทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้ภาพของตัวเองได้ลงในหน้าหนังสือพิมพ์ พุด่างๆ อยาكدังนั้นะ แล้วก็รู้สึกว่ามันุษย์เรานี้แปลกจริงๆ

- คนดัง (จริง) ไม่อยากเป็นข่าว
- แต่คนบางกลุ่มพยายามตะเกียกตะกายให้ตัวเองเป็นไฮ-โซ (มิได้สะกดผิดพระเจ้าข้า)
- คนผิวขาวอยากตากแดดให้ผิวเป็นสี “แทน” ยิ่งดำยิ่งสวย
- แต่คนเอเชียโดยเฉพาะคนที่เกิดในประเทศในโซนร้อนอย่างประเทศไทย อยากให้ผิวของตัวเองขาวเนียนทำให้ครีมประเภท Whitening ผลุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด บริษัทผู้ผลิตทั้งหลายร่ำรวยไปตามๆ กัน
- คนรวยจ่ายเงินเป็นหมื่นเป็นแสน เพียงเพื่อให้หุ่นเพรียวลม ยิ่งสเลนเดอร์ยิ่งสวย
- คนจนหาเช้ากินค่ำ บางวันข้าวก็ยังไม่มีจะกรอกท้อง

ฯลฯ

แล้วลูกก็คิดว่าความสมดุลของมนุษย์คืออะไร?

คนส่วนใหญ่อยากเป็นและมีสิ่งๆ ที่ตนเองไม่เป็นและไม่มี เอ! แล้วมีไหมหนอที่จะมีคนคิดว่าตนเองเป็นคนไม่ดี และพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ตนเองเป็นคนดีอย่างจริงจังจริงๆ? ลูกคิดว่ามีแน่นอนแต่คนประเภทนี้ต้องเป็นคนมีศาสนาในใจ จึงจะสามารถซื่อสัตย์ต่อตัวเองจนเห็นความไม่ดีของตัวเองได้ แต่เรามักไม่ค่อยได้อ่านข่าวเกี่ยวกับคนประเภทนี้ ตรงกันข้ามสังคมทุกวันนี้เป็นสังคมของความฉาบฉวย และของการหลอกลวงซึ่งกันและกัน หลอกไปหลอกมาก็เลยหลอกตัวเอง พอหลอกตัวเองไปเรื่อยๆ ก็เลยเชื่อในสิ่งที่ตัวเองหลอกตัวเองนั้น เลยไม่ต้องเห็นความจริงกันซะที

คดีที่เหยียบเท้ากัน จนถึงขั้นมีการยิงกันตายในไนท์คลับ จับไปจับมาขึ้นศาลไปชั้นศาลมา กลายเป็นหาผู้กระทำผิด มาลงโทษไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะมีการหลอกกัน ใครถูกหลอก? ก็ระบบความยุติธรรมนี่ซี

แล้วเรื่องข้อสอบเอนทรานซ์ปีที่ผ่านมาที่มีข่าวว่ารั่ว สืบไปสืบมา ได้สวนกันไปโต้สวนกันมา ก็สรุปไม่มีใครทำผิดอีก หลอกกันอีกแล้ว ใครถูกหลอก? ประชาชนคนไทยตาปริบๆ อย่างเราๆ ท่านๆ นั้นแหละ

โอ๊ย! ลูกคงเขียนถึงขบวนการหลอกซึ่งกันและกันในสังคมเราได้เป็นสิบๆ หน้าทีเดียว ลูกคิดของลูกว่า ในเมืองไทย เรา อาชีพหนึ่งที่น่าจะเฟื่องฟูมากน่าจะเป็นอาชีพนักสืบ เพราะอะไรต่อมิอะไรจบลงด้วย “จับมือใครดม” ไม่ได้

แล้วถ้าผู้ทำผิดไม่คิดว่าตนเองทำผิด เขาจะตะเกียกตะกายไปไต่หากระทำความดีทำไม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ เมื่อ 8 ปีก่อน ลูกรู้สึกสุขสดชื่นในจิตวิญญาณเป็นที่สุด ลูกบอกกับตัวเองว่าลูกตายได้แล้ว เพราะถ้าตายตอนนั้นได้ขึ้นสวรรค์แน่นอน เพราะจิตวิญญาณยังใสแจ๋ว บริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่กาลเวลาผ่านไปแล้ว 8 ปี ลูกก็ยังมีชีวิตอยู่ในวัยที่ (เริ่ม) แก่เช่นนี้ ลูกขอเป็นเด็กเล็กๆ แต่ไม่ใช่ในด้านร่างกาย เพราะเกิดมาครั้งเดียว ก็เกินพอแล้ว แต่ลูกต้องการเป็นลูกเล็กๆ ของพระองค์ เป็นลูกที่ไร้เดียงสา ทำผิดก็ยอมรับว่าผิด และกล้าทูลต่อพระองค์แม่ ทำผิด เป็นลูกที่รักและเชื่อฟังพระองค์ และเป็นลูกที่โปรดปรานของพระองค์ ขอพระองค์โปรดประทับในใจของลูกและประทานพระพรให้จิตวิญญาณของลูกเป็นเด็กเล็กๆ โดยไม่ต้องแก่ตลอดไปเทอญ

“เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ

ท่านจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย” มัทธิว 18:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 139

สายลมและแสงแดด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อ่านชื่อบทสวดของลูกแล้ว ดูเหมือนจะเป็นเรื่องราวของชายทะเลอีกแล้ว มิใช่พระเจ้าข้า สมัยก่อนโน้น จะมียุคหนึ่งที่รัฐบาลอนุญาตให้สอนภาษาจีนในโรงเรียนทั่วไปได้ แต่ต่อมาอีกยุคหนึ่งรัฐบาลห้ามสอนภาษาจีน ตอนลูกเพิ่งเข้าโรงเรียนเป็นยุคหลัง ลูกจึงไม่ได้เรียนภาษาจีนตั้งแต่เล็ก แต่ต่อมาคุณพ่อได้จ้างคุณครูมาสอนพิเศษที่บ้าน แต่เรียนไม่นานก็เลิกไป แม้เวลาจะล่วงเลยมากกว่า 4 ทศวรรษ แต่มีบทเรียนบทหนึ่งที่ลูกจำมาจนถึงทุกวันนี้ ชื่อคล้ายๆ กับชื่อบทสวดของลูกวันนี้แหละ

วันหนึ่ง ลมและพระอาทิตย์คึกคักกันอยู่ มองลงไปยังพื้นโลก พลันเห็นชายคนหนึ่งกำลังเดินมา ชายผู้นั้นสวมเสื้อโค้ต และมีหมวกอยู่บนศีรษะ ทั้งสองเกิดนึกสนุกขึ้นมา จึงมีการทำพนันกัน ลมพูดขึ้นมาก่อนว่า “เออ! เรามาลองกำลังกัน ดูซิว่าใครสามารถทำให้ชายผู้นี้ถอดหมวกและโค้ตได้ ดีไหม” พระอาทิตย์ตอบตกลงทันที

มิชักช้า พญาลมก็เป่าลมลงไปยังพื้นโลกทันที ชายผู้นั้นเมื่อรู้สึกว่ามีลมพัดมาก็ดึงเสื้อโค้ตให้กระชับตัวขึ้น มิหน้าข้า ยังเอามืออีกข้างหนึ่งจับหมวกไว้เพราะกลัวมันจะปลิว พญาลมเห็นดังนั้นก็เป่าแรงขึ้นอีก แต่ลมยิ่งพัดแรงเท่าไร ชายผู้นั้นก็ยิ่งดึง โค้ตให้กระชับตัวมากขึ้นเท่านั้น มิหน้าข้า ก็ยังติดกระดุมโค้ตซะทุกเม็ดและเอามืออีกอดหมวกไว้แน่น พลังเดินจำเอยๆ ในที่สุดหลังจากที่เป่าจนแก้มป่องหมดแรง พญาลมก็ยอมแพ้ หันไปพูดกับพระอาทิตย์ว่า “เราหมดปัญญาแล้ว ถึงตานายลองดูมั่ง” พระอาทิตย์ยิ้มรับพลังตอบว่า “ได้ซิ”

ทันทีที่พญาลมหยุดเป่า พระอาทิตย์ก็ยิ้มใส่ชายผู้นั้น

เมื่อเขารู้สึกว่าลมไม่พัดแรงอีกต่อไป ชายผู้ซึ่งจับโค้ตอดหมวกเมื่อสักครู่ก่อนก็ค่อยๆ คลายมือ เขาปล่อยมือลงจากหมวกบนศีรษะ และเดินต่อไปโดยไม่จับโค้ตให้กระชับตัวอีกต่อไป มิหน้าข้า แสงแดดที่เริ่มสาดมาอ่อนๆ ทำให้เขารู้สึกอบอุ่นจนถึงขั้นอบอ้าว เขาเริ่มแกะกระดุมโค้ต ออกใหม่

พระอาทิตย์มองลงมาและยิ้มกว้างขึ้นๆ ชั่วพริบตาเดียวชายผู้นั้นหงายหน้าขึ้นมองฟ้า ถอดหมวกลงจากศีรษะ ตามด้วยโค้ตตัวโปรด แสงแดดจ้าเช่นนี้ ทำไมต้องใส่หมวกและสวมโค้ตอีกเล่า

ไม่ทราบเพราะอะไร ลูกจึงจำนิทานในบทเรียนภาษาจีนบทนี้มาตลอดชีวิตของลูก แต่ในยุคนี้ ยุคที่ผู้นำในประเทศต่างๆ นิยมใช้กำลังกับประชาชนของประเทศตนเองหรือประเทศของผู้อื่น ทำให้ลูกคิดถึงนิทานเรื่องนี้ขึ้นมาอีก ผู้นำบางคนชอบอ่านหนังสือภาษาอื่น แล้วก็ยังมาแนะนำให้ประชาชนหรือลูกน้องอ่านตาม ลูกอยากให้เขาได้อ่านหนังสือเล่มนี้จัง

พระองค์เจ้าข้า มนุษย์ทุกวันนี้กำลังจะเจริญถอยหลังกลับไปยังยุคมนุษย์หิน คือมนุษย์ฆ่ามนุษย์ด้วยกัน รีเป็นเพราะว่าพระองค์ทรงพระทัยดีกับมนุษย์ลูกของพระองค์ทุกคนเหลือเกิน ลูกของพระองค์ส่วนใหญ่จึงอยู่โดยมีมีโนธรรมเลอะเลือน

ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษอีกต่อไป พระเจ้าสำหรับคนหลายๆ คนจึงกลายเป็นอำนาจและเงินตราไปซะแล้ว

ลูกไม่ทราบจะสวดขอพระองค์อย่างไรดีในเรื่องนี้ นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า ลูกน้อยคนนี้ตัวเล็กเกินไปและโง่เขลาเบาปัญญาเกินกว่าจะทำให้มนุษย์ระดับผู้นำของประเทศต่างๆ ปกครองประเทศของเขาด้วยความรักและเมตตาธรรม ไม่ใช่ด้วยความบ้าอำนาจและความเชื่อมั่นในการกอบโกย ลูกได้แต่เขียนบทสวดถวายพระองค์ด้วยความเศร้าในหัวใจเช่นนี้เองพระเจ้าข้า

“...และวิมูถของพระองค์ทรงเกลียดชังผู้ที่รักความทารุณโหดร้าย” สดุดี 11:5

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คุณพระเจ้า

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 140

เจ๊ขายของชำ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกได้ไปซื้อของที่ร้านขายของชำเจ้าหนึ่งที่ตลาดสดแห่งหนึ่ง เป็นร้านขนาด 2 คูหาตรงหัวมุม ข้าวของเต็มร้านไปหมด มีเจ๊เจ้าของร้านวัย 40 กว่านั่งขายอยู่คนเดียว พร้อมลูกจ้างผู้หญิง 2-3 คน ท่าทางคงเป็นแรงงานต่างชาติเพราะพูดไทยไม่ค่อยชัด ลูกยืนอยู่ราว 10 กว่านาทีเพราะรอเด็กไปหยิบของให้ ตลอดระยะเวลาที่ลูกยืนรออยู่ ลูกค้าเดินเข้าออกไม่หยุด คนนี้ต่อ “เจ๊ นี้อัดได้มัย?” อีกคน “เจ๊มี...มัย?” “เจ๊...?” ตลอดเวลาไม่หยุด ลูกยืนมองด้วยความทึ่ง

ร้านค้าของเจ๊คนนี้มีของในร้านมากกว่าร้าน 7-11 เสียอีก ลูกเทียบเขาเป็นซูเปอร์มาเก็ตย่อมๆ แห่งหนึ่งทีเดียว เขาไม่มีแคชเชียร์กดเครื่องคิดเงิน ไม่มีราคาติดไว้บนของ ไม่มีแม่กระทั่งแอร์ให้หนึ่งเย็นฉ่ำ อากาศก็ร้อนอบอ้าว ที่ทำให้ลูกสะดุดใจในตัวเจ๊เจ้าของร้านคือความนิ่งสงบของเขาในการทำธุรกิจของเขา เขาไม่ได้แสดงความรำคาญหรืออารมณ์เสียในการต่อจุกต่อจิกของลูกค้าปลีกที่ไปจับจ่ายในตลาดสด แต่กลับปฏิบัติและโต้ตอบกับลูกค้าทุกรายด้วยความยิ้มแย้ม และอารมณ์ดี พอดีถึงคิวที่ลูกจะจ่ายเงิน

“เจ๊ ใช้คอมพิวเตอร์ไหม?” “ไม่มีอะ ใช้ไม่เป็น” “แล้วเจ๊ควบคุมสต็อกอย่างไร” “เสียอีตูแล อาศัยความชำนาญ ดูทุกวัน อะไรขาดก็สั่ง” “แล้วเจ๊ จำราคาของทุกชิ้นได้อย่างไร” “อาศัยความชำนาญนะ” “ลูกค้าจุกๆ จิกๆ แบบนี้ เจ๊เคยเปื้อหรืออารมณ์เสียไหม?” เขาหยุดมองหน้าลูก คงเคยเจอแต่ลูกค้าต่อรองราคา อีลูกค้ารายนี้ถามอะไรไม่เห็นเหมือนชาวบ้านเขา “แจ้รู้ไหม 3-4 ปีก่อน ชั้นเครียดจนเกือบเป็นโรคประสาท ลูกๆ ก็คือ จนชั้นรับไม่ไหว” “แล้วเจ๊ทำอย่างไรถึงทำให้สงบเช่นนี้ได้ล่ะ” “ชั้นไปหาหลวงพ่อ แล้วก็ศึกษาธรรมะ ตอนนั้นชั้นมองโลกคนละอย่างแล้วแหละ ทุกๆ วันอาทิตย์ชั้นหยุดขาย 1 วัน ไปเที่ยวกับครอบครัว และไม่ยึดติดกับอะไรมากมายนะ ปรากฏว่าอัศจรรย์จริงๆ ลูกๆ ชั้นกลับไม่ถือ มาเชื่อฟังขึ้น ชั้นก็เลยเข้าหาธรรมะมากขึ้น ก็เลยเป็นอย่างที่แจ้เห็นนี่แหละ” พอดีลูกค้าอีกหลายคนมรรุมมรรุ่มรอบตัวลูกเพื่อแย่งชำระเงิน ก่อนลูกเดินออกจากร้านเขา เจ๊คนนั้นพูดส่งท้ายลูกว่า “อาแจ้ กลับมาอีกนะ” ลูกหันไปยิ้มให้เขา

ลูกคงไม่มีโอกาสพบเจ๊ของชำคนนั้นอีกนาน แต่การได้พบปะกับคนอาชีพเช่นนี้กับอุปนิสัยที่ได้สัมผัสใจลูก ทำให้ลูกได้เห็นถึงสัจจะธรรมของชีวิตมากขึ้น

ไม่ว่าใครจะยึดถือศาสนาอะไร ขอให้เขาเข้าถึงแก่นแท้ศาสนาของเขา เขาก็จะสามารถเป็นลูกที่ดีของพระได้ เพราะคนอีกล้านๆ คนในโลกนี้ที่ไม่เคยมีโอกาสรู้จักพระองค์เลย แต่เขาก็ปฏิบัติตนเป็นคนดีได้ ดีกว่าคนที่ได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์แต่ทำตัวไม่สมกับที่ได้รับพระพรถูกเลือกสรรให้เป็นลูกของพระองค์เสียอีก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดประทานพระพรให้ลูกปฏิบัติตนให้สมกับได้รับพระพรให้เป็นลูกของพระองค์ ให้ลูกเป็นคน

ใจเย็น ใจดี ยิ้มแย้มแก่คนรอบข้าง ไม่ว่าสถานการณ์รอบตัวจะเป็นอย่างไรก็ตาม และโปรดปกป้องรักษาลูกให้รอดจากการถูกเอาเปรียบหรือทำร้าย เพราะคนบางคนอาจจะเห็นความอ่อนโยนของลูกเป็นความอ่อนแอ โปรดให้ลูกสามารถดำรงชีวิตให้คนเห็นพระองค์ในตัวลูกเช่นเดียวกับที่ลูกเห็นพระองค์ในตัวเจ้ชายของข้าพเจ้านั้นเทอญ

“แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า... จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้...” 1 ทิโมธี 6 : 11-12

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะจ๊ะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 141

คนตาบอด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตามหลักของการเป็นอาสาสมัครของ HOT LINE หรือศูนย์บรรเทาใจนั้น ผู้รับฟังปัญหาต้องไม่ให้ผู้มีปัญหาทราบว่าตัวเองเป็นใคร และต้องพยายามทำตัวเป็นผู้ฟังที่ดีที่สุด โดยไม่พูดหรือแบ่งปันเรื่องของตัวเองให้ผู้โทรเข้ามาฟัง แต่บ่อยครั้งมีเพื่อนหรือผู้ใหญ่ส่งผู้ที่มีปัญหาหนักๆ มาพบลูก ซึ่งลูกต้องทำหน้าที่ “อาสาสมัครต่อหน้า” ซึ่งยึดถือกฎเกณฑ์ของอาสาสมัครทั่วไปไม่ได้

วันก่อน มีเพื่อนโทรมาว่า เพื่อนของเขาคนหนึ่งมีความทุกข์หนักมากและเขาคิดว่าลูกคงจะช่วยปลอบใจเพื่อนเขาได้ดีกว่าคนอื่น โดยไม่รีรอ ลูกรีบรับนัด เพื่อที่จะไปพบเพื่อนของเขา

ปรากฏว่าเราใช้เวลาเกือบทั้งบ่ายคุยแบ่งปันกัน แม้จะต่างกรรมต่างวาระ ต่างอาชีพ และต่างวัย แต่ความทุกข์ของคนๆ นี้มีส่วนคล้ายกับของลูกที่ผ่านมามาก เขากำลังลูกเล่นงานอย่างหนักเพราะเขามีอุดมการณ์ไม่ยอมทำในสิ่งที่ผู้มีอำนาจกว่าให้ทำ และทันทีที่เขาหลุดจากตำแหน่ง ลูกน้องบริวารตลอดจนเพื่อนฝูงมีเพียงแต่จะเมินเขา แต่ซ้ำร้ายส่วนใหญ่จะแสดงอาการรังเกียจหรือพยายามหลีกเลี่ยงเขา เขาเจ็บปวดและทุกข์มาก จากเดิมที่เขาคิดว่าเขามีความเชื่อในพระเจ้า เขาเริ่มต่อว่า และโทษพระองค์ว่าทำไมถึงให้เกิดเรื่องเช่นนี้กับเขาได้ และเมื่อปัญหาของเขายืดเยื้อ เขาเริ่มสงสัยว่าพระเจ้านั้นจริงหรือไม่

ลูกรับฟังปัญหาของเขาด้วยความนิ่งสงบ คงไม่มีใครเข้าใจถึงความเจ็บปวดของการทำถูกอุดมการณ์แต่กลับถูกใส่ร้ายและลงโทษได้ดีกว่าผู้ที่เคยผ่านความเจ็บปวดเช่นนี้มาแล้ว เมื่อเขาเล่าแบ่งปันความทุกข์ของเขาให้ลูกฟังจนจบ เขาขอให้ลูกเล่าเรื่องราวชีวิตของลูกให้เขาฟังบ้าง ลูกบอกเขาว่าตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ลูกประสบปัญหานั้น ลูกไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียวที่จะโทษพระ ลูกมีแต่สวดอ้อนวอนให้พระช่วย เพราะลูกมองว่ามนุษย์ต่างหากเป็นคนทำร้ายลูก แต่พระเจ้าจะช่วยให้ลูกรอดได้ แม้ตอนนั้นลูกจะยังไม่ได้รับศีลล้างบาปเป็นคริสตชนโดยสมบูรณ์ และลูกมีความเชื่อและไว้วางใจในพระองค์โดยปราศจากความสงสัยแม้แต่เล็กน้อย พุดง่าย ๆ เชื่อกันถึงขั้นฝรั่งเรียกว่า Blind Faith เชียวล่ะ หรือเชื่อแบบคนตาบอดเลย และในที่สุดพระองค์ก็ทรงสงสารและประทานอัศจรรย์ให้ ลูกบอกเขาว่าให้สู้อึด สู้จนสุดความสามารถของเขาในแง่ของมนุษย์ที่ฟังสู้ได้ แต่ฝากผลสุดท้ายไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยผู้ที่ช่วยตัวเองเท่านั้น การช่วยตัวเองทำให้พระเจ้าประทานอัศจรรย์แก่เราง่ายขึ้น หากเราอ้อมอ้อมเท้าและขออย่างเดียว เท่ากับเราเพิ่มความลำบากให้แก่พระในการประทานอัศจรรย์แก่เรา

หลังจากนั้นลูกได้ใช้บทพระวาจาปลอบประโลมใจเขาหลายข้อ เพราะลำพังคำพูดของลูกอย่างเดียวคงไม่มีความหมายพอ ทำให้ลูกรู้สึกว่าการเป็นลูกของพระองค์ที่แท้จริงต้องศึกษาพระวาจาของพระองค์ มิฉะนั้นจะเหมือนกับว่าเรารักพ่อแม่ของเรา แต่ไม่เคยทราบเลยว่าคำสั่งสอนของท่านคืออะไร

เราใช้เวลาพูดคุยแบ่งปันกันทั้งบาย และต่างขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำให้เราทั้งสองได้มาพบกัน ลูกได้นำบทพระวาจาตั้งต่อไปนี้ ไปเสริมกำลังใจให้แก่เขา

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้รับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยามทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้ อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย จงเดินทางตรง และไว้ใจในพระองค์เพราะพระเจ้าทรงมีพระทัยสงสารและเมตตา ทรงอภัยบาป และทรงช่วยให้รอด” บสร. 2:1-11

“พระเจ้าจะไม่ให้ท่านถูกทดลองเกินกว่าท่านจะทนได้” 1 โครินธ์ 10:13

“พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง” โรม 8:28

“คนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้ง แล้วก็ลุกขึ้นอีก” สุภาพิต 24:16

“ถ้าใครมีความเชื่อ พระเจ้าก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง” มาระโก 9:23

“สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้” ลูกา 18:27

“หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” มัทธิว 15:28

และถึงตอนนี้ทำให้ลูกคิดถึงพระวาจาบทนี้ของพระองค์พระเจ้าข้า

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 142

คริสต์มาส (2004)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า คริสต์มาสเป็นวันที่มีความหมายที่สุดสำหรับคริสตชนทุกๆ คน แต่จะมากน้อยและลึกซึ้งเพียงไร ก็ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของแต่ละคนกับพระ สำหรับลูกแล้ว คริสต์มาสมีความสำคัญกับลูกและลูกๆ มากที่สุด เพราะการที่พระเยซูเจ้าทรงลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เมื่อ 2004 ปีก่อนนั้น ทำให้ลูกและลูกๆ มีโอกาสมีชีวิตที่เกิดใหม่ในพระองค์ นับเป็นพระพรและพระคุณอย่างที่สุดในชีวิตของเรา

ครอบครัวของลูกจึงไม่เคยขาดการไปวัดในคำคืนของคริสต์มาสเลย บังเอิญปีนี้ตัวลูกเองต้องอยู่ต่างประเทศในคืนสำคัญดังกล่าวด้วยความจำเป็นทางด้านธุรกิจ ลูกรู้สึกหงุดหงิดใจมาก แต่ก็สบายใจที่สุดในที่สุดเมื่อเพื่อนธุรกิจที่นั่นตอบตกลงที่จะหาโบสถ์คาทอลิกให้ พร้อมรับปากจะพาลูกไปมิสซาในคืนนั้น จากที่ลูกกลัวจะไม่ได้เข้าวัดในคืนคริสต์มาส กลายเป็นคืนที่พิเศษสุดคืนหนึ่งในชีวิตของลูก 😊

เมืองที่ลูกไปเยี่ยมนี้เป็นเมืองที่ทันสมัยที่สุดเมืองหนึ่งของประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก ปัจจุบันเมืองนี้มีคนอยู่ราว 20 ล้านคน ทราบว่ามีวัดคาทอลิกอยู่ไม่กี่แห่ง และลูกยังได้เรียนรู้อีกหลายๆ อย่างที่ตื่นตาตื่นใจ ทั้งในด้านความรู้รอบตัว และในด้านความเชื่อของจิตวิญญาณในคืนนั้น

เนื่องจากประเทศนั้นได้เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองและได้ห้ามเรื่องศาสนามานานเป็นสิบๆ ปี เพิ่งจะเริ่มปล่อยให้ประชาชนมีอิสรภาพบ้างในด้านศาสนาเมื่อหลังๆ นี้ ส่วนเรื่องวัดหรือโบสถ์คริสต์นั้น มีแบบ “รัฐอนุมัติ” และ “ไม่อนุมัติ” วัดที่ลูกได้ไปแน่นอนคือแบบแรก ส่วนแบบสองเป็นแบบใต้ดินหรืออย่างไร ลูกไม่มีโอกาสค้นหาคำตอบได้ภายในเวลาอันสั้น และสิ่งที่ลูกตะลึงที่สุดคือคนที่เข้าวัดที่ลูกไปคืนนั้นได้ ต้องมี “Ticket” หรือตั๋ว!!! ลูกงงมาก เอ! ปกติทางศาสนาต้องการให้คนไปวัดฟังมิสซาให้มากที่สุด มิใช่หรือ? คำตอบคือ ใช่ แต่คืนนั้นคนที่อยากไปวัดมีเกินกว่าที่วัดที่มีอยู่จะรับได้ เขาจึงต้องให้ “Ticket” กัน ที่ซำร้าย ลูกฟังมาว่าพวกที่ฐานะดี หรือพวก VIP จะได้ “ตั๋ว” นั่งข้างหน้า ส่วนพวกชาวบ้านธรรมดาๆ จะได้ “ตั๋ว” แถวหลังๆ แล้วลูกละ ลูกถามด้วยความเป็นห่วงว่าลูกจะมีโอกาสได้ “ตั๋ว” กับเขาไหม ปรากฏว่าพระเจ้าทรงทราบถึงความร้อนรนในการไปนมัสการพระองค์ของลูก “พาสปอร์ต” ที่มีติดตัวทำให้ลูกสามารถเข้าไปในวัดได้โดยไม่มีปัญหา

วัดนี้มีสถาปัตยกรรมทั้งข้างในและข้างนอกตลอดจนขนาดคล้ายกับวัดกาลหว่าของเรามาก ต่างกันที่ด้านในเขาทิ้งเสาโรมันและผนังเป็นสภาพปูนดิบๆ และทาสีขาวทั้งวัด และที่พระแท่นมีกางเขนชูเด่นสง่าและมีรูปปั้นพระแม่มาเรียตั้งอยู่ ถัดลงมา ขณะที่ลูกไปถึงยังมีเวลาก่อนมิสซา 2 ชั่วโมง แต่ที่นั่งทุกที่นั่งเต็มจนล้น ในที่สุดลูกก็ได้ที่นั่งที่หนึ่งโดยไปขอเบียดกับครอบครัวๆ หนึ่ง แล้วเพื่อนนักธุรกิจของลูกก็กลับออกไป และบอกว่าจะมารับตอนเสร็จพิธี

ลูกตื่นเต้นมาก มองไปรอบๆ อยากรู้ว่าในประเทศที่ลูกกดขี่เรื่องศาสนามานานเช่นนั้น ผู้ที่มีใจศรัทธามาวัด

ในคำคืนคริสต์มาสเป็นคนประเภทไหน ปรากฏว่าจากที่มองสำรวจทั้งหมด จะแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือกลุ่ม “สูงอายุ” คือ จากวัยลูกและสูงขึ้นไปอีก และกลุ่ม “หนุ่มสาว” ตลอดจนเด็กๆ ซึ่งแน่นอนคงจะไปเพราะพ่อแม่พาไป ลูกแปลกใจมากที่ เห็นกลุ่มหนุ่มสาวเป็นจำนวนมาก แต่วัยกลางๆ คน 40กว่าๆ ถึงปลาย 50กว่าๆ กลับไม่มาก เอ! หรือเป็นเพราะวัยนั้นเป็น ช่วงที่ประเทศเขาเบียดเบียนศาสนาพอดี? ลูกคิดของตัวเอง ผู้คนก็เข้ามาเรื่อยๆ จนที่ว่างซ้ายขวาของวัดเต็มไปด้วยผู้คน ที่ ต้องยืน ลูกกะว่าตอนพิธีเริ่มคงมีคนอย่างน้อยๆ 2,000กว่าคน ด้วยอุณหภูมิต่ำเย็นราว -1c ความแออัดของคนจำนวน เกินล้านเช่นนั้นจึงไม่ทำให้เกิดความอึดอัด หากสภาพเช่นนี้เกิดในวัดในเมืองไทย ผู้คนคงเป็นลมเป็นแล้งเพราะความร้อน อบอ้าวเป็นแน่แท้

และแล้วพิธีก็เริ่มขึ้นด้วยเพลงคริสต์มาส เมื่อร้องก็เป็นภาษาของเขา แต่เป็นเพลงที่คริสตชนทั่วโลกรู้จัก ลูกก็ไม่ สนใจคนรอบข้าง เปล่งเสียงร้องในภาษาที่ลูกรู้จักคือไทยมั่ง อังกฤษมั่ง สักพักก็มีขบวนแห่พระกุมารเดินมาจากทางเดินตรง กลางท้ายวัดไปยังพระแท่น ลูกยังไม่เคยเห็นขบวนแห่พระกุมารในวัดไหนในประเทศไทยสวยสง่างามและยิ่งใหญ่เท่านี้! เขา มีเยาวชนตั้งแต่วัย 7-8ขวบ ไล่ไปจนถึงวัยเป็นสาวราว 17-18ปี ส่วนใหญ่เป็นเด็กผู้หญิงเดินคู่ สวมชุดเหมือนกันเป็นกลุ่มๆ เหมือนเทวดาน้อยๆ คือกระโปรงสีแดงยาวกรอมข้อเท้า เสื้อข้างบนสีขาว แขนยาวขลิบด้วยปลายเป็นลูกไม้ ยาวแค่ใต้สะโพก เหมือนนักขับ สวมมงกุฎดอกไม้สีขาวครอบศีรษะพร้อมผ้าลูกไม้สีขาวคลุมจากมงกุฎดอกไม้มายังด้านหลังถึงเอว ลูกนับดูมี ตั้งหลายสิบคนมีเด็กหนุ่มๆ บ้าง แต่น้อยกว่าเด็กผู้หญิง เป็นขบวนแห่ที่สวยงามที่สุดเท่าที่ลูกเคยเห็นและสัมผัสมา ลูกคิดว่าวัดที่นั่นคงต้องการให้เยาวชนรุ่นใหม่เข้าวัดเข้าวาให้มากที่สุด จึงจัดให้พวกเขาเหล่านี้มีส่วนร่วมในพิธีอย่างเต็มที่

**พิธีมิสซาดำเนินมาเรื่อยๆ คล้ายคลึงกับพิธีบูชามิสซาของเมืองไทยมาก แม้ลูกจะฟังภาษาเขาไม่ออก แต่ลูกทราบว่
พระสงฆ์คืนนั้นเทศน์บท ลูคา 2:14-15**

**“พระสิริจึงมีแต่พระเจ้าในที่สูงสุด ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรง
โปรดปรานนั้น”**

**เมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้น ไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า
ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งพระเป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา”**

เมื่อลูกลุกขึ้นไปรับศีล ที่นั่งของลูกได้ถูกแย่งไปทันที ซึ่งลูกก็ไม่ว่าอะไร ลูกสังเกตว่าส่วนหนึ่งที่อยู่ในวัดคืนนั้นเข้าไป ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งไปด้วยความศรัทธาอย่างจริงจัง ตลอดเวลา 4 ชั่วโมงที่อยู่ในวัดคืนนั้น ลูกรู้สึก อิ่มอกอิ่มใจจนลืมความหิว ท่ามกลางคนแปลกหน้า ท่ามกลางภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง และท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ ลูกกลับ รู้สึกมีความอบอุ่นใจเหมือนอยู่บ้านตัวเอง ไข้แล้วลูกมีโอกาสดูพระเจ้าพระองค์อย่างใกล้ชิดในด้านจิตวิญญาณในคืนนั้น สำหรับ ลูกแล้ว ลูกรู้สึกว่าลูกเอง “มีการเกิดใหม่” ทุกวันในใจ โดยมีพระองค์ทรงเฝ้าดูแลอยู่ และในคืนนั้น ท่ามกลางการฉลอง คริสตสมภพของพระองค์ในต่างแดน ลูกก็รู้สึกถึง “การเกิดใหม่” ในจิตใจของลูกอย่างปิติสุข อย่างเจียบๆ และอย่างถ่อมตน ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 143

ปีใหม่ 2005 (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกตั้งใจว่าพอเริ่มปีใหม่ 2005 ลูกจะเขียนบทสวดบทแรกขอบคุณพระองค์ โดยการนับพระพร (Count Your Blessings) ของพระองค์ ในปีที่ผ่านมา แต่เหตุการณ์ภัยพิบัติ Tsunami ที่ภาคใต้และอีกหลายๆ ประเทศในแถบเอเชียใต้และตะวันออกเฉียงใต้ทำให้ลูกต้องเขียนบทสวดนี้ก่อนบทที่ตั้งใจไว้เดิม

เพราะพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดก่อนสิ่งอื่นใดคือ ใน 3 ปีที่ผ่านมา ลูกจะถูกลูกๆ จับไป “ปล่อยเกาะ” รับปีใหม่ ปีนี้บังเอิญลูกชายคนเล็กต้องสอบที่มหาวิทยาลัย จนถึงวันที่ 30 ธันวาคม เราจึงวางแผนจะไปกินในกลางเดือนมกราคมคือหลังปีใหม่แล้ว พระพรข้อนี้ข้อเดียว ลูกขอก้มกราบสำนึกในพระคุณจนไม่อยากเอาศีรษะขึ้นจากพื้นเลย

ท่ามกลางความสูญเสีย ความเจ็บปวด และน้ำตาของคนเป็นแสนๆ ครอบครัวยุค (แอบ) คิดของลูกคนเดียวเงิบๆ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้มีผลต้องมีเหตุ การที่แผ่นดินใต้ท้องทะเลขยับตัวอย่างรุนแรงเช่นนี้ มันน่าจะมี “เหตุ” ที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนั้น อยู่ดีๆ พื้นผิวโลกใต้มหาสมุทรจะขยับตัวเช่นนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้

จากที่ลูกอ่านจากหนังสือพิมพ์ The Guardian นักวิทยาศาสตร์วิเคราะห์ว่าแผ่นดินไหวใต้ท้องทะเลครั้งนี้เกิดจากการแยกตัวอย่างกะทันหันและรุนแรงของผิวโลกระหว่างอินโดนีเซีย-ออสเตรเลีย-พม่าเป็นระยะทางยาวถึง 1,200 กม. และการแยกตัวเป็นไปอย่างรวดเร็วในอัตรา 2 กม.ต่อวินาที การแยกตัวครั้งแรกเกิดรอยร้าวราว 400กม.ในความยาว และ100 กม.ในความกว้าง และลึกจากใต้ท้องทะเลลงไป 30กม. การแยกตัวทำให้พื้นผิวโลกแยกตัวไปทางทิศเหนือซึ่งอยู่ตรงทิศตะวันตกของฝั่งเหนือของเมือง Aceh ของหมู่เกาะสุมาตรา การแยกตัวครั้งแรกใช้เวลาเพียง 1นาที่ 40วินาที จากนั้นก็เกิดต่อเนื่องเป็นระยะๆ จนเกิดเป็นแผ่นดินไหวในระดับ9 ของ Richter Scale ซึ่งจะรองจากระดับ10 Richter Scale ซึ่งเป็นระดับที่ร้ายแรงที่สุดเพียงระดับเดียว นักวิทยาศาสตร์คาดเดาว่าจากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้พื้นผิวโลกได้ขยับตัวไปข้างๆ ราว 15 ม. และได้ขยับสูงขึ้นหลายเมตร อีกทั้งพลังงานที่เกิดขึ้นแรงกว่าที่เกิดจากการทิ้งระเบิดปรมาณูฮิโรชิมาถึง 10,000 เท่า

“ผล” ที่ร้ายแรงเช่นนี้น่าจะมี “เหตุ” นา เป็นไปได้ไหมที่โลกถูก “มนุษย์ทำร้าย” จนถึงขั้นต้องตอบโต้? หรือว่ามนุษย์ทำให้โลก “เสียสมดุล” จนถึงต้องปรับตัว? ลูกคิดของลูกไปเรื่อยเปื่อย การขุดเจาะน้ำมันจากใต้พื้นผิวโลกเป็นล้านๆ ลิตรต่อวัน การขุดเจาะแก๊สจากพื้นใต้ทะเล การทดลองนิวเคลียร์ใต้แผ่นดินล่อ เป็นไปได้ไหมว่า สิ่งที่มนุษย์ทำไปเหล่านี้และอย่างอื่นอีกมากมายมันทำให้โลกทั้งบนฟ้า บนดิน และใต้ดินมัน “ขาดสมดุล” โลกจึงต้อง “ปรับ” ตัวเอง?

แต่ไม่ว่าลูกจะคิดอย่างไรหรืออะไรไปเรื่อยเปื่อยตามประสาทโน้งเวลาบาปปัญหา แต่ลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางในทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต ลูกอดคิดไม่ได้ถึงเหตุการณ์นี้ในแง่บริบทของศาสนา หรือว่าเป็นการ “เขี่ยสนอน” ของพระองค์? เพื่อให้มนุษย์ทราบว่าเป็นความจงใจของพระองค์ หรือความยิ่งใหญ่ที่มนุษย์คิดว่าตนเองมี

ไม่ว่าในการประดิษฐ์ระเบิดปรมาณูมาทำลายล้างกัน “การโคลนนิ่ง” สิ่งมีชีวิตและการทำ GMO ในพืชผลต่างๆ ที่ล้วนแล้ว แต่เป็นการทำทนายพระองค์ ซึ่งทรงเป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ยังคงยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ทั้งปวง

คำตอบจะเป็นอย่างไรก็แล้วแต่ แต่ละคนจะคิดจะตีความเอาเอง ลูกหวังว่าจากมหันตภัยร้ายแรงครั้งนี้ ขอให้ผู้คน เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และกลับใจมาเป็นลูกที่ดีของพระองค์มากขึ้น เพราะไม่ว่ามนุษย์จะ (คิดว่าตัวเอง) เก่งกาจ สักขนาดไหน พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดทั้งปวง

**“เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญากว่าปัญญาของมนุษย์
และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25**

**“เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบน และนิมิตที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด
ไฟและไอควัน ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือดก่อนถึงวันใหญ่นั้น
คือวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และจะเป็นเช่นนี้คือ
ทุกคนซึ่งได้ออกพระนามของพระองค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด”
กิจการของอัครสาวก 2:19-21**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนอื่น

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 144

ปีใหม่ 2005 (2)

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ลูกขอเขียนบทสวดนี้เป็นการถวายการโมทนาคุณขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกและครอบครัวตลอดเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ลูกนับพระพร (Count Your Blessings) ทุกๆ วันและนับได้มากมายสุดคณานับ ลูกขอนำมากราบทูลต่อพระองค์เพื่อแสดงถึงความกตัญญูของลูกดังต่อไปนี้

ณ คืนวันที่ 31 ธันวาคม ลูกสวดสายประคำทั้งปีได้ 365+3สาย !!! ทั้งๆ ที่มีบางขณะลูกติดค้างพระแม่ตั้ง 10 กว่าสาย

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงให้กำลังใจลูกชนะความขี้เกียจของตัวเอง

มีพ่อแม่มาทำรังบนต้นไม้ที่ปลูกในกระถางหน้าบ้านลูก นับเป็นครอบครัวนกครอบครัวที่ 3 ที่มาให้กำเนิดลูกนกหน้าบ้านลูก สร้างความตื่นเต็นยินดีแก่ลูกและลูกๆ เป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงให้พ่อแม่รู้สึกที่ต้นไม้หน้าบ้านลูกเป็นที่พึ่งของเขาในการสร้างรัง สร้างครอบครัวใหม่ได้ แม้จะเป็นต้นไม้ที่ปลูกในกระถางก็ตาม

หลังจากที่ “เจ้าต่าง” สุขสันต์ได้ตายจากไปเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2003 เกือบๆ ปีต่อมาจู่ๆ ก็มี “แม่อ้วน” ตัวหนึ่ง ลายคล้าย “เจ้าต่าง” มาก มีปลอกคอ แสดงว่าเป็นแมวมมีเจ้าของ ชอบมาอยู่ในบริเวณบ้านของลูกทั้งวัน จนแม่บ้านต้องเลี้ยงอาหารมันเหมือนหนึ่งเป็นแมวของเราไปซะแล้ว กลางคืนเจ้าของต้องมาอู๋มันกลับไป เช้าๆ มันก็จะกลับมาใหม่ เวลาเห็นพวกเรา มันก็จะหงายท้อง แสดงความเป็นมิตร ลูกๆ บอกว่ามันเป็น “เจ้าต่าง” กลับชาติมาเกิด !

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่บรรดาสัตว์ทั้งหลายรู้สึกถึงความรักของครอบครัวของลูก มันจึงชอบมาอยู่ในบริเวณบ้านของเรา (นี่คือสิ่งที่ลูกบอกแม่บ้านของลูก)

เวลาลูกอยู่บนถนน มองไปยังถนนอีกด้านหนึ่ง โอโฮ! รถติดยาวไม่ขยับ ฝั่งที่ลูกอยู่ รถบางเบา วิ่งฉิวพลิวลม มันช่างเป็นความรู้สึกที่แสนสบาย สุดโล่งอก

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ประทานความรู้สึกอันแสนดีเช่นนี้ แม้จะไม่บ่อยนักก็ตาม

เวลาลูกอยู่บนถนนและติดอยู่ฝั่งที่รถไม่ขยับ ลูกก็รู้สึกที่ดีจัง เรามีเวลาสวดสายประคำมากขึ้น !

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงสอนให้ลูกรู้จักใช้เวลาทุกนาทีของชีวิตในการสวดภาวนา ถวายโมทนาคุณแต่พระองค์ เวลาอยู่กับคนแก่กว่า ลูกรู้สึกกระชุ่มกระชวย เพราะลูกรู้สึกว่าลูกยังอ่อนวัย พุดง่าย ๆ ยังสาวกว่าพวกคุณลุงคุณป้า คุณตาคุณยาย เหล่านั้น

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ลูกเห็นความดีในทุกๆ สิ่งรอบตัวลูก

เวลาอยู่กับคนที่เด็กกว่า ลูกจะรู้สึกว่าคุณอายุห่างจากพวกเขาไม่เท่าไร จึงเข้ากับพวกเขาได้ 😊

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่ลูกเห็นพระพรในทุกๆ สิ่งรอบตัวลูก

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่.....

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่.....

ขอขอบพระคุณพระองค์ที่.....

ลูกมีเรื่องเขียนขอบพระคุณพระองค์เป็นบัญชีทางยาวเหยียดเลย แต่ที่สุดของที่สุดในการขอบพระคุณพระองค์คือ แม้ลูกจะยังไม่เป็นลูกที่ดีที่สมบูรณ์ของพระองค์ แต่ลูกก็รู้สึกว่าคุณทรงรักลูกเหลือเกิน ทำให้ลูกรู้สึกว่านี่คือ ความรักที่ “ไม่มีขอบเขต” ของพ่อที่มีต่อลูก

ลูกได้แต่ก้มกราบขอบพระคุณพระองค์ และขอปวารณาตัวเองต่อพระองค์ว่าลูกจะพยายามทำตัวให้เป็นลูกที่ดีขึ้นของพระองค์ เพื่อจะได้สมกับความรักที่พระองค์ทรงให้แก่ลูกตลอดมา

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

**“ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะบอกถึงการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์” สดุดี 9:1**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 145

Fatalism: ชะตากรรม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้มักมีข่าวใหญ่ๆ ที่น่าตื่นเต้นอยู่เสมอๆ หนึ่งในข่าวดังกล่าวคือเรื่องรถไฟฟ้าใต้ดินชนกัน ลูกจะไม่ขอพูดถึงเรื่องราวหรือต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้เพราะทุกๆ คนคงได้รับทราบข่าวจนหมดแล้ว แต่มีแง่มุมหนึ่งที่สะกิดใจลูกเป็นพิเศษ แล้วลูกก็คิดในใจว่ามีคนอื่นไหมหนอที่คิดเหมือนเรา บังเอิญวันรุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษฉบับหนึ่งของไทยเรานี้แหละลงบทความในหน้าของบรรณาธิการตรงกับที่ลูกคิดในใจเป็ยบ

ในคืนวันเกิดเหตุ โทรทัศน์ทุกช่องต่างออกข่าวเรื่องนี้อย่างอีกทีก็ครึกโครม มีรายการวิเคราะห์ข่าวรายการหนึ่งที่คนติดตามกันทั้งบ้านทั้งเมืองที่ออกข่าวเรื่องนี้เช่นเดียวกัน และในระหว่างรายการก็ให้ผู้ชมทางบ้านส่ง SMS เข้าไปแสดงความคิดเห็นตามกระแสนิยมปัจจุบัน ข้อความที่ขึ้นบนจอโทรทัศน์นั้นแหละที่ทำให้ลูกงงและนั่งหงุดหงิดอยู่ในใจคนเดียว

หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นลงหัวข่าวดังกล่าวในวันรุ่งขึ้นว่า “Fatalism keeps us from preventing accidents” “เรื่องชะตากรรมทำให้พวกเราป้องกันอุบัติเหตุไม่ได้”

เขาเขียนว่า ข้อความที่คนส่วนใหญ่ส่ง SMS ไปนั้น ทำให้เขาหงุดหงิดใจมาก (ลูกมีเพื่อนซะแล้ว) “ไม่มีใครอยากให้เกิดอุบัติเหตุหรอก” “อย่าซ้ำเติมเขาเลย” “อย่าโทษใครเลย มันเป็นอุบัติเหตุ” “ไม่มีอะไรแน่นอนไปกว่าความไม่แน่นอน” เอ้า! ไปโน่นเลย

เขาเขียนต่อ ว่ายังไม่ทันจะทราบเลยว่าใครเป็นผู้กระทำผิด ก็เตรียมให้อภัยกันแล้ว แล้วอย่างนี้เมื่อไรเราจะรู้ได้จากความผิดพลาดละ พอเกิดอะไรขึ้นก็โทษชะตากรรม แล้วก็พร้อมที่จะมองข้ามสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นแทนที่จะมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุความผิดนั้นเพื่อจะไม่ทำผิดซ้ำอีก เมื่อไม่มีการเรียนรู้ ไม่มีการลงโทษ ปัญหาหรือความหายนะที่ไม่ควรเกิดก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาเขียนต่อว่า เพื่อนเขาคนหนึ่งที่เป็นชาวญี่ปุ่นบอกว่า เรื่องนี้ถ้าเกิดขึ้นที่ประเทศของเขา คนขับรถไฟต้องติดคุกและผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องต้องลาออกหมด

แล้วลูกก็คิดถึงการเป็นคริสตชนหรือการเป็นลูกของพระองค์ พวกเราที่เป็นคริสตชนคนไทยปฏิบัติตัวอย่างไรหนอในเวลาทำผิด ลูกได้ยินบ่อยๆ ว่า “ไม่เป็นไร เดี๋ยวไปแก้บาปวันอาทิตย์นี้ก็แล้วกัน” พวกเราเอาคำว่า “ไม่เป็นไร” ซึ่งเป็นอุปนิสัยสบายๆ ของการเป็นคนไทย มาใช้กับการดำเนินชีวิตคริสตชนของเราได้เปล่าหนอ? เราถือการแก้บาปเป็นเพียง “ธรรมเนียมประเพณี” อย่างหนึ่งเท่านั้นหรือเปล่า? หรือเราจริงจังกับการเสียใจต่อบาปที่เราได้ทำไปจริงๆ ?

พูดถึงเรื่องการจริงจัง ลูกเคยคิด (ตั้งแต่มาเป็นลูกของพระองค์ ลูกคิดถึงเรื่องของพระองค์ทุกวัน ☺) ว่าหากเราจะจริงจังกับการเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้ เราควรจะตั้ง “มาตรฐานของจิตตารมณ์คาทอลิก” ในใจของเราเอง เพื่อเป็นหลักปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เอ! แล้วเราจะเอามาตรฐานมาจากไหนล่ะ มโนธรรมของเราไง หากเราเปิดใจ เปิดจิตวิญญาณให้

พระองค์มาประทับในใจของเรา สุธเสียงของพระองค์ที่ทรงตรัสกับเราก็จะดังก้องกังวาน

เราจะทราบทุกการตัดสินใจว่าพระองค์ทรงต้องการให้เราประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไร แต่หากเราเมินเฉยต่อเสียงมโนธรรมในใจของเรา วันแล้ววันเล่า อนิจจา... เสียงสวรรค์นั้นก็ค่อยๆ เลือนลาง...จางลง...และหายไปที่สุดในที่สุด เราจับมโนธรรมของเราใส่หีบ ปิดล็อกกุญแจ และล่ามโซ่ไปซะแล้ว แล้วเสียงที่เราจะได้ยินก็จะเป็นเสียงของเราเอง เสียงที่ฟังแล้วโพร่านักหนา!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกลัวเหลือเกินว่าด้วยกระแสสังคมดังเช่นปัจจุบันรอบด้าน เสียงของสังคมตลอดจนเสียงของตัวเอง จะดึงกลับสุรเสียงของพระองค์ ได้โปรดประทับในใจของลูกและนำทางชีวิตของลูกให้ดำเนินถูกตามพระทัยของพระองค์เถิด และยามสิ่งแวดล้อมรอบข้างไม่เอื้ออำนวยให้ลูกดำรงชีวิตตาม “มาตรฐาน จิตตารมณ์” ที่ควรจะเป็น ก็ขอให้ลูกมีความกล้าพอที่จะเดินปลีกตัวออกมาจากสิ่งแวดล้อมนั้นเทอญ

“ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ
ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำผิดและ
ทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตลกบนศีรษะของตัวเอง
และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม
สนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา” 2 พงศาวดาร 6:23

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

การสวดภาวนานั้นเปรียบประดุจน้ำค้างยามเช้า ที่นำความชุ่มฉ่ำมาสู่จิตวิญญาณของเรา การสวดภาวนาทำให้ความทุกข์ของเราละลายหายไปเช่นเดียวกับหิมะยามต้องแสงแดด การสวดภาวนาแยกจิตวิญญาณเราจากสิ่งต่างๆ รอบด้าน และยกระดับจิตใจเราให้สูงขึ้นเช่นเดียวกับไอร้อนที่ทำให้ลูกบอลกลิ้งลอยขึ้น ยิ่งสวดมาก ยิ่งทำให้เราอยากสวดมากขึ้น

การสวดภาวนาเปรียบเหมือนกับการว่ายน้ำของปลา ที่แรกๆ จะเวียนว่ายอยู่แต่บนผิวน้ำ แต่ต่อมากจะว่ายลึกลงๆ เช่นเดียวกับผู้ที่สวดภาวนาอย่างสม่ำเสมอและอย่างลึกซึ้ง จะมีความรู้สึกติดต่อกับการ “สนทนา” กับพระเจ้า ยิ่งสวดมาก จะยิ่งมีความรู้สึกใกล้ชิดกับพระมากขึ้นๆ

และการสวดภาวนาเปรียบเหมือนน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ต้นไม้แห่งความดีในใจของเราเจริญเติบโต งอกงาม และสุดท้ายการสวดภาวนานั้นจะชำระความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายออกจากจิตวิญญาณของเรา ทั้งไว้แต่ความรักความชุ่มฉ่ำไว้ในหัวใจ

โอ! ขอบพระคุณพระองค์ ลูกไม่สามารถเขียนอะไรต่อจากคำบรรยายอันสุดวิเศษของนักบุญองค์นี้ได้อีก นอกจากการกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญูและความรักเต็มเปี่ยมหัวใจของลูก ขอบพระคุณพระองค์พระเจ้าข้า

“ถ้าประชากรของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยชื่อของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้ภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย และตาของเราจะลึ่มอยู่ และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้” 2 พงศาวดาร 7:14-15

“แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:12-13

“จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะบอกสิ่งที่ยิ่งใหญ่ยิ่ง และที่ซ่อนอยู่ ซึ่งเจ้าไม่รู้มันให้แก่เจ้า” เยเรมีย์ 52:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 147

แหม่มกับปะหมี่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนชอบเดินทาง ไม่ว่าจะไปเนื่องจากธุรกิจหรือทัศนจร ทุกๆ ครั้งลูกจะได้เรียนรู้อะไรต่อมิอะไรเยอะแยะ ตั้งแต่ความแตกต่างของคนในชาติต่างๆ ความเป็นอยู่ของแต่ละประเทศ แม้กระทั่งอาหาร ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้ล้วนเป็นอาหารสมองอันวิเศษ

การเดินทางครั้งที่ผ่านมา นอกจากอากาศจะหนาวเหน็บขาดใจแล้ว ยังมีเหตุการณ์เล็กๆ เหตุการณ์หนึ่งที่นับว่าเป็นประสบการณ์ที่แปลกแหวกแนวที่สุดอย่างหนึ่งเท่าที่ลูกเคยประสบมา

เพียงวันหนึ่ง เราได้รับประทานอาหารในภัตตาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งค่อนข้างใหญ่ มีผู้คนมากมายทั้งคนท้องถิ่นและคนต่างชาติ อาหารเป็นแบบเสิร์ฟปนตักเอง จากที่เรียงรายกันรอบห้อง มีบุรุษฯ หนึ่งที่คนไปมุ่งหนาแน่นเป็นพิเศษ บุรุษนี้เขาทำปะหมี่น้ำและมีการนวดแป้ง ดึงเส้น สาธิตการทำเส้นปะหมี่ให้ดูสุดๆ ประกอบกับน้ำซุ้มน้ำขมยออร่อย คนก็เลยไปมุ่งกันหนาแน่น ลูกและลูกสาวได้รับประทานคนละชามแล้ว แต่ลูกยังติดใจจึงเดินไปขอเอาอีกชามหนึ่ง พอติงจี่หวนั้นเขาเพิ่งแจกรอบหนึ่งเสร็จ ลูกก็เลยไปยืนรอเป็นคนแรกในรอบต่อไป ลูกอยากดูเขาทำเส้นหมี่น่าสนใจ สักครู้อึดใจ ก็มีแหม่มคนหนึ่งหน้าตาสวย ผอมยาวสลวยแบบดารานักแสดง อายุอานามก็ราว 40 กว่าๆ ใส่เสื้อไหมพรมถักเป็นชิ้นๆ คละสีสดๆ ตามลายขวาง ลูกมองเขาแล้วก็นึกชื่นชมในใจว่าผู้หญิงคนนี้น่าจะงามจัง และยิ้มให้เขา

สักอึดใจเดียว หมุ่มทำปะหมี่ก็ทำชามแรกในรอบนั้นเสร็จ เขาวางลงบนเคาน์เตอร์หน้าลูก แล้วก็หันไปทำชามต่อไป ขณะที่ลูกกำลังจะเอามือทั้งสองประกอชามปะหมี่นั้น แหม่มคนนั้นเอื้อมมือมาที่ข้างหน้าลูก และแย่งชามปะหมี่ไปจากมือลูกปานสายฟ้าแลบ! มันเกิดขึ้นเร็วจนลูกตั้งตัวไม่ติด อีกอย่างหนึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ลูกไม่มีทางคาดคิดได้ถึง วินาทีนั้นความคิดแว่ขึ้นมาในสมองว่าคนอย่างลูกจะไปแย่งปะหมี่ชามหนึ่งกับคนแปลกหน้าเป็นไปไม่ได้เด็ดขาด ลูกจึงพูดเป็นภาษาอังกฤษกับเขาอย่างสุภาพว่า ลูกได้เข้าแถวอยู่ก่อนเขา เขามองหน้าลูกอย่างไม่แยแส แล้วก็กระซอกปะหมี่ชามนั้นไป ทันใดนั้น สิ่งที่ไม่คาดคิดอย่างที่สองก็เกิดขึ้นอีก ด้วยความลนลาน แหม่มคนนั้นก็ทำปะหมี่ชามนั้นหกทั้งชาม เลอะเทอะไปหมดทั้งเคาน์เตอร์ และบนพื้น สมองของลูกก็คิดปานสายฟ้าแลบทันทีว่า “สมน้ำหน้า พระเจ้าลางโทษทันตาเห็น” แหม่มคนนั้นมองหน้าลูกแว่ปหนึ่ง เขาเดาความหมายจากสีหน้าของลูกได้ เขายืนเก้ๆ กังๆ อีกสักแว่ปหนึ่ง แล้วก็รีบเดินจากเคาน์เตอร์กลับไปยังโต๊ะของเขาที่สามีและลูกชายวัยพอๆ กับลูกสาวของลูกนั่งรออยู่ ตลอดเวลาที่เกิดเรื่อง “ศึกแย่งปะหมี่” ครอบครัวยุของเขาลูกสาวของลูกที่นั่งอยู่คนละโต๊ะต่างมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างระทึกใจ

ลูกคงยืนรอปะหมี่ชามต่อไป และจนลูกและลูกสาวเดินออกจากห้องอาหารนั้นไป ก็ไม่เห็นแหม่มผู้สวยแต่เสื้อคนนั้นเดินออกไปเอาปะหมี่อีกเลย

หลังจากที่เราแม่ลูกได้ออกจากภักตาคารนั้น แน่นอนเราต้องคุยถึงเรื่องที่เกิดขึ้น สำหรับลูกแล้ว มันเป็นเหตุการณ์เล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีความสำคัญสำคัญอะไรนัก แต่มันเป็นประสบการณ์ที่ลูกไม่เคยคาดคิดเลยว่าจะเจอเจอในชีวิต เพราะโดยปกติแล้ว ฝรั่งเศสหรือแหม่มเป็นเชื้อชาติที่ไม่ค่อยจะแย่งอาหารจากมือคนอื่น โดยเฉพาะในภักตาคารที่ค่อนข้างหรู ไม่ใช่ในภาวะสงครามที่อาหารหมายถึงความเป็นความตาย

ลูกก็เลยบอกลูกสาวว่า ช่างมันเหอะ มันเป็นเหตุการณ์ที่สนุกและน่าตื่นเต้นดี ในเวลาเดียวกัน ลูกก็สอนลูกสาวต่อว่าในฐานะคริสตชน เราต้องถวายเกียรติแด่พระในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็ก หรือเรื่องใหญ่ หรือจะในเรื่องใด เวลาใด หรือที่ใด เพราะนั่นแหละ เราจึงจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้

“... แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริงไม่มีอธรรมเลย” ยอห์น 7:18

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 148

นายชุมพาบาลที่ยิ่งใหญ่

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา ประชากรนับล้านๆ คนบนโลกนี้ต่างถูกล้อมเป็นหนึ่งเดียวในความเศร้าโศกเสียใจ นับเป็นปรากฏการณ์ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่คนทุกเพศทุกวัย ทุกเชื้อชาติและทุกศาสนาทั่วโลกต่างมีความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกันคือ ความอาลัยรักในการจากไปของบรูซผู้หนึ่ง ที่พระองค์ทรงใช้ให้มาเป็นนายชุมพาบาลใหญ่ของปวงมนุษย์ แต่บนความเศร้าโศก อาลัยอาวรณ์ของคนทั่วโลก พระเกียรติคุณของพระองค์ก็กลับ ถูกประกาศอย่างเกริกก้องทั่วพื้นพิภพ เพราะแม้ในความตาย ท่านผู้นี้ก็ยังเป็นแสงสว่างส่องประกายเจิดจ้า ประกาศถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ช่างอัศจรรย์เสียจริง

ทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ระดับประธานาธิบดี หรือเป็นคนพิการ ไม่ว่าจะเป็นผู้สูงอายุหรือเยาวชน และไม่ว่าคุณนั้นจะมีสีผิวอะไรก็ตาม เราจะได้ยินแต่คำแซ่ซ้องสรรเสริญท่านผู้นี้ จะมีใครบนโลกนี้ที่สามารถทำให้คนเป็นล้านๆ คนรักและเทิดทูน จนขนาดสถานีโทรทัศน์ที่เสนอข่าวทั่วโลก เสนอข่าวถ่ายทอดสดตลอด 24 ชั่วโมง เกี่ยวกับท่านเป็นเวลาถึงสัปดาห์กว่า ไม่มีจริงๆ

ท่านมีความรักสำหรับทุกคนเต็มเปี่ยมหัวใจ ท่านเป็นคนที่ให้อภัยแก่ผู้กระทำความผิด แม้กระทั่งคนที่ลอบปลงพระชนม์ท่าน ท่านเป็นบรูซแห่งสันติภาพ ท่านเป็นผู้เสนอภราดรภาพแก่ทุกศาสนา ท่านเป็นคนสมานความแตกร้าง ท่านเป็นแบบฉบับแห่งความศรัทธา และท่านยอมรับความทุกข์บนกางเขนของท่านจนถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิตของท่าน

เพราะความเป็นท่านเช่นนี้ ทำให้มนุษย์ทั่วโลกเห็นถึงชีวิตของพระมหาเยซูเจ้าตอนเป็นมนุษย์ เพราะท่านผู้นี้ทำให้มนุษย์เห็นพระองค์ในตัวท่าน ไม่มีอะไรที่มนุษย์จะทำได้ยิ่งใหญ่กว่าการที่สามารถทำให้คนเป็นล้านๆ คนเห็นพระเจ้าในตัวเขาได้ สำหรับลูกแล้ว ท่านผู้นี้เป็นข้ารับใช้ของพระองค์และเป็นนายชุมพาบาลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระองค์ทรงเลือกสรรให้มารับใช้พระองค์บนโลกนี้ ในช่วงชีวิตของลูก

ลูกเล็กและต่ำต้อยเกินกว่าที่จะเขียนคำสดุดีถวายแด่ท่านผู้นี้ได้อย่างสมพระเกียรติ นอกจากจะพูดต่อพระองค์ว่า ในสัปดาห์ที่ผ่านมา โลกใบนี้มีศาสนาเพียงศาสนาเดียว นั่นคือศาสนาที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า และได้ทรงส่งท่านผู้นี้ให้มาโลกลนี้เพื่อให้ดูแลและต้อนรับแกะทั้งหลายของพระองค์ที่ได้หลงทาง ไข้กลับมาเป็นลูกของพระองค์

ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของปวงมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลายอีกแล้ว และในฐานะลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ลูกขออภัยกราบ ณ พระบาทของพระองค์ ขอพระคุณพระองค์ที่ได้ทรงส่งนายชุมพาบาลผู้นี้ให้มาดูแลพวกเราบรรดาคนบาปและลูกแกะที่หลงทางตลอดเวลา 26 ปีเศษที่ผ่านมา

ขอพระองค์ทรงพระเจริญเทอญ

“ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง
ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความรักมั่นคงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา” 1 พงศ์กษัตริย์ 8 : 23

อาแมน

ลูกขอพร: อวดคิดหนังสือ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 149

A Simple, Humble Worker

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วง 2-3สัปดาห์ที่ผ่านมา พระเกียรติคุณของพระองค์ได้ถูกประกาศเกริกก้องทั่วพื้นพิภพ โดยบุคคลที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรร และด้วยเดชพระบารมีของพระจิต ลูกของพระองค์อีกท่านหนึ่งก็ได้ถูกคัดเลือกให้มาทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่อย่างต่อเนื่อง

ในคืนวันอังคารที่ 19 เมษายน ที่ผ่านมา ดึกมากแล้ว ลูกกำลังจะเข้านอน ดูเหมือนนาฬิกาจะบอกเวลาเลย 5 ทุ่มครึ่งไปแล้ว พลันโทรศัพท์มือถือของลูกสาวก็ดังขึ้น สักไม่ถึงครึ่งวินาที ลูกสาวก็ตะโกนร้องว่า “หม่ามี้ เขาเลือก Pope ได้แล้ว!” ทันทีทันใด เราทั้งสองก็วิ่งกลับไปยังห้องนั่งเล่น เปิดโทรทัศน์อย่างฉับพลัน ภาพที่เห็นคือ คนเป็นแสนๆ คนต่างออกันแน่นขนัดหน้าลานของอาสนวิหารเซนต์ปีเตอร์ ควันสีขาวได้พวยพุ่งออกมาจากปล่องสักพักใหญ่ๆ แล้ว แต่เสียงระฆังที่จะเป็นเสียงแห่งการยืนยันยังไม่ก้องกังวานสักที!

หลานสิบนาที่ผ่านไป โทรทัศน์ช่องข่าวสากลก็ได้ถ่ายทอดภาพริมหน้าต่างเหนือพระวิหารเตรียมพร้อมที่จะถ่ายภาพผู้นำศาสนาคาทอลิกท่านใหม่ ที่จะออกมาปรากฏตัวพร้อมกล่าวรับตำแหน่งและให้พรแก่ศาสนิกชนทั้งหลายทั้งที่รอกันอยู่หน้าลานและทั่วทั้งโลกที่ชมอยู่หน้าจอโทรทัศน์ที่บ้าน

และแล้ว เวลาที่ทุกคนทั่วโลกต่างรอคอยก็มาถึง พระคาร์ดินัล Jorge Medina Estevez แห่ง Chile ผู้ซึ่งอาวุโสที่สุด ออกมาประกาศพระนามของผู้นำองค์ใหม่ เสียงเชียร์โห่ร้องของผู้คนดังกระหึ่มอย่างกึกก้องเป็นเวลาหลายนาที และสิ่งที่ผู้ที่จะเป็นผู้นำของคนเป็นล้านๆ คนได้กล่าวออกมา ทำให้ลูกตัวลึบด้วยความเคารพรักและความสำนึกในการเป็นลูกแกะตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งที่เกิดขึ้นในใจอย่างท่วมท้น

“The cardinals have elected me, a simple, humble worker in the vineyard of the Lord. The fact that the Lord can work and act even with insufficient means consoles me and above all I entrust myself to your prayers.”

“ท่านพระคาร์ดินัลทั้งหลายได้เลือกข้าพเจ้า ผู้ซึ่งเป็นคนงานธรรมดาๆ ที่ถ่อมตนคนหนึ่งในสวนองุ่นของพระเจ้า ความจริงที่ว่าพระองค์สามารถทรงงาน และทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างได้แม้จะไม่มีเครื่องมือเครื่องมือเพียงพอก็ทำให้ข้าพเจ้าค่อยบรรเทาใจ และเหนือสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอฝากตัวข้าพเจ้าไว้ในการสวดภาวนาของพวกท่าน”

A simple, humble worker.....

ลูกแทบไม่เชื่อหูตัวเอง ผู้ที่เพิ่งได้รับเลือกให้เป็นผู้นำของคนเป็นล้านๆ คนในโลกนี้เปรียบเทียบกับตัวท่านเองเป็นคนงานธรรมดาๆ ที่สมถะ ถ่อมตนคนหนึ่ง.....

ถ้าลูกได้ยินประโยคนี้จากผู้ที่มิตำแหน่งเช่นนี้เมื่อ 10 ปีก่อน ก่อนที่ลูกเองจะมีโอกาสมาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง ลูกต้องไม่เข้าใจแน่ๆ

แต่ ณ ขณะนี้ นี่คือความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่เปล่งประกายเจิดจ้าอีกครั้งผ่านบุคคลที่พระองค์ทรงเลือกสรร

“ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น” ยากอบ 4:10

ลูกรู้สึกตัวเองเล็กกว่ามด น้ำตาพลันเอ่อเต็มเบ้าตาทั้งสองข้าง ลูกมดเล็กๆ ตัวนี้ขอถวายบทสวดบทนี้แด่พระองค์เพื่อผู้นำองค์ใหม่ของเรา และจะขอสวดส่ายประจำทุกวันถวายเกียรติแด่พระแม่มาเรีย และพระมหาเยซูเจ้า เพื่อประทานพระพรแด่ข้ารับใช้ของพระองค์ท่านใหม่นี้ ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามน้ำพระทัยของพระองค์ตลอดไปเทอญ

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 150

เมืองผู้ดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนเมษายนที่ผ่านมา มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศที่น่าตื่นเต้นและน่าสนใจมากมาย หลายเรื่อง มีเหตุการณ์ๆ หนึ่งที่ไม่ใช่เป็นเรื่องถึงกับน่าสนใจระดับโลก แต่สำหรับประเทศของเขาแล้ว เป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว บังเอิญลูกและลูกๆ อยู่ในประเทศนั้นท่ามกลางเหตุการณ์นั้นพอดี

ลูกได้พาลูกๆ ไปยังประเทศที่คนขนานนามว่าเป็น “ประเทศผู้ดี” บังเอิญวันที่พวกเราไปถึงเป็นวันที่เจ้าชายมกุฎราชกุมารของประเทศเขาแต่งงานเป็นครั้งที่สองกับหญิงที่เขาติดพันกันมา 30 กว่าปี แม้ว่าบรรยากาศของผู้คนทั่วไปบนท้องถนนจะไม่ตื่นเต้นยินดีเท่ากับการเข้าพิธีอภิเษกสมรสครั้งแรก แต่บรรดาสื่อมวลชนทั้งหลายตั้งแต่โทรทัศน์ ก็มีการถ่ายทอดสด และหนังสือพิมพ์ทุกฉบับในวันรุ่งขึ้นก็มีการลงข่าวกันอย่างอีกทีก็ครึกโครมเกือบทุกฉบับ มีการวิพากษ์วิจารณ์ตั้งแต่ชุดที่ 2 ชุดของเจ้าสาว การวางพระองค์ของสมเด็จพระราชินีที่ไม่ได้เสด็จไปร่วมในพิธีจดทะเบียนตอนเที่ยง และแน่นอนที่จะขาดเสียไม่ได้คือในแง่มุมมองของความถูกต้อง และในแง่มุมมองของศาสนา

พูดถึงความถูกต้อง ตอนลูกเล็กๆ ลูกถูกสอนทั้งที่ในบ้านและในโรงเรียนถึงสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด ลูกรู้สึกว่ามีสิ่งต่างๆ มันชัดเจน สีขาวคือสีขาวที่บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรเจือปน สีดำคือสีดำ มันต่างกันคนละชั่วเห็นชัดเจน แต่เมื่อลูกโตขึ้น สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ในสังคม ในประเทศ และโลกนี้ กลับไม่ชัดเจนเช่นนั้น จนลูกเองบางครั้งก็สับสนในใจว่าอะไรคือสิ่งถูก อะไรคือสิ่งผิด

สิ่งเดียวกัน แต่กระทำโดยผู้ที่มีเงิน มีอำนาจ และมีบารมี อาจจะทำให้เกิดผลต่างกันโดยสิ้นเชิงหากถูกกระทำโดยผู้ที่ยากจน หรือเป็นชาวบ้านธรรมดาๆ ดิฉิน อธิปไตยของเงิน อำนาจ และบารมีในสมัยนี้ มีมากจนสีขาวไม่ต่างไปจากสีดำเท่าไรนักในบางครั้ง

นอกจากนี้ สังคมของเราเป็นสังคมของผู้ตามมากกว่าผู้นำ เป็นสังคมของคนไม่กล้ามากกว่าคนกล้า บางสิ่งบางอย่างที่ไม่เป็นความถูกต้อง แต่ทำไปทำมากลายเป็นสิ่งที่ทุกคนยอมรับได้ ซึ่งก็เท่ากับเป็นความถูกต้องไปในตัว

การเอาตำแหน่งที่ตนเองทำอยู่ไปหาผลประโยชน์เข้าตัวเอง การกินตามน้ำ แม้กระทั่งการขบถย้อนทางที่ควรขับและอื่นๆ อีกมากมาย สิ่งเหล่านี้กำลังกลายเป็น “สิ่งที่คนรับได้” ในสังคมเรา

และหากเราไปอยู่ในสังคมที่เราคิดว่าผู้คนกำลังทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แต่คนอื่นกลับไม่คิดเช่นนั้น แล้วเราควรจะทำอย่างไรดีหนอ?

ขณะที่ลูกกำลังคิดอะไรต่อมิอะไรเพลินๆ นั้น พลันพวกเราที่มาหยุดอยู่หน้าโบสถ์แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นโบสถ์ธรรมดาๆ ไม่ใหญ่โตอะไร แต่ที่หน้าโบสถ์มีป้ายๆ หนึ่ง ติดตัวหนังสือเป็นภาษาง่ายๆ 1 ประโยคว่า “Jesus Loves You!” เท้าของลูกหยุดอยู่กับที่ทันที แม้ว่าประโยคนี้จะป็นภาษาที่เรียบง่ายที่สุด แต่ในวินาทีนั้น มันมีความหมายกับลูกมาก ลูกหลับตาน้อมรับความรักของพระเยซูเข้าไปเต็มหัวใจ เต็มปอด และทั่วทั้งร่างของลูก

ใช่แล้ว! หากความรักของพระเยซูมีความหมายอย่างจริงจังสำหรับผู้ใดแล้ว สีขาวก็คือสีขาว สีดำก็คือสีดำ เพราะในอาณาจักรของพระองค์แล้ว ไม่มีอะไรเลยที่จะมีอิทธิพลให้ความถูกกลายเป็นความผิด หรือความผิดให้กลายเป็นความถูกได้

ลูกลืมตาขึ้นและตอบในใจทูลต่อพระองค์ว่า “I love You, too, Jesus!”

“ผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” 1 ยอห์น 4:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 151
ของขวัญล้ำค่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนเพื่อนคริสตชนคนหนึ่งของลูกโทรมาหาลูกแต่เช้า และบอกลูกว่า เช้าวันนั้นเขาได้อธิษฐานขอพรจากพระเจ้าให้ลูกและลูกๆ และได้บอกบทพระวาจาที่ได้อธิษฐานให้แก่ลูกให้ลูกทราบด้วย

อีกวันหนึ่ง อาจารย์อีกท่านหนึ่งที่ลูกเคารพรัก ได้ส่งบทพระวาจาที่เป็นพระพรมาให้ลูกทางโทรสาร ลูกจะได้รับโทรศัพท์และโทรสารแบบนี้เป็นประจำจากเพื่อนเหล่านี้อยู่เสมอๆ แต่ละครึ่ง ลูกจะตื่นตื่นและมีความสุขมาก ลูกจะรีบไปเปิดพระคัมภีร์อ่านพระวาจาบทนั้นด้วยตนเองทันทีที่กลับบ้าน และลูกจะขอบคุณพระองค์ที่ประทานพระพรแก่ลูกผ่านเพื่อนเหล่านั้น อีกทั้งขอบคุณพระองค์ที่ประทานเพื่อนเช่นนี้แก่ลูก

จากการที่ได้รับ “พระพร” เช่นนี้อยู่เสมอๆ ทำให้ลูกรู้สึกว่ “พระพร” ที่เพื่อนๆ ส่งมาให้เสมอๆ นั้น เป็น “ของขวัญล้ำค่า” ที่มีค่ามากกว่าของขวัญอื่นใดที่ลูกเคยได้รับเสียอีก เช่นนี้แล้ว ทำไมลูกไม่มอบ “ของขวัญล้ำค่า” นี้ให้แก่ผู้อื่นบ้างละ

แม้วิธีการปฏิบัติต่อพระของของคนต่างกลุ่มกันอาจจะต่างกันบ้าง เพราะบางคนใช้วิธีอธิษฐาน แต่พวกเราคาทอลิกจะใช้วิธีสวดสายประคำ แต่ผลก็เหมือนกันคือเป็นการ “สนทนา” หรือ “สื่อ” กับพระ เพราะฉะนั้นพวกเราคาทอลิกก็สามารถให้ “ของขวัญอันล้ำค่า” แก่เพื่อนๆ ได้เช่นเดียวกัน โดยการสวดสายประคำนี้แหละ!

ตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกก็ไม่ได้สวดสายประคำเป็นประจำ พอติมีญาติคนหนึ่งมีปัญหาหนัก ลูกเลยเริ่มสวดสายประคำให้เขา ลูกสวดแบบซนเข่าจนจบทั้งสายเพื่อปลื้มใจให้เขา สวดเป็นเวลา 2 เดือนเต็มๆ พระองค์ก็ประทานพระพรแก่ญาติของลูกคนนั้น พอจบเรื่องของเขา ลูกก็หยุดสวดด้วย สักพักเดียวลูกรู้สึกผิด คิดในใจว่า ที่จะขอพระก็สวดสายประคำ พอได้สิ่งที่ขอก็ลืมพระชะแล้ว! เมื่อคิดได้ดังนั้น ลูกก็เลยเริ่มใหม่ และได้สัญญากับพระแม่ว่าจะขอสวดสายประคำวันละ 1 สายถวายพระนาง จนกว่าลูกจะไปรับใช้พระบนสวรรค์ ต่อมาหลังจากที่ลูกได้เริ่มแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของลูก ก็มีคนอื่นมาขอให้ลูกสวดภาวนาให้พวกเขาอยู่เสมอๆ แต่ละครึ่งลูกจะรับด้วยความยินดีและเต็มใจ เพราะลูกคิดว่า การสวดขอพรจากพระให้ผู้อื่นนั้น เป็นการทำหน้าที่ของลูกของพระองค์ที่ดีที่สุด จากวันนั้นถึงวันนี้ ลูกจะสวดให้แก่ผู้ที่ขอให้ลูกสวดให้พวกเขาทุกวันๆ แม้ลูกเชื่อว่าบางคนจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าเคยขอให้ลูกสวดให้

หลังจากนอกจากจะสวดให้แก่ผู้ที่ขอให้ลูกสวดให้แล้ว ลูกจะสวดขอพรพระประทานพระพรแก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ในโลกนี้ ทั้งนี้ แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ พุดง่ายๆ เป็นการแบ่งปันพระพรแก่ผู้ที่เราไม่รู้จัก หรือที่เรียกกันในภาษาพื้นๆ ว่า “แม่เมตตา” และตอนเช้าทุกๆ วันก่อนออกจากบ้าน ลูกจะสวดขอพรพระแม่โปรดประทานพระพรและความรักผ่านลูกไปสัมผัสทุกคนที่ลูกจะพบในวันนั้นและทุกๆ วัน

มาถึงวันนี้ นอกจากจะสวดประจำวันแล้ว ลูกก็ยังให้ “การสวดสายประคำ” เป็น “ของขวัญ” แก่ผู้ที่ลูกรักและ
ปรารถนาดี เป็นต้นว่าในงานรับปริญญาหรืองานแต่งงานของลูกของเพื่อน ฯลฯ

ลูกมีความคิดว่า หากพวกเราลูกๆของพระองค์ทั้งหลายหันมาให้ “ของขวัญล้ำค่า” เช่นนี้แก่กันและกัน และแก่คน
รอบข้าง โลกใบนี้จะน่ารักน่าอยู่ขึ้นอีกเยอะแค่ไหนหนอ? 😊

“คนดีก็เอาของดีมาจากคลังแห่งความดี” มัทธิว 12:35

“และพระเจ้าทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน
และพระเจ้าประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน” โยบ 42:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

บทที่ 152

A Life Reborn

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิถุนายน 2005 นี้ เป็นวันครบรอบ 9 ปีเต็ม ที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ลูกขอกราบทูลต่อพระองค์ด้วยความกตัญญูอย่างสูงสุดว่า ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชีวิตลูกได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ลูกรู้สึกว่าคุณชีวิตเดิมของลูกได้ตายไปแล้ว และลูกกำลังมีชีวิตใหม่ ลูกยังจำได้ว่า ทันทันทีที่ลูกได้รับศีลล้างบาปและศีลกำลัง ลูกมีความรู้สึกที่ปลื้มปิติ ตื้นตัน และถึงโลกจนอธิบายไม่ถูก ลูกบอกกับตัวเองว่า ลูกตายได้แล้ว เพราะลูกเชื่อว่าศีลล้างบาปได้ล้างบาปลูกต่างๆ จนหมดสิ้น วิญญาณของลูกจึงบริสุทธิ์ผุดผ่อง เปรียบประดุจทารกแรกเกิด และจากระยะเวลาที่ลูกได้รับศีลล้างบาป จนถึงเวลาที่ลูกจะจากโลกนี้ไปมันสั้นกว่าผู้ที่เกิดมาก็รับศีลล้างบาปเลยเกือบครึ่งศตวรรษ ด้วยการตระหนักในข้อนี้ตลอดมา ลูกจึงพยายามอย่างสุดความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวันให้รักษาความบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณของลูกไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าจะทำอะไร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ลูกจะทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระและถามตัวเองว่า ถ้าทำเช่นนี้ จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์หรือไม่ แต่บางครั้งมันก็ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องง่ายเลย เพราะลูกเป็นมนุษย์ ย่อมต้องอ่อนแอ และบางครั้งการกระทำที่เป็นที่ยอพระทัยของพระอาจจะไม่เป็นที่พอใจของเพื่อนมนุษย์ก็ได้ ลูกจึงต้องสวดต่อพระองค์ทุกวันเพื่อขอพระพรในการนำพาชีวิตลูกและ หากเราได้กำหนด priority ในชีวิตได้อย่างถูกต้องแล้ว ทุกอย่างก็ชัดเจนในตัวมันเอง

ด้วยความกตัญญูต่อพระองค์อย่างสูงสุด ลูกขอแต่งบทกลอนดังต่อไปนี้ ถวายแด่พระองค์พระเจ้าข้า

There was once a girl
Walking in a field.
Then fate dictated
That she walked into a cave undetected.

What appeared to be bright
Grew dimmer as she walked farther.
And as fate would have it,
She fell into a man-dug pit.

Buried alive underground,
She was hopeless and helpless.
Broken both in soul and body,
There she lay in agony.

One day a Light seeped through
To the bottom where she lay.
Groping in darkness for years,
She heard a voice in her ears.

“Follow me, and you’d be saved.”
She was then pulled from the hole.
By then deaf, mute, and blind
She still found the Hand to be kind.

Little by little; step by step
She followed the guiding Light.
Gradually she regained her strength,
And walked out of the cave the whole length.

Now even darkness is not blindness.
She walks confidently towards her goal.
Proclaiming “You are the Captain of my fate,
And the Master of my soul !”.

The girl was me. The Light was You. I thank Thee, O Lord from my heart. I humbly thank Thee kneeling here.

“หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” มัทธิว 15:28

อาแมน

คุณขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 153

ความรัก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หากมีคนมาถามลูกว่า 9ปีที่ได้มาเป็นลูกของพระองค์นั้น ลูกได้เรียนรู้หรือค้นพบอะไรบ้าง ลูกจะตอบทันทีว่า ลูกได้ค้นพบว่า “หัวใจของการเป็นคริสตชนที่ดีคือ ความรัก” ซึ่งประโยคนี้ฟังดูเผินๆ ดูเหมือนจะเป็นคำพูดที่พูดกันเกร่อ เพราะหัวใจกับความรักก็คือของคู่กันอยู่แล้ว แต่ “ความรัก” ที่ลูกพูดถึงในการเป็นคริสตชนที่ดีนั้น ควรเป็นเหมือนอนุที่แทรกซึมอยู่ทั่วร่างกายของเรา พุดง่ายๆ คือต้องเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของเราทีเดียว ในเวลาเดียวกัน ความสำคัญของเจ้าความรักนี้ในการเป็นคริสตชนที่ดีก็เทียบเท่ากับความสำคัญที่หัวใจที่มีต่อร่างกาย หัวใจหยุดเต้นเมื่อไร ร่างกายก็หยุดสภาพการเป็นสิ่งมีชีวิตเมื่อนั้น

การกระทำแบบเดียวกันโดยมีหรือไม่มีความรักอยู่ในการกระทำนั้น ให้ผลต่างกันโดยสิ้นเชิง

ลูกได้อ่านบทความอันหนึ่งที่เขียนเปรียบเทียบกับสิ่งจรรยาบรรณข้อนี้ได้อย่างประทับใจ บังเอิญลูกจำชื่อผู้เขียนไม่ได้ ท่านเขียนไว้ว่าดังนี้

Justice without love is legalism;

Faith without love is ideology;

Hope without love is self-centeredness;

Forgiveness without love is self-abasement;

Fortitude without love is recklessness;

Generosity without love is extravagance;

Care without love is mere duty;

Fidelity without love is servitude.

Every virtue is an expression of love.

No virtue is really a virtue unless it is permeated, or informed, by love.

ความยุติธรรมที่ปราศจากความรักคือ เรื่องของกฎหมาย

ความศรัทธาที่ปราศจากความรัก คือ อุดมการณ์

ความหวังที่ปราศจากความรักคือ การเห็นแก่ตัวเอง

การให้อภัยที่ปราศจากความรักคือ การถ่มตน
ความแข็งแกร่งที่ปราศจากความรักคือ การขาดความยั้งคิด
ความใจกว้างที่ปราศจากความรักคือ ความสุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย
การเอาใจใส่ที่ปราศจากความรักคือ แค่การทำหน้าที่
ความซื่อสัตย์ที่ปราศจากความรักคือ ความจำยอม
ทุกๆ การกระทำที่ถือเป็นความดีงามคือ การแสดงออกซึ่งความรัก
หากปราศจากความรักที่แทรกซึมในการกระทำนั้นแล้ว ก็ไม่ถือว่านั้นคือการทำความดี

สวยงามและชัดเจน !!!

ทั้งนี้แบบฉบับของความรักที่สมบูรณ์ที่สุดคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระบิดาผู้ซึ่งรักพวกเราลูกของพระองค์ทุกคน ไม่
ว่าพวกเราจะเป็นลูกแบบใดก็ตาม

“แต่เพราะพระเจ้าทรงรักท่านทั้งหลาย” ฌบ. 7:8

“เพราะว่าพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน” ฌบ. 23:5

“แท้จริง พระองค์ทรงรักประชากรของพระองค์” ฌบ. 33:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 154

หนังสือ “บทสวดของฉัน”

การพิมพ์ครั้งที่ 2

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกกำลังพิมพ์หนังสือ “บทสวดของฉัน” เป็นครั้งที่ 2 คาดว่าคงจะพิมพ์เสร็จภายในเดือนนี้ ลูกขอ นำ “คำนำ (การพิมพ์ครั้งที่สอง)” มาถวายเป็นบทสวดแต่พระองค์ในวันนี้พระเจ้าข้า

“ตั้งแต่หนังสือ “บทสวดของฉัน” ได้จัดพิมพ์เป็นครั้งแรก เป็นจำนวน 1,500 เล่ม และได้เผยแพร่ออกไปเมื่อ 2 ปีก่อน ฉันได้รับทั้งโทรศัพท์ ไปรษณียบัตร และจดหมายอย่างมากมาย ทั้งจากคนที่ฉันรู้จัก และไม่รู้จัก

มีเด็กสาววัย 19 ปี คนหนึ่งโทรมาหลายครั้ง แบ่งปันให้ฟังว่าเธอไปเฝ้าไข้ลูกชายวัยขวบเศษที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และเห็นหนังสือ “บทสวดของฉัน” วางอยู่ชั้นล่าง จึงหยิบไปอ่านในห้อง เธอเล่าต่อพร้อมน้ำตาว่า เธอเป็นคาทอลิกตั้งแต่เกิด แต่จากสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตเธอ เธอเลิกมีความเชื่อในพระเจ้าแล้ว จนมาอ่านหนังสือเล่มนี้ เธอจึงรู้สึกว่พระเจ้ามีอยู่จริงและอยู่ข้างๆ เธอนั่นแหละ

อีกคนโทรมาเพื่อมาขอขอบคุณด้วยความตื่นเต้นและแบ่งปันให้ฟังว่า เธอได้แต่งงานกับสามีที่ไม่ใช่คริสต์ และขณะนี้ มีลูกสาววัย 11 ขวบ หนึ่งคน เธอได้สั่งสอนให้ลูกทราบเรื่องพระเจ้าบ้าง แต่ต้องแอบๆ เพราะไม่กล้าให้สามีทราบ เธอได้หนังสือ “บทสวดของฉัน” 1 เล่มจากเพื่อน และเอากลับบ้าน เย็นนั้นลูกสาววัย 11 ขวบของเธอเห็นเข้า นึกว่าเป็นหนังสือสำหรับเด็กๆ เพราะหน้าปกเป็นรูปเด็กคุกเข่าสวดหน้าเตี๋ยง ปรากฏว่าลูกสาวอ่านแล้วชอบมาก และไปคุยกับเขาว่า “คุณแม่คะ ที่แท้พระเจ้าอยู่ใกล้ๆ พวกเราตลอดเวลาเนี่ยเอง หนูอยากมีความเชื่อเหมือนผู้เขียนคนนี้จัง คุณแม่ช่วยสอนหนูเกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่านี้ซิคะ”

ผู้ชายคนหนึ่งเกษียณแล้ว ขณะนี้สุขภาพไม่ค่อยดีและอยู่ตัวคนเดียว เขียนมาแบ่งปันให้ฟังว่าเดิมเขารู้สึกท้อแท้ในชีวิตและความเชื่อในพระก็เสื่อมลงๆ แต่เมื่อได้อ่านหนังสือ “บทสวดของฉัน” แล้ว ทำให้เขามีกำลังใจสู้ชีวิตต่อ โดยยึดพระเจ้าเป็นหลัก เพราะเขาถูกคิดได้ว่า ในโลกนี้มีใช่เขาคนเดียวที่ประสบกรรมชีวิต ยังมีคนที่เจอปัญหาร้ายแรงกว่าเขา แต่ถ้ายึดพระเป็นหลักแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปได้

และยังมีคำแบ่งปันอื่นๆ อีกมากมาย แต่สรุปเหมือนกันทุกรายคือ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ทำให้ผู้อ่านกลับมา มีความเชื่อในพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง

ฉันดีใจมาก เพราะฉันเองเริ่มเขียนบทสวดบทแรกถวายแต่พระเพราะฉันไม่ทราบจะแบ่งปันความทุกข์กับใครดี แต่หากบทสวดของฉันทำให้ผู้อื่นมีความเชื่อในพระองค์มากขึ้น หรือกลับมา มีความเชื่อในพระองค์ใหม่ ก็เท่ากับฉันได้ตอบแทนพระคุณของพระองค์ที่มีต่อฉันอย่างล้นหลาม

และยังมีผู้ขอหนังสือเล่มนี้เข้ามาเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง ฉันจึงตัดสินใจพิมพ์ครั้งที่สอง อีก 2,000เล่ม มีผู้แจ้งว่า ยินดีจะช่วยค่าพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ฉันได้บอกทุกท่านไปว่า **ฉันพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อถวายเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้า และพระแม่มารีย์** ดังนั้นจึงจะไม่มีการขาย หากผู้ใดมีใจศรัทธา ก็ขอให้สวดสายประคำ 1สาย (หรือมากกว่าก็ได้) หรือสวดอธิษฐานเพื่อจะได้ถวายเกียรติแด่พระมหาเยซูเจ้าและพระแม่มารีย์าร่วมกับฉัน

ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระแม่มารีย์ จงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ ทุกคนเทอญ”

“ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด” ลูคา 7:50

“ท่านมาเพื่อเป็นสักขีพยาน เพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น
เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน
ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่านมาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น” ยอห์น 1:7-8

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

เรียน พี่น้องที่รักทุกท่าน

หากพี่น้องท่านใดต้องการหนังสือ “บทสวดของฉัน” หรือเพื่อไปแจกเพื่อนฝูง กรุณา email แจ้ง ชื่อ ที่อยู่ และที่สำคัญ หมายเลขโทรศัพท์ของท่านไปยัง sarindhorn@showerking.co.th หรือโทรศัพท์ไปยังหมายเลข 02-704-6199 (10 คู่สาย) ต่อ คุณซารินิ (แหม่ม)

ดิฉันยินดีจัดส่งให้ค่ะ

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 155

แก้ (หรือทำ) สิ่งผิดให้เป็นถูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อาทิตยน์มีเรื่องๆ หนึ่งที่รัฐมนตรีท่านหนึ่งเพิ่งได้รับตำแหน่งใหม่ที่กระทรวงที่เกี่ยวกับการพัฒนาสังคมอะไรทำนองนี้ กำลังจะทำและเป็นที่ยึดถือของสังคมทั่วไป

เป็นที่ทราบกันดีว่า มีวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง ที่จริงควรจะเรียกว่าหลายกลุ่มน่าจะเหมาะกว่า ที่ชอบชิงมอเตอร์ไซด์แข่งกันบนท้องถนนตอนดึกๆ สดุด์ปาด้า เป็นที่รำคาญและเป็นต้นเหตุของอุบัติเหตุแก่ผู้ขับขี่รถใช้ถนนอย่างเราๆ ท่านๆ ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้อง และแม้แต่พ่อแม่ผู้ปกครองของพวกเขาเอง ก็ไม่ทราบจะห้ามปรามหรือแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้อย่างไร

พอรัฐมนตรีท่านนี้มารับตำแหน่งกระทรวงนี้ไป เกิดมีไอเดียแปลกๆ แบบนักการเมืองไทยทันที ไหนๆ ก็ไหนๆ ห้ามก็แล้วจับก็แล้ว ปรับพ่อแม่ก็แล้ว พวกเขา ก็ยังไม่ยอมเลิก เรียกพวกเขามาคุยกันเลยดีกว่า และในที่สุดก็สรุปในขั้นต้นว่า พวกเขา ยังไงก็ไม่ยอมเลิกชิงมอเตอร์ไซด์แข่งกัน เพราะฉะนั้น รัฐบาลควรจัดถนนให้ 1 สาย ตอนสุดสดุด์ปาด้า พร้อมมรภพยาบาล 1 คน เตรียมพร้อม stand by แต่ไม่เอากรณีนี้เก็บศพ รัฐมนตรีท่านนี้ก็เลยถามความเห็นของสังคมว่า ข้อสรุปนี้รัฐบาลควรทำหรือไม่ควรทำ?

ลูกเองไม่ขอวิจารณ์ว่ารัฐบาลควรทำหรือไม่ควรทำตามที่คนกลุ่มนี้เสนอมา แต่ลูกกำลังถามตัวเองว่า ทุกวันนี้มาตรฐานความถูกต้องและความผิดในสังคมไทยเรา มันสลับสับสนเหมือนเพศของมนุษย์ จนแยกไม่ออกบอกไม่ถูกว่าอะไรคือสิ่งผิด อะไรคือสิ่งถูก อย่างนั้นหรือ?

ตั้งแต่เล็กๆ ลูกถูกสอนมาว่า **ถ้าเห็นสิ่งผิดให้แก้ให้ถูก** แต่ทุกวันนี้ ผู้เป็นใหญ่ในบ้านในเมืองเรา เวลาเห็นสิ่งผิดแทนที่จะแก้ให้ถูก กลับทำให้สิ่งผิดนั้นเป็นสิ่งถูกซะ โอย! มันทำให้คนวัยอย่างลูกที่ถูกอบรมสั่งสอนแบบเดิมรู้สึกสับสน บางครั้งก็ถึงขั้นเจ็บปวด

การพนันเป็นสิ่งผิด ทั้งทางธรรมและทางกฎหมาย เอามันทำให้เป็นสิ่งถูกกฎหมายซะ มันก็กลายเป็นสิ่งถูกไป หวยใต้ดินตอนนี้กลายเป็นหวยบนดิน คน (จน) ซื้อมันทั้งประเทศ คาสโนเป็นบ่อนการพนัน ไหนๆ ก็ห้ามไม่ให้คนเล่นการพนันไม่ได้ ก็เปิดให้เล่นแบบถูกกฎหมายซะเลยดีไหม

เอ! ต่อไป ไหนๆ ก็ห้ามไม่ให้ค้าประเวณีไม่ได้ ก็เปิดช่องให้ถูกกฎหมายซะเลย จะเป็นไรไป แล้วการขายยาเสพติดปราบอย่างไรก็ยังลักลอบขายกันอยู่นั้นแหละ เปิดร้านขายยา (เสพติด) ให้ถูกกฎหมายซะ แล้วก็เปิดคลินิกบำบัดคนติดยาควบคู่กันไป สบายกันทุกฝ่าย เงินก็ได้ เหนื่อยก็ไม่เหนื่อย เพราะไม่ต้องไปวิ่งไล่จับ สรุปก็คือ หากสิ่งที่ผิดแต่มีคนทำเยอะๆ แทนที่จะไป “แก้” ก็ไป “ทำ” ให้มันเป็นสิ่งถูกซะเลย ง่ายกว่าตั้งเยอะ ใช่ไหม?

ลูกรู้สึกตัวเองเริ่มเพื่อเจ้าและสับสน เดิมมีคำพังเพยที่ว่า “ค่าของคน อยู่ที่ผลของงาน” แต่สำหรับยุคนี้ ลูกรู้สึกว่าต้องเป็น “ค่าของคนนั้นไซ้ไร จะเปรียบอะไรกับค่าของเงิน” ถึงจะทันสมัย เอ! หรือว่าลูกแก่เกินไปที่จะปรับตัวเองให้เข้ากับยุคสมัยปัจจุบัน?

แล้วลูกก็มาสวดรำพึงเจี๊ยบๆ ต่อพระพักตร์พระองค์ “พระองค์เจ้าข้า โลกรอบข้างของลูกได้หมุนเวียนเปลี่ยนไปหมดแล้ว ลูกควรจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเป็นลูกที่ดีของพระองค์ได้?”

ลูกเปิดพระคัมภีร์เพื่อหาคำตอบ พระองค์ตรัสตอบลูกว่า

“เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกติเตียน และไม่มีความคิด เป็นบุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า ในท่ามกลางพงศ์พันธุ์ที่คดโกงและวิปลาส ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาตูดวงสว่างต่างๆ ในโลก จงยึดมั่นในพระวาจาแห่งชีวิต” พิลิปปี 2:15-16

พระองค์ศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่จนลูกขนลุกชู่ ลูกขอกราบนำนมรับคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยความกตัญญูและความเคารพรักสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

บทที่ 156
ตำแหน่งของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสเข้าร่วมประชุมกับองค์กรหนึ่งเพื่อระดมสมองว่าจะรวบรวมสมาชิกมาร่วมรับใช้พระได้อย่างไร

ต่างคนต่างได้เสนอความคิดเห็นกันอย่างกว้างขวาง

ถึงตอนหนึ่ง ลูกได้แบ่งปันว่า เราสามารถรับใช้พระได้ด้วยทุกการกระทำของเราในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้ลูกคิดย้อนหลังถึงตอนที่ลูกเพิ่งรับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกเข้าใจว่าการรับใช้พระนั้นต้องเป็นการกระทำที่แสดงออกว่าเป็นการรับใช้พระจริงๆ เป็นต้นว่า การมาร่วมในองค์กร การร่วมในกิจกรรมของพระในศาสนจักร การทำบุญ ฯลฯ ลูกพยายามอย่างสุดหัวใจในการรับใช้พระองค์ แต่ในการกระทำเช่นนั้น ลูกมีความรู้สึกตลอดเวลาว่า พระองค์ทรงอยู่ “เบื้องบน” พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ ทรงอยู่บนสวรรค์ ลูกรักพระองค์ แต่ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงอยู่สุดเอื้อมเหลือเกิน ลูกมีความรู้สึกต่อพระองค์แบบเคารพรักรักรักที่ยำเกรงต่อ “องค์ศักดิ์สิทธิ์”

ต่อมาเมื่อเพื่อนคริสตชนที่สนิทกับลูกมากได้บอกกับลูกว่า “เราสามารถรับใช้พระในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำได้ แม้ในการดำรงชีวิตประจำวัน” ลูกตื่นเต้นมาก จริงหรือ? ลูกถามเขา เขาก็ตอบยืนยันกับลูก ต่อมาศาสนาจารย์ของเขาก็ตอบยืนยันกับลูกอีก เพื่อความแน่ใจ ลูกก็เลยไปถามพระสงฆ์ที่ลูกเคารพรักรัก ซึ่งพระสงฆ์ท่านนั้นก็ตอบเช่นเดียวกัน

ลูกดีใจมาก จากประโยคนั้นประโยคเดียว outlook หรือมุมมองในการรับใช้พระของลูกก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ถ้าเราสามารถรับใช้พระโดย “ทุกการกระทำ” ของเราได้ นั่นก็หมายความว่า เรามีเวลารับใช้พระตั้ง 24 ชั่วโมงต่อวัน โอ้โฮ! ลูกตื่นเต้นมาก

ทีละนิดทีละหน่อย ลูกค่อยๆ สัมผัสพระมากขึ้น ทีละนิดทีละหน่อย ลูกรู้สึกว่า “ตำแหน่ง” ของพระเจ้าได้เปลี่ยนไปสำหรับลูก จากการที่รู้สึกว่าพระองค์ทรงอยู่บนสวรรค์ ลูกค่อยๆ รู้สึกว่า ที่แท้พระองค์มิได้ทรงประทับอยู่ไกลจนสุดเอื้อมเลย แต่พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจลูกนี่เอง !

ความรู้สึกที่ว่า “การรับใช้พระ” คือหน้าที่หรือสิ่งที่เราต้องทำก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป กลายเป็นความรู้สึกที่อยากทำ เพราะเวลาเรารักใคร เราย่อมต้องการหรืออยากทำอะไรต่อมิอะไรให้เขาผู้นั้น กับพระองค์ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเรารู้สึกว่าพระประทับอยู่ในใจของเรา 24 ชั่วโมงต่อวันและรักและดูแลเรา เราก็รู้สึกรักและกตัญญูต่อพระองค์ด้วยใจตอบแทนความรู้สึกที่อยากจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์ ก็กลายเป็นความรู้สึกธรรมชาติ เป็นความรู้สึกที่ก่อให้เกิดความปีติสุขและสันติสุขในการรับใช้พระองค์ เช่นเดียวกับลูกที่ยินดีรับใช้พ่อผู้ใจดีและที่เรารักด้วยความจริงใจนั้น

และเมื่อใครได้สัมผัสความรู้สึกที่ “อึ้งรัก” ของพระองค์เช่นนี้แล้ว อะไรอย่างอื่นรอบตัวก็ค่อยๆ ลดความหมายและความสำคัญลง เราจะทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อมนุษย์ ไม่ใช่เพื่อตัวเราเอง มันเป็นความรู้สึกที่ไปเวทและส่วนตัว ระหว่างเรากับพระเจ้าจริงๆ

ขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดบทนี้ถวายแด่พระองค์ ลูกรู้สึกว่าพระองค์ทรงยิ้มให้กับลูก ลูกรู้สึกถึงความอบอุ่นของความรักของพระองค์ และของพระแม่ในหัวใจของลูกจริงๆ เช่นนี้แล้ว มันไม่ใช่เป็น “หน้าที่” ของลูกในการรับใช้พระองค์เลย แต่เป็น “ความปรารถนา” ที่อยากจะรับใช้พระองค์จากใจจริงต่างหาก 😊

ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเถิด ลูกยินดีรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ จนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าข้า

“ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์” 1 ทิโมธี 1:3

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 157

ตื่นเช้า...นิรันดร์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสถวายเกียรติแด่พระองค์อีก โดยการไปแบ่งปันให้พระสงฆ์กลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่ง ฟัง ลูกตั้งชื่อการแบ่งปันของลูกว่า “กว่าจะพบพระองค์” ตอนจบลูกได้อ่านกลอน 2 บทเป็นการสรุป บทแรกลูกเขียนตอนเกือบเที่ยงคืนของคืนวันที่ 29.7.1995 และเขียนเสร็จเวลา 0.07 น. ของวันที่ 30.7.1995 ปกติลูกเป็นคนโชคดีมากที่เป็นคนหลับง่ายมาก หัวไม่ถึงหมอนก็หลับซะแล้ว แต่ในคืนนั้นลูกนอนไม่หลับ และเจ้ากลอนบทนี้ก็ดูเหมือนจะวิ่งออกมาจากสมองลูกให้ได้ ไหนๆก็ไม่หลับแล้ว ลูกก็เลยลุกขึ้นเขียนกลอนซะเลย เนื้อหาตอนต้นเป็นการบรรยายถึงความรู้สึกตอนนั้น ถวายต่อพระองค์ ตอนจบเป็นความหวังของลูกในขณะนั้นว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะทรงเมตตาประทานพระพรแก่ลูก และก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่ง ที่ ณ วันนี้ 10ปีให้หลัง ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปตามที่ลูกได้เขียนไว้ในคืนนั้น

อีกบทหนึ่ง ลูกเพิ่งเขียนเมื่อวันอาทิตย์ที่ 25.9.2005 ที่ผ่านมานี้เอง ความแตกต่างในเนื้อหาของกลอน 2 บทนี้ แสดงถึงพระพรและอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่ลูกและครอบครัว ซึ่งลูกสำนึกในพระคุณของพระองค์เป็นอย่างยิ่ง และรู้สึกตื้นตันต่อพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ลูกขอถวายตัวในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ จนกว่าชีวิตจะหาไม่พระเจ้าข้า

(1) ตื่นเช้า	เฝ้าพร้า	เรียกหา	(2) ตื่นเช้า	เฝ้าพร้า	เรียกหา
เมตตา	ความรัก	อยู่ไหน	วันทา	มาเรีย	แม่ขวัญ
ทุกวัน	กลั่นอด	ทนไป	อีกทั้ง	เยชู	ราชันย์
เมื่อไร	เห็นเดือน	ตะวัน	พระฉัน	เทิดทูน	กลางใจ
จิตใจ	สดใส	สะอาด	ทุกอย่าง	ถวาย	พระสิ้น
ผูกผาด	ชาติเกิด	สุขสันต์	ไม่มี	มลทิน	สดใส
กรรมเก่า	บดบัง	ทุกข์ทนต์	ทุกสิ่ง	มีพระ	ในใจ
ฉับพลัน	เมฆหมอก	กลอกมัว	ทำไป	คิดถึง	พระองค์
ไม่ย่อ	ไม่ท้อ	ไม่ก้ม			
หมดลม	หมดแดด	แสนสลัว	ไม่ว่า	ทุกข์หรือ	สุขล้วน
กายสลาย	ใจแกร่ง	ไม่กลัว	รับทน	ตามพระ	ประสงค์
ความชั่ว	มีอจ	ทำลาย	สิ่งอื่น	นอกกาย	คลายปลง
เชื่อนั้น	พระเจ้า	ไม่ทิ้ง	วางลง	ไม่สน	นำพา
ขออิง	พึ่งพิง	มั่นหมาย	เข้าเย็น	เฝ้าสวด	ต่อพระ
พระเจ้า	ทดลอง	ใจกาย	คิดจะ	อะไร	ปรึกษา
หมดสลาย	ทนได้	อยู่ฤา	ทำเสร็จ	ทูลบอก	วันทา
ปรากฏ	ชัดแจ้ง	แจ่มชัด	เนื้อหา	ทุกอย่าง	พระนำ
ยื่นหยัด	จัดจิต	คิดถือ	ฉะนี้	รู้สึก	อัมรัก
อดทน	อดกลั้น	เล่าลือ	ประจักษ์	ในใจ	ไม่ถลา
มีหรือ	จะยอม	ล้มลง	มีอจ	หาซึ่ง	ถ้อยคำ
ฉับพลัน	พระเจ้า	เห็นแล้ว	สุขล้ำ	สุขจาก	พระพร
ดวงแก้ว	สุดแสน	สารสง	พบพระ	เปรี๊ยะบตั้ง	ขุมทรัพย์
ประทาน	พระพร	แผ่ลง	ไม่ลับ	ไม่สน	พระสอน
แว่นวง	หรรษทาน	อำนวยการ	ทรงนำ	ทุกอย่าง	ตามวอน
แดดจ้า	ฟ้าแจ่ม	แสงสาย	พระพร	เปี่ยมล้น	นิรันดร์
รุ่งลาย	สาตส่องสุดสวย				
เหล่านัก	ร้องเพลง	ขุ่มขวย			
ต่างช่วย	ดีใจ	อวยพร			
หมดทุกข์	หมดโศก	หมดเคราะห์			
เพลงเสนาะ	เพราะหู	พुरुสลอน			
ทุกสิ่ง	ที่ได้	วิงวอน			
พระพร	เปี่ยมล้น	นิรันดร์			

“คนที่ซื่อสัตย์จะได้รับพรมากมาย” สุภาพิต 28:20
“ตั้งนี้แหละ คนที่ยำเกรงพระเจ้าจะได้รับพระพร” สดุดี 128:4
“แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร”
มาลาตี 3:2

อาแมน

คุณขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 158

“รวย”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันอาทิตย์ที่ 9 ตุลาคม 2005 ที่ผ่านมา ลูกตื่นมาตอนเช้า เป็นวันอาทิตย์ธรรมดาๆ ในวันหนึ่งของชีวิตลูก เพียงแต่ลูกต้องตื่นเช้ากว่าปกติ เพราะต้องไปเข้าการอบรม แต่พอถึงตอนเย็น วันอาทิตย์นั้นกลายเป็นวันที่มีความหมายกับลูกวันหนึ่งโดยไม่คาดคิด

เมื่อ 31 ปีก่อน ตอนที่ประเทศไทยเพิ่งจะเริ่มมีตลาดให้คนเข้าไปซื้อขายหุ้นหรือเรียกให้เพราะหว่าให้ “นักลงทุน” เข้าไปลงทุนนั้น ลูกก็เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิก ณ วันนี้ ประเทศไทยกำลังจะเปิดอีกตลาดหนึ่งให้ “นักลงทุน” เข้าไปซื้อขายใน “ตลาดล่วงหน้า” (ศัพท์ของลูกเองพระเจ้าข้า ศัพท์เป็นทางการคือตลาดอนุพันธ์ ซึ่งฟังดูแล้วไม่สื่อความหมายที่แท้จริงเลย) เป็นตลาดที่มีกระหายขายนายหนึ่งที่เป็นชาวเมืองผู้ดี แต่ประจำอยู่ประเทศเล็กๆ ใต้ประเทศไทยเรานี่เอง เมื่อราว 10 กว่าปีก่อน ดูผลการซื้อขายจนในที่สุดก็สามารถทำให้ธนาคารที่เขาทำงานอยู่ล้มครืนลงมาต่างๆ ที่เป็นธนาคารที่เก่าแก่และมีอายุกว่า 100 ปี และดูเหมือนชีวิตของลูกจะเล่นมาครบวงจรเต็มๆ ลูกจึงกลับมามีส่วนร่วมรับรู้ในการเกิดของตลาดใหม่นี้

ตอนพักเที่ยง พอเดินออกจากห้องประชุมลูกเห็นมีโต๊ะขายหนังสือประเภทเงินๆ ทองๆ และการลงทุนในหุ้นหรือหลักทรัพย์ทั้งหลายเต็มไปหมด ผู้ที่ออกมาก็มุงกันเพื่อเลือกซื้อ ลูกเลือกที่จะเดินผ่านไป เพราะขำเลียงแว็บหนึ่ง เห็นหนังสือส่วนใหญ่จะมีคำว่า “รวย” บนหน้าปก อีกประการหนึ่ง ลูกรู้สึกหิวท้องร้องจ๊อกๆ สักพักแล้ว เดินมาถึงหน้าประตูอาคารก็มีโต๊ะขายหนังสืออีกโต๊ะหนึ่ง เออ! โต๊ะนี้แจ่มกว่า ยืนหนังสือให้เลย แจกฟรี! ลูกรับไว้ (ใครให้ฟรีก็เอาสิ) ยืมให้เขาเป็นการขอบคุณ แล้วก็เดินเข้าห้องอาหาร โอ้โฮ! คนเต็มไปหมด หาทันนั่งไม่ได้เลย พอดีมีโต๊ะหนึ่ง พ่อแม่ลูกนั่งกัน 3 คน ลูกเลยขอนั่งแถมด้วยแล้วลูกก็เอาหนังสือที่ได้ฟรีมาเมื่อคืนวางบนเก้าอี้ตัวที่เหลือเป็นการจองที่ไว้ก่อนที่จะเดินไปซื้ออาหาร ทันทีที่ลูกวางหนังสือเล่มนั้นลงบนเบาะเก้าอี้เท้าของลูกรู้สึกถูกตรึงไว้กับที่ ลูกมีอาจเดินก้าวออกจากเก้าอี้ตัวนั้นไปได้ ลูกเห็นชื่อของหนังสือเล่มนั้นเต็มๆ ตา “รู้แล้วรวย”! วินาทีนั้นลูกรู้สึกกระตือรือร้นและความรู้สึกที่ควบตามาติดๆ คือความรู้สึกอายอายใครรี? ลูกรู้สึกอายตัวเอง และอายต่อพระเจ้า

มนุษย์มีแค่นี้เองหรือ ทำอะไรก็ได้เพียงเพื่อขอให้รวย!

ลูกรีบพลิกหนังสือเล่มนั้น โดยคว้าปกลงและหงายปกหลังขึ้นแทน

ระหว่ายืนรอคิวซื้ออาหาร ความคิดของลูกโลดแล่นไปไกล สมัยนี้หนังสือประเภท ...ให้ (พ่อ/แม่/พี่/น้อง/ลูก/เมีย/ผัว...) รวย เป็นที่นิยมติดตลาดของคนไทยทั่วไป ทุกหนแห่งหนังสือประเภท “ทำอย่างไรก็ได้ ขอให้รวย” ผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด ลูกเองมิใช่คนรวย แต่ลูกคิดว่ามนุษย์ทุกวันนี้ไขว่คว้าหาเงินทองเพื่อให้ตัวเองรวย จนหน้ามิดตามัวกันไปทั้งโลก ถ้ามีใครเขียนหนังสือ “สอนให้...รวยรักของพระเจ้า” จะมีคนซื้ออ่านไหมหนอ?

เย็นนั้น ก่อนกลับจากศูนย์ประชุมนั้น ลูกไปยืนอยู่หน้าห้องที่อยู่ทั้งวัน บนกำแพงก่อนเข้าห้องประชุมมีรูปของ ศาสตราจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกตลาดแห่งนี้ ซึ่งลูกก็มีโอกาสได้รู้จักท่านเมื่อตอนโน้น พร้อมคำพูดของท่านติด ไว้เด่นตระหง่านได้รูปว่า

“สิ่งที่ถูกต้องคือถูกต้อง แม้ไม่มีใครทำสิ่งนั้น
สิ่งที่ผิดคือผิด แม้ทุกคนทำสิ่งนั้น”

ลูกยืนสงบท่องจำคำพูด 4 ประโยคนี้อยู่ครู่ใหญ่ๆ ลูกเพิ่งเขียนบทสวดถวายพระองค์ในบทที่ ว่าสมัยนี้เขาไม่แก้สิ่ง ผิดเป็นสิ่งถูกแล้ว แต่เขา “ทำ” สิ่งผิดให้เป็นสิ่งถูก มาวันนี้ พระองค์ทรงตรัสตอบลูกทันที ลูกออกจากอาคารนั้นด้วยความ อบอุ่นใจอย่างน่าประหลาด ลูกไปอบรมเรื่องตลาดทุนแท้ๆ แต่ลูกกลับได้สัมผัสกับพระองค์เต็มๆ หัวใจทั้งวัน นามหัตศจรรย์ จริงๆ.....

“ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเขี้ยววนและติดบ่วงร้าย และในความปรารถนา นานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูล รากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วย ความทุกข์” 1 ทิโมธี 6 : 9-10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 159

ชีวิตคือละคร

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันพุธที่ 19.10.2005 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปร่วมงานฉลองครบรอบ 49 ปี ของสมาคมเล็กๆ สมาคมหนึ่งที่ฝึกให้สตรี (นานาชาติ) มีความสามารถในการพูดในที่ชุมชน (Public speaking) สมัยก่อนโน้นเรารับแต่สตรี แต่ตอนหลังๆ เรารับบุรุษด้วย เพราะเราสตรีให้ความช่วยเหลือแก่บุรุษในเรื่องสิทธิส่วนบุคคล 😊 ภาษาที่ใช้คือภาษาอังกฤษ และ Headquarters อยู่ที่ประเทศมหาอำนาจโน้น ในปีนี้นายกคนปัจจุบันขอให้นายกคนก่อนๆ นำอัลบั้มรูปสมัยตัวเองมา และให้ขึ้นไปพูดเป็นเวลา 2 นาทีว่าการเป็นสมาชิก/นายกของสมาคมนี้ ได้ทำประโยชน์หรือเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองอย่างไร

ลูกเองนำไป 2 อัลบั้ม อัลบั้มแรกเป็นรูปวันที่ลูกได้รับการแต่งตั้งเป็นนายก (Installation ceremony) และอีกเล่มหนึ่งเป็นข่าว clipping ในนสพ.ต่างๆ ในช่วงระยะเวลานั้น ลูกได้เริ่มเป็นสมาชิกในปลายปี 1969 ตอนที่ลูกเพิ่งจบการศึกษามาจากต่างประเทศใหม่ๆ และได้รับเลือกเป็นนายกในปี 1972 นับเป็นนายกที่มีอายุน้อยที่สุด ลูกได้สรุป speech สั้นๆ ในคืนนั้นว่า “การที่ผมได้เป็นสมาชิกตลอดจนเป็นนายกของสมาคมนี้ถือเป็นบทโหมโรง ที่ทำให้ชีวิตของผมเป็นไปดังที่ได้เป็น เพราะการที่มีข่าวของผมลงในนสพ.ไม่เว้นแต่ละวันในช่วงนั้น ทำให้ไปเข้าตาผู้ใหญ่ นายธนาคารท่านหนึ่ง.....และนั่นคือจุดเริ่มต้นของชีวิตตั้งละครของผม...”

จากการพูดของตัวเองในคืนนั้น ทำให้ลูกคิดถึงประโยคที่คุ้นหูทุกคนดีประโยคหนึ่งตลอดระยะทางกลับบ้าน ไข้แล้ว! ชีวิตคือละคร... แล้วลูกก็อดไม่ได้ที่จะคิดเปรียบเทียบการแสดงละครบนเวทีของบรรดาเหล่าดาราทิ้งหลาย และชีวิตของคนเราจริงๆ โดยเฉพาะชีวิตของการเป็นคริสตชนกับการดำเนินชีวิตประจำวันบนโลกนี้ มันเหมือนกันหรือต่างกันตรงไหนหนอ?

สำหรับดารานักแสดงทุกคน สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “บท” ของเขา เพราะหากไม่มี “บท” ของเขาแล้ว เขาก็จะไม่สามารถเล่นหรือแสดงอะไรได้เลย เมื่อเขาได้ “บท” และท่องจำจนขึ้นใจและเข้าใจบทบาทของตนเองแล้ว เขาจะต้อง “แสดง” ให้ดีที่สุด แต่การแสดงของเขานั้นเป็นการ “สวมบท” ของตัวละครที่เขาได้รับมา เขาต้องตีบทให้แตก **เขาไม่ใช่แสดงเป็นตัวของเขาเอง** และนักแสดงทุกคนหวังและต้องการที่จะทำให้ผู้ชมชื่นชอบในการแสดงของเขา เพราะนั่นหมายถึงผลตอบแทนคือเงินค่าตัวการแสดง ตลอดจนชื่อเสียงและรางวัลที่สูงขึ้นกว่านั้น ซึ่งอาจจะเป็นที่ถูกตาพองหรือชื่ออื่นใดก็ได้แล้วแต่

แล้วชีวิตของเราละ ตั้งแต่เกิดมาจนเราตายจากโลกนี้ไป จะเป็นเวลาสั้นหรือยาวแค่ไหน สุดท้ายก็ต้องลงจากเวทีชีวิตนี้ไปเช่นเดียวกับการแสดงใช่ไหม? แล้วการดำเนินชีวิตของเราแต่ละวัน หากเปรียบไปแล้วก็เท่ากับเป็นการแสดงละคร

นั่นนะซี ต่างกันอยู่ที่ว่า การแสดงที่ “ตีบทแตก” ของ “คริสตชน” ที่ดีนั้นต้องเป็น**การแสดงตัวของตัวเอง** ไม่ใช่เป็นการปลอมแปลงหรือแสดงตนในบทบาทของผู้อื่น และการรับบทคริสตชนบนโลกละครใบนี้ เราต้องค้นหา เปิดใจ และยอม “แสดง” ตามผู้ประพันธ์ชีวิตเราด้วยความเชื่ออย่างสิ้นสุดจิตใจ โดยเราไม่ทราบว่าบทของเราตอนจบจะเป็นอย่างไร มันต่างกันตรงนี้แหละ และ “ผู้ชม” ที่สำคัญและมีความหมายที่สุดของเราควรเป็น **“พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ”** เท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชมที่เป็นมนุษย์ อีกทั้งรางวัลที่เราในฐานะคริสตชนควรจะได้รับนั้นก็สมควรเป็นเช่นเดียวกับที่นักแสดงดาราได้รับกัน รางวัลตุ๊กตาทองสำหรับ “นักแสดงคริสตชนยอดเยี่ยม” จังหรือ?

ณ จุดนี้ในชีวิต ยามมองย้อนหลัง “บทชีวิต” ของลูกในหลายทศวรรษที่ผ่านมา ช่างลึกลับซับซ้อนจนลูกเองยังตามไม่ทัน แต่ด้วยความเชื่อในพระองค์อย่างปราศจากเงื่อนไข เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้ผ่านพ้นไป ลูกได้เห็นอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็น “บทละคร” ที่ “ผู้ประพันธ์” บทชีวิตของลูกได้กำหนดให้ลูกเดินตามทางอันเลี้ยวลดคดเคี้ยวเหล่านั้น เพื่อให้ลูกค้นหา “บทบาทชีวิต” ของลูกเอง ณ จุดนี้ลูกก็ไม่ทราบว่า “บทต่อไป” ในชีวิตของลูกได้ถูกประพันธ์ไว้อย่างไร แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับลูกอีกต่อไป ทุกๆ วันลูกจะ “แสดงชีวิตของลูก” บนเวทีโลกใบนี้ เพื่อให้ผู้ชมที่สำคัญที่สุดคือ**พระองค์** ทรงพอพระทัย เท่านั้นลูกก็พอใจแล้ว เพราะไม่ว่าลูกจะแสดงอะไร บทที่สำคัญที่สุดที่ลูกต้องอยู่ในใจทุกวันคือ

*“You are Captain of my fate,
and Master of my soul.”*

ลูกขอจบการแสดงวันนี้โดยการกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความเคารพรักและกตัญญูอย่างที่สุดพระเจ้า
ข้า

“ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้กฎเกณฑ์และข้อตัดสิน และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ” อพยพ 18:20

**“แต่เราแสดงความรักมั่นคงต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน”
อพยพ 20:6**

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

บทที่ 160
จงใช้เวลา...

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันนี้ลูกขอถวายบทสวดแต่พระองค์เป็นบทกลอน แต่ลูกไม่ทราบชื่อของผู้เขียนบทกลอนนี้ที่
version ภาษาอังกฤษ พระเจ้าข้า

TAKE TIME

Take Time to THINK

It is the source of power.

Take Time to PLAY

It is the secret of perpetual youth .

Take Time to READ

It is the fountain of wisdom.

Take Time to PRAY

It is the greatest power on earth.

Take Time to LOVE and BE LOVED

It is a God-given privilege.

Take time to BE FRIENDLY

It is the road to happiness.

Take Time to LAUGH

It is the music of the soul.

Take Time to GIVE

It is too short a day to be selfish.

Take Time to WORK

It is the price of success.

Take Time to DO CHARITY

It is the KEY TO HEAVEN.

จงใช้เวลา...

จงใช้เวลา ในการคิด
มันเป็นบ่อเกิดแห่งพลัง
จงใช้เวลา ในการเล่น
มันเป็นเคล็ดลับแห่งความอมตะของความกระชุ่มกระชวย
จงใช้เวลา ในการอ่าน
มันเป็นน้ำพุแห่งสติปัญญา
จงใช้เวลา ในการสวดภาวนา
มันเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนโลก
จงใช้เวลา ในการรักและถูกรัก
มันเป็นสิทธิพิเศษจากพระเจ้า
จงใช้เวลา ในการเป็นมิตรกับทุกคน
มันเป็นถนนสู่ความสุข
จงใช้เวลา ในการหัวเราะ
มันเป็นดนตรีของจิตวิญญาณ
จงใช้เวลา ในการให้
ชีวิตสั้นเกินกว่าที่เราจะเห็นแก่ตัว
จงใช้เวลา ในการทำงาน
มันเป็นค่าของความสำเร็จ
จงใช้เวลา ในการทำบุญกุศล
มันเป็นกุญแจไขสู่สวรรค์

ลูกขอเติมเองอีก 2 ประโยค พระเจ้าข้า

จงใช้เวลา ในการสรรเสริญและประกาศพระเจ้า
มันเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต!

“จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด คนที่เกรงกลัวพระเจ๋าก็เป็นสุข คือผู้ปฏิบัติยินดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์”

สดุดี 112:1

“ข้าพระองค์จะประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ ถึงบรรดากฎหมายแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์”

สดุดี 119:13

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 161

กระแสรเรียก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า อาทิตย์ก่อน ลูกมีโอกาสไปแบ่งปันใน “วันชุมนุมกระแสรเรียก” ของสังฆมณฑลหนึ่ง ในหัวข้อ “ความเชื่อ ความศรัทธา และกระแสรเรียก” วัตถุประสงค์ของการชุมนุม เพื่อให้สามเณรและผู้ฝึกหัดในคณะนักบวชมีโอกาสพบปะและสร้างความคุ้นเคยแก่กันและกัน และเพื่อให้มาเป็นพยานและสร้างกำลังใจให้แก่กันและกันในกระแสรเรียกที่ได้รับเรียก ตลอดจนให้มีโอกาสสวดทันกระแสรสังคัม และมองเห็นคุณค่าของกระแสรเรียกของตน

ลูกได้เริ่มการแบ่งปันโดยการถามผู้ฟังว่าพวกเขาทราบไหมว่าทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นเป็นผู้โชคดีกว่าคนอื่นอีกจำนวนล้านๆ คนในโลกนี้ เพราะทุกคน ณ ที่นั้นได้รับพระพรมาเป็นลูกของพระ มีคนอื่นจำนวนมากเหลือเกินที่ไม่มีโอกาสได้รู้จักกับพระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงองค์เดียว ในเวลาเดียวกันพวกเราที่ได้รับพระพรจากพระทราบไหมว่า พระเจ้ามีกระแสรเรียกสำหรับลูกของพระองค์ทุกคน แต่ แต่ละคนจะได้รับกระแสรเรียกต่างๆ กัน และวิธีเดียวที่เราแต่ละคนจะทราบว่ากระแสรเรียกของตนเองคืออะไรนั้น เราต้องเปิดหูเปิดตาและสำคัญที่สุดต้องเปิดใจและจิตวิญญาณ ยอมรับน้ำพระทัยของพระองค์ แต่หากใจเรามีแต่ “กระแสรเรียกของตัวเอง” แน่นนอน! เสียงที่เราได้ยินก็จะเป็นเสียงที่ไพเราะและเป็นเสียงที่พวกเราชอบฟังที่สุด นั่นคือเสียงของเราเอง!

ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์เมื่อวันที่ 2 มิ.ย. 1996 หรือเมื่อ 9 ปีก่อน ลูกมีความร้อนรนเกินร้อยที่อยากจะใช้พระ ลูกรับใช้พระองค์แบบ “วิ่ง” คือทำโน่นทำนี่ ทำทุกอย่างที่คิดว่านั่นเป็นการรับใช้พระองค์ แต่บนพื้นฐานของการทำโน่นทำนี่เต็มไปหมด ทุกๆ คินขณะที่ลูกสวดต่อพระองค์ท่ามกลางความเงียบสงบที่มีแต่ลูกและพระองค์เท่านั้น ไม่มีมนุษย์อื่นใดอยู่ด้วย ลูกกลับรู้สึกว่ ลูกไม่ได้ทำอะไรถวายต่อพระองค์เลย ลูกรู้สึก “กระหาย” อยากจะใช้พระองค์ ให้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ เช่นเดียวกับ “ความกระหาย” ที่อยากจะได้เรียนรู้พระวาจาของพระองค์มากขึ้นๆ

ลูกจึงสวดขอให้พระองค์ได้โปรดประทานพระพรให้ลูกทราบว่า “กระแสรเรียก” ที่พระองค์ทรงมีให้ลูกคืออะไร ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ทีละนิดทีละหน่อย ลูกค่อยๆ เรียนรู้ว่าการรับใช้พระองค์ตาม “กระแสรเรียก” มันต่างกับการรับใช้พระองค์ตาม “กระแสร” โดยสิ้นเชิง และหากเราค้นพบ “กระแสรเรียก” ของตัวเองแล้ว บางครั้งเราต้องกล้าพอที่จะทวน “กระแสร” เสียด้วยซ้ำ

พระองค์ช่างยิ่งใหญ่จริงๆ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของมนุษย์เป็นล้านๆ คน แต่พระองค์ทรงมีแผนการและกระแสรเรียกสำหรับลูกของพระองค์แต่ละคนต่างๆ กัน แล้วแต่ความถนัดความชำนาญของแต่ละคน และที่สำคัญที่สุด แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์ ลูกยังเคยคิดบ่อยๆ ว่า มีลูกอย่างมนุษย์บนโลกนี้ที่ร้ายๆ วุ่นวายและบ้าๆ บอๆ เป็นล้านคนเช่นนี้ พระองค์เคยทรงเปื้อนหม่นหมอง? ☹️

แต่หากลูกของพระองค์คนใดค้นหากระแสเรียกของตนเองเจอ และทำตามกระแสเรียกนั้นด้วยความเต็มใจและ
สมัครใจเอง คนผู้นั้นก็จะมี “ความอิม” อิมอก อิมใจ และอิมจิตวิญญาณ เป็นความอิมที่สุดยอด! ปราศจากคำใดๆ มาอธิบาย
ได้ 😊

ขอพระองค์โปรดทรงนำทางชีวิตลูกให้ลูกสามารถรับใช้พระองค์ได้ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“เขาอิมด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์และพระองค์ประทานให้เขาคืบจากแม่น้ำแห่งความสุข
ของพระองค์ เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์”

สดุดี 37:8-9

“เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิม และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาหน้าใจด้วยของดี”

สดุดี 107:9

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของวัน

บทที่ 162

คริสตสมภพ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่น่าชื่นชมยินดีที่สุดสำหรับพวกเราชาวคริสตชนกำลังจะเวียนมาถึงอีกครั้งหนึ่ง วันที่พวกเราฉลองการบังเกิดของพระบุตรของพระองค์ที่เสด็จลงมาบนโลกนี้เพื่อไถ่บาปของมนุษย์ทั้งปวง

วันคริสตสมภพหรือวันคริสต์มาสเป็นวันที่มีความหมายสำหรับคริสตชนทุกๆ คน แต่จะมีความหมายมากน้อยเพียงไรหรืออย่างไรสำหรับแต่ละคน ก็คงจะขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของคนๆ นั้นกับพระองค์ ซึ่งแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน

สำหรับลูกเอง ตั้งแต่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ปีนี้นับเป็นปีที่ 9 ลูกรู้สึกเหมือนกับตัวเองได้ตายแล้วเกิดใหม่ ยิ่งวันลูกก็รู้สึกใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้นๆ จนบางครั้งลูกรู้สึกว่าโลกนี้มีแต่ลูกกับพระองค์เท่านั้น ลูกขออนุญาตนำคำพูดของลูกสาวคนเล็กของลูกที่ได้พูดกับลูกมาราบทูลต่อพระองค์ พระเจ้าข้า

มีคืนหนึ่ง เราสองคนแม่ลูกกำลังดูโทรทัศน์ด้วยกันเกี่ยวกับยาเสพติดและเยาวชน คนบรรยายได้พูดประโยคที่คุ้นหูทุกคนกันที่ว่า “เยาวชนที่ติดยาเสพติดเพราะมีช่องว่างระหว่างเขากับพ่อแม่” ลูกสาวของลูกเมื่อได้ยินดังนั้น จึงหันมากอดลูก พร้อมใช้แขนกอดเอาลูกซะแน่นพลางพูดว่า “แต่ระหว่างหม่ามี้กับหนู มดยังรอดไม่ได้นะคะ” 😊 😊

ช่วงหลังๆ ที่ผ่านมา ลูกมีประสบการณ์กับพระองค์มากขึ้นๆ บ่อยครั้งยามที่ลูกอยู่ตามลำพังกับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นเวลาสวดภาวนา เวลานั่ง Painting คนเดียว หรือแม้แต่เวลาออกกำลังกาย ลูกจะมีความรู้สึกในใจที่สุดเปี่ยมสุข บริสุทธิ์ และสดชื่นเปรียบประดุจความใสสะอาดบริสุทธิ์ของน้ำค้างบนต้นไม้อ่อนโยนยามเช้า มันเป็นความรู้สึกที่สุขสุดขอบฟ้า เหนือคำใดๆ ที่จะมาบรรยายได้ แต่อาจสรุปเป็นภาษาอังกฤษได้ในคำเดียวกันว่า เป็นความสุขที่ “ecstatic” ไม่มีอะไรที่จะสุขกว่านี้อีกแล้ว!

แล้วลูกก็จะคิดว่า หากคนทั่วไปทราบว่าการเป็นลูกของพระองค์และมีพระองค์ประจำในใจของเขา จะทำให้เขามีความสุขเช่นนี้ได้ คนทั้งโลกคงกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์กันทั่วโลก!

ลูกไม่ทราบจะขอบพระคุณพระองค์อย่างไรดี ในพระพรที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่ลูกเช่นนี้ นอกจากจะกราบทูลพระองค์ว่า ลูกน้อยด้อยปัญญาคนนี้รู้สึกตื้นตันต่อพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจ ในการส่งพระบุตรลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์และประทานความรอดแก่มนุษย์ทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์ ลูกขอถวายตัวรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์เพื่อตอบแทนพระคุณอันสูงส่งนี้ พระเจ้าข้า

เนื่องในวโรกาสที่ฉลองพระคริสตสมภพครบ 2005 ปีนี้ ขอพระองค์ประทานพระพรและความรักแก่มวลมนุษย์ทั้งหลายบนโลกอันวุ่นวายนี้ เพื่อให้เขาเหล่านั้นกลับใจมาเป็นลูกของพระองค์กันถ้วนทั่วหน้าเทอญ

“เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่า เยชู
เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา” มัทธิว 1:21

อาแมน

ลูกของพร: อดิคนนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 163

ปีใหม่ 2006

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน แผลอแป็บเดียวหมดไปอีกหนึ่งปีแล้ว สำหรับลูกเองทุกๆ วันขึ้นปีใหม่ ลูกจะสำรวจตัวเอง เพื่อถวายรายงานต่อพระองค์ ปีนี้เป็นปีที่มีความหมายเป็นพิเศษสำหรับลูก เพราะเป็นปีที่ลูกจะมีอายุครบ 10 ขวบในการเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ 😊

ลูกได้เรียนรู้อะไรบ้างหนอ ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ในการพยายามเป็นลูกของพระองค์อย่างที่ลูกที่ดีควรปฏิบัติต่อพ่อแม่ของตน

ลูกค้นพบว่า

▶ เราควรจะทูลต่อพระองค์ และให้พระองค์เป็นประธาน เป็นเจ้าเหนือชีวิตเราในทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรามีความสุข มีความสำเร็จ ยิ่งเราประสบความสำเร็จมากเท่าใด ยิ่งต้องใกล้ชิดกับพระองค์มาเท่านั้น ไม่ใช่ร้องหาพระองค์แต่เพียงยามเรามีความทุกข์เท่านั้น

“พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ด้วยคำปรึกษาของพระองค์ และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับ

เกียรติยศ” สดุดี 73:24

▶ เราต้องขอบคุณพระในทุกอย่างที่พระประทานให้เรา แม้สิ่งที่พระองค์ประทานให้เรานั้นจะเป็นความผิดหวังก็ตาม เพราะเราต้องถือว่าพระองค์ทราบดีกว่าเรา ไม่ใช่ว่า พอไม่ได้สิ่งที่เราทูลขอ ก็จะตีโพยตีพายต่อว่าพระ และพูดประโยคที่เรามักจะได้ยินจนคุ้นหูว่า “ถ้าพระมีจริง ทำไมฉันขอแล้วไม่ได้!” อีกอย่างหนึ่ง เมื่อเรานบনอบต่อพระองค์ ขอขอบคุณพระองค์ แม้เราจะผิดหวังและไม่ได้สิ่งที่เราขอ พระองค์ก็จะเอ็นดูเรา เวลาเราขออะไรครั้งต่อไป พระก็จะประทานให้ด้วยพระทัยเมตตาและสงสาร 😊😊😊

“จงขอบคุณพระในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

▶ พระต้องอยู่ในทุกความคิดทุกการตัดสินใจ และทุกการกระทำของเรา และหากเราต้องเลือกระหว่างการกระทำที่เอาใจพระหรือเอาใจมนุษย์ เราต้องกล้าที่จะเอาใจพระ แม้การกระทำนั้นจะทำให้เราไม่ป๊อปปูล่าในกลุ่มมนุษย์ด้วยกันก็ตาม

“เมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณ

พระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น” โคโลสี 3:17

“ไม่ว่าท่านจะกระทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์”

โคโลสี 3:23

▶ เวลาที่เราจริงใจ รัก และกระทำดีต่อผู้อื่น แต่สิ่งที่ได้รับตอบแทนคือสิ่งตรงข้าม เช่น ลูกน้องทุจริต คนที่เราไว้วางใจ

กลับหักหลังเราหรือมีคนเข้าใจเราผิด แฉมใส่ร้ายเราลับหลังอีก เป็นต้น เราต้องไม่ท้อไม่ย่อภาคภูมิใจแต่ควรเปลี่ยนความคิดใหม่ ว่าเวลาเราทำดีต่อผู้อื่น เราต้องไม่หวังได้รับสิ่งตอบแทน แม้จะเพียงเป็นความรักหรือการรับรู้บุญคุณของเขาเหล่านั้น แต่เราต้องคิดว่าเราทำเช่นนั้นเพื่อถวายแด่พระ มิฉะนั้น เราจะมีแต่ความเจ็บปวดและผิดหวังและไม่อยากทำดีอีก

“อย่าทำชั่วตอบแทนซึ่งแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย” โรม 12:17

▶ เวลาเรามี 2 ฝ่ายสู้กันในใจระหว่างการกระทำตามมโนธรรมและฝ่ายตรงข้าม เราต้องสวดดั่งๆ (ในใจ) ตะโกนขอให้พระเจ้าช่วยเราสู้ มิฉะนั้นแย่นะ 😊

“แล้วไม่ช้า เราก็จะให้ศัตรูของเขานอบน้อมลง และจะหันมือของเราสู้คู่อริของเขา” สดุดี 81:14

▶ สมองคนเราจะยุ่งเหยิงตลอด 24 ชม. เป็นไปไม่ได้ ต้องมียามว่าง จงเอาการสวดภาวนา การสื่อกับพระเต็มเต็มสมองในช่วงว่างนั้นเถอะ อัจฉริยะจะเกิดกับเราอย่างน่าอัศจรรย์!

“เขาจึงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน” โยบ 33:26

▶ จงเห็นพระในทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว รอบข้าง และแม้รอบโลก ในกระรอกที่วิ่งไล่กันบนต้นไม้ยามเข้ายามเรานั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่ใต้ต้นไม้ (สิ่งสร้างของพระ) ในการโงกกินคอร์ปชั่นของคนบางคนบางกลุ่ม (ความโลภของมนุษย์) และแม้กระทั่งในสงครามที่มนุษย์ฆ่าฟันมนุษย์กันเอง (ความไม่มีพระในใจของผู้คนเหล่านั้น)

การมองโลกด้วยสายตาที่ผ่านการกรองแล้วโดยพระนั้น จะทำให้เราเข้าใจชีวิตได้ดีขึ้น ทำให้เราสามารถรับความสุขหรือความทุกข์ได้ด้วยจิตใจที่สงบสุขหรือสันติสุข ไม่ตื่นเต้นหรือผิดหวังจนลืมหูหรือต้องฆ่าตัวตายในบางกรณี

“เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า” โยบ 34:10

“เพราะผู้ใดที่พบเรา ก็พบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเจ้า” สุภาษิต 8:35

▶ และหากเราค่อยๆ ปิดกวดความรู้สึกต่างๆ ให้ออกไปจากหัวใจของเราให้มากที่สุด และทูลขอพระมาประทับแทนที่ในความว่างของหัวใจเรานั้น เราจะมีโอกาสได้สัมผัสความสุขสุดขอบฟ้า (ภาษาของลูกเองพระเจ้าข้า) ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ ecstatic และ exhilarative เป็นความรู้สึกที่ล้ำค่าที่หาซื้อด้วยทรัพย์สินเงินทองเท่าไรก็หาซื้อไม่ได้

“บุตรชายของเราเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาวาจาของเราก็อยู่สุขสงบ” สุภาษิต 8:32

▶ การค้นพบพระเจ้าเปรียบประดุจการค้นพบขุมทรัพย์อันมีค่ามหาศาลประเมินค่าไม่ได้ ใช้เท่าไรก็ไม่หมด เป็นสุดยอดบุญแห่งชีวิต

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเสมือนขุมทรัพย์...” มัทธิว 13:44

▶ และข้อสุดท้าย จากประสบการณ์เขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ตลอดมา ทำให้ลูกค้นพบว่ามิใช่พระเจ้าสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ นับเป็นความอัศจรรย์ที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง! ทำให้ลูกได้เห็นและได้สัมผัสถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และความกระจัดริตของตัวเองต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกจึงยอมถวายตัวอย่างศิโรราบต่อพระองค์ด้วยความเคารพรัก ความกตัญญูและความยำเกรงยิ่ง

ในปีใหม่นี้และปีต่อๆ ไป ขอพระองค์ทรงนำชีวิตลูก และใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์จนกว่าพระองค์จะทรงให้ลูกไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์เทอญ

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนหนัก

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 164

ความสุข

ข้าแต่พระเป็นเจ้า บทสวดนี้เป็นบทแรกที่ลูกจะเขียนถวายแด่พระองค์หลังบทรำพึงปีใหม่ และไม่มีอะไรจะเหมาะสมไปกว่าชื่อของบทนี้อีกแล้ว “ความสุข”

จากสมัยก่อนโน้นที่ลูกต้องอยู่กับความทุกข์จนวันหนึ่งลูกมองเข้าไปในลูกกะตาของมันและบอกมันว่า “เจ้าความทุกข์ เอ๋ย ฉันไม่กลัวเจ้าอีกต่อไป เพราะเจ้ากับฉันเป็นเพื่อนกัน” จนมาถึงวันนี้ 10 ปีหลังจากที่ลูกได้ค้นพบพระองค์ สิ่งแรกที่ลูกคิดถึงเมื่อยามตื่นตอนเช้าก็คือพระองค์และพระแม่ กลางคืนก่อนนอนลูกก็กราบ ณ พระบาทของพระองค์ บางครั้งลูกตื่นขึ้นมากลางดึก สมองลูกยังสวดสายประคำอยู่ นี่ก็คือความสุขสุดคำบรรยายแล้วสำหรับลูก ☺

ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา จากการค้นหาพระองค์ ลูกค่อยๆ พบพระองค์ในขณะเดียวกับที่ลูกค่อยๆ ค้นพบตัวเอง

มีคำพังเพยภาษาไทยที่ทุกคนรู้จักดี ‘สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ’ ลูกค้นพบว่าเมื่อเรามีแต่พระเต็มหัวใจเรา นั่นก็คือเรามีสวรรค์อยู่ในใจเราแล้ว และสวรรค์ในใจก็คือความสุขนั่นเอง As simple as that.

วันก่อนลูกได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง บังเอิญมีบทความหนึ่งเขียนโดยศาสตราจารย์จิตแพทย์ท่านหนึ่งมีชื่อว่า “ฝึกนิสัยให้เป็นสุข” ลูกขอนำข้อความบางตอนมาถวายแด่พระองค์พระเจ้าข้า

“คนที่มินิสัยความสุข จะคิดดี คิดเป็น เลือกทำในสิ่งที่เหมาะสมได้ ถ้าใครคิดไม่ดี คิดไม่เป็น ก็จะไม่มีความสุข ก็คือเป็นคนที่มินิสัยของความทุกข์ ฉะนั้น ถ้าใครอยากมีความสุข ก็ต้องฝึกนิสัยให้มีความสุขให้ได้ ถ้าไม่ฝึก ได้แค่อ่านหรือรู้วิธีเฉยๆ ก็ไม่มีความสุขหรอก

ทุกวันนี้ ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าคนที่เก่งมากๆ ประสบความสำเร็จสูงๆ มักจะเป็นคนไม่ค่อยมีความสุขนัก จนแลดูเหมือนความสุขจะเดินสวนทางกับความสำเร็จ คนที่ไม่ค่อยเก่งนักอาจจะหาความสุขได้ง่ายกว่าคนเก่งหรือฉลาดมากๆ

ความสำเร็จวัดกันได้ด้วยปริมาณของเงิน รถ บ้าน ชื่อเสียงเกียรติยศ ปริญญาบัตร ตำแหน่ง สถานภาพ และผลงาน คนที่ประสบความสำเร็จขั้นหนึ่งแล้ว มักจะ ‘ติดกับ’ และหลงมุ่งหาความสำเร็จขั้นต่อไป เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินมากขึ้น ซึ่งได้เท่าไรก็ไม่เคยพอ มีเงินพันล้าน ต้องการหมื่นล้าน มีหมื่นล้าน ก็ต้องการมากขึ้นไปอีก แลดูว่าคนประสบความสำเร็จเป็นคนฉลาดในเรื่องการงาน แต่จะขาดปัญญาที่จะคิดหาความสุขใส่ตัว

ความสุขนั้นเป็นความพอใจและภูมิใจในความมีค่าของคนตามความเป็นจริง สามารถมีส่วนร่วมและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนมนุษย์อื่นๆ ได้ดี มองโลกและคนอื่นในแง่ดี มีความหวังและความคิดที่ดีๆ เสมอ ไม่ว่าจะข้อมูลหรือเหตุการณ์ ข้อเท็จจริง ในขณะนั้นจะเป็นอย่างไร ความสุขจึงไม่ได้มาจากเงิน แต่ความสุขเป็นวิธีคิดเกี่ยวกับชีวิตตัวเองที่เหมาะสม และ

เป็นนิสัยที่ดีของแต่ละคน คนที่คิดไม่ดี นิสัยไม่ดี มักไม่มีความสุข แม้จะรวยล้นฟ้า

มีข้อแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความสุขมากมาย ซึ่งก็คือการฝึกนิสัยให้มีความสุข เช่น การฝึกมองโลกในด้านดี ออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรง สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนรู้จักให้ความรัก มีความรัก ถนอมความรัก ให้อภัย มีศรัทธาในศาสนา และปรัชญาชีวิตที่ดีๆ ลงมือทำในสิ่งที่ตัวเองรัก ประยุกต์การทำงานให้เข้ากับความถนัดของตน บริหารเวลาและเงินได้

นอกจากนี้ ยังต้องรู้จักคิดถึงสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต (สิ่งไม่ดีก็ให้ลืมๆ เสีย) รู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้สึกรับซึ่งกับความดีงามของคนอื่น มองหาความดีของคนอื่นได้ไม่เครียด มองข้ามเรื่องหยาบหยาบหยาบคิดใจไปได้ ไม่ทำตัวจำเจน่าเบื่อ ไม่เปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่นทั้งในแง่ดีและไม่ดี รักษามิตรภาพและความรักที่ดีๆ เอาไว้ ไปต่างจังหวัดสูดอากาศบริสุทธิ์บ้าง มีงานอดิเรกที่ชอบ ผ่อนคลายสมองกับหนังหรือหนังสือที่เบาๆ ไม่เครียด ยิ้มได้ทุกโอกาสแม้ในยามไม่เป็นสุข (จะทำให้ทุกข์น้อยลง) คิดว่าจะทำให้คนอื่นมีความสุขได้อย่างไรบ้าง”

ที่กล่าวมานี้เป็นบทเขียนของจิตแพทย์ท่านนั้นและเป็นแนวทางของความสุขแบบทางโลก ลูกอ่านเสร็จคิดในใจว่า “มีพระเยซูเจ้าองค์เดียวในใจก็ cover ทั้งหมดที่หมอกันนี้เขียนมาแล้ว เรื่องความรัก การให้อภัย (ต้องเรียนรู้วิธีให้อภัยผู้อื่น และต้องรู้จักให้อภัยตัวเองด้วย) มีศรัทธา ฯลฯ มีในพระคัมภีร์ทั้งหมด หากใครศึกษาพระวาจาของพระองค์และยึดถือปฏิบัติ ตามก็คือสิ่งที่จิตแพทย์ท่านนี้และท่านอื่นๆ แนะนำ มีพระคัมภีร์เล่มเดียวเหนือชั้นกว่าตำราทุกๆ เล่มรวมกัน” แล้วลูกก็ยิ้มกับตัวเอง ลูกๆ ชอบไปคุยกันลับหลัง บางครั้งก็ตั้งใจให้ลูกได้ยินว่า “หม่ามี้นี่ 'อิน' กับการอ่านพระคัมภีร์จัง มันน่าสนุกตรงไหน?”

มันไม่ใช่ที่น่าสนุกอย่างเดียว มันนำมาซึ่งความสุขอย่างนี้แหละลูกเอ๋ย 😊

“ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์” สดุดี 84:4-5

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 165

ศูนย์บรรเทาใจ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ที่ผ่านมา ลูกพร้อมด้วยทีมและอาจารย์ที่ปรึกษาของศูนย์ที่ให้คำปรึกษาแก่คนมีความทุกข์ ได้เดินทางไปยังจังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โรงพยาบาลแห่งหนึ่งที่นั่นมีความประสงค์จะเปิดศูนย์เช่นเดียวกันนี้ เพื่อให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปที่ยังวัน ก็ยิ่งแต่จะมีความทุกข์มากขึ้นๆ ปรากฏว่าผู้นำขององค์กรที่ศูนย์เราสังกัดอยู่ เมื่อทราบข่าวเช่นนี้ จึงได้เชิญพี่น้องในสังฆมณฑลนั้นมาร่วมรับการอบรมด้วย

พูดถึงงานของศูนย์นี้ ลูกก็ต้องขอเป็นพยานว่า อะไรที่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปได้เสมอ แม้เรื่องนั้นจะดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ในตอนต้นก็ตาม

หลังจากที่ลูกใช้เวลา 2 ปีเต็มๆ ในการก่อตั้งศูนย์นี้ ลูกก็ยังตั้งไม่สำเร็จเพราะขาดคนที่จะมาเป็นหัวหน้าทีม จนลูกเกือบจะเลิกล้มความตั้งใจหลายต่อหลายครั้ง แล้วพระองค์ก็ทรงประทานบุคคลผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมมาให้ ก็เป็นอันตั้งศูนย์ขึ้นมาสำเร็จ แต่ต่อมาเนื่องจากอาสาสมัครแต่ละคนก็ไม่ใช่ว่าเชี่ยวชาญจากจิตเวชหรือจิตวิทยา พระองค์ก็ทรงประทานอาจารย์ท่านหนึ่งที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาโดยเฉพาะมาให้ลูกรู้จัก แล้วท่านผู้นี้ก็มีจิตเมตตารับค่าเชิญของลูกมาเป็นทีปรึกษาติดตามศักดิ์ของศูนย์มาโดยตลอด โดยมาอบรมอาสาสมัครของเราทุกๆ เดือนและเป็นทั้งหลักวิชาการและหลักศิลาให้พวกเราตลอดหลายปีที่ผ่านมา โดยไม่เคยเรียกร้องค่าตอบแทนใดๆ จากเราเลย มีหน้าจ้านอกจากประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้พวกเราเป็นวิทยาทานฟรีมาตลอด ท่านยังช่วยเหลือกลุ่มอาสาสมัครของเราในทุกๆ ด้านที่ท่านจะทำได้ แล้วเช่นนี้หากไม่เป็นเพราะพระพรของพระองค์แล้วจะเป็นอะไรเล่า?

อาสาสมัครแต่ละคนหากไม่ได้รับการอบรมอย่างถูกหลักวิชาการของจิตวิทยาแล้ว ไฉนเลยจะสามารถรับเหตุการณ์หรือโทรศัพท์ในหลายๆ กรณีได้

แต่ case ที่น่าเศร้าที่สุดเท่าที่ลูกได้รับฟังมา (ลูกน้ำตาไหลรินเมื่อทราบถึง case นี้) เห็นจะเป็นของชายหนุ่มผู้หนึ่ง โทรมาปรึกษาและพูดว่าเขาโตขึ้นมาโดยไม่มีแม่ และสิ่งที่เขาปรารถนาที่สุดในชีวิตคืออยากทราบว่าความรักของแม่เป็นอย่างไร? 😞

ลูกเองไม่เคยเรียนจิตวิทยา แต่ลูกเคยเปรียบเทียบตัวเองเป็นเหมือนแพทย์ผ่าตัดที่อยู่บนเรือที่ล่องไปกลางทะเลและต้องผ่าตัดไส้ติ่ง (ความทุกข์) ให้ตัวเอง ทำให้ลูกมีความเข้าใจ เห็นใจและสงสารคนที่มีประสบการณ์เช่นเดียวกัน และลูกจะพยายามทุกทางที่จะช่วยบรรเทาทุกข์ให้ผู้อื่น พร้อมทั้งเป็นสะพานให้ผู้ที่มีความทุกข์ทั้งหลายเดินข้ามไปหาพระองค์ ตอนนี้ทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาท่านนี้ ทั้งหัวหน้าทีม ตลอดจนอาสาสมัครทั้งหลายต่างช่วยกันเสริมทำให้เป็นสะพานใหญ่ขึ้น เพื่อมีผู้คนเดินข้ามไปหาพระองค์ได้มากขึ้น

มาถึงขั้นนี้ ลูกรู้สึกว่าจะต้องทูลขอพระองค์อีกแล้ว เป็นที่ทราบกันว่ากองทัพเดินได้ก็เพราะท้อง หากท้องหิวปราศจากอาหาร แม้เท้าอยากก้าวเพียงใดก็คงเดินได้ไม่ไกล ศูนย์ของเราเปิดมาปีนี้เป็ปีปีที่ 8 มีผู้มาเป็นอาสาสมัครนับร้อย แต่ละคนมาด้วยใจศรัทธาและใจเมตตา โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือช่วยบรรเทาใจผู้อื่น เขาเหล่านี้มาโดยไม่เคยได้รับผลตอบแทนใดๆเลย ทุกคนจ่ายค่ารถไปกลับเอง รับประทานอาหารเอง บางคนมาเป็นอาสาสมัครต่อเนื่องหลายปี แต่ก็มีเยอะที่ต้องจากไปเพราะต้องไปทำมาหากิน มาถึงจุดนี้ศูนย์ของเราก็เป็นที่รู้จักและเป็นที่พักพิงของคนจำนวนมากไม่น้อย ลูกควรจะทำอย่างไรจึงจะสามารถเก็บอาสาสมัครที่ได้ผ่านการฝึกอบรมมาอย่างดีให้อยู่กับเราได้? แต่เขาเหล่านี้ให้มาตลอด และเขาเหล่านี้ก็ไม่ใช้เศรษฐกิจ

พระองค์เจ้าข้า หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์แล้วขอโปรดประทานปัจจัยผ่านลูกหรือวิธีอื่นใดก็ได้เพื่อมาให้แก่อาสาสมัครเหล่านี้ เพื่อพวกเขาจะได้มีพลังและกำลัง เป็นสะพานให้คนข้ามไปหาพระองค์ได้ แต่ทั้งนี้แล้วแต่น้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

ลูกขอกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความเชื่อและความศรัทธาเต็มเปี่ยมพระเจ้าข้า

“ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์” สดุดี 90:16

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 166

ประสบการณ์ชาวสะมาเรีย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปลายเดือนที่ผ่านมา ลูกได้เดินทางไปประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลกเพื่อธุรกิจ ปกติเวลา ลูกไปทำธุรกิจ ตั้งแต่เวลาลงจากเครื่องบินจนถึงเวลากลับขึ้นเครื่องบิน ลูกจะไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่นนอกจากเรื่องธุรกิจอย่างเดียว แต่หากลูกเดินทางไปเที่ยว ลูกก็จะไม่ทำอะไรนอกจากเที่ยวเท่านั้นเช่นเดียวกัน

แต่ครั้งนี่บังเอิญในวันแรกลูกเสร็จธุระและกลับถึงโรงแรมเร็วกว่าที่คิด คือราวเวลา 17.00 น.เท่านั้น ลูกจึงคิดว่าน่าจะเดินไปซื้อบิงส์สักหน่อย เพราะตรงข้ามโรงแรมไปฝั่งโน้นมีซื้อบิงส์เซ็นเตอร์ขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ ไม่รอช้าเมื่อวางแฟ้มเอกสารรวมทั้งแคตตาล็อกในห้องเสร็จสรรพเรียบร้อย ลูกก็รีบออกมาเพื่อหาความเพลิดเพลินให้กับตัวเองในการซื้อบิงส์ทันที

ก่อนเดินทางลูกได้เช็คอุณหภูมิที่นั่นทาง internet ซึ่งได้ประกาศว่าอากาศที่นั่นจะอยู่ในราว 13° - 18°C สบาย ... ลูกจึงได้นำโค้ตบางไปเพียงตัวเดียว เพราะไปแค่ 3 วัน แต่ที่ไหนได้พอไปถึงจริงๆ อุณหภูมิลดต่ำถึง 10°C เศษๆ คนที่นั่นบอกว่าจู้ๆ อากาศก็เย็นลงเพราะฝนตกวันก่อน อ้าว! เสรีจละซี

จากโรงแรมไปถึงซื้อบิงส์เซ็นเตอร์นั้น ลูกต้องข้ามถนนแล้วจึงเดินข้ามสะพานข้ามถนนอีกสายหนึ่งซึ่งเป็นสะพานที่ยาวพอสมควร นอกจากอากาศจะหนาวเย็นแล้ว ลมยังพัดแรงอีกด้วย ลูกดึงโค้ตบางให้ชิดตัวและเอามือกอดอกไว้เพื่อจะได้ชุกมือไว้ระหว่งแขนกับลำตัว พลางเดินจำเอาๆ เพื่อจะได้ถึงอีกฝั่งโดยเร็ว ขณะที่ลูกข้ามบันไดจนมาถึงบนสะพาน ลูกเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนพื้นสะพาน มีลูกนอนอยู่บนตัก มีถังขยะใบใหญ่ใบหนึ่งตั้งอยู่ข้างๆ และมีอีกใบหนึ่งวางนอนราบกับพื้น หญิงคนนั้นกำลังใช้มือหยิบอาหารเข้าใส่ปาก ทีแรกลูกคิดว่าเขาคงมีกล่องอาหารวางบนตัก และนั่งอยู่หลังถังขยะเพื่อหลบลม ลูกก้าวเท้าอย่างรวดเร็วผ่านหลังเขาและเมื่อก้าวผ่านเขาไปก็ได้หันมาดูอีกแว็บหนึ่ง ทันใดนั้น สิ่งที่ลูกได้เห็นทำให้หัวใจลูกเกือบหยุดเต้น หญิงคนนั้นมีได้ทานอาหารจากกล่องโฟมอะไรอย่างหนึ่งที่ลูกคิดเมื่อ همینเลย แต่เขากำลังเอื้อมมือเข้าไปสุดถังขยะใบที่วางราบกับพื้นและกวาดเอาสิ่งซึ่งลูกคิดว่าคงจะเป็นข้าวบูดๆ เละๆ ที่คนเททิ้งลงไปจนถึงขยะในนั้นออกมากิน! บังเอิญไม่มีเศษขยะอย่างอื่นอยู่ในถังขยะใบนั้นนอกจากเศษข้าวและๆ นั้นเท่านั้น จึงหว่าที่ลูกกำลังคิดว่าภาพที่ลูกเห็นนั้นเป็นภาพที่ร้ายที่สุดเท่าที่ลูกเคยเห็นมา ลูกคิดว่าหญิงคนนั้นคงประสบชะตากรรมอย่างหนักและไม่มีเงินซื้ออาหาร แต่ด้วยความที่เป็นแม่ที่ต้องให้นมลูกที่ยังเป็นเบบี๋ จึงยอมกินเศษอาหารจากถังขยะเพื่อความอยู่รอดของทั้งเขาและลูก ขณะที่ลูกกำลังช็อคและคิดว่าลูกควรจะทำอย่างไรดีหนอ ขาของลูกก็ก้าวเร็วกว่าสมอง กว่าลูกจะตื่นจากภวังค์ช็อค ลูกก็ได้มาถึงปลายสะพานของอีกฝั่งแล้ว ลูกคิดว่า เอ! ลูกควรจะไปช่วยแม่ลูกผู้น่าสงสารคนนั้นไหมหนอ กว่าจะคิดเสร็จลูกก็ถึงประตูซื้อบิงส์เซ็นเตอร์นั้นแล้ว ไหนๆ ก็ไหนๆ ลูกก้าวเข้าไปข้างใน โอ้โฮ! ร้านรวงเยอะแยะไปหมด แล้ว ... ลูกก็ลืมแม่ลูกคู่

นั่นไป ลูกซื้อปจนถึงเวลาเกือบ 20.00 น. จึงได้แวะเข้าภัตตาคารแห่งหนึ่ง ทานที่ที่เขามาเสิร์ฟเปิดย่าง ไก่ดำตุ๋นยาจีนในมะพร้าว ... ลูกสะดุ้งโหยง ภาพของหญิงแม่ลูกอ่อนกินเศษอาหารจากขยะผุดขึ้นมาในสมองทันที ลูกรู้สึก guilty ในใจอย่างแรง ลูกทานอาหารมือนั้นอย่างรวดเร็วพลางบอกลูกเขยที่ไปด้วยว่า “รีบกลับไปยังสะพานเมื่อก็เถอะ ถ้าหญิงคนนั้นยังอยู่ หม่ามี้จะเอาเงินไปให้เขา” เราต่างมองนาฬิกา เวลาได้ผ่านไป 2 ชม.ครึ่ง และด้วยอากาศที่หนาวเช่นนี้ หญิงผู้นั้นยังจะอยู่บนสะพานหรือ?

คราวนี้ลูกเดินเร็วกว่าขามาอีก กิ่งเดินกิ่งวิ่ง ในใจรู้สึก guilty อย่างรุนแรงที่ไม่ได้ช่วยหญิงคนนั้น แต่กลับไปสนุกกับการซื้อปิ้งและทานอาหารดีๆ ซะเอง พลางภาวนาในใจให้หญิงผู้นั้นยังคงอยู่เถิด ปรากฏว่าเมื่อมาถึงจุดที่เราเห็นเขาครั้งแรก ลูกเขยอุทานขึ้นมาด้วยความตื่นเต็นว่า “หม่ามี้ เขายังอยู่!”

ภาพที่ลูกเห็นอีกครั้งเป็นภาพที่น่าเวทนายิ่ง หญิงคนนั้นยังคงเอามือล้วงเข้าไปในถังขยะและหยิบข้าวบูดเสาะๆ เข้าใส่ปาก ลูกเข้าใจว่ามันคงเป็นสิ่งน่าขยะแขยงสำหรับเธออย่างที่สุด เธอจึงใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ ในการทำเช่นนั้น

ลูกรีบเปิดกระเป๋าดังค์หยิบออกมา 100 หยวน แล้วเดินเข้าไปหาเขาและก้มลงยื่นเงินให้เขา ทันทันที่เขาเห็นใบธนบัตร (เขายังนั่งก้มหน้าอยู่) หญิงผู้นั้นไม่ได้แม้แต่เงยหน้าขึ้นมองว่าใครให้เงินเขา แต่กล่าวคำว่า “เซี่ยะๆ” ด้วยเสียงสั่นเครือ พลางชบหน้าลงบนตัวลูกเขาและปล่อยโฮออกมาอย่างสะอึกสะอื้น เมื่อเห็นเช่นนั้นลูกจึงเอามือตบเบาๆ เป็นการแสดงความรักและความเห็นใจให้แก่เขา แค่นั้นเอง เหมือนกับที่ทานบแดก เขาพยักหน้ารับทราบสัมผัสของลูกและร้องไห้จนสิ้นสะเทิมไปทั้งร่าง เป็นความรู้สึกที่ลูกเข้าใจดีที่ภาษาจีนเรียกว่า “ชกแก๊ง” ลูกเดินจากมาด้วยน้ำตา เขาร้องไห้ ลูกก็ร้องไห้

เมื่อลงมาถึงเชิงสะพานลูกอุกคิดได้ว่า “เอ๊ะ! นี่ฉันทำอะไรเนี่ย ทำไม่ให้เขาแค่ 100 หยวน!” ลูกคิดพลางรีบเปิดกระเป๋าดังค์อีกครั้งหนึ่ง อ้าว! เงินสดหมดซะแล้ว ลูกหยิบออกมาอีก 100 หยวนพลางรีบก้าวเท้าเร็วๆ กลับขึ้นสะพานไปใหม่ เพราะกลัวเขาจะลุกไปก่อน ปรากฏว่าหญิงคนนั้นยังคงร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างหนักพลางกอดลูกเขาแน่น ลูกเดินเข้าไปและยื่นธนบัตรให้อีกใบหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้คาดคิดสำหรับเขาแน่นอน เขาขอบคุณอีกครั้ง ลูกตบเบาๆ อีกรอบหนึ่ง คราวนี้ไม่ใช่แค่ทานบแดก แต่เขื่อนแตกเลยทีเดียวนะ

ลูกเองน้ำตาไหลไม่หยุด จนมาถึงหน้าลิฟท์ในโรงแรม ลูกเคยเห็นคนยากจนหรือคนมีความทุกข์มาเยอะ แต่การที่เห็นหญิงคนหนึ่งที่เป็นแม่ต้องกินข้าวบูดเสาะๆ จากถังขยะในภาวะปกติที่ไม่ใช่มีสงคราม เป็นภาพที่รันทดและเจ็บปวดที่สุด ลูกเขยวิเคราะห์ว่า แม่ลูกคู่นี้ไม่ใช่เป็นขอทานอาชีพ เพราะดูจากบุคลิกและการแต่งตัว แต่คงประสบชะตากรรมอะไรที่ร้ายแรงจนขนาดไม่มีอะไรจะกินมาหลายวัน จึงต้องทำเช่นนั้น

ทันทีที่ถึงห้องพัก ลูกรีบสวดส่ายประจำขอพรเป็นพิเศษจากพระองค์และพระแม่ให้แก่แม่ลูกคู่นั้น แล้วลูกก็คิดว่าในเมืองที่มีธุรกิจที่มีมูลค่าเป็น 100 ล้าน 1000 ล้าน และบางบริษัทอาจถึง 10,000 ล้าน และมีคนข้ามสะพานนั้นเป็นร้อยเป็นพัน แต่ด้วยความเห็นแก่ตัว (รวมทั้งตัวลูกเองด้วยในรอบแรก) ทุกคนจึงเดินผ่านไปโดยไม่แลเหลียว ลูกรู้สึกละอายในตัวเอง แต่ก็ขอบคุณพระองค์ที่ยังประทานโอกาสให้ลูกได้กลับไปช่วยหญิงผู้เคราะห์ร้ายนั้น มิฉะนั้นลูกคงจะรู้สึก guilty ไปจนตลอดชีวิต คินนั่นก่อนนอน ลูกรู้สึกว่าการเดินทางครั้งนี้ของลูกเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้ลูกไปช่วยแม่ลูกคู่นี้ ส่วนเรื่องธุรกิจของลูกกลายเป็นเรื่องรองไปซะแล้ว หญิงผู้นี้กับลูกจะไม่มีทางรู้จักกันหรือได้พบกันอีก แต่นั่นไม่ใช่เป็นเรื่องสำคัญ เพียงแต่ในวินาทีนั้น เงิน 200 หยวนของลูกคงจะทำให้เขาหลุดจากวิกฤตอันแสนสาหัสนั้นได้ และการสัมผัสตะบ่าเขาของลูกคือการนำความรักของพระองค์ไปปลอบประโลมหัวใจอันปวดร้าวของเขาในขณะนั้นได้

ลูกปวารณาต่อพระองค์ทุกวันว่าลูกยินดีรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเถิด และพระองค์ก็ทรงประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้พระองค์อยู่เสมอๆ ขอพระองค์ทรงใช้ลูกให้มากยิ่งขึ้นไปเถอญ ☺

“พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและหุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว เมื่อญูโรहितคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้น ก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เมื่อเดินทางมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา เข้าไปหาเขา เอาผ้าพันบาดแผลให้ พูลางเอาน้ำมันกับเหล้าองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง พามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้’ ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่าคนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น เขาทูลตอบว่าคือคนนั้นแหละที่ได้สำแดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด” ลูคา 10:25-37

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 167

เมืองไทยในปัจจุบัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า สัปดาห์นี้ลูกขอถวายกลอนแต่พระองค์ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

เมื่อฉันยังเป็นเด็ก

ตัวเล็กๆ พ่อแม่สอนให้ขยัน

อีกทั้งให้ซื่อสัตย์เป็นสำคัญ

ส่วนรายนั้นตามมาเองไม่กังวล

มาบัดนี้ฉันโตเป็นผู้ใหญ่

โลกเปลี่ยนไปทุกอย่างโกลาหล

แทนที่สอนลูกเห็นคุณค่าคน

พ่อบางคนกลับสอนลูกให้รวย!

ได้เงินมาอย่างไรช่างมันเถิด

พอเงินเกิดทุกอย่างมันก็สวย

ถูกผิดคิดทำไม่อ่อนระทวย

พอถูวยคนก็กราบกันทั้งกรุง

ทุกวันนี้ได้กรุ่นหลังมันสับสน

คนดีจนคนโกงรวยแบ่งต่ำสูง

เด็กทั้งชาติกำลังถูกชักจูง

ให้มันมุ่งโหยหาเงินทุกวิถี

ศีลธรรมจรรยาถูกหายหมด

การพูดปดมดเท็จทุกวิถี

เพื่อให้ได้เงินมาถือว่าดี

แหละเช่นนี้ธรรมนิยมไทยปัจจุบัน

เงินเท่านั้นคือพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

คนทั่วไปไขว่คว้าถลาถลัน

บ้างยอมขายแม้วิญญาณเพื่อแลกกัน

กับรางวัลเงินเงินเงินและเงิน!
มาบัดนี้ฉันเองก็สับสน
จะวางตนสอนลูกๆไม่ผิดเผลอ
มีศีลธรรมจริยธรรมจึงเจริญ
แต่กลัวเงินคนฆ่าสอนโง่จ๋อง
จึงขอพึ่งพระเจ้าโปรดฉันด้วย
ขอทรงช่วยให้ฉันกล้าปลุกฝัง
พระวาจาของพระองค์ทรงพลัง
จะสอนสิ่งลูกๆกล้าทำดีกัน
ถึงมีเงินแม้จะซื้อได้ทุกอย่าง
ใช่ประวิงความตายได้เหมือนฝัน
รวยหรือจนทุกคนตายเหมือนกัน
ถึงวันนั้นสวรรค์ถูกซื้อได้ฤา?
แม้คนอื่นจะบูชาเงินเป็นหลัก
จะสอนลูกให้ตระหนักสิ่งยึดถือ
พระเท่านั้นเที่ยงแท้ไม่เล้าลือ
พระองค์คือผู้ให้ชีวิตนิรันดร์

“ด้วยว่าการรักเงินทองนั้น เป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด และเพราะความโลภนั้นแหละจึงทำให้บางคนห่างไกล
จากความเชื่อและตรอมตรมด้วยความทุกข์” 1 ทิโมธี 6:10

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 168

เถาอุ้งน้แท้

ข้าแต่พระเจ้า วันก่อนลูกไปตรวจสุขภาพประจำปีกับแพทย์ประจำของลูก แพทย์ผู้นี้เป็นคริสตชนที่รักพระเจ้ามาก ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ เขาจะทำเพื่อพระองค์ ทุกคำพูดของเขาจะถวายเกียรติแด่พระองค์ ทุกครั้งที่ลูกไปพบเขา เราทั้งสองจะพูดถึงเรื่องพระเจ้า และสรรเสริญพระองค์ด้วยกัน

นอกจากจะตรวจและรักษาคนไข้จนดึกจนตีเกือบทุกวัน แพทย์ผู้นี้ยังได้รับเด็ก ๆ ที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้งมาดูแลรวมทั้งหมด 40 กว่าคน เริ่มต้นคุณหมอใช้เงินส่วนตัวทั้งหมดในการเลี้ยงเด็ก ๆ เหล่านี้ แต่ต่อๆมา คนเริ่มทราบเรื่องราวซามาริตันของคุณหมอตานนี้มากขึ้นๆ จึงมีคนไปบริจาคเงินให้คุณหมอพอสมควร และเร็วๆนี้มีรายการโทรทัศน์ที่คนติดตามมาก รายการหนึ่งนำเรื่องราวการเลี้ยงเด็ก ๆ ของแพทย์ท่านนี้ออกอากาศ

ในฐานะคนไข้คนหนึ่งที่ได้ใกล้ชิดและทราบการกระทำของคุณหมอมามาก สิ่งที่คุณประทับใจและทิ้งมากที่สุดคือ “ความรัก” และ “ความทุ่มเท” ที่คุณหมอตานนี้ให้แก่เด็ก ๆ ทั้ง 40 กว่าชีวิต คุณหมอไม่เคยแสดงออกซึ่งความเบื่อหน่าย บางครั้งกับลูกตัวเอง แม้บางคนยังเกิดอารมณ์เบื่ อรำคาญ หรือโกรธลูก นับประสาอะไรกับเด็กตั้ง 40 กว่าคนที่ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง คุณหมอเรียกเด็ก ๆ ทุกคนว่า “ลูก” และนอกจากให้ความรักเยี่ยงแม่แท้ๆแล้วคุณหมอยังปลูกฝังความ “ความรักพระเจ้า” ในใจเด็ก ๆ ทุกคนด้วย ทุกคนที่ไปเยี่ยม “บ้าน” ของพวกเขา จะเห็นความมีวินัยและความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าถ้วนหน้า

“ถามจริงๆเถอะคะ คุณหมอเคยเบื่อไหม?” ลูกถามขึ้นด้วยความสงสัย คุณหมอยิ้มด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักกลางชื่นขันบนเพดาน

“หมอบ้างก็เคยเบื่อแต่พระค่ะ หากปราศจากพระองค์แล้ว หมอคงทำเช่นนี้ไม่ได้”

“หนูเคยพยายามถามตัวเองหลายครั้งหลายหนว่าหนูทำอะไรให้คุณหมอได้ไหม และคำตอบทุกครั้งคือไม่ได้ค่ะ” ลูกสารภาพ

“แต่คุณก็รับใช้พระในทางอื่นได้มากมาย พระใช้แต่ละคนไม่เหมือนกันนะคะ” คุณหมอบอกแล้วยิ้มอีก

“ทุกครั้งที่หนูมาหาคุณหมอ หนูจะรู้สึกสัมผัสถึงพระพรของพระเจ้าในตัวคุณหมोजนล้นออกมาเป็นความรู้สึกที่บริสุทธิ์และมีพลัง และทุกครั้งที่มาหาคุณหมอ ทำให้หนูอยากทำอะไรต่อมิอะไรรับใช้พระเจ้า เพราะรู้สึกว่าคุณไม่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างพอเพียงเลย” ลูกสารภาพบาปต่อ

“หมอบอกให้คุณไปอ่านพระคัมภีร์ย้อนบทที่ 15 เรื่องเถาอุ้งน้แท้ แล้วคุณจะเข้าใจว่าหมอบ้างทำอะไรที่ทำอยู่ทุกวันนี้ได้ อย่างไร เป็นพระพรของพระเจ้าทั้งหมดแหละค่ะ”

ไม่รอช้า ทันทีที่กลับถึงบ้าน ลูกรีบไปเปิดพระคัมภีร์ยอห์นบทที่ 15 พระเยซูคือเถาองุ่นแท้

“เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษาแขนงทุกแขนงในเรา ที่ไม่ออกผลพระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉนั้นใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉนั้น เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้ไม่ได้เลย ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสั่งใด ซึ่งท่านปรารถนาที่จะได้สิ่งนั้น”

ลูกอ่านบทนี้อยู่หลายเที่ยวและรำพึงกับตัวเองว่า เราต้องเป็นแขนงเดียวกับเถาองุ่นถึงจะออกผลได้ และแม้เป็นแขนงที่ออกผลแล้ว พระองค์ก็ยังทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น แต่ถ้าเมื่อไรถ้อยคำของพระองค์ฝังแน่นอยู่ในตัวเราแล้ว เราขอสั่งใด เราก็จะได้สิ่งนั้น

ลูกคุกเข่าลงหน้าพระแท่น สวดภาวนาต่อพระองค์จากใจว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกปรารถนาจะเป็นแขนงเดียวกับเถาองุ่นของพระองค์ ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นเช่นนั้นเทอญ”

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 169

ดอกโมก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เดือนมี.ค. 2006 ที่ผ่านมาเป็นเดือนที่ร้อนที่สุดสำหรับประชาชนชาวไทยเดือนหนึ่ง ไม่ใช่ในแง่ของภูมิอากาศอย่างเดียว แต่ในด้านจิตใจและความรู้สึก ทางกรมแพทย์ออกมาบอกว่า คนไทยส่วนหนึ่งประสบปัญหาด้านจิตใจด้วยอาการ PSS (Political Stress Syndrome) หรืออาการเครียดเพราะการเมือง ลูกเองก็เป็นหนึ่งในคนกลุ่มนั้น

ทุกๆ วันลูกจะรีบกลับบ้านจากที่ทำงาน และไม่ยอมไปไหน นั่งจุ่มปุ๊กอยู่หน้าจอโทรทัศน์ สลับกับการเปิดดูโทรทัศน์อีกช่องหนึ่งผ่าน internet สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศไทยของเราในขณะนั้นเป็นสิ่งเหลือเชื่อ แต่ต่อมาปฏิกิริยาของคนรอบข้างและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกลับเหลือเชื่อกว่า ลูกติดตามข่าวสารอย่างใกล้ชิดจนเกิดปัญหาทางภาวะสมองกับเขาด้วย

มีอยู่วันหนึ่งตื่นขึ้นมา ยังไม่ทันจะทำอะไร ลูกก็ไปตวาดใส่ลูกชายคนเล็ก สร้างความแปลกใจแก่ตัวลูกเองและลูกชายเป็นอย่างมาก เพราะปกติความสัมพันธ์ระหว่างเราแม่ลูกมีแต่ความรักความเข้าใจกัน พอตั้งสติได้ ลูกก็นึกได้ว่าที่อารมณ์เสียตั้งแต่เช้านั้น เพราะเมื่อคืนนอนไปนอนลูกดูโทรทัศน์ติดตามข่าวการเมืองที่มีแต่ความไม่ชอบธรรม การบิดเบือนความจริง การตลบแต่งของผู้ที่มีอำนาจ ฯลฯ ลูกจึงเข้านอนด้วยความรู้สึกที่ขุ่นมัว มันก็เลยค้างมาจนถึงตอนเช้า ลูกรีบขอโทษลูกชาย ซึ่งบอกลูกด้วยความหวังดีว่า “หม่อมม่ายาคูข่าวมากซี เดียวเสียสุขภาพจิตเปล่าๆ”

จริงสินะ ลูกของลูกชาย เดือนกว่าสองเดือนที่ผ่านมา ลูกไม่เป็นอันทำอะไร ไม่มีสมาธิแม้แต่จะเขียนบทสวดถวายพระองค์ ลูกได้แต่ติดตามข่าวต่างๆ ด้วยความอึดอัด กระวนกระวาย แต่ไม่ทราบจะทำอะไรได้ในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับประเทศชาติบ้านเมือง

มาวันนี้ อุณหภูมิการเมืองได้ลดลง เช้านี้เช่นเคยกับทุกๆ เช้า ลูกออกมารับประทานอาหารเช้าที่มุมโปรดหน้าบ้านที่ได้ต้นพระยาสัตบรรณที่ยืนตระหง่านแผ่กิ่งก้านสาขาอย่างเขียวชอุ่ม และหอมลุ่มเรียงรายด้วยต้นโมกที่ออกดอกพริบไปทั้งต้นทุกต้น สังกลิ่นหอมนิ่มนวลอ่อนละมุนชื่นใจยิ่งนัก ลูกมองย้อนหลังไปเดือนก่อน จากเหตุการณ์เดือนที่ผ่านมา ลูกได้เรียนรู้และมองเห็นอะไรหลายๆ อย่างในวิถีชีวิตของคนไทยในปัจจุบัน และลูกพูดได้แต่เพียงคำว่า อ้อ! และ อ้าว! เท่านั้น

ลูกได้เรียนรู้ว่า.....

- ▶ ควบคู่กับ “เศรษฐกิจพอเพียง” มีคนบางคนกำลังสร้างวัฒนธรรม “เศรษฐกิจล้มละลาย” ในประเทศไทย อ้าว!
- ▶ กฎหมายไทยมีไว้สำหรับให้ตีความ อ้อ!
- ▶ และผลของการตีความขึ้นอยู่กับใครเป็นผู้ใช้และใครเป็นผู้ถูกใช้ อ้าว!

- ▶ คำพังเพยของไทยที่ผู้เฒ่าผู้แก่ได้สอนมาตั้งแต่เด็กดำบรรพ์ว่า “กันไว้ดีกว่าแก้” นั้น บัดนี้เขาไม่ปฏิบัติกันแล้ว เพราะในหลายกรณีผู้มีอำนาจในชาติบ้านเมือง แม้กระทั่งสถาบันที่ให้ความยุติธรรมแก่ประชาชนต่างก็อ้างว่า “เหตุการณ์ยังไม่เกิดทำอะไรไม่ได้” (เข้าทำนองวัวยังไม่หายล้อมคอกไม่ได้) อ้าว!
- ▶ เงินและยาเสพติดนั้นมีคุณสมบัติคล้ายกันในด้านของผลที่มีต่อผู้เสพ แต่เงินมีฤทธิ์ร้ายแรงกว่ายาเสพติดอีกหลายร้อยหลายพันเท่า อ้อ!
- ▶ เงินและยาเสพติดติดเหมือนกันในคุณสมบัติข้อที่ทำให้ผู้เสพ “ติด” และปรารถนาอยากจะ “เสพ” อีก พุดง่าย ๆ ผู้ที่ “ติด” แล้ว จะไม่เคยพอ อยากจะ “เสพ” มากขึ้น ๆ ไปอีก อ้อ!
- ▶ แต่ “เงิน” มีฤทธิ์ร้ายแรงกว่า “ยา” อย่างเปรียบเทียบกันไม่ได้ เพราะ “ยา” จะทำลายตัวผู้เสพเองเป็นส่วนใหญ่ อาจจะมีบ้างที่กระทบกระเทือนถึงครอบครัวและผู้ใกล้ชิดซึ่งเป็นวงแคบ แต่อิทธิฤทธิ์ของ “เงิน” นั้น ทำให้คนเป็นหมื่นเป็นแสนจนถึงเป็นล้านยอมทำทุกสิ่งทุกอย่าง ยอมขายตัวและบางรายยอมแม้กระทั่งยอมขายวิญญาณ เพื่อให้ได้มาถึงส่วนหนึ่งของ “เงิน” นั้น อ้าว!
- ▶ ผลที่ตามมาของการมี “เงิน” คือ การมีอำนาจและบารมี ทำให้ผู้มีเงินอันมหาศาลนั้น สามารถพูดและทำได้ทุกอย่าง แม้กระทั่ง “การขึ้นกให้เป็นปลา” บรรดาบริกรบริวารทั้งหลายต่างก็กระวีกระวาดกระตือรือร้นออกมาขานรับ และต่างก็จะรีบไปขุดค้นตำราออกมาสนับสนุนว่า “อันนกับปลานั้นก็เหมือนกัน...” อ้าว!

.....

ขณะที่สมองของลูกคิดไปเรื่อย ๆ พร้อม ๆ กับการเคี้ยวอาหารตุ๋น ๆ พลันลูกก็ได้ยินเสียงเจ๊อัยแจ้วดังอยู่บนกิ่งก้านอันใหญ่แข็งแรงของต้นพระยาสัตบรรณ ลูกเงยหน้าขึ้นมองไปยังต้นเสียงนั้น ก็เห็นกระรอกคู่หนึ่งวิ่งไล่กันอย่างสนุกสนาน ลูกมองตามอย่างมีความสุข พลันสายตาของลูกก็ประสบกับดอกโมกที่ออกอยู่เรียงรายเหนือศีรษะลูกเต็มพริบไปหมด ลูกหยุดนิ่งมองดูดอกโมกชั่วอึดใจหนึ่ง ดอกโมกเป็นดอกไม้ที่อ่อนโยน ถ่อมตัว เป็นดอกเล็กๆ ที่คว่ำลงบนดิน และกลิ้งกิ้งมีมนวลละมุนละไม สร้างความสดชื่นและเบิกบานใจแก่ผู้ที่เห็นคุณค่าของดอกเล็กๆ เหล่านี้เป็นอย่างยิ่ง

สมองของลูกลืมเรื่องการเมืองไปอย่างฉับพลัน หากเราดำรงชีวิตเป็นคริสตชนที่ดี อ่อนน้อม ถ่อมตนเป็นดอกเล็กๆ เช่นดอกโมกนี้ต่อพระพักตร์พระองค์ ชีวิตของเราก็จะมีแต่ความสุข เป็นลูกที่โปรดปรานของพระองค์ ลูกยิ้มกับตัวเองอย่างอารมณ์ดี ระหว่างการมีเงินเป็นหมื่นล้านแสนล้าน กับการเป็นดอกโมกต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกขอเลือกเป็นดอกโมก พระเจ้าข้า 😊

“เพราะพระเจ้าทรงลดผู้ที่เย่อหยิ่งลงมา แต่พระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด” โยบ 22:29

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 170

หนังสือ “บทสวดของฉัน”

การพิมพ์ครั้งที่ 3

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มบทสวดนี้ โดยการทูลต่อพระองค์ว่า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พระองค์ทรงล่วงรู้ถึงความคิดของลูกของพระองค์ได้ตั้งแต่ก่อนที่ลูกจะคิดด้วยซ้ำ และหากผู้ใดยอมถ่อมตนลง เพื่อถวายตัวเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปได้อย่างอัศจรรย์เสมอๆ

ตอนที่เรื่องราวความทุกข์อันยาวนานของลูกได้จบลงด้วยพระพรของพระองค์ ลูกตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ว่าลูกจะนำความทุกข์ที่ตัวเองได้ประสบมา มาปูลงเป็นสะพานให้คนอื่นข้ามไปรู้จักพระองค์ มิฉะนั้นความทุกข์ 10 กว่า 20 ปีนั้นก็จะเป็นไปอย่างเปล่าประโยชน์

แล้ว... ศาสนาจารย์ท่านที่ลูกเคารพรักก็ได้แนะนำให้ลูกพิมพ์ “บทสวดของฉัน” ที่ลูกได้เขียนถวายพระองค์มาตลอดเป็นหนังสือ ครั้งแรกสุด ลูกกลัวๆ กลัวๆ เพราะไม่ทราบว่าจะพิมพ์เสร็จแล้วจะไปแจกใคร หรือจะมีผู้สนใจอ่านหรือไม่ จึงได้พิมพ์แค่ 1,500 เล่ม ปรากฏว่า หนังสือได้หมดไปอย่างรวดเร็ว และลูกได้รับการตอบรับอย่างไม่คาดคิดมาก่อน ทั้งจากคนรู้จักและไม่รู้จัก ทั้งจากคริสตชนและศาสนิกชนอื่น สรุปรวมจากทุกคนที่ติดต่อกลับมาคือ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ทำให้ผู้อ่านเชื่อว่าพระเจ้าจริง

ลูกดีใจมาก กราบทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะพิมพ์ครั้งที่ 2 อีก 2,000 เล่ม แล้วก็คิดว่า เอ! คราวนี้จะไปแจกใครอีกล่ะ แต่ลูกก็ทูลต่อพระองค์ว่า ให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด

ปรากฏว่าครั้งนี้มีพระสงฆ์ ชิสเตอร์ มาแมร์ ศาสนาจารย์ ฯลฯ มาขอไปแจก โดยลูกไม่ต้องแจกเองเลย ผลปรากฏว่าหนังสือหมดภายในเวลาไม่นานอีก และคราวนี้ ผู้ที่ได้รับแจกคือนักเรียนเกรดเล็ก เกรดใหญ่ คนไข้/ญาติของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง คริสตชนต่างจังหวัด และประเทศเพื่อนบ้านของไทยเรา ศาสนาจารย์หรือศิษยาภิบาลภาคต่างๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของสถานทูตต่างชาติในประเทศไทยเรา และสตรีในเรือนจำแห่งหนึ่ง ฯลฯ และเช่นเดียวกับครั้งแรก ลูกได้รับ feedback มากมายจากผู้อ่าน

ลูกดีใจอย่างที่สุด ลูกกราบทูลต่อพระองค์ว่า หากการแจกหนังสือเล่มนี้เป็นภาระถวายเกียรติแด่พระองค์ ลูกยินดีพิมพ์ครั้งที่ 3 คราวนี้จะพิมพ์ 5,000 เล่ม แต่คงต้องรออีกสักพักเพื่อให้หนังสือมีเวลา “ย่อย” ก่อน ส่วนจะแจกให้ใครนั้น ลูกขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์อีกเช่นเคย

ปรากฏว่า รุ่งๆ ก็มีผู้ใหญ่ที่ลูกรักและนับถือท่านหนึ่ง เพิ่งได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เมื่ออ่านหมดเล่ม ท่านได้รับติดต่อกับลูกและบอกความจำนองว่าจะขอพิมพ์ 5,000 เล่ม เพื่อจะไปแจกให้วัดคาทอลิกในประเทศไทยทุกวัด ทั้งประเทศมี 470 วัด

วัดละ 10 เล่ม เมื่อลูกได้ยื่นคำว่า “จำนวน 5,000 เล่ม” ลูกชนลูกชู้และได้เรียนผู้ใหญ่ท่านนั้นว่า ลูกเพิ่งกราบทูลพระองค์ไปเดือนที่แล้ว ว่าลูกจะพิมพ์อีก 5,000 เล่ม แต่เนื่องจากไม่ทราบจะไปแจกใครอีก ลูกจึงรออยู่...

แล้วนี่ถ้าไม่ใช่เพราะความยิ่งใหญ่และความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แล้ว คืออะไรเล่า?

สรุปมีพระสงฆ์ท่านหนึ่งรับปากจะเป็นผู้แจกให้ โดยที่ผู้ใหญ่ท่านนี้จะสπονเซอร์ค่าพิมพ์หนังสือครั้งที่ 3 นี้กับลูกคนละครึ่ง ส่วนที่เหลืออีก 300 เล่ม มีพระสงฆ์อีกท่านหนึ่งจะขอไปวางไว้ในห้องคนไข้ของโรงพยาบาลท่านทุกห้อง เป็นอันว่าการพิมพ์ครั้งที่ 3 นี้ หนังสือ “บทสวดของฉัน” ได้หมดไปตั้งแต่ก่อนพิมพ์แล้ว

ในปีแห่งการแพร่ธรรมนี้ ผู้ใหญ่ท่านนี้กับลูกมีความสุขใจมาก ว่าอย่างน้อยลูกของพระองค์ตัวเล็กๆ 2 คนนี้ได้ร่วม “แพร่ธรรม” ในทางเล็กๆที่ฆราวาสสามารถทำได้

ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ลูกรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนลูกมองตัวเองไม่เห็น ขอพระองค์โปรดทรงประทานพระพรแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งขึ้นไปเทอญ

“ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์ และทรงคุ้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหายหมดแล้ว” สดุดี 139 : 1 - 4

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นลึงมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้าฉันนั้น” กิจการของอัครทูต 20 : 24

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนหิ้ว

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 171

10 ปี แห่งการเป็นลูกของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 2 มิ.ย. 2006 เป็นวันสำคัญวันหนึ่งในชีวิตของลูก มันเป็นวันครบ 10 ปีเต็มแห่งการเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ของลูก

ลูกจำได้ว่าหลังจากวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ลูกมีความสุขความเปรมปลื้มในหัวใจเป็นอย่างมาก บอกกับตัวเองในตอนนั้นว่า “ตายได้แล้ว” เพราะถ้าตายตอนนั้นลูกก็จะได้ขึ้นสวรรค์ทันที 😊

หลังจากลูกได้รับศีลล้างบาปใหม่ๆ ลูกกระตือรือร้นมากในการรับใช้พระองค์ ลูกได้พิสูจน์แล้วว่าพระองค์ทรงมีจริงศักดิ์สิทธิ์ และยิ่งใหญ่ที่สุด แต่ความรู้สึกของลูกที่มีต่อพระองค์ในขณะนั้นเป็นความรู้สึกของการเกรงกลัว และเคารพมากกว่าความรักของบุตรที่มีต่อบิดา ลูกรู้สึกว่าพระองค์คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่บนสวรรค์ไกลสุดเอื้อม แต่มีอำนาจมาก เพราะพระองค์ทรงประทานอัศจรรย์ให้แก่ชีวิตลูกในการหลุดพ้นจากความทุกข์อันยาวนานนั้น ลูกจึงอยากจะใช้พระองค์เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่ลูกเข้าใจว่า เนื่องจากลูกไม่ใช่คนบวช การรับใช้พระองค์ในฐานะฆราวาสจึงต้องเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับศาสนาเท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่ง...

เพื่อนจิตวิญญาณ (ลูกขอเรียกเธอเช่นนี้) ของลูกได้บอกกับลูกว่า “เธอสามารถรับใช้พระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอทำ” ประโยคนี้ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตการเป็นคริสตชนของลูกโดยสิ้นเชิงในเวลาต่อมา

หลังจากที่ลูกได้รับการยืนยันจากพระสงฆ์ของเรา และศาสนาจารย์ของเพื่อนผู้นั้นว่า ประโยคที่เธอบอกกับลูกนั้นเป็นความจริง ลูกก็ค่อยๆ พินิจพิจารณาตัวเองในการรับใช้พระ จากที่ลูกพยายามร่วมกิจกรรมทางศาสนาทุกอย่างที่ลูกจะทำได้ แต่ลูกก็ยังรู้สึกว่าตัวเองทำไม่เพียงพอ เพราะลูกมีอาชีพมีธุรกิจการงานที่ต้องทำ จึงรับใช้พระได้เท่าที่เวลาจะอำนวยให้เท่านั้น ลูกก็มาคิดได้ว่า วันหนึ่งๆ มีตั้ง 24 ชม. เราถวายเป็น 24 ชม. ให้พระองค์ได้ไหม?

ทีละเล็กทีละน้อยในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ลูกจะคิดถึงพระองค์ก่อน ว่าสิ่งที่ลูกทำนั้นก็เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์หรือไม่ ทีละเล็กทีละน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวลูกก็ค่อยๆ ลดความสำคัญลง และความสำคัญของพระองค์ค่อยๆ เพิ่มขึ้นสำหรับชีวิตลูก จนในที่สุดพระองค์ก็เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตลูก ลูกมุ่งมั่นอย่างเดียวที่จะดำรงชีวิตเพื่อให้เป็นที่พอพระทัยของพระองค์ ในเวลาเดียวกันควบคู่กับการอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำ ลูกเริ่มสวดภาวนา “สือ” กับพระองค์ทุกวัน ทุกเวลาที่มีเวลาว่าง ไม่ว่าจะนั่งรถ จะไปร้านทำผม จะไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ต ฯลฯ ทีละเล็กทีละน้อย ความรู้สึกที่ พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไกลสุดเอื้อมก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป

ลูกค่อยๆ มีความรู้สึกที่ แท้พระองค์มิได้ทรงอยู่บนสวรรค์ไกลสุดเอื้อมเลย แต่พระองค์ทรงประทับ “อยู่ในใจ” ของพวกเราต่างหาก เพียงแต่ว่า พวกเรามนุษย์จะเปิดหู เปิดตา เปิดใจ เปิดจิตวิญญาณ “รับ” และ “ฟัง” พระองค์แค่ไหน

หากเราชอบที่จะฟังแต่เสียงเราเองและเสียงของมนุษย์รอบด้าน สุรเสียงของพระองค์ก็จะถูกกลบไป หากเราเลือกที่จะทำตัวเป็นที่โปรดปรานของเพื่อนมนุษย์แทนที่จะเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ นั่นก็จะเป็นการเลือกของเรา

การคิดถึงพระองค์และการขอให้พระองค์ทรงนำในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำ ทำให้ลูกเกิดความมั่นใจ วางใจ และสุขใจบ่อยครั้งลูกผิดหวังในสิ่งที่ลูกทูลขอ แต่เพราะความวางใจในพระองค์ลูกขอบคุณพระองค์ ขอขอบคุณเพราะลูกยอมรับว่าพระองค์ทรงทราบดีกว่าลูก ลูกเคยยิ้มกับตัวเองหลายต่อหลายครั้ง และคิดว่า “คนที่ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าคงคิดว่าฉันนี่สติไม่เต็มซะแล้ว มีอย่างไหน ขอขอบคุณพระที่ทำให้ผิดหวัง” 😊 แต่หลายต่อหลายครั้ง เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างผ่านพ้นไประยะหนึ่งกาลเวลาก็จะพิสูจน์ให้เห็นว่าความผิดหวังที่ลูกได้รับนั้น แท้คือ “พระพร” ของพระองค์นั่นเอง และลูกก็จะสั่งสอนให้ลูกๆ เห็นถึงความรักและพระพรของพระองค์ในชีวิตของพวกเราเสมอๆ

เมื่อเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า พระองค์ทรงทำให้ชีวิตลูกเปลี่ยนไปได้ถึงเช่นนี้ แล้วลูกยังจะเก็บ “ความลับของชุมชนทรัพย์ชีวิต” ไว้กับตัวเองได้อย่างไรเล่า ลูกจึงค่อยๆ หาวิธี “ประกาศ” ความยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่ทุกคนที่เข้ามาสัมผัสเกี่ยวข้องกับลูกในชีวิตประจำวันของลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้ที่ยังไม่รู้จักพระองค์ เพราะลูกคิดว่า การแพร่ธรรมให้คนเหล่านี้ได้รู้จักพระองค์เป็นการจับปลาในที่ลึก สิ่งที่ลูกพยายามทำอย่างสิ้นสุดจิตใจ คือให้ผู้ที่มารู้จักลูกตอนหลังๆ นี้ได้เห็นพระเจ้าในตัวลูก

มาบัดนี้ 10 ปีผ่านไป ลูกก็ยังรู้สึกว่ ลูกไม่ได้รับใช้พระองค์อย่างเพียงพอ เพราะลูกเพิ่งเป็นลูกของพระองค์ได้แค่ 10 ปี แต่ลูกขอถวายชีวิตที่เหลือของลูกทั้งชีวิตให้เป็นข้ารับใช้ที่เต็มใจ ซื่อสัตย์ และกล้าหาญของพระองค์ กล้าและพร้อมที่จะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์โดยการเป็นพยานในพระองค์ด้วยชีวิตของลูก ขอพระองค์ทรงใช้ลูกเถิด ใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่าง

ลูกไม่ใช่เป็นคนรวย แต่ในหัวใจของลูกทุกวันนี้ ลูกรู้สึกถึง “ความอิม” ของความรักของพระองค์และพระแม่ เป็นความรู้สึกที่เปี่ยมเต็ม เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายด้วยคำพูดนอกจากจะเปรียบว่า “การค้นพบพระองค์ คือการค้นพบชุมชนทรัพย์อันมหาศาลที่ใช้อย่างไรก็ไม่หมด” ลูกรู้สึกตื้นตันต่อพระองค์อย่างที่สุดในการที่พระองค์ทรงรับลูกเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่ง

ในวาระครบ 10 ปีเต็มแห่งความน่าชื่นชมยินดีนี้ ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญู ความรัก และความพร้อมในการรับใช้พระองค์ จนกว่าพระองค์จะทรงรับลูกไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ พระเจ้าข้า

“พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามชุมชนเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์...” สดุดี 23 : 1-4

“แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้านั้น” กิจการของอัครทูต 20 : 24

อาแมน

ลูกขอพร: ออภินन्द

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 172

9-13.6.2006

ข้าแต่พระเป็นเจ้า หากลูกเขียนบทสวดในเดือนนี้ถวายแด่พระองค์โดยมิได้เขียนถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยในช่วงวันที่ 9-13 มิถุนายน 2006 ลูกคงจะเป็นคนที่ตกข่าวที่สุดในโลก

เช่นเดียวกับพสกนิกรเป็นล้านๆ คนในประเทศไทย ลูกรู้สึกปลื้มปีติ ชื่นชม และกตัญญูต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของพวกเราที่ทรงฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี ในวันที่ 9 มิถุนายนในปีนี้อย่างหาคำบรรยายไม่ได้ ลูกคงจะไม่เขียนถึงสิ่งที่พระองค์ท่านทรงทำให้แก่ประเทศชาติและพสกนิกรของท่าน เพราะหากลูกทำเช่นนี้ คงต้องใช้หมึกของเครื่องพิมพ์เป็นพันๆ หรือหมื่นๆ หลอดในการพิมพ์ได้หมด

แต่ลูกมาพิจารณาถึงปรากฏการณ์ที่ประชาชนทั้งประเทศต่างพร้อมใจกันสวมใส่เสื้อสีเหลืองฉลองวันมงคลดังกล่าวอย่างถ้วนถ้วนหน้า อีกทั้งเห็นผู้คนเป็นล้านๆ ที่ไปเฝ้าแห่นพระองค์ที่หน้าพระบรมรูปฯ ในวันที่พระองค์ทรงมีกระแสพระราชดำรัสที่สืบทอดหลายต่อหลายคนรวมทั้งลูกร้องไห้ด้วยความตื่นตันและปลื้มปีติ อีกทั้งผู้คนอีกหลายล้านคนที่เป็นขนิทรศการพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่าน และความชื่นชมยินดีที่แสดงออกโดยคนทั่วทั้งประเทศในช่วงเดือนที่ผ่านมาในรูปแบบต่างๆ อย่างล้นหลาม และเช่นเดียวกับคนอีกมากมาย ลูกก็ถามตัวเองว่า “ปรากฏการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะอะไร เขาเหล่านี้ไปเฝ้าแห่นพระองค์ท่าน ไปขนิทรศการเกี่ยวกับพระองค์ท่าน สวมใส่เสื้อสีเหลือง ฯลฯ เพราะถูกใครบังคับหรือ? หรือได้รับเงินค่าจ้างจากใครให้ทำเช่นนั้น?” คำตอบก็คงจะชัดเจนคือ “เปล่าเลย ไม่มีใครบังคับ ไม่มีใครว่าจ้าง แต่ทุกคนทำสิ่งเหล่านี้จากใจจริง เพราะทุกคนรักพระเจ้าอยู่หัวองค์นี้จากใจจริง” แล้วเป็นไปได้อย่างไรที่บุคคลๆ หนึ่งจะสามารถทำให้คน 60 กว่าล้านคนรักท่านได้ถึงเพียงนี้?

จากพระราชกรณียกิจอันล้นหลามที่ได้ทรงทำให้แก่ประเทศชาติบ้านเมืองและราษฎรของพระองค์ท่าน สิ่งหนึ่งที่ลูกในฐานะประชาชนตัวเล็กๆ คนหนึ่งมองเห็นก็คือ ในการทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายถึงเพียงนี้เพราะพระองค์ท่านทรงมี “วินัย” ในการ “ดำรงชีวิต” ของพระองค์ นอกเหนือจากพระปรีชาสามารถซึ่งพระองค์ทรงมีอยู่แล้ว ผู้ที่เฉลียวฉลาดปราดเปรื่องแต่ขาด “วินัยในการดำรงชีวิต” ก็จะออกมาเป็นมนุษย์อีกแบบหนึ่ง ถ้าเป็นนักการเมือง ก็จะฉ้อราษฎร์บังหลวง ถ้าเป็นพ่อค่านักธุรกิจก็จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งเงิน ฯลฯ

และการ “มีวินัยในการดำรงชีวิต” ได้นั้น บุคคลผู้นั้นต้องมี “ธรรมะ” ในใจ พุดง่ายๆ ต้องมีศาสนาในใจเป็นที่ยึดเหนี่ยวอย่างหนักแน่นและมั่นคงจึงจะทำได้ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของพวกเราที่ทรงเป็นศาสนิกชนที่ปรากฏชัดแก่ปวงชนทั้งประเทศ พระองค์ทรงปฏิบัติพระองค์ตามปฐมวาจาที่ตรัสไว้ว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม” อย่างเคร่งครัดตลอดเวลา 60 ปีที่ผ่านมา “ธรรม” ในที่นี้ อาจหมายถึง “ธรรมะ” หรือ “ชอบธรรม” หรือ “ยุติธรรม” และเพราะ “ธรรม”

นี่แหละที่ทำให้พระองค์ท่านทรงเป็นดวงประทีปส่องสว่างแก่ประเทศไทยทั้งประเทศ ไม่ว่าในยามฟ้าจะมีมืดหรือหมอกจะกลอกมัว

ลูกจำได้ว่าในช่วง 3-4 เดือนที่ผ่านมา เหตุการณ์ต่างๆ ในด้านการเมืองของประเทศทำให้ลูกรู้สึกว่าเป็นมลภาวะแห่งจิตใจเป็นอย่างยิ่ง ตัวอย่างต่างๆ ที่ไม่ดีของผู้ใหญ่ในชาติบ้านเมืองบางคนทำให้คนจำนวนไม่น้อย (แอบ) คิดว่า “อ้อ! ถ้าพวกที่มีอำนาจทำแบบนี้ได้ (โกงกินชาติ) ฉันท่านน่าจะทำได้เหมือนกัน” คือคนไม่ดีก็จะเป็นแบบฉบับให้คนอื่นทำซ้ำตาม แต่มาถึงเดือนมิถุนายน 2006 นี้ พอพระราชกรณียกิจของพระเจ้าอยู่หัวของเราได้ถูกนำมาเผยแพร่อย่างกว้างขวาง ทำให้คนจำนวนไม่น้อยที่อยากจะทำความดีเพื่อถวายแด่พระองค์ท่านไม่ว่าในเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ พระองค์ท่านกลายเป็นแบบฉบับแห่งความดีที่ส่งกระแสคลื่นตีวงแผ่ขยายออกไปๆ ให้ประชาชนทุกหมู่เหล่าทำความดี ทำให้เกิดความรู้สึกเหมือนดังสายฝนที่ตกลงมาจากฟ้าอย่างชุ่มฉ่ำ ชะล้างมลภาวะและมลพิษในบรรยากาศจนหมดสิ้น คงไว้แต่ความสดชื่น สะอาดถ้วนทั่วแผ่นดิน และลูกเองซึ่งเป็นประชาชนตัวเล็กกระจิริดก็ยิ่งได้รับอานิสงส์ผลบุญจากพระองค์ท่าน 😊 มีรุ่นพี่คนหนึ่งที่ถูกรักนับถือ ได้นำเงินมาให้ลูก 10,000 บาท เพื่อช่วยเป็นค่าใช้จ่ายในการเขียนและส่ง “บทสวดของฉัน” ท่านผู้นี้บอกกับลูกว่า ท่านต้องการทำอะไรสักอย่างเพื่อเป็นการถวายบุญกุศลแก่ในหลวง จึงขอสนับสนุนการเขียนบทสวดของลูก ซึ่งเป็นการเขียนเผยแพร่พระวาทะของพระองค์ ลูกดีใจจนบอกไม่ถูก นี่แหละผู้ทำคุณงามความดีก็ก่อให้เกิดแรงดลใจ (inspiration) เป็นแบบฉบับให้ผู้อื่นทำตามคุณความดีตาม

แล้วพวกเราที่เป็นคริสตชนซึ่งมีหน้าที่ต้องแพร่ธรรม ได้ทำตัวเป็นแบบฉบับที่ดีให้คนเห็นพระเจ้าในตัวเราหรือไม่?

“ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความซึ้นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม” สดุดี 97:11

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 173

การสวดขอจากพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกได้กลับใจมาเป็นลูกของพระองค์เมื่อ 10 ปีก่อน ลูกกล้าที่จะเปิดเผยเบื้องหลังชีวิตอันเจ็บปวดก่อนที่จะมาค้นพบพระองค์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ และเพื่อเป็นพยานว่าพระองค์มีจริง และยิ่งใหญ่เพียงใด และหากผู้ใดมีความเชื่อในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว พระองค์จะประทานอัศจรรย์แก่เราเสมอๆ จึงมีทั้งเพื่อนและผู้ที่ไม่รู้จักมาแบ่งปันความทุกข์ของพวกเขาที่ไม่กล้าเล่าให้ผู้อื่นฟังให้ลูกฟังเสมอ ล่าสุดก็มีเพื่อนคนหนึ่งมาปรับทุกข์ให้ฟังทำนองต่อว่าพระองค์ว่า เขาขออะไรจากพระองค์แล้วไม่เคยได้เลย ไม่เหมือนกับลูกซึ่งเป็นคาทอลิกใหม่ ขออะไรได้ทุกอย่าง! ลูกจึงมีการคุยอย่างยาวนานกับเพื่อนผู้นั้น

ลูกแบ่งปันให้เขาฟังว่า เบื้องหน้าที่เขาเห็นว่าลูก”ได้ทุกอย่างทุกอย่างที่ลูกขอ” นั้น เขาทราบไหมว่าเบื้องหลังสิ่งที่เขาเห็น ลูกต้องผ่านอะไรมาบ้าง มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกสวดขอพระในวันหนึ่งของการเป็นคาทอลิกเลย และเมื่อลูกสวดขอแล้ว ลูกไม่ได้อยู่เฉยๆ แบบงอมืองอเท้า เพราะลูกเชื่อว่า **พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น** ปรากฏว่า ลูกใช้เวลา 7 ปีเต็มในการสวดขอโดยไม่เคยบ่นหรือต่อว่าพระองค์เลย และแล้วในที่สุด ตาม... พระองค์ก็ประทานพระพรมาให้ตามที่ขอ และที่อัศจรรย์กว่านั้น ผลจากการที่พระเพียงประทานพระพรมาให้ตอนนั้น มันบังเกิดผลคืออย่างมหาศาลแก่ลูกในจังหวะชีวิตช่วงนั้น ต่างกับเมื่อ 7 ปีก่อน หากพระองค์ประทานพระพรให้แก่ลูกในสิ่งที่ลูกทูลขอ พระพรที่ได้จะกลายเป็น “การเสียของ” โดยเปล่าประโยชน์ แต่ลูกไม่ทราบเมื่อ 7 ปีก่อนตอนนั้นเลย

และอีกเรื่องหนึ่งก็เช่นเดียวกัน ลูกใช้เวลาในการสวดทูลขอซึ่งใช้เวลาเกือบ 4ปีจนลูกเกือบอดใจจะว่าจะไม่สวดขออีกแล้ว ปรากฏว่าตาม... เช่นเดียวกัน พระองค์ประทานพระพรตามที่ลูกสวดทูลขอไว้ในเวลาที่ลูกพร้อมอย่างยิ่งที่จะรับพระพรนั้น ไม่เหมือนเมื่อ 4ปีก่อนและยังมีเหตุการณ์อื่นๆ อีกมากมายในชีวิตที่ลูกถวายความไว้วางใจในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขเสมอ

ลูกแบ่งปันให้เพื่อนผู้นั้นฟังต่อว่า จากประสบการณ์ของลูก “การสวดขอจากพระ” นั้น เราต้องสวดขอด้วยความร้อนรน แต่ต้องด้วยความบริสุทธิ์ใจและที่สำคัญที่สุด ต้องด้วยความไว้วางใจในพระองค์ ว่าพระองค์ทรงทราบว่าจะอะไรจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา เราต้องไว้วางใจให้พระองค์ทรงเป็นผู้ให้

และเป็นผู้ตัดสินตามเงื่อนไขเวลาและตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง ไม่ใช่ตามใจเรา และตามเงื่อนไขเวลาของเรา เพราะมีอะไรมาก่อนแล้ว หากพระองค์จะต้องประทานให้ทุกอย่างและในเงื่อนไขเวลาที่ทุกคนทูลขอแล้ว ใครจะใหญ่กว่าใคร? ใครเป็นผู้รับใช้และใครเป็นเจ้านาย? แต่เมื่อไรที่เรามีความไว้วางใจในพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจแล้ว เราจจะรู้สึกเลยว่าผลที่ได้จากการสวดทูลขอนั้นเป็นพระพรทั้งสิ้น แม้ว่าผลนั้นบางครั้งจะเป็นความผิดหวังก็ตาม เพราะพระองค์ทรงรับฟังและทรงทราบ

คำขอจากลูกๆ ทุกคนของพระองค์อยู่แล้ว

พ่อแบ่งปันถึงตอนนี้เพื่อนของลูกคนนั้นมองหน้าลูกเหมือนกับจะจับโกหกลูก ที่ลูกแบ่งปันว่าความผิดหวังนั้น เราถือเป็นพระพรจากพระเจ้า ลูกเองก็ไม่ทราบจะอธิบายความรู้สึกในใจให้ฟังอย่างไร แต่ลูกบอกกับเขาว่า ลูกพูดด้วยความจริงใจและจากประสบการณ์จริงๆ แต่มันไม่ใช่สิ่งง่ายเลย ที่จะสามารถรับความผิดหวังจากการสวดขอเป็นพระพร แต่ถ้าเมื่อไร เราสามารถมีความเชื่อและความวางใจในพระองค์ได้ถึงขนาดนี้แล้ว ชีวิตของเราก็จะชุ่มฉ่ำเปรียบเสมือนกับการได้รับน้ำทิพย์ที่ไหลล้นพร่างพรอมลงมาอย่างไม่ขาดสาย หรือเสมือนกับการได้ค้นพบขุมทรัพย์อันมหาศาล เพราะเราจะมีความสุขจากการได้รับพระพรและอัศจรรย์อย่างต่อเนื่อง และลูกยังได้แถมไปอีกข้อหนึ่งว่า จากประสบการณ์ของลูก ทุกครั้งที่ลูกผิดหวังจากการทูลขอ แทนที่ลูกจะต่อว่าพระองค์ ลูกจะขอบคุณพระองค์แทน และทูลขอให้พระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกสามารถรับความผิดหวังนั้นได้ ลูกจะรู้สึกได้รับสัมผัสในใจของลูกว่า พระองค์จะทรงเยี่ยมพ่พระทัยกับการกระทำของลูกเช่นนั้น และต่อมาพระองค์ก็จะประทานพระพรตามที่ลูกขอหรือตามวิธีตามน้ำพระทัยของพระองค์เสมอ

นี่แหละคือความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาหรือพ่อของพวกเราที่มีความรักต่อลูกทุกๆ คน เพียงแต่พวกเราผู้เป็นลูกต้องรู้จักปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดี อ่อนน้อมถ่อมตนต่อพ่อของเรา รู้จักเชื่อฟังและปฏิบัติตนตามคำสั่งสอนของพ่อ หรือที่พ่อของเราจะใจร้ายไม่ให้สิ่งที่ลูกขอไป?

เพื่อนของลูกคนนั้น จากไปด้วยรอยยิ้ม เขาบอกว่าคืนนั้น เขาจะกลับไปขอบคุณพระเจ้าสำหรับความผิดหวังของเขาแทนคำต่อว่าที่เขาได้ทูลต่อพระองค์ตลอดมา 😊

“แต่ถ้าผู้ใดยำเกรงพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น” ยอห์น 9:31

“พระเยซูตรัสกับเธอว่า ‘เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า’” ยอห์น 11:40

“ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอลสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น” ยอห์น 15:7

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

บทที่ 174

“เราจะบอกเล่าเรื่องพระเยซูเจ้า ให้พี่น้องชาวไทยได้อย่างไร”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันอาทิตย์ที่ 23 กรกฎาคม 2006 ที่ผ่านมามีการประชุมเชิงปฏิบัติการ ในหัวข้อเรื่อง “เราจะบอกเล่าเรื่องพระเยซูเจ้า ให้พี่น้องชาวไทยได้อย่างไร” โดยมีประเด็นสำคัญดังนี้

1. ทำอย่างไรเพื่อเราจะสามารถ “บอกเล่า” เรื่องของพระเยซูเจ้า (ข่าวดี) นี้แก่พี่น้องชาวไทย
2. เราจะก้าวออกไปสู่พี่น้องต่างศาสนา โดยเฉพาะกับพี่น้องชาวพุทธรอบข้างได้อย่างไร
3. จะใช้วิธีใด อย่างไร เพื่อประกาศคุณค่าของพระวรสารแก่สังคมไทย
4. ปัญหา อุปสรรค และความยากลำบากในปัจจุบันเพื่อการประกาศพระวรสารคืออะไร
5. ทำอย่างไรเพื่อให้คริสตชนเติบโต เป็นพยานถึงพระคริสตเจ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. มีประสบการณ์อะไรบ้างที่จะแบ่งปันในเรื่องการประกาศพระวรสารของเราคริสตชนในสังคมไทยปัจจุบัน
7. มีคุณค่าของสังคมไทยประการใดที่เป็นทุนทางสังคมไทย ที่จะเอื้อและสนับสนุนการประกาศพระวรสาร

แม้จะเป็นวันเดียวกับการเลือกตั้งส.ก. และ ส.ช. ลูกก็ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไปร่วมเสวนาให้ได้ บังเอิญเกิดมีปัญหาที่หน่วยเลือกตั้ง ชื่อของลูกตกหล่นไปเฉยๆจากรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง กว่าจะวิ่งเต้นจนได้สิทธิกลับมา ก็เกือบเที่ยงแล้ว ไปถึงที่ประชุมก็เลยไม่ทันได้ฟังคำปาฐกถาของคุณพ่อ รู้สึกเสียดายยิ่ง แต่ก็ยังทันในช่วงที่ให้ฆราวาสที่ไปร่วมเสวนาแบ่งปัน

ลูกได้ขึ้นไปแบ่งปันว่าจากประสบการณ์ 10 ปีที่ผ่านมา สำหรับผู้ที่จะ “ประกาศข่าวดี” ของพระเยซูเจ้านั้นต้องมีปัจจัยสำคัญหลักๆ 4 ข้อ โดยที่ลูกได้ละไว้ในฐานเข้าใจ 1 ข้อ ซึ่งน่าจะเป็น 5 ข้อหลักๆดังนี้

1. ประการแรกและเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการแพร่ธรรม คือ **ตัวเราเองต้องมีความเชื่อความศรัทธาอย่างหนักแน่นตั้งศิลา** โดยปราศจากเงื่อนไขเสียก่อน เราจึงจะมีพลังไปแพร่ธรรมให้ผู้อื่นฟังเกี่ยวกับข่าวดีของพระเยซูเจ้าได้ หากความเชื่อความศรัทธาของเราอ่อนไหว เปรียบประจูดตันสนต้องลมแล้ว โฉนเลยเราจะสามารถไปประกาศในสิ่งที่ตัวเรายังมีความเคลือบแคลงสงสัยได้เล่า?

2. ประการที่สอง ที่เป็นปัจจัยขึ้นพื้นฐานที่มีความสำคัญมากพอกับข้อแรกคือ ในการแพร่ธรรม หรือ ทำหน้าที่เป็นธรรมทูตนั้น เราต้องมี personal commitment กับพระเจ้าอย่างหนักแน่น และสุดหัวใจ เราจึงจะสามารถทำหน้าที่นี้ได้เต็มที่และอย่างต่อเนื่องการทำหน้าที่แพร่ธรรมที่มีความหมายนั้น ไม่ใช่เป็นการกระทำเผินๆที่จะทำเพื่อให้คนอื่นหรือผู้ใหญ่ในพระศาสนจักรเห็นเท่านั้น แต่การแพร่ธรรมที่ถือว่าเป็นการถวายเกียรติแด่พระต้องทำจากใจ และเพื่อพระ ดังนั้น หากเราไม่มีซึ่ง personal commitment กับพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและแน่วแน่แล้ว เราเองก็อาจจะถูกกระแสสังคมและการแสแม่เหล็กของอะไรต่อมิอะไรดึงดูด และจุดกระชากลากถูให้ออกนอกกลุ่มนอกทางได้บางครั้ง

3. ต้องสวดภาวนาหากระแสเรียกของตัวเอง พระเจ้าประทับพรสวรรค์ให้ต่างคนต่างกัน บ้างอาจจะเขียนหนังสือเก่ง บ้างอาจจะพูดเก่ง บ้างอาจจะหาเงินเก่ง ฯลฯ ดังนั้น ถ้าเรารู้จักแสวงหากระแสเรียกของตัวเอง และนำพรสวรรค์เฉพาะตัวมาเป็นเครื่องมือในการแพร่ธรรมของเราก็จะทำให้การเป็นธรรมทูตของเรานั้นประสบผลสำเร็จมากขึ้น

4. ต้องทราบว่า “ข่าวดี” ของพระเยซูเจ้าที่เราจะไป “บอกเล่า” หรือประกาศนั้นคืออะไรด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นธรรมทูต แต่เอ! เราจะไปบอกผู้อื่นว่าอะไรล่ะคือข่าวดี นั่นนะซี? เพราะฉะนั้น หากเราถวายตัวเองต่อพระองค์อย่างแน่วแน่แล้วว่าเราจะประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระองค์ เราเองก็ควรจะต้องศึกษาว่าพระองค์ทรงสอนไว้ว่าอย่างไร ทุกอย่างที่เราจะประกาศหรือสั่งสอน ทุกพระวาจาของพระองค์คือข่าวดี ทุกสิ่งทุกอย่างในพระวรสารคือข่าวดีทั้งหมดแหละ..!

5. และข้อสุดท้าย แม้เราจะไม่มีความรู้เรื่องเทวศาสตร์ หรือไม่เคยอ่านพระคัมภีร์หรือพระวรสารเลย แต่เราก็สามารถแพร่ธรรมได้ โดยให้ผู้อื่นเห็นพระเจ้าในตัวเรา

การมีใจโอบอ้อมอารีต่อผู้อื่น การให้ความรักแก่ผู้อื่น การทำอะไรต่อมิอะไรแก่ผู้อื่น โดยไม่ต้องการผลตอบแทน การไม่โกงผู้อื่น และการปฏิบัติตนในสิ่งดีงาม ทั้งหมดในชีวิตประจำวันของเรา นั่นก็คือ “การประกาศพระเจ้า” ในตัวมันเอง ถ้าผู้ใดได้ใกล้ชิดเรา และรู้สึกว้าว! คนๆนี้เขาเป็นคนดีจังนะแตกต่างจากผู้อื่น โดยเราไม่ต้องพูพอะไรเลยสักคำ เราก็ได้ “ประกาศข่าวดี” ของพระเยซูเจ้าแล้ว ตรงกันข้าม หากเราไปโกงเขา เอาไรต์เอาเปรียบเขา และทำตนให้ผู้อื่นเดือดร้อน ฯลฯ นั่นก็เป็นประกาศเหมือนกัน แต่เป็น “การประกาศข่าวไม่ดี” 😞

สิ่งที่ลูกได้แบ่งปันไปทั้งหมดนั้น ลูกแบ่งปันจากใจเพราะลูกก็สำนึกตลอดเวลาว่า ลูกเป็นลูกของพระองค์เพียงแค่ว่า 10 ปี ลูกยังไม่ทราบอะไรมากมายเลย แต่จากชีวิตประสบการณ์ของลูก ลูกได้สัมผัสถึง “ข่าวดี” ของพระองค์ อย่างปราศจากข้อกังขาใดๆ ลูกจึงร้อนรนที่จะ “ประกาศข่าวดี” ที่ลูกได้ค้นพบให้แก่เพื่อนๆร่วมโลกนี้ที่ยังไม่ได้ค้นพบ “ขุมทรัพย์” อันล้ำค่านี้ เพื่อเป็นการตอบแทนพระคุณของพระองค์

10 ปีที่ผ่านมา ลูกทำลูกมั่งทำผิดมั่ง บางครั้งก็เงอะงะ บางครั้งก็โง่เขลาเบาปัญญา แต่ลูกทำทุกสิ่งทุกอย่างจากใจถวายต่อพระองค์ ลูกทราบว่าพระองค์ไม่ทรงถือสาลูกและลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยการทูลขอพระองค์โปรดนำพาลูกในการประกาศข่าวดีในพระองค์ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

“จงร้องเพลงถวายพระเจ้า สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆ วัน” สดุดี 96:2

“จงโมทนาพระคุณพระเจ้า จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู” อัสยาห์ 12:4

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 175

Spinning Donut (โดนัทหมุนตัว)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อปลายเดือนก.ค. 2006 ที่ผ่านมา กรุงเทพมหานครของเรามีการเลือกตั้งท้องถิ่นคือ ส.ก. และ ส.ช. บังเอิญในวันเดียวกันนั้น ก็มีเสวนาเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า ที่ลูกตั้งใจว่าจะต้องไปเข้าร่วม เพื่อจะเป็นทั้งพลเมืองดีและคริสตชนดี ลูกจึงตัดสินใจตื่นแต่เช้าตั้งแต่ไก่ยังไม่โห่ (ปกติลูกจะตื่นสายมากในวันหยุด 😊) ตั้งใจว่าจะไปลงคะแนนเลือกตั้ง ตั้งแต่หน่วยเลือกตั้งเปิด เมื่อหย่อนบัตรเสร็จไปฟังการเสวนาก็ยังทันเวลา 9.00 น. หมดไป

ปรากฏว่าลูกไปถึงหน่วยเลือกตั้งประมาณ 8.15 น. ยังไม่เห็นมีใครเป็นพลเมืองดีเท่าลูกซักคน ลูกตรงเข้าไปที่เจ้าหน้าที่ตรวจบัตรพร้อมบอกหมายเลขของลูกที่ลูกท่องจำมาอย่างดี น้องคนตรวจชื่อพลิกปีกรายชื่อที่พิมพ์จากคอมพิวเตอร์และเงยหน้าขึ้นมองหน้าลูก “ไม่เห็นมีเลยคะ” ก็จะมีได้อย่างไรละ หมายเลขที่ลูกท่องจำมานั้นเป็นเลข 400 กว่า แต่ในรายชื่อที่เจ้าหน้าที่ถืออยู่ในมือสิ้นสุดแค่ 300 กว่า มันเป็นไปได้อย่างไร ลูกทราบบว่าลูกไม่มีทางท่องผิด เพราะตัวเลขแค่ 3 หลัก แต่ถึงจะเถียงไปก็คงเปล่าประโยชน์ เพราะหลักฐานมันชัดเจนแบบนั้น ลูกตัดสินใจกลับบ้านเพื่อไปเอาใบแจ้งให้ไปลงคะแนนเลือกตั้งมาให้ดูเป็นหลักฐาน เมื่อกลับถึงบ้าน ลูกเปิดดูหมายเลขทันที “นี่ไง ฉันท้าทายนี่นา” ไม่รอช้า ลูกบึ่งกลับไปหน่วยเลือกตั้ง

น้องคนเดิมพอเห็นใบที่ลูกถือไปก็รีบอธิบายว่า “พี่ นี่มันใบเลือก ส.ก. แต่ตรงนี้เลือก ส.ช. ค่ะ” ลูกงงเป็นไก่ตาแตก “แล้วมันต่างกันอย่างไรละ” “ส.ก.คือสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ส.ช.คือสมาชิกเขตค่ะ” “ความหมายตรงนี้พี่ทราบ แต่มันต่างกันตรงไหนในการลงคะแนนละ” “พี่ต้องกลับไปเอาใบแจ้งให้พี่ลงคะแนนเลือกส.ช.มาใหม่ค่ะ” ลูกมองนาฬิกา เวลาปาเข้าไปเกือบ 9.00 น. แล้ว เสวนาเรื่องพระเยซูเจ้า เริ่ม 9.00 น. เอ้า ! ไหนๆก็หลวมตัวมาเป็นพลเมืองดีแล้ว ทำตนให้ดีตลอดรอดฝั่งก็แล้วกัน ลูกตัดสินใจกลับบ้านอีกครั้ง พลังตำหนิตัวเองในใจว่าไม่รอบคอบเพราะคราวนี้ลูกได้รับแจ้งมากกว่า 1 ใบ แต่ไม่ได้ไปสนใจ เมื่อไปถึงบ้านและเปิดดูอีกใบที่แจ้งให้ไปเลือกส.ช. ปรากฏว่ามีแต่ชื่อลูกๆ แต่ไม่มีชื่อลูก! อ้าว! ยุ่งกันใหญ่ละซี ลูกรีบกลับไปหน่วยเลือกตั้งใหม่ เมื่อเห็นใบที่ลูกถือไปใหม่ ไม่มีชื่อลูก ตำรวจที่ประจำอยู่ที่หน่วยก็พูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความรอบรู้และมีอำนาจ “ทำไมคุณถึงไม่ตรวจสอบชื่อคุณก่อนวันเลือกตั้ง และเมื่อไม่พบชื่อ คุณก็ควรไปที่เขตเพื่อทำคำร้องขอตรวจสอบ และดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องเสียก่อนวันนี้ละ” เมื่อได้ยินดังนี้ ลูกรู้สึกฉุนก็ แต่ก็ตอบไปด้วยความสุภาพว่า “คุณตำรวจคะ พี่ถามจริงๆเถอะ มีคนไทยกี่คนที่เป็นพลเมืองดีขนาดตรวจชื่อตัวเองในการเลือกตั้งส.ก. ส.ช. และหากไม่พบชื่อก็วิ่งเต็นไปเขตเพื่อขอแก้ไข พี่ว่าการมาลงคะแนนเช่นนี้ก็ถือว่าเราทำหน้าที่เป็นพลเมืองดีแล้วนะคะ” จบ ตำรวจผู้นั้นสอนหน้าที่พลเมืองต่อให้ลูกไม่ได้

ขณะนั้นสตรีผู้หนึ่งติดป้ายชื่อที่หน้าอกว่า “ผู้อำนวยการเลือกตั้ง” เดินเข้ามาถามว่าปัญหาคืออะไร ในที่สุดก็ได้

ความว่า ลูกได้เปลี่ยนที่อยู่ทะเลเบียนบ้าน ยังไม่ครบ 1 ปี จึงลงคะแนนเลือกส.ข.ไม่ได้ แต่เลือกส.ก.ได้ ลูกจึงถามต่อว่า “ถ้าเช่นนี้ หมายความว่าดิฉันต้องไปเลือกตั้ง ส.ข.ที่เขตเดิมใช่ไหมคะ?” ไม่ทราบอีก ลูกอดไม่ได้จึงพูดขึ้นว่า “ในฐานะผู้อำนวยการเลือกตั้ง กฎหมายขั้นพื้นฐานเช่นนี้คุณน่าจะทราบนะ แล้วก็ไม่เห็นมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปทราบเรื่องนี้เลย เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน คุณช่วยโทรไปเขตเดิมของดิฉันให้หน่อยว่าชื่อของดิฉันอยู่ที่นั่นในการเลือกส.ข.หรือไม่” หลังจากการเพียรพยายามโทรเป็น 10 ครั้ง ในที่สุดเธอก็โทรเขตเดิมของลูกติด เจ้าหน้าที่ที่เขตเดิมขอหมายเลขบัตรประชาชนของลูกแล้วเราก็อ้อ...รอ...รอ...รอ..... ลูกมองนาฬิกา 6 นาฬิกาผ่านไปแล้ว สตรีผู้อำนวยการเลือกตั้งก็มองหน้าลูกแหงๆ “พี่คะ ฝั่งโน้นวางสายไปแล้วค่ะ” “โทรใหม่เถอะ” ลูกรีบตอบพลางมองนาฬิกาอีก 10 โมงกว่าเข้าไปแล้ว เธอผู้นั้นก็ยังเพียรพยายามโทร “คงมีคนโทรเยอะนะค่ะ” ลูกเริ่มสวดสายประจำใจเพราะลูกเริ่มรู้สึกว่าการอดทนของลูกกำลังจะถึงจุดสิ้นสุด การสวดสายประจำใจจะทำให้ลูกมีสมาธิและได้สติคืนมา “ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณมาก พี่ไปเขตเดิมเลยดีกว่า คงเร็วกว่าโทรด้วยซ้ำ” ลูกรีบไปหย่อนบัตรเลือกส.ก. ที่ลูกมีสิทธิ์ แล้วก็บึ่งต่อไปยังหน่วยเลือกตั้งของเขตเดิมตามทะเบียนบ้านของลูกโดยหวังว่าชื่อของลูกจะปรากฏอยู่ที่นั่น

เรียบบร้อย! ไม่มีชื่อของลูกตามที่หวังในใจตลอดทางมา

วินาทีนั้น ลูกมีทางเลือก 2 ทางคือ สิมเรื่องเลือกตั้งไปเลย เพราะจริงๆแล้วลูกก็ไม่รู้จักผู้ลงรับสมัครชั้กกะคน และหากลูกไม่ลงคะแนนก็คงไม่มีผลอะไร อีกอย่าง ลูกตั้งใจจะไปเสวนาเรื่องพระเยซูเจ้ามาก แล้วนี่ก็สายแล้ว หรือไม่ ทางเลือกที่ 2 ลูกก็ต้องดำเนินการเรื่องชื่อของลูกหายไปจนถึงที่สุด ซึ่งก็ยังไม่ทราบว่าจะเสียเวลาอีกเท่าไร

ลูกยืนซึ้งใจตัวเอง จริงอยู่ แม้จะไม่มีผลอะไรหากลูกไม่ลงคะแนน แต่การที่ชื่อของลูกหายไปนั้นมันเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง มันอาจจะเป็นสิ่งที่ใครบางคนจงใจทำเช่นนั้นดังที่พวกเรามักได้ยินเสมอๆ แล้วฉันจะไม่ทำอะไรเพื่อแก้ไขความไม่ถูกต้องนั้นหรือ?

ลูกตัดสินใจทูลต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ลูกตั้งใจเหลือเกินว่าจะไปร่วมเสวนาเรื่องของพระองค์วันนี้ แต่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ลูกขอโทษต่อพระองค์ อีกอย่างลูกก็มีโอกาสฟังเรื่องเกี่ยวกับพระองค์อีก”

เมื่อตัดสินใจเด็ดขาดเช่นนี้แล้ว ลูกก็ลุย ปรากฏว่าลูกต้องกลับบ้านอีก คราวนี้ต้องไปเอาหลักฐานการเปลี่ยนที่อยู่ และต้องไปทำคำร้องที่เขต ฯลฯ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิเลือกตั้งส.ข.ของลูกซึ่งตอนที่ลูกตื่นมาเช้านั้น ไม่มีความหมายอะไรเลย นอกจากลูกอยากเป็นพลเมืองดีเท่านั้น

ราวเกือบๆเที่ยงลูกกลับมาที่หน่วยเลือกตั้งเขตเดิมพร้อมใบรับรองสิทธิของลูก เจ้าหน้าที่ที่หน่วยยิ้มและพูดขึ้นว่า “พี่เป็นคนพิเศษจริงๆ หนูยังไม่เคยเห็นใครทำอย่างพี่เลย”

ตลอดทางไปร่วมเสวนาหลังจากหย่อนบัตรเสร็จ ลูกถามตัวเองว่า ฉันนี้บ้าหรือโง่ หรืออะไรกันนี้ ฉันวิ่งเต้นวิ่งไปวิ่งมาตั้งแต่เช้า เหนื่อยแทบตาย ที่ทำมานี้เพื่อใคร หรือเพราะอะไร แล้วลูกก็ตอบตัวเองว่า “เพื่อความถูกต้อง พระเจ้าคือองค์ความจริงพระองค์คือความถูกต้อง ฉันทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระ แม้ไม่มีใครเห็น แต่พระเห็น”

ปรากฏว่า ลูกไปถึงที่เสวนา หมดเวลาครึ่งเช้าพอดี ลูกได้นั่งติดกับพี่คนหนึ่งซึ่งต่อมาราบว่า เธอเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกับลูก เรียนกับมาแมร์คนเดียวกับ ที่รักลูกมาก และเธอยังเป็น ดร. และเป็น Senior Fullbright Scholar อีกด้วย ลูกเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเช้านั้นให้เธอฟัง เธอพูดขึ้นมาทันทีว่า “ถ้าเป็นพี่ พี่ก็จะทำเช่นเดียวกับเธอ ทุกวันนี้ที่สังคมไทยเรามีปัญหาเยอะแยะเพราะคนส่วนใหญ่ทำตัวเป็น spinning donut!” ลูกเห็นโดนัทช็อกโกแลต เคลือบน้ำตาลลอยเด่นขึ้นในสมองทันที “แปลว่าอะไรคะ พี่” หิวแต่่ง “ชีวิตของคนี่หมุนตามกระแสสังคม แต่ตรงกลางกลวงโบ๋ เหมือนโดนัทที่ลูกหมุนไปรอบๆไงล่ะ”

พระองค์ตรัสกับลูกอีกแล้ว คราวนี้ตรัสผ่าน Senior Fullbright Scholar นะะ ลูกเห็นภาพโดนัทหมุนตัว spinning donut....spinning donut....spinning donut.

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกชอบทานโดนัท แต่ขอพระองค์โปรดทรงช่วยดูแลลูก อย่าให้เป็นโดนัทหมุนตัวเลย

“เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือ ว่าจงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า” โยชูวา 1:9

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

ซึ่งดูท่าทางเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านเทคนิค และเขาก็ใช้กล้องใหญ่คล้ายๆ ของลูก ลูกรีบเดินไปหาเขาทำยารถ ท่านผู้นี้เป็นคนสุภาพมากและถ่ายรูปก็เก่ง เขากดไปกดมาสักแป๊บเดียวก็อุทานขึ้นมาว่า “ผมคิดว่า ผมเพิ่งทำรูปที่หายไปหมดทั้ง 800 กว่าภาพ!” ทีแรกลูกคิดว่าเขาพูดเล่น แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่คนประเภทจะพูดเล่นในลักษณะเช่นนี้ และเมื่อมองเห็นสีหน้าของเขาลูกทราบทันทีว่าเขาพูดจริง วินาทีนั้น ลูกอุทานตอบออกมาว่า “โอโฮ! หัวใจสลายเลย” แต่ก็รีบพูดต่อว่า “ไม่เป็นไรๆ” เพื่อไม่ให้เขารู้สึกแย้ไปกว่านั้น

ลูกกลับไปนั่งที่เดิมหน้าบัส บอกเพื่อนที่นั่งข้างๆถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาก็เสียใจมากโดยบอกว่า เพราะเขาเป็นคนแนะนำให้ลูกไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนคนนั้น จึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น สรุปทั้ง 3 คนที่เกี่ยวข้องเสียใจกันไปหมด

ลูกเองในวินาทีนั้น ต้องยอมรับว่า สมองสับสนมาก ความรู้สึกที่เกิดขึ้นคือ เสียตาย โอโฮ! ที่อุตส่าห์ถ่ายมาทั้ง 10 วัน พลันหายวับไปกับตา ความรู้สึกต่อมาคือ เสียใจที่ไปทำให้ผู้อื่นเสียใจและไม่สบายใจกับเราด้วย และ.....

ลูกตัดสินใจสวดขอต่อแม่พระทันที ไม่ว่าในยามทุกข์ยามสุข ยามผิดหวังหรือสมหวัง ลูกจะคิดถึงพระแม่และพระองค์เสมอ ลูกสวดทูลต่อพระแม่ ขอให้พระแม่โปรดช่วยให้ลูกสามารถรับความผิดหวังอย่างร้ายแรงที่กำลังเกิดขึ้นในใจของลูก ขณะนั้นให้ได้ ลูกสวดทูลต่อพระแม่ขอให้ลูกสามารถไปบรรเทาใจเพื่อนที่ทำให้ภาพของลูกหายไปทั้งหมดได้.....

ขณะที่ลูกสวดไปเรื่อยๆ ลูกก็รู้สึกว้าวุ่น ความรู้สึกและสมาธิของลูกไม่ได้อยู่ที่รูปที่สูญหายไปซะแล้ว แต่ความรู้สึกและสมาธิทั้งหมดไปอยู่ศูนย์รวมที่แม่พระและความรักของพระนาง ลูกหลับตาและพยายามเห็นรอยยิ้มอันเมตตาและเปี่ยมไปด้วยความรักของพระนาง “เออซินะ! คราวนี้ถ่ายไป 850 ภาพหายไปหมด คราวหน้ามาใหม่ถ่ายมันซะ 1,700 ภาพไปเลยก็แล้วกัน วิวต่างๆก็ยังคงอยู่ที่เดิม ไม่หายไปไหน!”

ภายในครึ่งชม. ลูกล้างความผิดหวังและความเสียใจจากสมองโดยสิ้นเชิง ลูกเดินกลับไปหาเพื่อนคนนั้นพร้อมทั้งขอโทษต่อเขาที่ทำให้เขาต้องไม่สบายใจ สร้างความแปลกใจให้แก่เขาเป็นอย่างยิ่ง “ผมต่างหากที่ต้องขอโทษพี่ กลายเป็นพี่มาขอโทษผมได้อย่างไร?”

เย็นนั้นตอนรับประทานอาหารเย็น ข่าวเรื่องรูปของลูกแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว หลายคนมาให้กำลังใจ บ้างก็ปลอบใจ แต่ทุกคนก็บอกว่าดีใจที่เห็นลูกยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น ในเวลาเดียวกันหลังจากที่ทุกคนตั้งสติได้แล้ว รวมทั้งลูกด้วย ต่างก็หวังว่าเมื่อกลับถึงเมืองไทย ลูกคงหาคนกู้ไฟล์ภาพกลับมาหมดได้

และก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ลูกชายของลูกสามารถเอาโปรแกรมอะไรสักอย่างดึงรูปกลับมาหมดได้ สร้างความยินดีปรีดาแก่ลูกและเพื่อนๆทุกคนทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างจบแบบ happy ending ลูกมองย้อนหลัง เป็นไปได้ไหม พระองค์ทรงทดสอบลูกว่าหากเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น ลูกจะทำตัวอย่างไร และหากลูกไม่ได้ยึดพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ลูกคงจะไม่สามารถปรับสภาวะจิตใจได้เร็วเช่นนั้น และคงจะทำให้ตัวเอง รวมทั้งเพื่อนๆ โดยเฉพาะเพื่อน 2 คนที่เกี่ยวข้องมีความทุกข์ไปกับลูกในช่วง 2 วันหลังของการเดินทาง

แต่เพราะลูกมีพระองค์ มีพระแม่ ทุกสิ่งทุกอย่างจึงจบลงด้วยดี นี่แหละคือสิ่งที่ลูกค้นพบในชีวิตที่มีค่าเปรียบประดุจชุมทรัพย์อันหาค่ามิได้ พระเจ้า...คือยาวิเศษรักษาได้ทุกโรคในชีวิตเรา.....

“ข้าพระองค์จะบอกเล่าพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมชน” สดุดี 22 : 22

“คำสรรเสริญของข้าพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ มาจากพระองค์” สดุดี 22 : 25

“แต่ให้คนทั้งปวงที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์นั้นเปรมปรีดิ์ ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ และขอทรงป้องกัน
เขาไว้ เพื่อคนที่รักพระนามของพระองค์ จะปราโมทย์อยู่ในพระองค์” สดุดี 5 : 11

อาแมน

คุณอวพร: อดิคนหนึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 177

เป็นคริสต์...แล้วได้อะไร

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกคิดว่าการดำรงชีวิตของเรานั้น หากเป็นไปได้ ควรจะต้องมีการวางแผนชีวิตล่วงหน้า แต่หากสภาพความเป็นอยู่ไม่เอื้ออำนวย หรือเมื่อวางไปแล้วถึงเวลาเข้าจริงๆ ก็ทำอย่างที่ได้คิดไว้ วางแผนไว้ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยเราก็ได้วางเป้าหมายชีวิตไว้แล้ว ไม่ใช่ดำรงชีวิตอย่างสะเปะสะปะ

เมื่อ 2-3 ปีก่อน ลูกรู้สึกว่ามีอีกไม่นาน ลูกก็จะใกล้วัยที่ควรจะมีภาระในการทำงานลงบ้างละ (จะเรียกว่าถึงวัยเกษียณก็รู้สึกตัวเองยังไม่ยอมรับคำนี้อยู่ 😊) และให้ลูกๆ ดำเนินกิจการต่อ แต่เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ทีไร ก็จะมีคำถามขึ้นมาทันทีว่า “แล้ววันๆ ฉันจะทำอะไรดี?” เพราะลูกเป็นคนอยู่ว่างๆ ไม่เป็น หากต้องอยู่บ้านเฉยๆ โดยไม่มีอะไรทำ แทนที่จะมีความสุข ลูกคงเฉาตายเปรียบประดุจดอกไม้ไร้น้ำแน่เลย คิดไปคิดมาเลยสรุปกับตัวเองว่า ต้องหางานอดิเรกที่ตนเองชอบ แต่ไม่มีเวลาหรือโอกาสเมื่อก่อนนี้ทำ และในเวลาเดียวกันก็จะทำงานอดิเรกนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าไปในตัว โอ! คิดแค่นี้ก็มีความสุขใจ สบายกายแล้ว 😊

มาจนถึงวันนี้ ปรากฏว่า งานอดิเรก 2 อย่างที่ลูกได้เลือกนั้น ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตลูกไปซะแล้ว แม้ว่าในเวลาเดียวกันลูกจะยังไม่มีความตั้งใจที่จะเกษียณซะที (คำนี้อีกแล้ว!)

งานอดิเรกของลูกนั้น เมื่อทำเสร็จเรียบร้อยแล้วต้องมียอดประกอบจึงจะสมบูรณ์ มาถึงวันนี้ ลูกก็เลยมีร้านติดกรอปรูปแห่งหนึ่ง ที่กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตลูกไปซะแล้ว และใน 2-3 ปีที่ผ่านมา แน่นนอน คนในร้านนี้ต้องได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า และแม่พระจากลูก

ผู้จัดการร้านเป็นหญิงอายุราว 40 ปีเศษ และมีลูกน้องผู้หญิงอีก 1 คน อายุราว 20 กว่าๆ ส่วนคนที่ทำหน้าที่เลือกกรอปรูปให้ลูกนั้น เป็นเด็กหนุ่มอายุพอๆ กับลูกชายคนโตของลูก

วันก่อน ทันทีที่ลูกเหยียบเข้าไปในร้านเขา ผู้จัดการร้านพูดขึ้นมาว่า “วันก่อนหนูเพิ่งคิดถึงพี่” ลูกยิ้ม “อยู่ดีๆ ก็คิดถึงพี่เหรอ?” ลูกถามด้วยความเถรตรง “พอดีมีลูกค้าคนหนึ่งเอารูปพระเยซูมาให้ที่ร้านติดกรอปรูป หนูคิดถึงพี่ทันที” ลูกยิ้มอย่างมีความสุข เขาเห็นภาพพระเยซูแล้วคิดถึงลูกทันที ขอขอบคุณพระเจ้า!

ขณะที่เด็กหนุ่มคนนั้นไปหลังร้าน เพื่อไปหาตัวอย่างกรอปรูปมาให้ลูกเลือก ทุกๆ ครั้งเขาจะใช้เวลาหลายนาที ซึ่งลูกก็ไม่ทราบว่าจะทำไมต้องใช้เวลานานเช่นนั้นในการหาตัวอย่าง แต่ก็ไม่เป็นไร ลูกก็ใช้เวลาอันนั้นให้เป็นประโยชน์

คุยไปคุยมา ผู้จัดการร้านก็ถามลูกว่า “พี่เป็นคริสต์มากี่ปีแล้ว” “10 ปีพอดีปีนี้” แล้วเขาก็ถามว่า “เป็นคริสต์แล้วพี่ได้อะไร” คำถามนี้เป็นคำถามพื้ๆ ซื่อๆ ที่ออกมาจากใจของผู้ถาม แต่ในวินาทีนั้น สำหรับลูกแล้วเป็นคำถามที่มีความหมายมากที่สุด ภายในไม่กี่วินาทีข้างหน้า ลูกจะตอบหญิงผู้นี้ซึ่งเป็นคนที่ไม่รู้จักศาสนาคริสต์มาก่อนให้ทราบถึงสิ่งที่ลูกค้น

พบในเวลา 10 ปีที่ผ่านมาอย่างไรเขาจึงจะเข้าใจ?

“สิ่งที่พี่ได้ที่ชัดเจนที่สุดคือทุกวันนี้พี่มีความสุขใจมาก คือเมื่อก่อนนี้ เวลาที่ทำความดีอะไร พี่มักจะหวังให้ผู้อื่นตอบแทนความดีเรา เป็นต้นว่า พี่ติดกับลูกน้อง ก็คิดว่าเขาต้องรักเรา เชื่อสัจย์กับเราทุกคน แต่ก็ปรากฏว่ายังมีลูกน้องที่เวลาจะออกก็ออกไปเลย แถมบางคนก็ทุจริต พี่ก็เจ็บปวด กับเพื่อนๆ เราก็จริงใจกับเขา แต่บางคนก็ไม่จริงใจกลับ แล้วพี่ก็เจ็บปวด จนหลายต่อหลายครั้งที่คิดไม่อยากทำความดีอีก แต่มาตอนนี้ พี่ยึดพระแน่นในใจ พี่ทำทุกอย่างโดยคิดว่าเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ว่าผู้ที่พี่ทำดีด้วยจะสนองตอบกลับอย่างไร ก็ไม่เป็นไร เปลี่ยนมุมมองแค่นี้เอง โอ้โฮ! ทุกวันนี้พี่มีความสุขมากเลย” หญิงทั้งสองคงมองเห็นประกายความสุขในตาของลูก “ดีโนะ” “ฝึกอย่างพี่ยากไหม” เขากลามต่อ “จะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเราต้องมีความเชื่ออย่างหนักแน่น พี่ใช้เวลา 10 ปีในการค้นหาเคล็ดลับของชีวิตนี้คือการมีพระเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตพี่ เมื่อตีโจทย์ตรงนี้แตก ทุกสิ่งทุกอย่างนอกเหนือจากนี้ ก็ไม่มีความหมายสำหรับพี่อีก”

หนุ่มผู้ติดกรอบก็ยังไม่กล้าออกมาสักที เราก็คุยต่อไปเรื่อยๆ หญิงทั้งสองบอกว่า อยากมีความสุขเหมือนลูกจิ้งเลย ลูกสัญญาว่าครั้งต่อไป ลูกจะมาเล่าเรื่องพระเยซูกับแม่พระให้เขาทั้งสองฟังอีก

ลูกกลับบ้านวันนั้น หัวใจเบิกบานเปรียบประดุจดอกไม้แรกแย้ม ลูกคงไม่สามารถไป convert ใครต่อใครให้มากลับใจเป็นลูกของพระองค์ได้ แต่ลูกขอทำหน้าที่เป็นข้ารับใช้ของพระองค์ประกาศข่าวดีของพระองค์ในทุกหย่อมหญ้าที่ลูกเหยียบไปถึง และหลังจากนั้นคงต้องเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะทรงประทานพระพรเรียกใครมาเป็นลูกของพระองค์เพิ่มเติม ไม่ว่าจะเป็นมอ ทนายความ ช่างทำผม ช่างติดกรอบรูป.....

“ข้าพระองค์จะบอกเล่าพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์” สดุดี 22 : 22

“ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเจ้าตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป” สดุดี 34 : 1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 178

การถวายเกียรติแด่พระเจ้า...อย่างสูงสุด

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มต้นบทสวดนี้ด้วยการกราบ ณ พระบาทของพระองค์ด้วยความกตัญญู ขอบพระคุณ และรักพระองค์เป็นที่สุด พระพรของพระองค์ที่ได้ประทานให้แก่ลูกในวันที่ 2 ธันวาคม 2006 ที่ผ่านมา ทำให้หัวใจของลูกเปี่ยมล้นด้วยความปีติสุขจนลูกไม่สามารถที่จะหาคำมาบรรยายถึงความรู้สึกของลูกได้ แม้เวลาจะผ่านไปแล้วสัปดาห์กว่าก็ตาม

ตอนที่ลูกได้เลือกวันที่ 2 ธันวาคม เป็นวันเสกโรงงานทั้งสองของลูกนั้น ตอนแรกสุด ลูกคิดว่าจะจัดเป็นงานเล็กๆ เพราะโรงงานทั้งสองของลูกไม่ใช่เป็นโรงงานใหญ่ แต่ในใจนั้นคิดว่าแม้จะเป็นงานเล็กๆ แต่ลูกต้องการถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างสูงสุด แต่เมื่อพระองค์ทรงทราบถึงความตั้งใจอย่างบริสุทธิ์ของลูกเช่นนี้ พระองค์ก็ทรงประทานพระพรกลับมาให้ลูกมีโอกาสดำเนินการถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างสูงสุด ตามที่ได้ตั้งใจไว้จริงๆ

เมื่อองค์ประธานประมุขพระศาสนาจักร พระอัครสังฆราช ประมุขสังฆมณฑล ตลอดจนพระสงฆ์องค์เจ้าหลายต่อหลายองค์ ต่างตอบรับคำเชิญของลูก ลูกตื่นเต้นจนคิดไม่ออกเกือบเดือนว่า จะจัดงานอย่างไรจึงจะสมเกียรติท่านเหล่านั้น ต่อมาเมื่อตั้งสติได้ ลูกสวดภาวนาอย่างเดี่ยว ลูกสวดขอแม่พระให้ทูลขอพระจิตเจ้าให้ช่วยลูกในการจัดเตรียมงานครั้งนี้ เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างเต็มที่ บางวันสวดขอแม่พระเสร็จ ทูลต่อพระนางอีกว่า ลูกขออนุญาตสวดทูลขอต่อพระจิตเจ้าเองด้วยนะพระเจ้าข้า ลูกรู้สึกทุกครั้งทีลูกสวดเช่นนั้น แม่พระจะทรงยิ้มในความเชื่อบ้อของลูก 😊

ลูกเริ่มวางแผนจากกรอบใหญ่ และไล่ให้เล็กลงมาเรื่อยๆ จนถึงรายละเอียดเป็นต้นว่า เรื่องชนิดและสีของดอกไม้ที่จะจัดในงาน เต้นท์ หนังสือพิธี ของขวัญ เมนูอาหาร ... และที่สำคัญที่สุด โต๊ะพระแท่นในพิธี ทุกสิ่งทุกอย่างบนพระแท่นในพิธีนั้น เป็นผลิตภัณฑ์ D-I-O ทั้งสิ้น (ศัพท์ของลูกเองพระเจ้าข้า) Do-It-Ourselves ตั้งแต่โต๊ะกระจก เจึงเทียนแก้ว ที่ลูกใส่น้ำผสมสีฟ้าไว้ข้างใน ผ้าลูกไม้สีขาว Runner ตรงกลางโต๊ะพระแท่น ลูกก็ลงทุนเย็บเอง ตลอดจนฐานกระจกวางกางเขน ลูกก็สั่งให้ลูกน้องทำเป็นพิเศษ ... ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของถวายจากใจของลูกแด่พระองค์ ลูก make sure ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในงานจะต้องสง่างาม และพิธีจะต้องศักดิ์สิทธิ์ เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าของเราอย่างสูงสุด

และพระจิตเจ้าก็ทรงเมตตา ลูก ประทานพระพรให้ทุกสิ่งทุกอย่างในพิธีวันนั้นเป็นไปอย่างสง่างาม และศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนที่ไปร่วมงานไม่ว่าจะเป็นศาสนาใด ต่างยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างมีความสุข ทุกคนชื่นชมในความสง่างามของพิธี และความศักดิ์สิทธิ์ของบรรยากาศ

หลังจากวันงาน ลูกได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนๆ หลายต่อหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนๆ ที่ไม่ใช่เป็นคริสตชน

มีเพื่อนนักธุรกิจผู้หนึ่งพาภรรยาไปด้วย เธอกล่าวกับสามีเธว่า “พระเจ้าของพวกเราศักดิ์สิทธิ์จริงนะ” สามีเธอตอบเธอว่า “เจ้าภาพเขามีความเชื่อในพระเจ้าของเขามาก พระเจ้าก็เลยประทานพระพรให้แก่เขา” ลูกรีบตอบว่า “คุณพูดเหมือนคุณทราบศาสนาของฉันอย่างดีแน่” เพื่อนผู้นี้ตอบว่า “ก็ผมได้ยินเรื่องพระเจ้าจากคุณมาก็ปีแล้ว” 😊

อีกคนบอกลูกว่า “ผมเห็นพิธีงานเสกโรงงานของพี่แล้ว รู้สึกคลาสสิก และศักดิ์สิทธิ์ และอีกอย่างผมรู้สึกว่า ศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพี่ สำหรับผม ผมก็มีศาสนา แต่ชีวิตประจำวันของผมไม่มีศาสนามาเกี่ยวข้องเลย” ลูกยิ้ม มิบังอาจไปตอบอะไรต่อ

เจ้านายเก่าของลูก ซึ่งเป็นเศรษฐีระดับแนวหน้าของประเทศ ขณะนี้อายุท่านก็ 80 กว่าปีแล้ว แต่ท่านก็ยังรักเอ็นดูลูกมาตลอด ก็ได้ไปร่วมในพิธีด้วย ท่านได้บอกกับลูกว่า ท่านได้ไปร่วมงานพิธีอะไรต่อมิอะไรมาเยอเยอทั้งชีวิตท่าน แต่ยังไม่เคยมีโอกาไปร่วมพิธีทางศาสนาคาทอลิกเช่นนี้ ท่านรู้สึกว่าพิธีศักดิ์สิทธิ์และชื่นชมประมุขพระศาสนจักรของเรา และปรารถนอยากพบท่านอีก ท่านได้ยินลูกพูดถึงพระเจ้าตลอดเวลาที่ผ่านมา มาบัดนี้ท่านทราบและเข้าใจถึงความเชื่อของลูกที่มีต่อพระเจ้าแล้ว

ลูกปลื้มจนน้ำตาซึม หัวใจของลูกเต็มอิมจนไม่ต้องพูดอะไรอีก

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า และขอให้พระองค์ทรงใช้ลูกตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าพระองค์จะทรงรับลูกไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ พระเจ้าข้า

“เหตุฉะนั้น เมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อนเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” 1 โครินธ์ 10:31

“พระเจ้าทรงทำได้ทุกสิ่ง” มาระโก 10:27

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

บทที่ 179 บทสวดวันฉลองคริสตสมภพ / วันขึ้นปีใหม่

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ในขณะที่ลูกกำลังเขียนบทสวดนี้ อีก 2 วันก็จะเป็นวันฉลองคริสตสมภพ และสัปดาห์หน้าก็จะ
เป็นวันสิ้นปี และขึ้นปีใหม่แล้ว

เช่นเดียวกับทุกปี ลูกขอสวดรำพึงกับพระองค์ ในปีนี้ลูกขอรำพึงเป็นพิเศษ เพราะเป็นปีที่ 10 ที่ลูกกลับใจมาเป็น
ลูกของพระองค์ 1 ทศวรรษไม่ใช่เวลาสั้นๆ หากเป็นเด็กก็เป็นเด็กที่เริ่มเตี้ยสาแล้ว แต่เด็ก 10 ขวบยังไม่โตพอที่จะรู้อะไร
ต่อมิอะไรมากไปหมด แล้วลูกของพระองค์วัย 10 ขวบนี้ ได้เรียนรู้และค้นพบอะไรเกี่ยวกับพระองค์?

ข้อแรก และที่สำคัญที่สุดคือ การที่ลูกได้ค้นพบว่าพระองค์ไม่ใช่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลสุดเอื้อม
มีฤทธิ์เดชมากและเป็นที่น่าเกรงขาม ตรงกันข้าม ลูกได้ค้นพบว่า ที่แท้พระองค์คือ “พ่อ” ที่รักลูกๆ แม้จะมีฤทธิ์ฤทธิ์เหนือ
สิ่งอื่นใดในพื้นพิภพหรือจักรวาลนี้ แต่พระองค์คือ “พ่อผู้ใจดี” และพระองค์ไม่ได้ประทับบนสวรรค์ แต่ที่ประทับของพระองค์
คือ “ในใจ” ของพวกเราทุกคนนั่นเอง!

นี่เป็นสิ่งค้นพบที่สำคัญที่สุดสำหรับลูก เพราะความจริงข้อนี้เป็นพื้นฐานของทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกได้ค้นพบในเวลาต่อ
มา

ข้อที่สอง พระองค์คือยาวิเศษ รักษาได้ทุกโรคและรักษาได้จริงๆด้วย หากเราทูลขอพระองค์และยอมให้พระองค์
รักษาเรา

ข้อที่สาม การสวดภาวนา / สวดสายประคำเป็นประจำสม่ำเสมอ เปรียบเสมือนการตั้งเสอาอากาศชีวิตเราให้ “รับ
คลื่นของพระเจ้า” ได้โดยตรง ในเวลาเดียวกัน ก็เป็นการ “สื่อ” หรือ “สนทนา” กับพระองค์ได้โดยตรงเช่นเดียวกัน พุด
ง่ายๆ การสวดภาวนา / สวดสายประคำเป็นประจำและสม่ำเสมอ เป็นเสอาอากาศแบบ two-way ที่ทั้งส่งและรับสัญญาณ
จากพระองค์ได้

แค่นี้เองแหละ การค้นพบที่ยิ่งใหญ่ของเด็กน้อยวัย 10 ขวบคนนี้ เพียง 3 ข้อนี้ แต่ใช้เวลาในการค้นหาและพิสูจน์
แล้วด้วยเวลาถึง 10 ปี!

ลูกเริ่มแสวงหาพระองค์บนพื้นฐานของความทุกข์สุดๆของชีวิต ช่วงที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์ ลูกยัง
รักษาแผลของหัวใจจากการถูกใส่ร้ายอย่างไม่เป็นธรรมเป็นเวลาถึง 14 ปีไม่ได้ ควบคู่กับความเจ็บปวดในหัวใจที่ยังรับไม่ได้
เศรษฐกิจไทยก็เจอพิษต้มยำกุ้ง ข้าลูกยังถูกทอดทิ้งให้ดูแลลูกๆ 4 คนแต่เพียงลำพังในเวลาไล่เลี่ยกัน ลูกเปรียบตัวเองเหมือน
แจกันใบงามที่ถูกคนใจร้ายโยนลงบนพื้น แตกกระจายกระจาย แล้วก็ถูกคนใจร้ายกว่านั้นกระทุ้งซ้ำจนแตกละเอียด ลูกไม่มี
อะไรเหลือในชีวิตเลย

เมื่อลูกค้นพบพระองค์ใหม่ ๆ ลูกยึดพระบาทพระองค์ไว้แน่น ด้วยความที่ไม่มีแม่แต่ใครสักคนจะเหลียวแล ลูกจึงทูลทุกสิ่งทุกอย่างต่อพระองค์ ลูกเล่าความทุกข์ ลูกเล่าความเหงา ลูกเล่าความกลัวและลูกร้องไห้กับพระองค์ ทุกวันทุกคืนลูกมีชีวิต ลูกมีกำลังใจอยู่ได้เพราะลูกรู้สึกว่าคุณพระองค์ทรงรับฟังและทรงประทับอยู่กับลูก

การสวดภาวนา / สวดสายประคำ กลายเป็นสิ่งที่ลูกปฏิบัติประจำวันแทนการฟังเพลง แล้วอัศจรรย์ก็ค่อย ๆ เกิดกับลูกจนถึงทุกวันนี้

การสวดภาวนา / สวดสายประคำทุกวัน ทุกครั้งที่มีเวลาว่างทำให้ลูกเกิดสมาธิ เมื่อมีสมาธิ ทำให้ลูกมีสติ และเมื่อมีสติ ทำให้ลูกได้รู้สึกถึงปัญญาที่พระองค์ประทานให้ อันที่จริงพระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นุชน้อยทุกคนอยู่แล้ว แต่บางครั้งมนุษย์เข้าไปไม่ถึงปัญญาที่พระองค์ประทานให้เพราะขาดสติ ไม่ก็ใช้ปัญญาที่ตนมีในทางผิด และเมื่อลูกได้เข้าถึงปัญญาที่พระองค์ประทานให้และ**ตระหนักตลอดเวลานั้นคือพระพรของพระองค์** ไม่ใช่เป็นความเก่งกล้าของลูกเอง ในเวลาเดียวกัน ลูกก็ค้นพบว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น ลูกจึงค่อย ๆ ปีนจากบ่อแห่งความทุกข์

และ...ทีละขั้น ลูกเริ่มศึกษาคำสั่งสอนของพระองค์ พระวาจาของพระองค์ ทีละเล็กทีละน้อย ลูกเริ่มวางใจในพระองค์ มากขึ้น ๆ ลูกเริ่มเข้าใจว่า **“การขอ” จากพระองค์นั้น พระองค์ทรงให้ทุกครั้ง** แต่ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ใช่ใจเรา เมื่อไรที่เราสามารถรับความผิดหวังเป็นพระพรได้อย่างสนิทใจจริงๆ และขอบพระคุณพระองค์ในความผิดหวังของเรานั้น เป็นการแสดงถึงความเชื่อความศรัทธาในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไข

และเมื่อรับทุกสิ่งทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระได้แล้ว ลูกเริ่มดำเนินชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อตัวลูกเองหรือเพื่อมนุษย์คนอื่น มันเป็นเรื่องไม่ใช่ง่ายเลย แต่เมื่อไรที่เราปฏิบัติตนได้เช่นนั้น เราจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุด เป็นความสุขที่อ้อม ไม่กระหายอีกต่อไป ไม่กระหายที่จะให้คนรักเราตอบ ไม่กระหายที่อยาก让别人รับทราบการทำดีของเรา ไม่กระหายที่อยากจะได้ชื่อเสียงหรือเกียรติยศ เมื่อเราทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระ พระองค์ย่อมทราบ พอเพียงแล้ว สุขแล้ว และสุขที่สุดด้วย

จากการสวดภาวนาที่มีแต่ทูลความทุกข์ต่อพระองค์ ลูกค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นบทสวดที่ขอบคุณพระองค์ จากการที่มีแต่สวดทูลขอโน่นนี่จากพระองค์เพื่อตัวลูกเอง ลูกเริ่มสวดขอให้ผู้อื่นที่ลูกรู้จัก และจากการสวดขอให้เฉพาะเพื่อนที่รู้จัก ลูกเริ่มสวดให้ผู้ที่ลูกไม่รู้จักบนโลกนี้ แต่ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ ยิ่งใกล้ชิดกับพระองค์มากขึ้น ลูกยิ่งมองเห็นตัวเองเล็กลง จากการที่มองเห็นตัวเองเล็กลงไปเรื่อย ๆ ยิ่งทำให้หัวใจของลูกปลอดภัย โปร่ง ปราศจากมลภาวะหรือสิ่งรบกวนใดๆ จากการที่ลูกต้องทูลแต่ความทุกข์ มาเป็นขอโน่นนี่ จนมาตอนนี้ทุก ๆ คืนก่อนนอน ลูกจะกราบพระองค์ศีรษะจรดพื้นเหมือนเดิม แต่ลูกจะทูลต่อพระองค์ว่า “ลูกรักพระแม่ ลูกรักพระองค์ ขอบพระคุณสำหรับพระพรที่ได้ประทานให้แก่ลูกมากมาย” 😊

นี่คือสิ่งที่ลูกได้ค้นพบและอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ลูกตลอดระยะเวลา 1 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกอยากจะตะโกนบอกทั้งโลกว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาต้องเผชิญกับความทุกข์ อย่าหันเข้าหาอบายมุขเพราะมันมีแต่จะฉุดเราลงนรก แต่หากเราหันหน้าเข้าหาพระ ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพระองค์อย่างจริงจัง และมีความเชื่อใจพระองค์อย่างสุดหัวใจ พระองค์จะประทานอัศจรรย์ให้แก่ชีวิตของเราอย่างที่เราเองก็คาดไม่ถึง **พระองค์คือขุมทรัพย์อันล้ำค่าสำหรับผู้ที่ยึดพระองค์** ล้ำค่าเกินกว่าจะมีคำพืดใด ๆ มาอธิบายได้

ลูกเองเพิ่งมีอายุ 10 ขวบในการเป็นลูกของพระองค์ ลูกได้ปวารณาตัวเองต่อพระองค์แล้วว่า ลูกจะใช้ชีวิตส่วนที่เหลือบนโลกนี้เพื่อค้นหาต่อว่า พระองค์ทรงต้องการให้ลูกรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร และลูกก็จะรับใช้พระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ลูกจะขอมีชีวิตโดยบอกกับตัวเองทุกลมหายใจว่า “Jesus’ life matters!”

ลูกรักพระองค์ที่สุดพระเจ้าข้า 😊

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อ และไม่สงสัย ท่านจะทำได้ทุกสิ่งไม่เพียงแต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับ
ต้นมะเดื่อเทศต้นนี้เท่านั้น ถ้าท่านบอกภูเขาแล้วว่า ‘จงยกตัวขึ้น และทิ้งตัวลงไปในทะเลเถิด’ ก็จะเป็นเช่นนั้น และ
ทุกสิ่งที่ท่านจะอธิษฐานภาวนาขอด้วยความเชื่อท่านก็จะได้รับ” มัทธิว 21 : 21-22

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คุณพระเจ้า

บทที่ 180
The Pencil Parable
นิทานเรื่องดินสอ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่ออาทิตย์ก่อน ดึกมากแล้ว ลูกกำลังจะเข้านอน และนึกได้ว่าไม่ได้เปิดอีเมลล์อ่านหลายวัน จึงเปิดอ่านเมลล์ก่อนไปนอน ปรากฏว่ามีอีเมลล์ฉบับหนึ่ง ส่งมาจากเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็น Senior Fulbright Scholar เจ้าของวาทะ “Spinning Donut” ที่ลูกชื่นชอบจนเขียนเป็นบทสวดถวายพระองค์เมื่อปีที่ผ่านมา พี่ผู้นี้เป็นคริสตชนที่มีจิตใจรักพระมาก และเธอเป็นนักปราชญ์ในสายตาของลูก ทุกครั้งที่ลูกได้รับเมลล์จากเธอ ลูกจะได้เรียนรู้้อะไรใหม่ๆ เป็นอาหารเสริมของสมองเสมอๆ

เธอบอกลูกว่า ตั้งแต่ปีใหม่งานเธอยุ่งมาก และเธอเพิ่งจะมีโอกาสได้เปิดดูของส.ค.ส. และของขวัญที่เพื่อนๆ ส่งให้เธอ และหนึ่งในนั้นคือ ปฏิทินของลูก เธอขอโทษที่เขียนมาขอบคุณลูกช้าไปเกือบเดือน และบรรยายถึงความรู้สึกของเธอในการเห็นคริสตชนคนหนึ่งที่น่าเอาศิลปะถวายเกียรติแด่พระ และจบลงด้วย “นิทานเรื่องดินสอ” หรือ “The Pencil Parable”

ลูกอ่านเมลล์ของพี่คนนี้ ช้าแล้วช้าเล่า ด้วยความขอบคุณและได้ตอบกลับไปด้วยความตื่นเต้นว่า ลูกคิดว่าคำพูดของเธอนั้นเป็น “การสื่อ” ของพระผ่านเธอมายังลูก เพื่อให้ลูกมีกำลังใจในการรับใช้และถวายเกียรติแด่พระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำต่อๆ ไป และลูกยังได้ขออนุญาตเธอนำ “นิทานเรื่องดินสอ” ที่เธอมอบให้ลูกมาเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ ซึ่งเธอก็ตอบตกลงด้วยความยินดี

ลูกจึงขอนำนิทานเรื่องนี้มาเป็นบทสวดถวายเกียรติแด่พระองค์พระเจ้าข้า

ในตอนต้น ผู้สร้างดินสอบอกกับดินสอว่า

“มี 5 สิ่งที่เจ้าควรทราบก่อนเราส่งเจ้าไปยังโลก เจ้าจงจำให้ดีและเจ้าจะเป็นดินสอที่ดีที่สุด”

First: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in **Someone’s** hand.

ข้อแรก เจ้าจะสามารถบันดาลให้สิ่งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นได้มากมาย ถ้าเจ้ายอมให้ตัวเองอยู่ในมือของใครคนหนึ่ง

Second: You will experience a painful sharpening from time to time, but this is required if you are to become a better pencil.

ข้อที่สอง เจ้าจะต้องประสบกับความเจ็บปวดจากการถูกเหลาบ้างบางครั้งบางครา แต่นี่เป็นสิ่งจำเป็นถ้าเจ้าจะได้เป็นดินสอที่มีคุณภาพ

Third: You have the ability to correct any mistakes you might make.

ข้อที่สาม เจ้าจะมีความสามารถในการแก้ไขความผิดที่ท่านได้กระทำโดยตัวท่านเอง

Fourth The most important part of you will always be what's inside.

ข้อที่สี่ ส่วนที่สำคัญที่สุดของเจ้าจะอยู่ภายในตัวเจ้าเสมอ

และ

Fifth: No matter what the condition, you must continue to write. You must always leave a clear, legible mark no matter how difficult the situation.

ข้อที่ห้า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าจะต้องทำหน้าที่ของเจ้าคือการเขียนอย่างต่อเนื่อง เจ้าจะต้องทิ้งร่องรอยแห่งความชัดเจนไว้เสมอ ไม่ว่าจะสถานการณ์จะลำบากเพียงไร

ดินสอเข้าใจทุกอย่างที่ผู้สร้างสั่งสอนและสัญญาว่าจะปฏิบัติตามนี้ ก่อนจะถูกบรรจุลงในกล่อง
ตอนนี้ลองสมมติตัวเราเองเป็นดินสอ และคอยจดจำคำสั่งสอนเหล่านี้ แล้วเราจะเป็นคนดีอย่างไม่ต่างพร้อย

เลย

One: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in God's hand. And allow other human beings to access you for the many gifts you possess.

ข้อแรก ท่านจะสามารถทำสิ่งยิ่งใหญ่ได้มากมายในชีวิต แต่เฉพาะเมื่อท่านยอมวางตัวท่านในอ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้น และท่านต้องแบ่งปันพระพรที่ได้รับแก่ผู้อื่นด้วย

Two: You will experience a painful sharpening from time to time, by going through various problems, but you'll need it to become a stronger person.

ข้อที่สอง ท่านจะประสบกับความเจ็บปวดจาก “การถูกเหลา” โดยผ่านปัญหาต่างๆ มากมายในชีวิต แต่ประสบการณ์เช่นนี้ จะทำให้ท่านเป็นคนเข้มแข็งยิ่งขึ้น

Three: You will be able to correct mistakes you might make or grow through them.

ข้อที่สาม ท่านจะสามารถแก้ไขความผิดที่ท่านได้กระทำลงไป หรือท่านอาจเติบโตจากความผิดนั้น

Four: The most important part of you will always be what's on the inside.

ข้อที่สี่ ส่วนที่สำคัญที่สุดของท่านจะเป็นสิ่งที่อยู่ข้างในของท่านเสมอ

และ

Five: On every surface you walk, you must leave your mark. No matter what the situation, you must continue to serve God in everything.

ข้อที่ห้า ทุกย่างก้าวในชีวิตท่าน จงฝากรอยจารึกไว้ ไม่ว่าจะเหตุการณ์หรือสถานการณ์จะเป็นอย่างไร ท่านต้องรับใช้และถวายเกียรติแด่พระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

Everyone is like a pencil...created by the Maker for a unique and special purpose.

By understanding and remembering, let us proceed with our life on this earth having a meaningful purpose in our heart and a relationship with God daily.

You were made to do Great Things!

มนุษย์ทุกๆ คนก็เปรียบเสมือนหนึ่งเป็นดินสอที่ถูกสร้างโดยผู้สร้าง เพื่อวัตถุประสงค์ที่เป็นเอกลักษณ์และพิเศษสำหรับแต่ละบุคคล โดยการเข้าใจและจดจำ ให้เราทั้งหลายดำเนินชีวิตบนโลกนี้อย่างมีความหมายในหัวใจ โดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าทุกๆ วัน

ท่านถูกสร้างมาเพื่อทำสิ่งใหญ่โตได้มากมาย !

ข้าแต่พระเจ้า ลูกขอก้มกราบ ณ พระบาทของพระองค์ ถวายตนเป็นดินสอแท่งเล็กๆ ในพระหัตถ์ของพระองค์ และขอถวายชีวิต ไม่ว่าในการเขียนหรือวาดภาพ หรือทำอะไรก็แล้วแต่ ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ และขอทูลเพิ่มเติมต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้แก่ลูก เพื่อให้ลูกตระหนักเสมอว่าสิ่งที่ลูกเขียน สิ่งที่ลูกวาด และสิ่งที่ลูกทำทั้งหมดในชีวิตนั้น หาใช่มาจากสติปัญญาของลูกเองไม่ แต่เป็นเพราะพระปรีชาญาณของพระองค์ที่ประทานผ่านมาให้ลูกต่างหาก โดยลูกจะขอจำพระวาจาตั้งต่อไปนี้ของพระองค์ตลอดชีวิตของลูกพระเจ้าข้า

“จงจำใส่ใจ อย่าลืมพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน อย่าละเลยที่จะปฏิบัติตามบทบัญญัติ กฎเกณฑ์และข้อกำหนดที่ข้าพเจ้ามอบให้ท่านในวันนี้ เมื่อท่านได้กินจนอิ่ม และสร้างบ้านเรือนสวยงามเข้าอยู่อาศัย เมื่อฝูงโคและฝูงแพะแกะของท่านมีจำนวนมากขึ้น เมื่อท่านมีเงินทองและข้าวของอื่นๆ มากมายขึ้นแล้ว อย่ามีใจหยิ่งผยองจนลืมพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน” **ฉธบ. 8: 11-14**

“อย่าคิดว่า ท่านมั่งคั่งขึ้นมาได้เพราะกำลังความสามารถของท่าน แต่จงระลึกว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ประทานพลกำลังให้ท่านมั่งคั่ง” **ฉธบ. 8: 17-18**

ลูกจะไม่ลืม พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 181

ศูนย์บรรเทาใจ...ครบ 8 ปี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันที่ 9 ม.ค. 2007 ที่ผ่านมา เป็นวันครบรอบ 8 ปีที่ศูนย์บรรเทาใจ (HOT LINE) ได้เปิดดำเนินการรับโทรศัพท์เพื่อบรรเทาใจแก่ผู้ที่มีความทุกข์ใจ แต่ไม่ทราบจะพึ่งใคร แต่เนื่องจากเดือน ม.ค.ปีนี้ ลูกไม่ว่างตลอด จึงได้เลื่อนมาฉลองในเดือนก.พ. พวกเราฉลองอย่างเรียบง่าย โดยยึดสิ่งที่สำคัญที่สุดเป็นหลัก นั่นคือ ขอให้คุณพ่อจิตตาศิลาประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ เพื่อเป็นการขอพรจากพระเป็นเจ้าในสิ่งที่พวกเราทำอยู่ที่นี่ จากนั้นบรรดาอาสาสมัครพร้อมด้วยอาจารย์ที่ปรึกษาที่ไปรับประทานอาหารเที่ยง พร้อมการละเล่นเล็กๆ น้อยๆ และจับฉลาก ควบคู่กับการแบ่งปันถึงประสบการณ์การเป็นอาสาสมัครที่บ้านของลูก ดังเช่นที่ได้ปฏิบัติกันมาทุกปี

มีอาสาสมัครคนหนึ่ง เธอเป็นนางพยาบาลอาวุโสที่โรงพยาบาลเก่าแก่แห่งหนึ่ง และเป็นอาสาสมัครของศูนย์เรามา 5 ปีแล้ว เธอถามลูกในช่วงแบ่งปันว่า การทำงานในลักษณะเช่นนี้ ช่วง 8 ปีที่ผ่านมา แน่นอนลูกย่อมต้องประสบปัญหาและเผชิญอุปสรรคต่างๆ แต่ทำไมลูกจึงยังปฏิบัติหน้าที่อยู่อย่างต่อเนื่อง มีอะไรเป็นแรงบันดาลใจให้ลูกทำเช่นนี้ได้ และลูกเคยท้อใจไหม?

ลูกตอบเธอทันทีว่า “พูดจากใจจริง ก่อนนี้มีบ่อยครั้งมากที่ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นทำให้พี่เกิดความน้อยใจ เสียใจ และท้อใจ แต่ชีวิตที่ต้องต่อสู้กับอะไรต่อมิอะไรมาเยอะแล้ว พี่จึงไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคง่ายๆ ต่อมา พระเจ้าประทานพระพรให้พี่ได้ค้นพบสูตรอัศจรรย์ในการดำรงชีวิตแบบที่คริสตชนควรจะเป็น พี่ก็เลยวิ่งฉิวจากนั้นมา และไม่เหลือพลังหรือแลซ้ายแลขวา มองอุปสรรคหรือปัญหารอบข้างอีกเลย”

ตอนนี้ ทุกคนรีบมาล้อมวงลูก อยากทราบว่า “สูตรอัศจรรย์” ที่ลูกพูดถึงคืออะไร **“คือการทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเรา เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อเหตุผลอื่นใดทั้งนั้น”** “พูดง่าย ฟังง่าย แต่คงทำไม่ถนัดนะคะ” น้องอาสาสมัครอีกคนพูดขึ้นบ้าง “ใช่เลยแหละ” ลูกตอบ “แต่เราต้องฝึกจิตของเราให้เข้มแข็ง เราจึงจะทำเช่นนั้นได้ และเราจะทำเช่นนั้นได้จริงๆ ถ้าเราขอให้พระเจ้าทรงช่วยโดยการสวดภาวนา ขอให้พระองค์ประทานสติปัญญาและพลังแก่เราทุกๆ วัน และน้องเอ๋ย เมื่อไรที่เราฝึกจิตให้เห็นพระเจ้าเป็น ‘sole factor’ ในการทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเราได้แล้ว มุมมองในชีวิตจะเปลี่ยนแปลงไปทันที หัวใจของเราจะเปรียบเหมือนถูกรอบด้วยเกราะแก้วพิเศษ ยามใดที่มีใครยิงธนู หรือโยนคบเพลิง หรือขว้างก้อนหินใส่เรา อาวุธเหล่านี้จะแตะไม่ถึงหัวใจของเราเลย หัวใจของเราก็จะไม่บอบช้ำ ไม่เจ็บปวด เราจะสามารถมองเห็นอะไรต่อมิอะไรที่วิ่งเข้ามาได้อย่างชัดเจน แต่ด้วยความเยือกเย็นและนิ่งสงบ ในที่สุดอะไรต่อมิอะไรที่ถ้าโถมเข้ามาหาเรา แต่แตะไม่ถึงใจของเรา ก็จะแดงกลับไปเองแหละ” ลูกเล่าเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในยุคอัศวินสมัยก่อนในยุโรป เพื่อให้หน่อยๆ อาสาสมัครเห็นภาพพจน์ได้ชัดเจนขึ้น

“เมื่อไหร่ ที่พูดถึงการสวดภาวนาขอให้พระเจ้าช่วยทุกวัน การสวดภาวนาช่วยพี่จริงๆ เหนอ?” น้องอาสาสมัคร
อีกคนถามด้วยความสงสัย

“จริงทีเดียวเลยแหละ ก่อนนี้พี่เคยอ่านเกี่ยวกับพลังที่เกิดจากการสวดภาวนา แต่พี่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ แต่เดี๋ยวนี้ พี่
ปฏิบัติด้วยตนเองและประสบกับตัวเองมาแล้ว การสวดภาวนาเป็นบ่อเกิดของอัศจรรย์ทั้งปวงเลยแหละ พี่เองไม่มีความ
สามารถในการอธิบายเป็นภาษาเขียนที่เป็นวิชาการ หรือภาษาทางเทวศาสตร์ได้ แต่พี่รู้สึกจากใจว่าการสวดภาวนาเป็นการ
‘connect’ เรากับพระเจ้า เป็น two-way communication พระสังฆราชองค์หนึ่งที่พี่เคารพมากได้เทศน์สอนเมื่อเร็วๆ
นี้ว่า ‘การสวดภาวนาเป็นประจำก่อให้เกิดความหวานในใจ’ เป็นประโยคที่ผู้ฝึกปฏิบัติจะเข้าใจทันทีนอกจากนี้ พี่ยังได้รับ
พลังมหาศาลจากพระเจ้าในการรับใช้พระองค์ผ่านการสวดภาวนาประจำทุกๆ วันนี่แหละ”

วันนั้น น้องๆ อาสาสมัครต่างบอกว่าดีใจที่ได้ทราบเคล็ดลับข้อนี้จากลูก และจะลองกลับไปฝึกปฏิบัติดู

คืนนั้น ก่อนนอน ลูกคุกเข่าต่อหน้าพระแท่น ลูกขออนุญาตสวดต่อพระองค์จากใจของลูกถึงความรู้สึกของลูกเกี่ยว
กับการสวดภาวนาเป็นภาษาอังกฤษดังนี้ว่า

“O Lord! O how I love You and how grateful I am to You!

When I pray to You, sometimes I lose myself. This is no me. This is only You! I no longer exist.
Your presence would consume my whole being. It’s immensely powerful. I would feel completely
immersed in Your being. I would feel the sweetness of Your love, the magnitude of Your soothing
power, and the power of Your energy. By the time I finish my prayers, I would feel ecstatic, with my
heart totally cleansed and fully absorbed with only Your love. My battery would be fully recharged,
ready for another day to serve You. Nothing else matters. This is a daily miracle that You grant me.
I love You, my Lord; and I’m grateful to You with all my heart. Amen.”

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า ! 😊

**“เราประกาศถึงพระคริสตเจ้าพระองค์นี้ โดยเตือนและสอนทุกคนให้มีความรู้ทุกอย่าง
เพื่อให้แต่ละคนดีพร้อม เดชะพระคริสตเจ้า ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำทำงานและต่อสู้ด้วยพลัง
ที่มาจากพระองค์ พลังนี้กำลังมีอำนาจผลักดันให้ข้าพเจ้าทำงานอย่างเข้มแข็ง” โคโลสี 1: 28-29**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 182

บทสวดวันเกิด

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อตอนลูกยังเด็กๆ ลูกรู้สึกว่ามีพี่ที่อยู่ชั้น ม.7 ม.8 ในสมัยนั้น “แก่” จังเลย แต่พอตัวเองถึงวัย นั้นก็ไม่รู้สึกว่าจะตัวเองจะแก่อะไร ต่อมาอีกสักพัก เมื่อวัยชั้นเลข 3 ลูกจำได้ว่า มีความรู้สึกเริ่มตกใจ ลูกถามเพื่อนๆ ผู้หญิง หลายคนก็ได้รับคำตอบเช่นเดียวกัน ว่าวัยที่ขึ้นด้วยเลข 3 นั้นก่อให้เกิดความกังวลใจว่า เอ๊ะ! นี่เรากำลังจะเลยวัย “ใส” ไป แล้ว เมื่อเลข 3 ผ่านไป จนขึ้นเลข 4 คราวนี้รู้สึก panic เลยทีเดียวเพราะพวกปากคณงมีการเปรียบเทียบสตรีวัยเลข 4 ขึ้นไปต่างๆนานา ทีนี้เมื่อวัยมาถึงเลข 5 สิ่งอัศจรรย์ก็เกิดขึ้น แทนที่จะรู้สึกตื่นตระหนกกว่าเดิมว่าบัดนี้ เรากำลังย่างเข้าสู่ วัยเอ๊าะๆของวัยชราแล้ว ลูกกลับรู้สึกนิ่งเฉยต่อวัยครึ่งศตวรรษนี้ มีหน้าซ้ำลูกจำได้ว่า ลูกกลับต้อนรับวัยใหม่นี้ด้วยความยินดี ปริดาในหัวใจ บรรดาตื่นกาดินเป็ดที่เริ่มผลุบโผล่ขึ้นบนใบหน้า มิได้สร้างความกังวลใจให้แก่ลูกอีกต่อไป เพราะในขณะนั้น หัวใจของลูกมีความอึดอ้อมเต็มด้วยความรักของพระองค์และพระแม่ ลูกไม่ต้องกลัวอะไรอีกแล้ว ลูกเขียนบทสวดถวายต่อ พระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีใจความตอนหนึ่งว่า

“ขอพระองค์ทรงโปรดประทานความสวยงาม แก่จิตวิญญาณของลูก ขอให้จิตใจของลูกไม่โรยราไปตามสังขาร ตรง กันข้าม ขอให้จิตใจของลูกเต็มไปด้วยความรัก ความอ่อนโยน ความเมตตา หากสังขารของลูกต้องร่วงโรยไปตามวัย ขอให้ สิ่งที่ยังคงอยู่นั้น เป็นความงามของจิตใจที่เพิ่มพูนพร้อมกับวัย ขอพระองค์ทรงช่วยให้ลูกไม่กลัวต่อความชรา แต่ตรงกันข้าม ขอให้ลูกย่างก้าวสู่ชีวิตต่อไป ด้วยความรู้สึกยินดีและพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ด้วยความอึดอ้อมเฝ้าดวงใจด้วยความเชื่อใน พระองค์ ทุกๆ วันลูกสามารถเป็นผู้หญิงที่เปรียบพร้อมไปด้วยความงาม และมีค่าสำหรับพระองค์เสมอ”

มาบัดนี้ ลูกกำลังย่างก้าวเข้าสู่อีกวัยหนึ่ง คือใกล้วัย 30 x 2 ลูกขอสวดเพิ่มเติมต่อพระองค์ดังนี้ว่า

1. “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ความเชื่อของลูกที่มีต่อพระองค์ เป็นความเชื่อที่ใสสะอาด บริสุทธิ์ เปรียบประดุจความเชื่อของเด็กน้อยวัย 3 ขวบที่วางมือของตนในมือพ่อยามข้ามถนนด้วยความไว้วางใจในความปลอดภัย จนหลับตาและกระโดดโลดเต้นไปจนถึงอีกฝั่งถนนหนึ่ง
2. ขอให้ลูกเป็นลูกน้อยที่ไม่รู้จักโตของพระองค์ เป็นลูกที่มีความสุขในพระหรรษทานของพระองค์ในทุกๆสิ่ง แม้ว่า บางครั้ง สิ่งนั้นจะเป็นความผิดหวังก็ตาม!
3. ขอให้ลูกเข้าใจและยอมรับอย่างสนิทใจว่าทุกครั้งที่เกิดความเจ็บปวดในชีวิต นั่นคือการ “ถูกเหล่า” ของลูก
4. ขอให้ชีวิตที่เหลือของลูกเป็นเสมือนดินสอในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงขีดเขียนเป็นรูปหรือตัว หนังสืออะไรก็ได้ตามแต่พระทัยของพระองค์
5. ขอให้ลูกสำนึกและตระหนักใจใจตลอดเวลาว่าสิ่งต่างๆที่ลูกมีและได้อยู่ในทุกวันนี้ เป็นพระพรของพระองค์ทั้ง

สิ้น มิใช่เพราะเกิดจากความเก่งของลูก หรือพลังค์ หรือความโชคดียุเลย

6. ในโลกที่สับสนอลหม่านเช่นนี้ ขอพระองค์โปรดประทานความสุขุมเยือกเย็นแก่ลูก เพื่อให้ลูกจะสามารถรับสิ่งที่ลูกไม่สามารถแก้ไขได้ ความกล้าหาญเพื่อลูกจะกล้าเปลี่ยนสิ่งที่ลูกสามารถจะเปลี่ยนได้ และความเฉลียวฉลาดในการทราบความแตกต่าง

7. ยามที่ลูกถูกตบแก้มซ้าย แทนที่ลูกจะจับข้อแขนของผู้ทำร้ายลูก และชกไปที่พุงเขาเป็นการโต้ตอบ ขอพระองค์โปรดประทานพลังอันเข้มแข็งแก่ดวงใจของลูกในการยืนเฉย และไม่โต้ตอบ แม้จะถูกผู้ทำร้ายสบประมาทว่าเป็นคนขี้ขลาดไม่กล้าสู้ก็ตาม

8. ขอให้ลูกเป็นแม่ที่ดีของลูกๆ นายที่ดีของลูกน้อง เพื่อนที่ดีของเพื่อนๆ พลเมืองที่ดีของประเทศชาติ และเป็นลูกที่ดีของพระองค์ โดยเป็นจากใจจริง มิใช่เกิดจากการสร้างทำ

9. ขอให้ลูกเข้าใจและรับสัจธรรมของชีวิตได้ว่า แม้เราจะสว. (สูงวัย) ขึ้นทุกวันๆ แต่เราก็สามารถเป็นสว. ที่สง่างามได้ โดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต

10. ในชีวิตที่เหลือของลูก ขอให้ลูกเป็นสว. ที่เป็นลูกของพระองค์ที่โง่เขลาเบาปัญญาไม่เข้าใจและไม่สนใจต่อสิ่งต่างๆ รอบตัวลูก อันจะทำให้ลูกวอกแวกและถูกบั่นทอนจิตใจในความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวันเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์เท่านั้นเทอญ

“จิตใจของข้าเฮ้ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า

จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์” สดุดี 103 : 1

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอขมา

บทที่ 183

การให้อภัย

ข้าแต่พระเป็นเจ้า การเป็นลูกที่ดีของพระองค์นั้น นอกจากจะต้องดำรงชีวิตโดยมีพระองค์เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตแล้ว ในเทศกาลสำคัญๆ เราควรจะทำอะไรเป็นพิเศษเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เป็นการแสดงถึงความรักของลูกที่มีต่อพ่อของตน และในช่วงเทศกาลมหาพรตซึ่งเป็นช่วงแห่งความศักดิ์สิทธิ์ นอกจากไปวัด เดินรูป 14 ภาค อดเนื้ออดอาหารแล้ว เราควรทำอะไรเพิ่มอีกสักอย่าง เพื่อเป็นการแสดงว่าพวกเราซึ่งเป็นลูกของพระองค์ มีความกตัญญูต่อพระองค์ และซาบซึ้งในการพลีชีพของพระองค์เพื่อพวกเรา เรามาให้อภัยกันดีไหม? ให้อภัยจากใจจริงแต่ผู้ที่ทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจ และเราไม่สามารถให้อภัยแก่เขาได้ แต่เรากำลังจะให้อภัยกันเพื่อเป็นการตอบแทนต่อพระองค์ในการเสียสละอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คิดดูซิ หากคนเป็นล้านๆคนต่างให้อภัยซึ่งกันและกัน ในเทศกาลมหาพรตนี้ อะไรจะเกิดขึ้นกับโลกของเรา? และถ้าเป็นเช่นนั้นได้ พระองค์จะทรงพอพระทัยเพียงใด พระองค์ก็คงจะยิ้มสรรวมองลงมายังโลกวุ่นๆใบนี้อย่างสุขพระทัย

เมื่อเร็วๆนี้ มาแมร์โรงเรียนเก่าของลูกได้ส่งคำกลอนเป็นภาษาอังกฤษมาให้ลูกช่วยแปลเป็นภาษาไทย ลูกจึงถือโอกาสนี้ถวายคำกลอนทั้งสองภาษานี้เป็นบทสวดแด่พระองค์พระเจ้าข้า

FORGIVENESS

Forgiveness is a journey of the heart.

We don't reach our destination in one giant stride,

By somehow willing ourselves there,

Rather, we make a humble beginning,

Setting the compass of our soul in the direction of forgiveness

We don't forgive in order to be generous to the person who offended us.

We don't forgive

Because it's the "right" thing to do.

We forgive in order to set things right within our own heart.

Holding a grudge holds us prisoner to the past.

Forgiveness frees us to accept the injustices of life

And then we move on.

From : Finding the Serenity of Acceptance

By Lisa O. Engelhardt

การให้อภัย

การให้อภัยเป็นการเดินทางของหัวใจ
เราจะไม่ก้าวกระโดดก้าวเดียวในการถึงจุดหมายปลายทาง
เพียงเพราะเราปรารถนาจะทำเช่นนั้น
แต่เราจะเริ่มการเดินทางอย่างสุภาพถ่อมตน
โดยการตั้งเข็มทิศให้จิตวิญญาณ
หันไปทางทิศของการให้อภัย
เราให้อภัยไม่ใช่เพื่อแสดงความใจกว้าง
ต่อผู้ที่ทำผิดต่อเรา
เราให้อภัย
ไม่ใช่เพราะเป็นสิ่ง “ถูกต้อง” ที่ต้องทำ
แต่เราให้อภัย
เพื่อปรับสภาพความถูกต้องภายในหัวใจของเราเอง
ความโกรธแค้นทำให้เราถูกจองจำโดยอดีต
การให้อภัยปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ
เพื่อความสามารถรับความอยุติธรรมของชีวิตได้
แล้วเรา.....ก็จะสามารถดำเนินชีวิตต่อไป

ลูกผ่านประสบการณ์นี้มาแล้ว และคิดว่านอกจากเราจะให้อภัยเพื่อปลดปล่อยตนเองจากโชครวนนั้น แต่เราให้อภัย
เพื่อเป็นการถวายเกียรติและตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ การให้อภัยของเราก็จะมีคุณค่ายิ่งขึ้น
ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

**“ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้อภัยโทษ
แก่ท่านในพระคริสตนั้น” เอเฟซัส 4 : 32**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 184

ยังจำได้ไหม.....

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เขวากันว่าอาการอย่างหนึ่งของผู้ที่จะเป็นสว. (สูงวัย) คือ การชอบรำลึกถึงความหลังต่างๆ และมักจะชอบเล่าเรื่องเมื่อกาลครั้งหนึ่ง...ให้ลูกหลานฟังอยู่เรื่อยๆ ลูกๆ ของลูกก็ชอบเฝ้าแห่ลูกกว่า “เอาอีกละ หม่ามี้เล่าเรื่องนี้ให้ฟังเป็นครั้งที่...อีกละ” ก็จริงๆ ของลูกๆ เขา เรื่องบางเรื่อง เราเล่าแล้วก็มีความสุข ก็เล่ามันอยู่นั้นแหละ จนลูกๆ เขาจำได้แม่นยำว่าเราจะเล่าอะไรต่อไป แล้วเราก็ยังต้องเล่าต่อจนจบ ท่ามกลางเสียงหัวร่อรำของลูกๆ

เมื่อปลายเดือนที่แล้ว หลังจากงานฉลองวันเกิดของลูกๆ ที่เพื่อนๆ ช่วยกันร้องเพลง 30 (x2) ยังแจ้ว ให้อย่างสนุกสนาน ผ่านพ้นไป ลูกก็รู้สึกว้าว ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ก็เลยมองย้อนหลังถึงชีวิตในหลายทศวรรษที่ผ่านมา พลันในใจคิดถึงวิถีชีวิตเมื่อครั้งคำว่าสว.ยังเป็นเรื่องไกลตัวเหลือเกินและเห็นชีวิตของพวกเราคนไทยในสมัยก่อนที่แตกต่างกับปัจจุบันราวฟ้ากับดิน

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่กางเกงที่ขาดวินและมียอปปะเป็นอาภรณ์ของคนยากจนที่ไม่มีเงินจะซื้อกางเกงตัวใหม่ แต่สมัยนี้ กางเกง (ยีนส์) ที่ขาดวินและมียอปปะเป็นเครื่องแต่งกายที่ทันสมัยและเท่สุดๆ ของพวกผู้ที่มีเงินที่คิดว่าตัวเองทันสมัย

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่เมืองไทยยังไม่มีคำว่า “กิ๊ก” ในภาษาไทยของเรา เหมือนในปัจจุบันที่ทำให้ผู้ที่ประพฤติไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมตลอดจนศีลธรรมและจริยธรรมอันดีงามของไทย กลายเป็น “สิ่งน่ารังเกียจ” ที่ผู้คนในสังคมปัจจุบันยอมรับอย่างหน้าตาเฉย ซ้ำยังภูมิใจว่าตนมีอีกด้วย

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่โทรศัพท์แต่ละหมายเลขมีค่ามากกว่าทอง ใครที่ต้องการมีโทรศัพท์ต้องจ่ายทั้งใต้โต๊ะ บนโต๊ะ และต้องมีเส้น (ก๊วยจั๊บน้ำแข็ง) จึงจะได้มาสักเบอร์หนึ่ง เวลาได้มา ความรู้สึกจะดีใจเหมือนถูกล็อตเตอรี่! สมัยนี้ อยากได้โทรศัพท์ ทั้งลดแลกแจกแถม ยิ่งถ้าต้องการหลายหมายเลข เซลล์ของเจ้าของเครื่องขายแทบจะกราบเท้าเรา 😊

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่การทำพาสปอร์ตช่างยากเย็นแสนเข็ญ พอๆ กับการขอโทรศัพท์ ต้องผ่านการตรวจสอบของสันติบาล ราวกับเราเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ต้องจ่ายใต้โต๊ะ เหนือโต๊ะ และก็ต้องหาเส้น ...

(อีกแล้ว)

สมัยนี้ คนไทยทุกคนมีสิทธิ์ทำพาสปอร์ตได้ด้วยความสะดวก รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และไม่ต้องถูกปฏิบัติดังเช่นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนอีกต่อไป

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่โลกนี้ยังไม่มีมือถือ โลกก็ยังหมุนได้ ธุรกิจก็ยังทำกันได้ หนุมๆ ก็ยังจับสาวๆ ได้ แต่สมัยนี้ ลองหลับตานึกภาพชีวิตประจำวันสักหนึ่งวัน ที่ไม่พกมือถือติดตัวซิ...

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่โลกนี้ยังไม่มี internet มนุษย์ต่างสื่อสารกันด้วยจดหมาย ต่อมาก็มี fax และ telex (ลูก
 ชี้เกียดคิดถึงยุคที่คนขี่ม้าส่งจดหมายหรือใช้ควันในการสื่อสาร เกิดไม่ทัน) แต่สมัยนี้เป็นยุค
 internet อะไรต่อมิอะไรก็รวดเร็วทันใจไปเสียหมด อีกหนอยงานอดิเรกในการสะสมแสตมป์คงจะ
 อันตรธานไปจากโลกนี้ เพราะคนจะเลิกส่งจดหมายกันทั้งโลก (คิดไกลไปหรือเปล่าก็ไม่ทราบ)

ยังจำได้ไหม... ถึงสมัยที่ประเทศมหาอำนาจอันดับหนึ่งของโลก (ในปัจจุบัน ในอนาคต อาจตกอันดับ) เป็นประเทศ
 ที่ปลอดภัยที่สุด ประชาชนของประเทศใดที่ต้องการลี้ภัย ต้องไปหลบภัยที่นั่น แต่สมัยนี้ ตึกสูงๆ
 ในประเทศมหาอำนาจนี้เอง ยังถูกเครื่องบินชนจนต้องพังทลายลงมาในที่สุด ประชาชนอยู่ใน
 ประเทศของตนอย่างอกสันขวัญหาย กลัวผู้ก่อการร้ายจะโจมตีด้วยวิธีเหนือเมฆอีกเมื่อไรก็ไม่รู้

ยังจำได้ไหม... ยังจำได้ไหม... ยังจำได้ไหม...

ไอ้โฮ! ลูกสามารถคิดถึงวิถีชีวิตเมื่อสมัยก่อนที่เปรียบเทียบกับสมัยนี้แล้วต่างกันราวฟ้ากับดินอีกมากมายหลายเรื่อง
 สรุปก็คือ สิ่งต่างๆ ในโลกเราเปลี่ยนไปตามกาลเวลา และตามยุคสมัย อะไรที่เป็นสิ่งไม่ดีสมัยก่อน ในสภาพสังคมยุคนั้น ก็
 อาจกลับกลายเป็นสิ่งดีงามในยุคปัจจุบัน หรือ vise versa ได้ นี่คือโลกมนุษย์ ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีอะไรคงทนถาวร ไม่มี
 อะไรเป็นสิ่งคงเส้นคงวา

แต่! มีสิ่งหนึ่งที่เป็นหลักในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นความจริงที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย แม้ว่าเวลา
 จะล่วงเลยมาถึง 2000ปีแล้วก็ตาม คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า หรือพระวาจาของพระองค์นั่นเอง!

ลูกเองมีความสุขจากการอ่านพระวาจาของพระองค์ ทุกๆ ประโยคนอกเหนือจากความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยังเป็นหลัก
 ปรัชญาในการดำรงชีวิตของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นชีวิตยุค 2000ปีก่อน หรือยุคปัจจุบัน ต่างกันก็ที่บริบทความเป็นอยู่ของมนุษย์
 ที่เราควรจะเข้าใจเท่านั้น ส่วนคุณค่า หลักปรัชญา และความศักดิ์สิทธิ์ของทุกพระวาจาของพระเยซูเจ้า ยังคงครบถ้วนและ
 ไม่เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ไม่ว่าจะกี่พันปี หรือตลอดนิรันดรจากนี้ไป

และลูกขอจบบทสวดนี้โดยถามตัวเองว่า ยังจำได้ไหมถึงชีวิตตัวลูกเองก่อนกลับมาเป็นลูกของพระองค์และใน
 ปัจจุบันที่ลูกมีชีวิตเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์?

ลูกขอทูลกราบ ณ พระบาทของพระองค์และขอถวายคำตอบเป็นคำตอบระหว่างลูกและพระองค์เท่านั้น
 ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า 😊

**“เพราะพระเจ้าทรงรักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาเตือนบุตรผู้ที่เขาปีติชื่นชม มนุษย์ผู้ประสบปัญญาและผู้ได้
 ความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงิน” สุภาษิต 3: 12-14**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

ป.ล. เรียนคุณพ่อและเพื่อนๆ ที่รักทุกท่าน

ในวันจันทร์ที่ 30 เม.ย.นี้ เวลา 22.00-24.00น. ช่วยเปิดโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5 ดูรายการพิเศษ “ซับน้ำตาชาว
 ใต้” ผู้เขียนได้ถูกเชิญให้เป็นผู้แทนของนักธุรกิจคาทอลิกในประเทศไทย ร่วมเสวนากับผู้แทนอีก 4 ศาสนา ขอคุณพ่อและ
 เพื่อนๆ ช่วยสวดทูลขอพระเจ้าให้ประทับอยู่กับผู้เขียนและประทานพระพรให้ด้วยค่ะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 185

ขอพระให้รวย (ได้) !

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์มา บทนี้เป็นบทแรกที่เพื่อนๆ ที่ทราบว่าคุณจะเขียนอะไรต่างรบเร้าให้อ่านเร็วๆ และเป็นบทที่ลูกใช้เวลามากที่สุดตั้งหลายคืนในการเขียน เพราะลูกต้องอ่าน แล้วเขียน แล้วย่อความอ่านอีก ย่อความอีกๆ จากข้อมูล 160 กว่าหน้า ให้เหลือเพียง 4 หน้า แต่ต้องให้ได้ใจความครบถ้วน :O

ก่อนสงกรานต์ เพื่อนของลูก ผู้ที่ลูกเรียกเธอว่า “เพื่อนจิตวิญญาณ” เอาหนังสือให้ลูกอ่านเล่มหนึ่ง เธอบอกว่าเธออ่านแล้วนึกถึงลูก ว่าเหมือนชีวิตของลูกมาก เธอจึงอุทิศสวดให้ไปก๊อบปี้ทั้งเล่มมาให้ลูก (Bless her heart!)

ปรากฏว่าลูกเองอ่านแล้วก็วางไม่ลง ตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงบรรทัดสุดท้าย ลูกรำพึงกับตัวเองด้วยความตื่นเต็นว่าฉันก็ทำแบบนี้ เหมือนฉันเปียบเลย...

ลูกจึงขอเขียนบทสวดบทนี้ เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่อเป็นพยานคนที่ 2 ในบทความทั้งหมดนี้ พระเจ้าข้า

ผู้เขียนเป็นนักธุรกิจชาวอเมริกันผู้หนึ่งที่ประสบปัญหาทางธุรกิจจนถึงขั้นจะพึ่งศาลเพื่อประกาศตัวเองเป็นบุคคลล้มละลายตามกฎหมายของเขา พอดีเพื่อนคนหนึ่งบอกเขาว่า มีผู้หนึ่งที่จะช่วยเขาเรื่องการเงินได้ โดยไม่ต้องพึ่งศาล เขาตื่นเต้นมาก ถามเพื่อนคนนั้นว่าใครล่ะ เพื่อนตอบว่า “Jesus!” เขาก็ถามต่อว่า “How?” เพื่อนคนนั้นตอบว่าวิธีทั้งหมดอยู่ในพระคัมภีร์ ให้ไปค้นหาเอาเอง ถ้าเขาทำตามพระวาจาของพระเยซูเจ้าอย่างเคร่งครัด เขาก็จะหลุดพ้นจากปัญหาทางการเงินได้

ในช่วงเศรษฐกิจไทยประสบปัญหาต้มยำกุ้ง ลูกเองเพิ่งหลุดพ้นจากคดีอันไม่เป็นธรรมไม่นาน ข้ายังต้องตกอยู่ในสถานะที่ต้องเลี้ยงดูลูก 4 คนตามลำพัง มีอยู่วันหนึ่ง ลูกบอกกับเพื่อนจิตวิญญาณผู้นี้ว่า ลูกไม่ไหวแล้ว ลูกจะยอมให้แบ่งกมายุติทุกอย่าง ลูกเองจะขอไปรับใช้พระอย่างเดียว จะไปเป็นหญิงกวาดวัดก็ได้ (ประโยคนี้กลายเป็นประโยคอมตะระหว่างลูกกับเธอจนถึงทุกวันนี้) เธอบอกกับลูกว่า พระเจ้าทรงใช้แต่ละคนต่างกันตามความสามารถและกระแสเรียกของแต่ละคน เธอบอกต่อกับลูกว่า ลูกเป็นนักธุรกิจที่มีความสามารถ อย่าไปกวาดวัดเลย ให้ลูกรับใช้พระองค์โดยผ่านธุรกิจของลูกเถิด

ช่างเหมือนกันอะไรเช่นนี้

หลังจากที่รับทราบจากเพื่อนเช่นนั้น นักธุรกิจผู้นี้ตัดสินใจอ่านพระคัมภีร์เพื่อค้นหาคำตอบ เขาอ่านอย่างตั้งใจ อ่านอย่างค้นหาและอ่านอย่างซึมซับ และหลังจากใช้เวลาหนึ่งปีครึ่ง เขาก็ค้นพบคำตอบที่เขาแสวงหา เขาลงมือปฏิบัติตามทันที และก็ปรากฏว่า ธุรกิจของเขาค่อยๆ ฟื้นกลับมา และในที่สุด ฐานะของเขาก็กลับมามั่นคงเหมือนเดิม จนถึงทุกวันนี้ 10 ปีต่อมา เขาและภรรยาจึงเริ่มเขียนหนังสือเล่าแบ่งปันสิ่งที่เขาค้นพบและเป็นพยานถึงความเชื่อของเขาที่มีต่อพระองค์ หนังสือส่วนใหญ่จะถูกแจกฟรี

เหมือนกันอีก!

คริสตชนรวยได้ไหม?

คำตอบคือ ได้ ตัวโตๆ

คริสตชนส่วนใหญ่จะถูกสอนมาตลอดว่า ความรวยหรือความมั่งมีจะทำให้เราห่างเหินจากพระ เพราะฉะนั้นเลยมีความเข้าใจว่าความยากจนเป็นสิ่งที่ทำให้เราใกล้ชิดกับพระมากขึ้น แต่ผู้เขียนคนนี้ค้นพบจากพระคัมภีร์ว่า หากเราร่ำรวยโดยปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของพระเจ้าแล้ว ก็ไม่เป็นสิ่งผิดแปลกเลย เพราะแท้จริงแล้ว พระเจ้าผู้ซึ่งเป็นผู้สร้างมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ ย่อมปรารถนาให้ลูกของพระองค์ที่ชอบธรรมทุกคน มีความเป็นอยู่ดี ประสบความสำเร็จในชีวิต

“...ทรงมอบพระบุตรเพื่อเราทุกคน แล้วพระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งให้เราพร้อมกับพระบุตรหรือ?” โรม 8: 32

“อับราฮัมมั่งมีมาก มีฝูงแกะและเงินทอง” ปฐก 13:

“แต่จงระลึกว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านประทานผลกำลังให้ท่านมั่งคั่ง เพราะทรงปฏิบัติตามพันธสัญญาที่ได้ทรงสาบานไว้กับบรรพบุรุษของท่าน” ฉธบ 8:18

“พวกคนเที่ยงธรรมจะรับพระพร ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนเขา” สดุดี 112:2-3

ลูกเองได้เคยเขียนเรื่อง “คนรวยแต่ไม่มีพระ VS คนมีพระแล้วค่อยรวย” เป็นบทสวดของฉันทบทที่ 46 ถวายแด่พระองค์ ใกล้เคียงกันมากเลย

บทบัญญัติของพระเจ้าในการได้มาซึ่งความร่ำรวย

บทบัญญัติที่สำคัญที่สุดในข้อนี้คือ **พระเจ้าต้องมาก่อนสิ่งอื่นใดในชีวิตเรา** คนจำนวนไม่น้อยที่รับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่มีสักกี่คนที่คิดถึงพระองค์ก่อนสิ่งอื่นใดในทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำในชีวิตประจำวัน

ในโลกปัจจุบัน ความสำเร็จในหน้าที่การงาน เงินทอง ชื่อเสียงเกียรติยศ เป็นสิ่งที่มนุษย์ต่างโหยหา บางคนยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้ ส่วนพระเจ้านั้นอยู่ที่ลำดับที่เท่าไรในชีวิตก็ไม่มีใครทราบได้

พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า

“จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้” มัทธิว 6:33

“เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงเราก็พบเรา ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา ทั้งทรัพย์ศฤงคารที่ทนทานและความชอบธรรม” สุภาพิต 8:17-18

สำหรับลูกทุกวันนี้ตั้งแต่ตื่นจนหลับ ไม่ว่าจะทำอะไร ลูกจะคิดถึงพระองค์ก่อนเสมอ เพราะลูกถือว่าสำหรับลูกแล้ว

“You are the Captain of my fate, and Master of my soul.” เหมือนกับที่ผู้เขียนคนนี้เขียนไว้เลย

ทางของพระหรือทางของเรา?

ถ้าเราเลือกวิถีดำรงชีวิตโดยปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ใช่ตามใจของเราแล้ว พระองค์ก็จะทรงนำชีวิตเราและประทานพระพรให้เราเอง

“เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป” อิสยาห์ 10:22

“พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:22

พระวาจาบทหลังนี้เป็นบทที่ลูกติดอยู่ที่พระแท่นในโรงงานหนึ่งของลูก!

พระเจ้าทรงต้องการให้เรากลับใจ

ถ้าเราเลี้ยงจิตวิญญาณของเราด้วยพระวาจา ด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ทุกวัน เราก็จะมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง และเมื่อเรามีจิตวิญญาณที่เข้มแข็งแล้ว ก็จะส่งผลให้เราแก้ปัญหา มีความสามารถในการนำมาซึ่งความสำเร็จในหน้าที่การงาน

“อย่าคล้อยตามความประพฤติของโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดยการฟื้นฟูความคิดขึ้นใหม่ เพื่อจะได้รู้จักวินิจฉัยว่าสิ่งใดเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า สิ่งใดดีและสิ่งใดเป็นที่พอพระทัยอันสมบูรณ์พร้อมกับพระองค์” โรม 12:2

“จงมีจิตใจและความรู้สึกนึกคิดอย่างใหม่ จงสวมใส่สภาพมนุษย์ใหม่ ซึ่งพระเจ้าทรงเนรมิตให้เหมือนพระองค์ มีความชอบธรรมและความศักดิ์สิทธิ์ที่มาจากความจริง” เอเฟซัส 4:23-24

เราจะกลับใจได้อย่างไร

ทุกคนอยากประสบความสำเร็จในชีวิต แต่มีสักกี่คนที่จะศึกษาพระวาจาและคำสั่งสอนของพระองค์และปฏิบัติตามนั้นอย่างจริงๆ จังๆ และอย่างจริงจัง

“อย่าให้หนังสือธรรมบัญญัติห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึงตรองตามนั้น ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในวันทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี” โยชูวา 1:8

เราต้อง 1. สวดภาวนาเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ 2. ศึกษาและไตร่ตรองถึงพระวาจาของพระองค์เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอและ 3. ดำรงชีวิตตามพระวาจาและคำสั่งสอนของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ
ลูกสวดภาวนาจนบางครั้งตื่นมากลางดึก สมองของลูกยังสวดส่ายประจำอยู่ 😊

ต้องขยันทำงาน

เราเคยได้ยินกันมาตลอดว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่ช่วยตัวเองเท่านั้น จริงๆ แล้ว มีพระวาจาหลายบทที่เน้นถึงประโยชน์ และเน้นให้มนุษย์ต้องขยัน

“ถ้าผู้ใดไม่ขยันทำงานก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“ให้ทำงานอย่างสงบและหาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง” 2 เธสะโลนิกา 3:12

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:4

“มือของเจ้าจับทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า” ปัญญาจารย์ 9:10

ความสุขสมบูรณ์ในจิตใจและริมฝีปาก

คำสั่งสอนของพระองค์บวกกับความเชื่อของเราในพระองค์ที่ปราศจากเงื่อนไขใดๆ จะเป็นพระพรแก่เราในหน้าที่ การงานและทุกสิ่งทุกอย่าง เราต้องวางใจในพระองค์ ขอขอบคุณพระองค์และสรรเสริญพระองค์แม้ในความทุกข์ยากลำบาก

“พระธรรมของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด” สดุดี 37:31

“เพราะคนชอบธรรมจะไม่ถดถอย...เขาไม่กลัวข่าวร้าย จิตใจของเขายึดแน่น วางใจในพระเจ้า” สดุดี 112: 6-7

“พระเจ้าประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งในวันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่เข้ามาลี้ภัยอยู่ในพระองค์”
นาฮูม 1:7

“อย่ากระวนกระวายใจถึงสิ่งใดเลย จงทูลพระเจ้าให้ทรงทราบถึงความปรารถนาทุกอย่างของท่านโดยคำอธิษฐาน การวอนขอ พร้อมด้วยการขอบพระคุณ แล้วสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินสติปัญญาจะเข้าใจได้นั้น จะคุ้มครองดวงใจและความคิดของท่านไว้ในพระคริสตเยซู” พิลิปปี 4:6-7

ลูกสอนลูกๆ ทุกวันนี้ว่า ให้ทูลขอพรและขอบคุณพระองค์ในทุกสิ่งที่ทำ เพราะแม้แต่ความผิดหวัง ก็คือพระพร เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเราว่าอะไรควรให้ อะไรไม่ควรให้

ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้า

“ผู้ใดฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะไหลเชี่ยว ลมจะพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น บ้านก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหิน ผู้ใดที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเรา และไม่ปฏิบัติตาม ก็เปรียบเสมือนคนโง่เขลาที่สร้างบ้านไว้บนทราย

เมื่อฝนตก น้ำไหลเชี่ยว ลมพัดโหมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงและเสียหายมาก” มัทธิว 7:24-27

“คนทั้งหลายที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและปฏิบัติตาม ย่อมเป็นสุขกว่านั้นอีก” ลูกา 11:8

“จงปฏิบัติตามพระวาจา มิใช่เพียงแต่ฟัง ซึ่งเท่ากับหลอกตนเอง เพราะถ้าผู้ใดฟังพระวาจาแล้วไม่ปฏิบัติตาม ก็เหมือนคนที่มองใบหน้าของตนในกระจกเงา เมื่อมองตนเองและจากไปแล้ว ก็ลืมทันทีว่าตนเป็นอย่างไร ส่วนผู้ที่พิจารณาบัญญัติแล้วนำไปปฏิบัติตาม ผู้นั้นย่อมประสบความสำเร็จในการปฏิบัติ” ยากอบ 1:22-25

“ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ” โยบ 36:11

ชัดเจนและสมบูรณ์

จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความคิด วาจา และการกระทำ

ข้อนี้มีความสำคัญมาก ผู้เขียนยกตัวอย่างว่า ถ้าเราอยากได้แครอท เราต้องปลูกแครอท อยากรได้แตงโม ต้องปลูกแตงโม ถ้าเราอยากให้พระเจ้าประทานความร่ำรวยให้แก่เรา เราเคยถวายอะไรให้แก่พระเจ้าบ้างไหม? การถวายที่มีค่าที่สุดแด่พระเจ้า ไม่ใช่อยู่ที่ปริมาณหรือจำนวน แต่อยู่ที่ใจ และนอกจากทรัพย์สินเงินทองแล้ว เรายังต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วย

การถวายเงินแด่พระองค์นั้น เราควรทำอย่างสม่ำเสมอ โดยการให้แก่พระศาสนจักร หรือ ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ หรือ โครงการที่ควรสนับสนุน ตามกำลังทรัพย์ของเรา แม้ในเวลาที่เราไม่มีเงินมาก และต้องเป็นการกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าจริงๆ ไม่ใช่ทำเพื่อหน้าตาตัวเอง หรืออยากได้ชื่อเสียง เพราะหากผู้ใดทำบุญหรือทำดีเพียงเพื่อต้องการให้ผู้อื่นทราบ หรือเพื่อได้หน้า เขาก็จะได้เพียงเท่านั้น แต่หากเขาทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างจริงจัง พระเจ้าก็จะประทานพระพรแก่เขามากกว่าและยิ่งใหญ่กว่าที่เขาจะได้รับจากมนุษย์เสียอีก

ทุกวันนี้ลูกประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ด้วยใจบริสุทธิ์ แต่บางครั้งพระองค์ก็ประทานพระพรแก่ลูกอย่างที่คุณเองก็ไม่คาดคิดมาก่อน เสมือนหนึ่งเป็นกำลังใจให้ลูก เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์จริงๆ !

“ผู้ใดเอาใจใส่คนจน ก็เป็นสุข พระเจ้าทรงช่วยกู้เขาในวันยากลำบาก” สดุดี 41:1

“ส่วนท่าน เมื่อให้ท่าน อย่าให้มือซ้ายของท่านรู้ว่ามือขวากำลังทำอะไร เพื่อท่านของท่านจะได้เป็นท่านที่ไม่เปิดเผย แล้วพระบิดาของท่านผู้ทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งจะประทานบำเหน็จให้แก่ท่าน” มัทธิว 6:3-4

“เราจะเปิดหน้าต่างในสวรรค์ให้เจ้าและเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้า” มาลาคีย์ 3:10

วิธีและเวลาของพระเจ้าในการประทานพระพร

พระเจ้าจะไม่ประทานพระพรหรือความมั่งคั่งแก่ผู้สมควรได้รับ โดยการเทเงินลงมาจากสวรรค์ แต่จะเป็นไปตามธรรมชาติของหลักการเงินบนโลกนี้ การได้ขึ้นเงินเดือน การได้โบนัสก้อนโต หุ่นที่มีอยู่ ราคาขึ้นไปสุดกู่ การขายทรัพย์สินบางอย่างที่มีอยู่ในราคาดี การได้เริ่มธุรกิจใหม่ที่ทำกำไรอย่างคาดไม่ถึง ธุรกิจที่มีอยู่ก็ทำกำไรอย่างมหาศาล ฯลฯ เหล่านี้

เป็นต้น และพระองค์จะประทานพระพรตามเงื่อนไขของพระองค์ ไม่ใช่ตามเงื่อนไขที่มนุษย์เรียกร้อง

ผู้เขียนคนนี้เขียนว่าสิ่งที่เขาเขียนมาทั้งหมดนี้ ไม่ใช่เป็นแค่หลักเทวศาสตร์ หรือทฤษฎีเท่านั้น เขาบอกว่า**ทุกคนที่เขารู้จักที่ปฏิบัติตามทุกหัวข้อที่เขาเขียน ประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน** แต่คงมีคนไม่น้อยที่จะเถียงว่าเป็นเอ็นว่า เขาก็ทำดีแล้ว แต่ไม่เห็นพระเจ้าประทานพระพรให้เขาร่ำรวยเลย เขาเขียนต่อว่า หากชวานาหวานเมล็ดข้าวเสร็จแล้ว ก็ไม่พรวนดิน ถางหญ้า หรือใส่ปุ๋ยเลย แล้วจะบ่นได้อย่างไรว่าผลการเพาะปลูกไม่งอกงาม! พระเจ้าไม่ทรงลำเอียง พระองค์ทรงรักลูกของพระองค์ทุกคนเท่ากัน

“ทุกคนที่ยำเกรงพระองค์ และปฏิบัติความชอบธรรม ไม่ว่าจะมีความเชื่อชาติใด ย่อมเป็นที่พอพระทัยของพระองค์” กิจการอัศจรรย์ 10:34-35

ทุกวันนี้ เขาเปิดโรงพิมพ์เพื่อพิมพ์หนังสือแบ่งปันความเชื่อของเขาและภรรยาและแปลเป็นหลายภาษาแจกจ่ายไปทั่วโลก

ลูกไม่ทราบจะทำอะไรลูกอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วจึงเกิดความตื่นเต้นในใจมาก และมีความรู้สึกที่ต้องเขียนเป็นบทสวดถวายแด่พระองค์ มาบัดนี้ลูกเขียน (ย่อความ) เสร็จแล้ว ลูกมีความสุขมาก และลูกขอจบบทสวดนี้ด้วยพระวาจาบทนี้ พระเจ้าข้า

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์” 1 โครินธ์ 2:9

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า 😊

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนห้

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 186

สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่คนที่รักพระองค์

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ยิ่งวันลูกยิ่งได้รับสัมผัสความยิ่งใหญ่ของพระองค์และอัศจรรย์ที่พระองค์ประทานให้แก่ลูกมากขึ้นๆ

ลูกกราบทูลต่อพระองค์ว่า หลังจากที่ลูกได้อ่านหนังสือที่ลูกแปลชื่อเป็นภาษาไทยว่า “ขอพระเจ้าให้รวย (ได้)” เสร็จแล้วนั้น ลูกรู้สึกตื่นเต้นในใจมาก ทั้งๆ ที่ลูกไม่ทราบสาเหตุ เพราะลูกก็อ่านหนังสือที่เขียนเกี่ยวกับพระองค์มาเยอะแยะ ทันทที่ลูกอ่านเสร็จจรอบแรก ลูกปรารถนาเพื่อนที่ให้หนังสือเล่มนี้แก่ลูกว่า ลูกอยากติดต่อกับผู้เขียนคนนี้จัง เนื่องจากหนังสือพิมพ์ในปี ค.ศ. 1983 ลูกเดาว่า ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่ เขาน่าจะมีอายุราว 80 ปี ลูกบอกเพื่อนว่า ลูกจะเขียนจดหมายและส่งไปยังตู้ ป.ณ.ที่ระบุอยู่ข้างหลังหนังสือ เพื่อนของลูกพูดกลับมาทันทีว่า “สมัยนี้ใครส่งจดหมายไปตู้ ป.ณ. กัน ทำไมไม่ให้ลูกเธอหา website ของเขาให้ละ” ลูกยิ้มจนตาหยี “เธอนี่ทันสมัยจริงๆ ส่วนฉันก็ยังเป็นคนยุค '60 อยู่แน่แหละ!”

ภายในเวลาไม่ถึง 1 ชม. ลูกสาวคนเล็กของลูกก็รีบมาบอกลูกด้วยความตื่นเต้นว่า เขาหา website ของแหล่งพิมพ์หนังสือเล่มนี้ได้แล้ว ลูกเองก็ตื่นเต้นไม่น้อยไปกว่าลูกสาว คินนี่นั้นลูกพิมพ์ email แนะนำตัวเองและบอกเขาว่า หนังสือของเขามีคุณค่ามากแก่ผู้อ่าน แต่...ทันทีที่ลูกส่งเสร็จ mail ของลูกก็ถูกส่งกลับมา ลูกรู้สึกผิดหวัง แต่ลูกเป็นคนไม่ยอมท้อง่ายๆ ลูกเรียกลูกชายมาปรึกษา เขาอธิบายว่า บางคนตั้งโปรแกรมไว้ไม่รับ mail แปลกๆ เพราะกลัวไวรัส ลูกบอกลูกชายว่า ทำอย่างไรก็ได้ ให้ส่ง mail ของหม่ามี้ให้ถึงผู้รับให้ได้ เขาอธิบายต่อว่า เขาจะส่งผ่าน website ให้ แต่วิธีนี้เราจะไม่มีทางทราบว่า ฝั่งโน้นได้รับหรือไม่ ลูกบอกลูกชายว่าให้จัดการได้เลย เพราะอธิบายมากกว่านี้หม่ามี้ก็ไม่เข้าใจวิธีการอยู่ดี แล้วลูกชายก็ส่ง mail ให้ลูกสำเร็จ แล้วลูกก็รอ...

หนึ่งสัปดาห์ต่อมาก็ยังไม่มีข่าวคราวจากนักเขียนหนังสือเล่มนี้ พอถึงลูกต้องเตรียมตัวเรื่องการออกอากาศของรายการที่ กอ.รมน. ร่วมกับททบ.5 ช่วยภัยได้ และหลังจากรายการออกอากาศเรียบร้อยแล้ว ลูกก็ใช้เวลาอีก 1 สัปดาห์ในการอ่านแปลและเขียนบทสวดของฉันทบทที่ 185 สองสัปดาห์ที่ได้ผ่านพ้นไปมีผลต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในเวลาต่อมาอย่าง amazing ที่สุด!

เมื่อลูกเสร็จจากภาระที่ต้องทำทั้งสองเรื่องเรียบร้อยแล้ว ลูกก็กลับมาจัดการเรื่องติดต่อกับผู้เขียนคนนี้ต่อทันที ลูกจะแพกซ์จดหมายที่ส่งไปทาง email ซึ่งลูกไม่มีทางทราบได้ว่า เขาได้รับหรือไม่ และคิดว่าหากแพกซ์แล้ว ยังไม่ได้รับคำตอบอีก ลูกจะบอกมาแมร์ที่ลูกรักมากที่อยู่ที่นั่นให้ช่วยโทรเช็คค่า ผู้เขียนคนนี้นี้ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ รวมทั้งโรงพิมพ์หนังสือนี้ยังอยู่หรือปิดไปแล้ว ลูกคิดว่าลูกจะยอมหยุดติดต่อเมื่อทราบว่าผู้เขียนคนนี้ไม่อยู่ในโลกนี้แล้วเท่านั้น

ลูกเองก็แปลกใจว่า ทำไมลูกจึงตั้งใจแน่วแน่ในการต้องการติดต่อกับผู้เขียนคนนี้ถึงขนาดนี้ ไม่มีเหตุผล แต่ดูเหมือนลูกจะรู้สึกในใจว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ลูกรู้จักบุคคลผู้นี้

แพกซ์ไปแล้ว 2 วันก็เจียบอีก ลูกกำลังจะ email ไปบอกมาแมร์ว่าให้ช่วยโทรไปหาคนคนนี้ให้ที ปรากฏว่าวันนั้น เป็นวันพุธ ลูกได้รับ email ยาวเหยียดจากผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ลูกตื่นเต้นมาก ตะโกนบอกลูกสาวที่อยู่คนละห้องในขณะ นั้นว่า หม่ามีได้รับข่าวจากบุคคลผู้นี้แล้ว ความรู้สึกตอนนั้นราวกับถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่ 1 เป็นประสบการณ์ที่แปลกมาก

เขาเขียนมาว่า เขาประหลาดใจมากที่สุด มีคนเขียนหาเขาจากไทยแลนด์ เขาไม่เคยได้รับ email จากลูกครั้งแรก เลย เขาเล่าเรื่องราวชีวิตของเขาให้ลูกฟังคร่าวๆ ว่า ขณะนี้เขาอายุจะ 77 ปีแล้ว และทุกวันนี้เขาทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้น หลักๆ เขาและภรรยาจะอ่านพระคัมภีร์ และช่วยกันเขียนหนังสือซึ่งทั้งหมดจะเป็นแนวการดำรงชีวิตตาม พระวาจาในหัวข้อต่างๆ เป็นต้นว่า เกี่ยวกับเรื่องการเงิน (เล่มที่ลูกได้อ่าน) เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพ เกี่ยวกับความเชื่อ ฯลฯ และเขาจะแจกหนังสือประมาณ 90% ขายเพียง 10% เท่านั้น หนังสือของเขาได้ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ หลายภาษาและ ถูกแจกจ่ายไปทั่วโลก ส่วนเงินที่เขาได้นั้น เขาบอกว่าพระเจ้าเป็นผู้จัดสรรมาให้ตลอด เนื่องจากมีผู้อ่านจำนวนมากเขียนให้ เขาและแบ่งปันให้เขาทราบว่าหนังสือของเขาได้ช่วยพวกเขาในการดำรงชีวิตแบบคริสตชนที่ดีอย่างไร เขาก็จะนำค่าแบ่งปัน เหล่านี้ใส่เข้าไปใน newsletter ของเขา ซึ่งมีคนอ่านทั่วโลก และก็จะมีคนบริจาคมาให้เขาพิมพ์เล่มต่อไป เขาบอกกับลูก ว่าด้วยความเชื่ออย่างปราศจากเงื่อนไขในพระเจ้า พระองค์ก็ทรงดูแลเขาในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำถวายเกียรติแด่พระองค์ โดยเขาไม่ต้องกังวลใจใดๆ เลย!

ลูกอ่าน email เขาด้วยความทึ่ง หลายๆ สิ่งหลายๆ อย่างที่เขาเขียนบอกลูก เหมือนกับสิ่งที่ลูกเองค้นพบเกี่ยวกับ พระองค์ ลูกเขียน email ถึงเขามั่ง ยาวเหยียดไม่น้อยไปกว่าของเขา 😊

รู้สึกลูกจะส่งไปคืนวันพุธ เวลาผ่านไป 1 สัปดาห์ ไม่มีข่าวคราวจากเขาก็ดูกก็คิดในใจว่าได้รู้จักนักเขียนผู้นี้ถึงแค่นี้ ก็ดีใจแล้ว

จู่ๆ ลูกก็ได้รับ email จากเขาในเวลาต่อมา เขาบอกลูกว่าเขาได้รับ email จากลูกวันพุธก่อนโน้น และเขาไม่มีเวลาตอบกลับ เพราะวันศุกร์นั้นเป็นวันสุดท้ายที่ประเทศของเขาจะมีการส่งพัสดุโดยทางทะเล หลังจากนั้นประเทศเขาจะมีบริการทางอากาศเท่านั้น ซึ่งหมายความว่า หนังสือที่เขาส่งให้ประเทศต่างๆ นั้นต้องถูกส่งทางอากาศ ซึ่งหมายถึงค่าส่งจะแพงขึ้นอีกมาก เขาจึงตัดสินใจ จัดส่งหนังสือที่เขายังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ส่งให้ผู้ที่เขาเคยติดต่อกันในประเทศต่างๆ ทางพัสดุทะเล (sea mail) และเขาตัดสินใจจัดส่งหนังสือให้ลูกเป็นจำนวน 50 – 100 เล่ม เขาถามตัวเองว่าเขาส่งให้ลูกคนหรือไม่ และรู้สึกในใจว่า การที่เขาส่งให้ลูกนั้นเป็นการส่งถูกคนแล้ว เขาขอให้ลูกแจกหนังสือต่อให้แก่ผู้ที่สนใจในประเทศไทย

ลูกอ่าน email เขาด้วยความไม่เชื่อ และมองถึงเหตุการณ์ย้อนหลัง Timing ที่ลูกติดต่อกับเขานั้นเหมือนกับถูกกำหนดไว้แล้ว หากลูกติดต่อเขาได้ก่อน และเขามีเวลาบอกกับลูกว่าเขาจะส่งหนังสือให้ลูกฟรีเยอะเยอะเช่นนี้ ลูกอาจเกิดความรู้สึกเกรงใจไม่กล้ารับหมด หากลูกติดต่อเขาได้ช้ากว่าวันศุกร์สุดท้ายนั้น เขาก็ไม่มีโอกาสรู้จักลูก และตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุกอย่างดูเหมือนถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว เขาเขียนบอกลูกว่า เขารู้สึกว่าพระเจ้าคงทรงนำพาให้เราได้ติดต่อกัน และคงมีโอกาสรับใช้พระร่วมกันในอนาคต

ลูกทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นหลังจากลูกได้อ่านหนังสือเล่มที่ลูกแปลชื่อเองว่า “ขอพระเจ้าให้รวย (ได้)” และสรุปกับตัวเองว่า สิ่งที่เขาและลูกกำลังทำอยู่ แม้ว่าจะอยู่กับคนละมุมโลกก็ตาม แต่ก็เหมือนกันคือ เป็นพยานด้วยการดำรงชีวิต และการเขียนว่า “หากเรามีความเชื่อในพระเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไขแล้ว อัศจรรย์จะเกิดขึ้นได้เสมอ”

เขาเขียนในตอนหนึ่งของหนังสือของเขาว่า เขาเปรียบเทียบความเชื่อเช่นนี้เหมือนกับการลุยน้ำข้ามฝั่ง มีเพื่อนเขาหลายคนไม่มีความเชื่อพอ เขาก็บอกกับเพื่อนเหล่านั้นว่า “ลงมาเถิด น้ำไม่ลึกอย่างที่ท่านคิดหรอก และพระเจ้าจะไม่มีทางให้ท่านจมน้ำเป็นอันขาด”

ทำให้ลูกคิดถึงตนเองกับบทเทศน์สอนของพระสังฆราชองค์หนึ่งที่ลูกเคารพรัก เกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่เป็นเขาและ

พลัดตกลงมาท่ามกลางความมืดและความหนาวเหน็บ เขาตะโกนขอให้พระเจ้าช่วยเขา พระเจ้าก็ตะโกนกลับให้เขาตัดเชือก แต่เขาก็กลับเอาเชือกพันตัวเองให้แน่นยิ่งขึ้น เช้าวันรุ่งขึ้นมีคนพบศพชายผู้นี้ห้อยโถงเตงอยู่เหนือพื้นดินเพียง 2 ฟุต

ลูกเองเมื่อตกอยู่ในสภาวะเดียวกับชายปีนเขาผู้นี้ เมื่อพระเจ้าทรงบอกให้ตัดเชือก ลูกตัดทันที ครั้งแล้วครั้งเล่า ท่ามกลางความมืด ลูกตกลงสู่พื้นดินที่ห่างจากตัวลูกเพียงฟุตครึ่ง จนลูกแอบมาคิดว่าเป็นไปได้ไหมหนอที่พื้นดินอาจจะอยู่ต่ำจากตัวลูกตอนห้อยโถงเตงตั้งหลายเมตร แต่เพราะความเชื่อของลูก พระองค์ก็เลยเมตตา เสกให้พื้นดินสูงขึ้นมา จนใกล้ตัวลูกเพียงฟุตหรือฟุตครึ่งเท่านั้น

คิดแบบเด็กเชื่อบริสุทธิ์อีกแล้ว 😊

ลูกเองไม่ทราบว่ พระองค์ทรงมีแผนการอะไรที่จะให้ลูกทำร่วมกับนักเขียนอเมริกันผู้นี้ แต่ทั้งเขาและลูกพร้อมและยินดีทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกประการ

ลูกขอจบบทสวดบทนี้ด้วยพระวาจาบทเดิมว่า

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์”

1 โครินธ์ 2 : 9

ลูกรักพระองค์พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 187

หญิง 3 คน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเป็นคนชอบอ่านและติดตามข่าวทั้งภายในและนอกประเทศอยู่เสมอๆ ยิ่งถ้าเป็นข่าวเกี่ยวกับบุคคลต่างๆ ลูกยิ่งชอบเป็นพิเศษ เพราะลูกได้เรียนรู้ชีวิตเยอะแยะจากบุคคลต่างๆ เหล่านี้

ภายใน 3-4 เดือนที่ผ่านมา มีข่าวเกี่ยวกับหญิง 3 คนที่ลูกได้ติดตามมาด้วยความสนใจ ลูกไม่ทราบว่าเขาทั้ง 3 รู้จักกันเป็นการส่วนตัวหรือไม่ แต่เขาทั้ง 3 มีความเหมือนกันบนพื้นฐานชีวิตที่แตกต่างกันและวิธีการดำเนินชีวิตของทั้งสามคนก็แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

ความเหมือนของเขาทั้งสามคือ ต่างเป็นหญิงที่รวย ไม่ใช่รวยธรรมดา แต่รวยแบบมีดีฟ้ามีดิน (ศัพท์ของลูกเอง พระเจ้าข้า คือเงินเยอะจนสามารถบดบังแสงอาทิตย์ได้) พุดง่ายๆ รวยอ้อซ่าเลยทีเดียว และต่างก็ได้ความรวยนี้มาจากชายที่พวกเขาแต่งงานด้วย !

หญิงคนแรกได้รับการกล่าวขานว่าเป็นหญิงที่รวยที่สุดในเอเชีย

หญิงคนที่สองได้มรดกเป็นร้อยๆ ล้านเหรียญสหรัฐ

ในขณะที่ หญิงคนที่สามเป็นภรรยาของคนที่รวยที่สุดในโลก

หญิงคนแรกได้แต่งงานกับนักธุรกิจชื่อดังของเกาะที่ทุกอย่างปลอดภัย แต่เมื่อสิบกว่าปีสิบปีก่อน สามีของเธอลูกลักพาตัวไป ไม่เคยมีใครพบศพ ไม่เคยมีการเรียกค่าไถ่ ในที่สุด เธอจึงได้ไปฟ้องศาลขอให้ประกาศว่าสามีเป็นคนสูญหายตามกฎหมาย และขอเป็นผู้รับมรดกแต่เพียงผู้เดียว ศาลพิพากษาให้ตามที่เธอร้องขอ แต่บิดาสามีฟ้องคัดค้านในเรื่องมรดกและยื่นขอให้ตนเองเป็นผู้รับมรดกแทน สู้กันหลายศาล ในที่สุด ศาลก็พิพากษาให้เธอเป็นผู้ชนะ ได้รับมรดกอันมากมายมหาศาล

ปรากฏว่าเมื่อ 2-3 เดือนที่ผ่านมา หลังจากที่เธอได้รับชัยชนะในเรื่องมรดกไม่นาน ก็มีข่าวลงหน้าหนังสือพิมพ์ว่า เธอเสียชีวิตซะแล้วด้วยโรคมะเร็งในวัย 69 ปี และเธอได้เขียนพินัยกรรมทิ้งมรดกที่ได้สู้กับบิดาสามีอย่างชนิดเลือดสาด (ไม่ใช่แค่เลือดตากระเด็น) ไว้ให้หมอดูของเธอ! ข่าวลงต่อไปว่า เนื่องจากเธอไม่มีบุตรหรือทายาทใดๆ ญาติของเธอจึงเตรียมยื่นฟ้องศาลต่อ เธอ !

ชีวิตหญิงคนที่สองยิ่งสนุก เธอเคยเป็นนางแบบ Playboy ซึ่งหมายความว่า ต้องเป็นคนสวย (กว่าหญิงทั่วไป) อยู่มาวันหนึ่ง เศรษฐีเฒ่าผู้หนึ่งเกิดมีความใจบุญสุนทานซบเลียงเธอ และในที่สุดก็ได้แต่งงานกับเธออย่างถูกต้องตามกฎหมาย เขา 80 กว่า เธอ 20 กว่า และเพื่อให้ชีวิตเธอเหมือนกับนิยายมากขึ้น 2 ปีต่อมา เศรษฐีเฒ่าก็ตายจากไป ทิ้งมรดกอันมหาศาลไว้ให้เธอ Plot ของนิยายก็คงหนีไม่พ้นการฟ้องร้องเพื่อแย่งชิงมรดกก่อนโทรระหว่างเธอกับบุตรชายทายาทของเศรษฐีเฒ่าฟ้องกันหลายรอบหลายศาล ในที่สุด นิยายชีวิตจริงของหญิงผู้นี้ก็จบลงเช่นเดียวกับหญิงคนแรก ศาลพิพากษาให้เธอเป็น

ผู้รับเงินจำนวนมหาศาลแต่เพียงผู้เดียว Happy Ending!

น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่บางครั้ง ชีวิตจริงของคนเราก็ยุ่งยาก ซับซ้อนกว่านวนิยาย ไล่เลียดกับข่าวการเสียชีวิตของหญิงคนแรกที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นหญิงที่รวยที่สุดในเอเชีย ก็มีข่าวว่าเศรษฐินีอดีตนางแบบ Playboy ผู้นี้เสียชีวิตอีกคน ด้วยวัยเพียง 39 ปี สาเหตุเพราะยาอะไรที่เธอรับประทานเข้าไปนั้นเกินขนาด อ้าว! เศรษฐินีระดับโลกตายอีกคน และเรื่องราวเกี่ยวกับมรดกของเศรษฐินีคนนี้ก็ใกล้เคียงแต่อลเวงอลวนกว่าคนแรกเสียอีก

เธอได้เขียนพินัยกรรมทิ้งมรดกทั้งหมดไว้ให้แก่ลูกชายวัย 18 ของเธอ ผู้ซึ่งบังเอิญได้ชิงมารดาตายไปเมื่อปีที่แล้ว เธอยังมีบุตรสาวอายุไม่ถึงขวบอีกคน ซึ่งมีชายแย่งกันเป็นบิดาหลังเธอสิ้นลมหายใจถึง 2 คน ในที่สุด ต้องมีการพิสูจน์พันธุกรรมด้วยการตรวจ DNA และขณะนี้มีการยื่นฟ้องแย่งชิงมรดกมหาศาลกันที่ศาล เช่นเดียวกับกรณีของหญิงคนแรก

หญิงคนที่สาม มีชีวิตที่โลดโผนน้อยกว่าหญิงสองคนแรก แต่บังเอิญเธอได้แต่งงานกับผู้ชายที่รวยที่สุดในโลก ซึ่งทำให้เธอมีฐานะเป็นสตรีที่รวยที่สุดในโลกไปด้วย

ลูกมีความสนใจในหญิงผู้นี้เป็นพิเศษกว่าหญิงอีก 2 คน มาแม่ที่ลูกรักมากได้บอกกับลูกว่า เธอผู้นี้เป็นคาทอลิก และได้รับการอบรมสั่งสอนโดยซิสเตอร์คณะเดียวกับมาแม่ และได้บอกให้ลูกยึดถือเธอเป็นแบบฉบับในการดำรงชีวิตเป็นคริสตชน

ลูกจึงติดตามข่าวของเธอมาอย่างเงิบๆ แม้ว่าเธอจะมีเงินทองมากที่สุดในโลก แต่ลูกได้อ่านข่าวเกี่ยวกับเธอน้อยมาก แทบจะไม่มีข่าวเกี่ยวกับเธอเลยในหน้าหนังสือพิมพ์ด้านสังคม ข่าวแฟชั่น และข่าวอะไรต่อมิอะไรเช่นเดียวกับที่บรรดาผู้หญิงไฮโซทั่วโลกชอบ PR ตนเองกันนักหนา มีหน้าซ้ำ เธอเป็นสตรีที่สมถะ ไม่มีการแต่งกายแบบเวอร์ ไม่มีเครื่องเพชรนิลจินดา ไม่มีแม้กระทั่งเครื่องสำอางค์บนใบหน้าเธอ และเธอยังขับรถไปส่งลูกๆ ทั้ง 3 ที่โรงเรียนด้วยตัวเธอเอง ถ้าหากเอาใบหน้าเธอไปออกรายการเกมส์โชว์เกี่ยวกับการทายหน้าบุคคลสำคัญ รับรองผู้แข่งขันต้องไม่รู้จักเธอเป็นแน่

แต่ใกล้เคียงกับข่าวการตายของหญิงทั้งสองที่ลูกกล่าวมาข้างต้น มีการนำเรื่องราวของเธอออกสู่สายตาของคนทั่วโลก เธอและสามีของเธอได้จัดตั้งมูลนิธิโดยใช้ชื่อคู่ และได้บริจาคเงินจำนวนมหาศาลเป็นพันๆ ล้านเหรียญในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ยากไร้ ทั้งในด้านความเป็นอยู่และในด้านสุขภาพอนามัยในระดับโลก มีหน้าซ้ำในเดือนพ.ศ. ปีหน้า สามีของเธอก็จะลาออกจากการเป็นประธานของบริษัทที่เขาตั้งขึ้นมา และออกมาบริหารมูลนิธิของเขาทั้งสองในการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ด้อยกว่าอย่างจริงๆ จังๆ ข่าวมีว่า เธอเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการโน้มน้าวสามีของเธอให้พอเพียงกับการรูดหน้าหาเงินต่อไป แต่ให้ใช้ชีวิตส่วนที่เหลือในการนำพระพรที่พระประทานให้เขาทั้งสองไปแบ่งปันให้เพื่อนมนุษย์ผู้ด้อยโอกาสกว่า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีบังอาจแม้แต่จะคิดไปวิจารณ์ชีวิตใคร แต่ลูกขอกราบทูลขอต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกเป็นท่อนำพระพรที่จะนำพระพรของพระองค์ไปยังเพื่อนมนุษย์ ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกจะคิด จะพูดและจะทำการถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยความจริงใจ เพื่อให้พระเกียรติคุณของพระองค์สามารถแผ่ขยายไป ขอให้ลูกมีโอกาสรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์เทอญ

**“ขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
เพื่อจะวินิจฉัยประชากรของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกระหว่างดีและชั่ว
เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชากรใหญ่ของพระองค์นี้ได้
ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นทีพอพระทัยพระเจ้า” 1 พงศ์กษัตริย์ 3: 9-10**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 188

พระวาจาเกี่ยวกับชีวิตฉัน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ปีนี้เป็นปีที่พระศาสนจักรในประเทศไทยรณรงค์ให้พวกเราคริสตชนหันมาศึกษาพระวาจากันอย่างจริงจัง จัง ส่วนตัวแล้ว ลูกรู้สึกดีใจเพราะว่าลูกเองได้ศึกษาพระวาจาของพระองค์ด้วยความสนใจและใส่ใจมาตลอดตั้งแต่ปีค.ศ. 1996 ปีที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์

เริ่มตั้งแต่ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์ ในตอนแรกเป็นการเขียนแบบส่วนตัวจริงๆ ถวายแด่พระองค์ ต่อมาเมื่อเพื่อนขอรับไปอ่าน และมีคนนำไปลงสารวัตร ลูกจึงคิดว่าถ้าฟังการเขียนของลูกนั้นไม่มีความหมายอะไรเลย น่าจะมีพระวาจามาประกอบการเขียนของลูก จากจุดนี้เอง ลูกก็ได้เริ่มอ่านพระคัมภีร์อย่างจริงจัง จังๆ โดยลูกจะคัดบทที่ลูกชอบแล้วลอกออกมาจัดกรู๊ป เมื่อได้มากพอสมควร ลูกก็จะแบ่งออกมาเป็นประเภทๆ เป็นต้นว่า ประเภทความรัก ประเภทความศรัทธา ฯลฯ ลูกแอบเรียกว่า “แคตตาล็อกพระวาจา” ในใจและต้องใช้เวลามากในการทำเช่นนั้น แรกๆ กว่าลูกจะหาพระวาจาได้ 1 บท เพื่อให้เข้ากับเรื่องที่ลูกเขียนได้ ลูกต้องใช้เวลาทั้งคืน แต่ลูกก็มีความสุข บางครั้งลูกอ่านพระคัมภีร์จนถึงตีหนึ่งตีสอง ลูกๆ ก็มักจะถามด้วยความสงสัยว่า “อ่านพระคัมภีร์ มันสนุกตรงไหน?”

สำหรับลูกแล้ว การอ่านพระคัมภีร์เพื่อศึกษาพระวาจาของพระเจ้ามันมากกว่ารู้สึกสนุก มันโอ้โฮ! ไม่ทราบจะตอบว่าอย่างไรดี ลูกค้นพบใน 10 กว่าปีของการอ่านพระคัมภีร์ว่า **มีพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต** และนอกจากเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว **พระวาจาคือ แสงสว่าง คลังแห่งปัญญา และพลังแห่งชีวิต** สำหรับการดำรงชีวิตประจำวันของลูกในทุกวันนี้!

ยกตัวอย่างเรื่อง **ความจนกับความรวย** ลูกมีความเข้าใจมาตลอดว่าความยากจนเป็นสิ่งที่จะทำให้เราใกล้ชิดกับพระ พระเยซูเจ้าเองทรงรักคนยากจน ฯลฯ จนลูกเองแอบคิดหลายครั้งหลายหนว่า ถ้าคริสตชนที่ดีจะรวยไม่ได้? เพราะพระเจ้าไม่ทรงโปรดคนรวย? เอ! แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น หาก คริสตชนทั่วทั้งโลกเป็นคนยากจนหมด ใครเลยจะเป็นผู้อุปถัมภ์ค้ำชูพระศาสนจักร แล้วหากไปพูดคุยกับคนนอกศาสนาถึงศาสนาเราว่า “ถ้าคุณมาเป็นคริสต์ รับรองคุณจะจนแน่” มันจะฟังดูกระไรอยู่

ในที่สุด ลูกก็ค้นพบคำตอบที่ลูกอยากทราบมานานจากพระวาจาที่แหละว่า ที่แท้พระเป็นเจ้าผู้ซึ่งเป็นพระบิดาของพวกเรามนุษย์ทุกคน ก็ทรงปรารถนาให้ลูกของพระองค์มีความมั่งคั่ง อยู่ดี กินดี อย่างมีความสุข และพระองค์เองนี่แหละจะประทานความมั่งคั่งแก่ลูกของพระองค์ที่ปฏิบัติตนตามตามคำสั่งสอนของพระองค์ทุกประการ และหากผู้ที่ได้รับพระพรจากพระองค์แล้วกลับมารับใช้พระองค์โดยการนำพระพรนั้นไปแบ่งปันต่อแล้ว พระองค์ก็จะประทานพระพรให้แก่ผู้นั้นอย่างต่อเนื่อง การเคารพนับถือเงินตราเป็นพระเจ้าต่างหากคือสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้

“พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:22

“จงระลึกว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานพลกำลังให้ท่านมั่งคั่ง” เฉลยธรรมบัญญัติ 8:18

“พวกคนเที่ยงธรรมจะรับพระพร ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่” สดุดี 112:2-3

“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ” 1 ทิโมธี 6:10

การเป็นนักธุรกิจคาทอลิก ตั้งแต่ลูกศึกษาพระวาจาอย่างจริงจัง จังๆ ลูกเลิกอ่านหนังสือประเภท Rich Dad, Poor Dad หรือ How to... ฯลฯ มีคำสั่งสอนของพระองค์ครบครันในพระคัมภีร์สำหรับการเป็นนักธุรกิจที่ดี

“ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงานก็อย่ากิน” 2 เธสะโลนิกา 3:10

“มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ยืนยันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง” สุภาษิต 10:4

“จงฉลาดประดุจงูและซื่อสัตย์ประดุจนกพิราบ” มัทธิว 10:16

การเป็นคนดี ก่อนนี้ลูกเคยท้อครั้งแล้วครั้งเล่าและบอกกับตัวเองว่า ทำดีไปทำไม คนที่เราทำดีด้วยไม่เห็นเห็นคุณค่าของเราเลย อีกทั้งเห็นผู้ที่ไม่ได้ทำความดีแต่ก็ได้ดีเยอะเยอะไปในสังคม จนกระทั่งลูกได้อ่านพบพระวาจาบทนี้

“ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า

ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์” โคลโลสี 3:23

ทำให้ลูกเปลี่ยนมุมมองในการทำความดีโดยสิ้นเชิง ก็ก่อนนี้เรามัวแต่อยากได้ผลตอบแทนแก่ตัวเองในการทำความดี เราจึงมีแต่ความผิดหวัง และความดีที่ทำนั้น ก็ไม่ใช่ความดีที่สมบูรณ์ เพราะเราต้องการผลตอบแทน มาบัดนี้ลูกเปลี่ยนใหม่ เวลาจะทำอะไรดีให้แก่ใคร ลูกทำเพื่อถวายแด่พระองค์ โดยไม่สนใจว่าจะได้รับอะไรตอบแทนจากผู้ที่เราทำดีด้วยหรือไม่ แค่นี้เอง จิตใจโล่ง ไม่มีการยึดติด ความรู้สึกปีติสุขและสันติสุขก็เกิดขึ้นในใจแทนความผิดหวังเดิม เพราะพระวาจาบทนี้ บทเดียว ขอขอบคุณพระองค์ 😊

สองเดือนก่อน ตอนที่ลูกถูกเชิญไปออกรายการโทรทัศน์ร่วมกับกอ.รมน.เพื่อช่วยภัยได้ ตอนแรก ลูกรู้สึกกังวลเพราะเป็นหนึ่งในสามของผู้แทนศาสนาหลักที่ผู้จัดรายการเชิญ และเนื่องจากเป็นรายการถ่ายทอดสด ลูกจึงกังวลว่า สิ่งทีลูกจะพูดออกไปจะเป็นการพูดแทนคริสตศาสนิกชนทั่วประเทศ ลูกจึงต้องเตรียมตัวเป็นพิเศษ พระสังฆราชองค์ที่ลูกเคารพรักมาก คงมีญาณวิเศษ ทราบถึงความกังวลใจของลูก จึงได้ส่งพระวาจาบทนี้มาให้ลูก

“อย่าวิตกกังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร สิ่งที่ท่านจะพูดนั้น จะได้รับการสนใจในเวลานั้นเอง เพราะท่านจะมีได้พูดด้วยตนเอง แต่พระจิตของพระบิดาของท่านจะตรัสในท่าน” มัทธิว 10:19-20

แค่นี้เอง ความกังวลใจของคุณหายเป็นปลิดทิ้ง คุณรู้สึกว่าคุณมีความเชื่อความศรัทธาในพระองค์ถึงเพียงนี้แล้ว และมอบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ ณ แแทบพระบาทของพระองค์ คุณยังจะต้องกังวลใจไปทำไมเล่า 😊

คุณสามารถเขียนยกตัวอย่างได้อีกเป็นเล่มเลยว่าคุณยึดพระวาจาของพระองค์เป็นหลักในทุกอย่างของการดำรงชีวิตประจำวันของคุณ คุณจึงก้าวต่อไปไม่ว่าจะในด้านธุรกิจ ด้านชีวิตของคุณและครอบครัว ด้วยความมั่นใจและวางใจในพระองค์อย่างมีความสุข

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านทั้งหลายจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

คุณขอพร: อดคิดนินทา

My Little Prayers

บทสวดขอذن

บทที่ 189

คริสตชนกลัวอะไร?

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ช่วงนี้ลูกมีโอกาสถวายเกียรติแด่พระองค์ค่อนข้างบ่อย แต่ครั้งลูกจะทำด้วยความเต็มใจและดีใจ เพราะลูกทูลพระองค์ทุกวันอยู่แล้วว่า ขอให้พระองค์ประทานโอกาสให้ลูกรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ยิ่งๆ ขึ้นไป พระองค์ทรงทราบและได้ยินคำสวดภาวนาของลูก จึงประทานโอกาสให้ลูกได้รับใช้ตามคำปวารณาของลูกจริงๆ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าข้า

เนื่องจากปีนี้เป็นปีแห่งการศึกษาพระวาจาอย่างจริงจัง จังๆ ลูกจึงถูกเชิญไปแบ่งปันเกี่ยวกับพระวาจาและชีวิตคริสตชนหลายแห่ง เพราะบังเอิญลูกคงเป็นหนึ่งในคริสตชนที่ชอบศึกษาพระวาจาตลอด แต่เนื่องจากลูกเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์มาเพียง 11 ปีเท่านั้น ลูกจึงมักจะเรียนผู้ฟังว่า ขอให้ถือเสมือนหนึ่งฟังเด็ก 11 ขวบแบ่งปัน หากลูกพูดผิดพลาดก็ขอให้ผู้ฟังช่วยสั่งสอนและชี้แนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากผู้ฟังเป็นพระสงฆ์หรือนักบวช ลูกพร้อมที่จะฟังคำแนะนำจากท่านเหล่านั้น หลังแบ่งปันทุกครั้ง

จากคำแบ่งปันของลูก มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ลูกได้อ้างอิงถึง และเป็นเรื่องที่ลูกเองมีความสงสัยในใจมาตลอด แต่ด้วยความรู้อันน้อยนิด ลูกก็ได้แต่วิเคราะห์ตามประสาทคนโง่เขลาเบาปัญญา ว่าทำไมคริสตชน (คาทอลิก) ส่วนใหญ่จึงไม่กล้าประกาศว่าตนเองเป็นคริสตชน กลัวอะไรหรือ?

ในงานเลี้ยงแต่งงานของลูกสาวเพื่อนรักของลูกคนหนึ่งที่ถูกเชิญขึ้นไปกล่าวอวยพร ลูกนำพระวาจาบทที่ 1 โครินธ์ 3: 4-7 ที่เกี่ยวกับความรักมาประกอบคำอวยพร

**“ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง
ไม่หยาบค้าย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด
ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติดี แต่ชื่นชมยินดีเมื่อประพฤติชอบ
ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น
และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง”**

ตอนลงจากเวทีผ่านแขกโต๊ะหนึ่งที่เป็นคาทอลิกทั้งครอบครัว ลูกชายซึ่งเป็นเพื่อนกับเจ้าสาวได้แนะนำให้ลูกรู้จักกับคุณพ่อคุณแม่ของเขา คุณพ่อของเขาได้ปรารภขึ้นว่า “คุณนี่กล้ามาก ผมเป็นคาทอลิกมาทั้งชีวิต ยังไม่กล้าบอกใครเลยว่าผมเป็นคาทอลิก คุณนำพระวาจาจากพระคัมภีร์ขึ้นอ่านบนเวทีเลย กล้ามากจริงๆ” ลูกยิ้มตอบ ไม่ทราบว่ามันเป็นคำชม

หรือเป็นคำติ

และยังมีเหตุการณ์และประสบการณ์อีกหลายต่อหลายครั้งทั้งที่ลูกได้รับทราบและสัมผัสโดยตรงว่าคาทอลิกไทยเราจะ “ไม่กล้า” ประกาศตนให้คนอื่นทราบว่าตนนับถือศาสนาคริสต์

แล้วลูกก็แอบคิดมาตลอดว่า โดยปกติคนเราจะกลัวหรือไม่กลัวพูดอะไรก็ต่อเมื่อเรา “ทำอะไรผิด” เป็นต้นว่า เราไปขโมยของใครมา ก็จะไม่กล้าบอกคนอื่นว่าตนเพิ่งไปทำอะไรมา หรือไม่หากโกหก ก็กลัวจะถูกจับได้ ฯลฯ

แต่การเป็นคริสตชน เราทำผิดอะไรหรือ?

ลูกมองย้อนหลัง สมัยโน้นนนน... ยุคที่ประเทศไทยอาจจะมีการเบียดเบียนศาสนา จนเกิดมีบุญราศีไทยหลายองค์ แต่นั่นก็เป็นร้อยปีมาแล้ว มาตอนนี้ประเทศไทยเราก็เป็นประเทศหนึ่งที่ทำให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนอย่างเต็มที่ในการนับถือศาสนา แล้วพวกเรายังกลัวอะไรอีก? หรือว่าความกลัวนี้ฝังแน่นอยู่ในสายเลือดของคริสตชนไทยมาจนชั่วลูกชั่วหลานเหลน... และก็ยังฝังอยู่?

คืนนั้นลูกกลับบ้าน ลูกมองชีวิตการเป็นลูกของพระองค์ของลูก 11 ปีที่ผ่านมาลูกไม่เคยประสบกับ “การถูกเบียดเบียน” จากใคร ยามที่ลูกประกาศว่าลูกเป็นคริสตชน ลูกมีความรู้สึกว่าการค้นพบพระเจ้า เป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของมนุษย์คนหนึ่ง เป็นการค้นพบ “ชุมทรัพย์” ที่ล้ำค่าอย่างประเมินค่าไม่ได้สำหรับชีวิตๆ หนึ่ง แล้วเราจะเก็บการค้นพบนี้ไว้เงียบๆ แต่เพียงผู้เดียวได้อย่างไร?

ลูกอาจจะมีอายุ (การเป็นคริสตชน) น้อย จึงยังไม่เข้าใจในหลายๆ สิ่ง หลายๆ อย่าง แต่บางครั้ง ความไม่รู้อาจทำให้ผู้นั้นมีความกล้าและมีความสุขมากกว่าชีวิตของผู้ที่รู้มากกว่าเสียอีก เมื่อคิดได้เช่นนั้น คืนนั้นลูกจึงนอนหลับปุ๋ยจนถึงรุ่งเช้าอย่างมีความสุข พร้อมทั้งจะใช้ชีวิตในวันต่อไปในการประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ตามประสาผู้รู้วันน้อยอีกวันหนึ่ง 😊

“ดูเถิด พระเจ้าเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเจ้าทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว” อีสยาห์ 12:2

**“ข้าพระองค์จะประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์
ถึงบรรดากฎหมายแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์” สดุดี 119:13**

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดนหึ่ง

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 190

ความหมายของคำว่า “อัศจรรย์”

ข้าแต่พระเป็นเจ้า วันก่อนลูกมีโอกาสไปรับประทานอาหารเที่ยงกับเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งที่ไม่ได้เจอหน้ากันเป็นสิบปี หลังจากถามสารทุกข์สุขดิบกันเรียบร้อย เราต่างก็คุยถึงความหลังเรื่องนี้ เรื่องโน้น ตามประสาของวัยที่ต้องคุยถึงเรื่องเมื่อครั้งยังเยาว์วัย แน่นอนสิ่งหนึ่งที่เราต้องคุยถึงคือเรื่องศาสนาของลูก

“ตอนเรียนหนังสือ จำได้ว่าพี่ไม่ได้เป็นคริสตนี่” เพื่อนรุ่นน้องคนนี้ถามขึ้นมา

“ใช่แล้ว พี่เพิ่งเป็นได้ 11 ปีเอง” ลูกตอบ

“พี่เป็นคริสตแล้ว เคยได้รับอัศจรรย์บ้างไหม เล่าให้หนูฟังสักเรื่องซิ” เขาเข้าซี

ครั้งก่อนโน้น ก็มีพนักงานร้านกรอบรูปถามลูกว่า เป็นคริสตแล้วได้อะไร คราวนี้เพื่อนรุ่นน้องก็ถามว่า เป็นคริสตแล้วเคยได้รับอัศจรรย์อะไรบ้างไหม

ก่อนอื่น ความหมายของคำว่า “อัศจรรย์” คืออะไร? ลูกไม่ใช่เป็นนักวิทยาศาสตร์ จึงไม่ทราบว่าจะตอบเป็นภาษาวิชาการทางเทววิทยา จะให้คำจำกัดความว่า “อัศจรรย์” คืออะไร แต่สำหรับลูกแล้ว หากตอบด้วยภาษาจากใจ “อัศจรรย์” ก็คือปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ไม่น่าเป็นไปได้ตามธรรมชาติทั่วไป และเป็นประโยชน์หรือเกิดผลดีแก่เรา

ถ้าเป็นเช่นนั้น ตลอดระยะเวลา 11ปีที่ผ่านมา ลูกได้มีประสบการณ์อะไรบ้างที่นับได้ว่าได้รับ “อัศจรรย์”

ลูกมองย้อนหลังถอยไปโน่นนนนน...

ก่อนนี้ ลูกรู้สึกว่ พระเป็นเจ้า เป็นองค์ความศักดิ์สิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์มาก แต่พระองค์ก็อยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่น ลูกเอื้อมสัมผัสพระองค์ไม่ถึง

มาตอนนี้... ลูกค้นพบแล้วว่า ที่แท้ พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย แต่พระองค์ประทับอยู่ในใจของพวกเรา ลูกๆ ทุกคนของพระองค์ต่างหาก ☺

ก่อนนี้ ลูกพยายามทำโน่นทำนี่เกี่ยวกับศาสนาโดยตรง ผ่านองค์กรต่างๆ โดยคิดว่า กิจการเหล่านั้นเท่านั้นที่เรียกว่า “การรับใช้พระ”

มาตอนนี้ ... ลูกค้นพบว่า นั่นคือการรับใช้พระเพียงส่วนหนึ่งหรือเสียหนึ่งเท่านั้น การรับใช้พระที่ลูกรู้สึกเองว่ามีคุณค่าที่สุดคือ การทำทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตประจำวัน ทุกๆ วัน ทุกๆ เวลา เพื่อถวายเกียรติแด่พระ ☺

ก่อนนี้ เวลาลูกทำความดี แล้วไม่ได้รับผลตอบแทนจากการทำความดีนั้นจากเพื่อนมนุษย์ ลูกจะท้อ บางครั้งน้อยใจเสียใจ คิดเคล็ดไปว่าไม่อยากจะทำความดีกับใครอีกแล้ว เพราะ... ลูกมีว่แต่หวังผลตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และ...ลูกก็ผิดหวัง และเจ็บปวด

มาตอนนี้... ลูกค้นพบว่า หากเราทำความดี โดยไม่หวังผลตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์ แต่ทำความดีนั้น เพื่อถวายเกียรติแด่พระ มนุษย์ไม่รักเราตอบ ช่างมันปะไร พระรักเรา มนุษย์ไม่เห็นคุณค่าการกระทำของเรา ก็ช่างมันเถิด พระเห็น และทรงทราบทุกประการ แค่นี้พอแล้ว

เปลี่ยนมุมมอง ทศนคติแค่นี้ในการทำความดี เหมือนอยู่คนละโลกเลย โอ้โฮ! โลกช่างสดสวยอะไรเช่นนี้ ลูกรู้สึก อิศระ และมีความปิติสุขและสันติสุข จนอธิบายบรรยายเป็นคำพูดไม่ถูก 😊

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

ก่อนนี้ เวลาลูกทูลขออะไรจากพระ แล้วไม่ได้ ลูกจะผิดหวัง

มาตอนนี้ เวลาลูกทูลขออะไรจากพระ แล้วไม่ได้ ลูกจะผิดหวังเช่นเดียวกัน แต่ลูกจะน้อมรับความผิดหวังนั้นด้วยความยินดีและความกตัญญู เพราะลูกค้นพบว่า ความผิดหวังของลูกนั้น ที่แท้ก็คือพระพรต่างหาก เพราะพระองค์ทรงทราบว่าอะไรดีสำหรับเรามากกว่าตัวพวกเราเองเสียอีก อีกทั้งหากมนุษย์ขอทุกครั้ง พระเจ้าต้องให้ทุกครั้ง ใครจะใหญ่กว่าใคร? เพราะฉะนั้น ลูกจึงขอบคุณพระในทุกกรณี

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า” 1 เธสะโลนิกา 5:18

ก่อนนี้ ลูกเคยถามตัวเองว่า ทำไมถึงประสบอะไรต่อมิอะไรมาเยอะแยะในชีวิตเหลือเกิน

มาตอนนี้...ทุกอย่างชัดเจน

“แต่เขาเกิดมาตาบอด เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา” ยอห์น 9:3

ก่อนนี้ มาตอนนี้

ลูกมองหน้าเพื่อนรุ่นน้องคนนั้น พลายยิ้มและตอบว่า “ได้ซิ พี่ได้รับอัศจรรย์จากพระเยอะมาก ได้รับทุกวันเลย อยากฟังไหม?”

เราใช้เวลารับประทานอาหารเที่ยงมือนั้น จนเด็กบริการต้องปิดไฟ เพื่อส่งชกให้เราทั้งสองทราบว่าเขาจะปิดร้านแล้วจ้า แล้วเราทั้งสองก็เดินออกจากร้านอาหารนั้นอย่างอิมหันาสำราญ เพราะนอกจากอิมท้องอย่างสุดๆ แล้ว เพื่อนรุ่นน้องของลูก ยังได้อาหารหูกและอาหารเสริมจิตวิญญาณอย่างเต็มอิมแข่งกับท้องอีกด้วย 😊

“ดังนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสตเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสิ่งสร้างใหม่ สภาพเก่าผ่านพ้นไป สภาพใหม่เกิดขึ้นแล้ว” 2 โครินธ์ 5:17

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

*** ขอขอบคุณสมาชิกใหม่ท่านหนึ่งที่เพิ่งได้รับ “บทสวดของฉัน” บทนี้เป็นครั้งแรก แต่ได้มอบเงินจำนวนหนึ่งมาช่วยเป็นค่าใช้จ่ายของการพิมพ์/ส่ง “บทสวดของฉัน” และอีกท่านหนึ่งที่ได้ฝากเงินผ่านคุณพ่อองค์หนึ่งมาให้เช่นกัน ขอได้รับความขอบคุณจากใจและ

ขอพระเจ้าอวยพรค่ะ

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 191

คำซึ้งๆ กับพระวาจาของพระองค์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกมีเพื่อนนักธุรกิจชาวอเมริกันหนึ่งที่ติดต่องานธุรกิจตั้งแต่ก่อนลูกกลับใจ หลังจากที่เขาทราบว่าลูกได้กลับใจมาเป็นคาทอลิก เขาชอบส่ง joke มาให้อ่านเกี่ยวกับศาสนาเราเสมอๆ บางครั้งลูกหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหลบ่อยครั้งเป็น joke ที่ลูกนำไปเล่าต่อไม่ได้ แต่วันก่อนดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ที่เพื่อนชาวอเมริกันนี้ส่งอะไรมาแล้ว ลูกเปิดเผยได้ และยังเป็นอะไรที่อ่านแล้วซึ้งมาก ลูกอ่านตั้งหลายครั้ง พลันก็คิดถึงพระวาจาหลายต่อหลายบท ที่สอดคล้องกับคำซึ้งๆ เหล่านั้น ซึ่งลูกขอนำมาแปลเป็นภาษาไทย ควบคู่กับพระวาจาบทต่างๆ เพื่อถวายแด่พระองค์ดังต่อไปนี้พระเจ้าข้า

The best kind of friend is the kind you can sit on a porch and swing with,
Never say a word, and then walk away feeling like it was the best conversation you've ever had.

Giving someone all your love is never an assurance that they'll love you back! Don't expect love in return.

May you have enough happiness to make you sweet, enough trials to make you strong, enough sorrow to keep you human, enough hope to make you happy.

Always put yourself in others' shoes. If you feel that it hurts you, it probably hurts the other person, too.

The happiest of people don't necessarily have the best of everything;
They just make the most of everything that comes along their way.

Happiness lies for those who cry, those who hurt, those who have searched, and those who have tried,

For only they can appreciate the importance of people who have touched their lives.

When you were born, you were crying and everyone around you was smiling.

Live your life so that when you die, you're the one who is smiling and everyone around is crying.

“เพื่อนที่ดีที่สุดคือ เพื่อนที่ท่านสามารถนั่งด้วยบนเก้าอี้ซึ่งเข้าหน้าบ้าน และแม้ไม่ได้พูดคุยด้วยกันแม้แต่คำหนึ่ง เมื่อเขาเดินจากไป ท่านรู้สึกเหมือนได้บทสนทนาที่ดีที่สุดในโลก” (1)

“การให้ความรักแก่ใครสักคนจนหมดหัวใจ ไม่ใช่เป็นการประกันว่าเขาจะรักท่านตอบ จงอย่ารักโดยหวังจะได้ความรักเป็นการตอบแทน (แล้วท่านจะผิดหวัง) (ประโยคนี้ลูกเติมเองพระเจ้าข้า 😊)” (2)

“ขอให้ท่าน	มีความสุขพอเพียง	จนทำให้ท่านหวานชุ่มฉ่ำ
	มีปัญหาแต่พอเพียง	จนทำให้ท่านเข้มแข็ง
	มีความเศร้าโศกแต่พอเพียง	จนทำให้ท่านติดดิน
	มีความหวังพอเพียง	จนทำให้ท่านมีความสุข”

“จงเอาใจท่านใส่ในใจผู้อื่น (ฝรั่งชอบใส่รองเท้าผู้อื่น แต่เราคนไทยเอาใจใส่ใจดีกว่า) ถ้าท่านรู้สึกว่าจะอะไรทำให้ท่านเจ็บปวด สิ่งนั้นก็ทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดเช่นเดียวกัน” (3)

“คนที่มีความสุขที่สุด (ในโลก) ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีที่สุดในโลก) แต่เขาทำให้ทุกสิ่งที่เขาเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในได้” (4)

“ความสุขจะบังเกิดแก่ผู้ที่เคยร้องไห้ เคยเจ็บปวด เคยค้นหา และเคยพยายาม เพราะเขาเหล่านั้นเท่านั้นที่จะเห็นคุณค่าของมนุษย์ที่ได้เคยสัมผัสชีวิตพวกเขา” (5)

“เมื่อตอนท่านเกิด ท่านลืมตาดูโลกด้วยการร้องไห้ แต่ทุกคนรอบตัวท่านยิ้มแย้มแจ่มใส จงมีชีวิตแบบที่ว่า เมื่อถึงคราวที่ท่านตาย ท่านเป็นผู้ยิ้มแย้มแจ่มใส และทุกคนรอบตัวท่านเป็นผู้ร้องไห้”

“สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับผลของงานดี” ปัญญาจารย์ 4:9 (1)

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23 (2)

“ท่านอยากให้เขาทำอะไรก็ตาม ท่านอย่างไร ก็จงทำต่อเขาอย่างนั้นเถิด” ลูกา 6:31 (3)

“ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น

ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ

ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอึดท้องและความอดอยาก ความสมบูรณ์พูนสุข และความขัดสน
ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” พิลิปปี 4:11-13 (4)

“ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้าคิดจะรับใช้พระเจ้า ก็จงเตรียมตัวไว้กับการถูกทดลอง จงมีใจเที่ยงตรงและมั่นคง ไม่หวั่นไหวในยาม
ทุกข์ยากลำบาก จงยึดพระองค์ไว้ อย่าทอดทิ้ง เพื่อจะได้รับเกียรติในบั้นปลายชีวิต เพราะทองคำย่อมพิสูจน์ด้วยไฟ
คนรับเลือกสรรก็พิสูจน์ด้วยการถูกเหยียดหยาม จงวางใจในพระเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงช่วย” บสร. 2:1-11

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 192

ชีวิตมนุษย์

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในวันที่ 8 ตุลาคม 2007 ที่ผ่านมา รู่ๆ พระองค์ก็ทรงรับพี่สาวคนโตของลูกไป ตั้งแต่ต้นปีนี้ พระองค์ทรงรับพระสงฆ์ของเราไปหลายองค์ รวมทั้งวิธีการที่พี่สาวของลูกจากโลกนี้ไป ทำให้สมองของลูกต่อต้าน ความเจ็บปวดและความสับสนเกิดขึ้นแทนที่ความสันติสุขในใจ ลูกทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทำไม?” หลังจากดวงตาทั้งสองได้ถูกชะล้างด้วยน้ำตาจนได้ที่แล้ว ลูกก็เห็นสัจธรรมของชีวิตชัดเจนขึ้น ณ ขณะนี้ ชัดเจนกว่าเดิมอีก ลูกจึงขอถวายกลอน 12 บทนี้ถวายแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

ดึกมากแล้ว	แต่ฉันยัง	นอนไม่หลับ
ให้กระสับ	กระส่าย	ไฉนหนอ
ฉันทั้งสวด	ทั้งถาม	ยังไม่พอ
ถาม “องค์พ่อ”	สร้างมนุษย์	มาทำไม?
แต่ละคน	เกิดมา	ล้วนตายจาก
ต้องพลัดพราก	หมดสิ้น	อายุชัย
ถ้าไม่เกิด	ก็ไม่ทุกข์	นั่นปะไร
ปล้นในใจ	อ้างว้าง	อลวน
อันชีวิต	มนุษย์	เท่าที่เห็น
แสนลำเค็ญ	ลำบาก	ทุกแห่งหน
เพราะไม่พบ	ความสุข	ต้องอดทน
ยิ่งดิ้นรน	ความสุข	ยิ่งห่างตัว
บ้างก็คิด	เงินทอง	นั่นใหญ่ยิ่ง
เอาเข้าจริง	ชีวิต	กลับสลับ
ทำทุกอย่าง	หาแต่เงิน	จนเมาเมา
รู้สึกตัว	อีกที	ทุกข์กว่าเดิม
เงินทองนั้น	เหมือนไฟ	ต้องกำกับ
รู้กำชับ	อีกทั้งใช้	ปัญญาเสริม

เอามันเป็น	ทาสเรา ไม่-	ให้heimเกริม
สันดานเดิม	มันเป็นนาย	เราก็ฟัง
สิ่งทั้งหลาย	ในโลกนี้	ล้วนเปลือกนอก
คนกลับกลอก	เกลือกกลิ้ง	เพียงเพื่อหวัง
ยอมเสียแข่ง	เลียว	เพื่อสตังค์
คนเหล่านี้	พร้อมหันหลัง	เมื่อเงินวาย
ที่นับหน้า	ถือตา	ก็หายหมด
แสนรันทด	ก่อนนี้	คือสหาย
ยามไม่มี	เงินทอง	ของนอกกาย
พลันสลาย	มิตรภาพ	ของจอมปลอม
ถ้าเช่นนั้น	สิ่งสำคัญ	อะไรเล่า
ชีวิตเรา	จึงจะสุข	สุดถนอม
ต้องค้นหา	ความจริงจึง	ไม่ตรมตรอม
พบความจริง	ใจพร้อม	เกิดปัญญา
อันโลกนี้	มีทุกข์	ก็มีสุข
แสงสว่าง	คู่ทุกข์	ความมืดหนา
มีร้อนแล้ว	ก็หนาว	เป็นธรรมดา
อันสรรพพา	ทุกสิ่ง	ไม่จริง
ถ้าใจเรา	สามารถเหนือ	สิ่งเหล่านี้
อิสระ	เสรี	มีความหวัง
ไม่ยึดติด	จิตกลับ	เกิดพลัง
ใจสว่าง	เหมือนตั้ง	แสงส่องมา
เขียนถึงบท	ตอนนี้	ใจสงบ
ขอนอบนบ	ทศนัข	กัมเกศา
ลูกน้อยนี้	แสนโง่เขลา	เบาปัญญา
พระมารดา	พระเยซู	โปรดอภัย
พระองค์คือ	แสงสว่าง	และความจริง
ที่ใหญ่ยิ่ง	ใครค้นพบ	จิตผ่องใส
ไม่ยึดติด	ใจเหนือ	สิ่งอื่นใด
นี้แหละไซ้	ความสุข	ที่แท้จริง

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

“ในวันยากลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงองค์พระผู้เป็นเจ้า...” สดุดี 77:2

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 193

ต้องรู้จักก่อน... จึงจะรักได้

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า วันอาทิตย์ที่ 25 พฤศจิกายน ค.ศ. 2007 ที่ผ่านมา ลูกได้มีโอกาสไปแบ่งปันเกี่ยวกับพระวาจา กับชีวิตคริสตชนในพิธีชุมนุมคารพศีลมหาสนิท และฉลองพระวาจาของพระเจ้า และภาวนาขอพรพระเจ้าเพื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จัดโดยอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ตั้งแต่วันที่ลูกได้ถูกเชิญ ลูกเตรียมใจว่าจะไปแบ่งปันเกี่ยวกับประสบการณ์ “การแสวงหา” หรือ “การทำควมรู้จัก” กับพระองค์ โดยยังไม่ได้เห็นโปสเตอร์หรือเอกสารใดๆ ในตอนนั้น ปรากฏว่าเมื่อมีการพิมพ์โปสเตอร์ออกประชาสัมพันธ์ ตลอดจนมีการติดเป็นอักษรตัวโตๆ ณ สถานที่ชุมนุม พระวาจาหลักในวันนั้นคือ

“ประโยชน์ล้ำค่า คือการรู้จักพระคริสตเยซู” พป. 3:8

เป็นเรื่องบังเอิญ? ลูกไม่คิดเช่นนั้น 😊

ลูกแบ่งปันว่า ณ วันที่ 2 มิถุนายน 1996 วันที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์นั้น ลูกมีความเชื่อในพระองค์มาก ถ้าไม่มีความเชื่อมาก ลูกคงไม่กล้าใจในวัยเกือบครึ่งศตวรรษเช่นนั้น แต่ความเชื่อของลูกในขณะนั้นเป็นความเชื่อแบบเกรงกลัว ลูกมีความรู้สึกที่ พระองค์ทรงศักดิ์สิทธิ์ และมีอิทธิฤทธิ์มาก แต่พระองค์ทรงอยู่บนสวรรค์ โกลโพนโนน ลูกเอื้อมไปสัมผัสพระองค์ไม่ถึง ลูกต้องยอมรับว่า เป็นความเชื่อที่ยังไม่มีความรักในใจ

ต่อมา ลูกได้ฟังพระสงฆ์เทศน์สอนตลอดเวลาว่า “พระเจ้าทรงต้องการให้เรามนุษย์รักพระองค์จนสิ้นสุดจิตใจ” ลูกก็แอบคิดในใจว่า “คนเราจะรักใครสักคน ไม่ว่าจะในฐานะใด ก่อนอื่นเราจะต้องรู้จักคนๆ นั้นก่อน เราจะรักคนแปลกหน้าอย่างจริงใจได้อย่างไร” พระเจ้าก็เช่นเดียวกัน เราจะรักพระองค์อย่างสิ้นสุดจิตใจได้ เราต้องรู้จักพระองค์ก่อน

ลูกเริ่มสวดสายประคำ เป็นคาทอลิกไม่สวดสายประคำ ก็ไม่ใช่คาทอลิกสิ สวดทุกๆ วัน ก็ยังรู้สึกพระองค์ทรงเจียบบๆ ลูกก็เลยทูลต่อพระองค์เสริมบทสวดสายประคำ ทูลต่อพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำประจำวัน เอ! พระองค์ก็ยิ่งทรงเจียบบๆ อีก ทีนี้ลูกก็เลยเขียนบทสวดเสริมเข้าไปอีก เขียนทูลพระองค์ถึงความทุกข์ ความสุข และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัว ลูก เขียนได้สื่กว่าบท พอดีเพื่อนฆราวาสท่านหนึ่งได้อ่านและบอกลูกว่าเขียนแบบนี้นำไปลงสารวัด เมื่อลูกได้ยินดั่งนั้น ก็เกิดความคิดขึ้นว่า บทเขียนของลูกนั้นเป็นเพียงคำพูดธรรมดาๆ ซื่อๆ จากใจของลูกของพระองค์คนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีประโยชน์อะไรกับผู้อื่น ถ้าจะให้มีความหมายแก่ผู้อ่านผ่านสารวัด น่าจะมีพระวาจาของพระเจ้าเสริมเข้าไปด้วย! คิดได้ดั่งนั้นแล้ว ก็เริ่มค้นหาพระวาจาที่จะนำมาใส่บทสวดของลูก

แต่ ... พระองค์เจ้าข้า การงมเข็มในมหาสมุทรที่ว่ายากนั้น การงมหาเข็มที่ไม่ทราบว่าย่อมมหาสมุทรไหนนั้น ยิ่งยากกว่าเป็นล้านๆ เท่า นี่คือสภาพของลูกเมื่อตอนจะเริ่มหาพระวาจาเพื่อนำมาใส่เข้ากับบทสวดของลูก! แต่ **“ถ้าใครมีความเชื่อ พระเจ้าก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง”** **มาระโก 9:23** ลูกคิดถึงศาสนาจารย์ที่คริสตจักรที่ลูกเคยไปแสวงหาพระองค์เมื่อก่อนที่ลูกจะมารับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก อาจารย์ผู้นี้เป็นผู้ที่มีความเมตตาดีมาก ท่านรับปากจะช่วยด้วยความยินดีทันที

จากนั้นเป็นต้นมา ลูกก็เริ่มศึกษาพระวาจาในพระคัมภีร์อย่างจริงๆ จังๆ ยิ่งศึกษาก็ยิ่ง “อิน” ลูกตื่นเต้นมากเมื่อค้นพบว่ามิพระวาจาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต กลางคืนดึกๆ ลูกๆ จะเข้ามาถามด้วยความสงสัยว่า “หมามีอ่านพระคัมภีร์อีกละ อ่านพระคัมภีร์มันสนุกตรงไหน?” ลูกจะตอบว่า “อ่านพระคัมภีร์มันไม่ใช่สนุกอย่างเดียว มันโอ้โฮ!” คำตอบคือ “โอ้โฮ!”

ทีละเล็กทีละน้อย ลูกค่อยๆ “รู้จัก” พระองค์มากขึ้นและลูกก็รู้สึก “ทึ่ง” ในใจด้วยความนอบน้อมว่า พระปรีชาญาณของพระองค์นั้นมันเกินขอบแดนที่มนุษย์จะเข้าใจได้หมด!

การศึกษาอ่านพระวาจาของพระองค์นั้น ลูกค้นพบว่าหากเราอ่านแล้วไม่นำมาปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันของเรา พระวาจาเหล่านั้นก็เป็นเพียงแค่ตัวหนังสือที่อยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้น แต่หากเรานำพระวาจามาเป็นหลักเพื่อปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันของเราแล้ว จะเกิดอัศจรรย์แก่ชีวิตของเรา! คำว่า “อัศจรรย์” ในที่นี้ ลูกไม่ได้หมายความว่า ผู้ใดปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์แล้ว ก็จะถูกเสกโอมเพี้ยงกลายเป็นนางฟ้าเทวดาไป แต่ “อัศจรรย์” ของลูกนั้น หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของชีวิตตลอดจนจิตวิญญาณของผู้นั้น มีประโยคหนึ่งในภาษาอังกฤษที่ว่า “We are what we eat.” เพราะฉะนั้น หากเราอ่านและรับพระวาจาของพระองค์เข้าไปในจิตใจของเราทุกวันๆ วันแล้ววันเล่า เราก็จะเริ่มคิดเหมือนพระองค์ และปฏิบัติตามพระองค์ ... โดยอัตโนมัติ

นี่คือ “อัศจรรย์” ที่ลูกหมายถึง

จากการอ่านพระวาจาและนำมาปฏิบัติตามในชีวิตประจำวันตลอดระยะเวลา 11 ปีที่ผ่านมา **ลูกได้รับทั้งความรัก สติปัญญา ความสว่าง และพลังแห่งชีวิตจากพระองค์** จากที่ลูกชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับธุรกิจ การเงิน การบริหาร ฯลฯ เมื่อก่อนนี้ **มาบัดนี้ ลูกอ่านหนังสือหลักเล่มเดียวคือพระคัมภีร์** ซึ่งให้ความรู้แก่ลูกในด้านการทำธุรกิจและการเงินมากกว่าหนังสือทุกเล่มรวมกันเสียอีก 😊 😊 😊

ณ วันนี้ สำหรับลูกแล้ว พระองค์มิใช่เป็นแค่พระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นพ่อ ทรงเป็น**ประธานใหญ่**ของบริษัททุกบริษัทของลูก ทรงเป็น**ครู** ทรงเป็น**ที่ปรึกษา** ทรงเป็น**จิตแพทย์** ทรงเป็น**ผู้กำกับ**การ**แสดง**ในการดำรงชีวิตประจำวันของลูก พุดง่าย ๆ พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตลูก ทุกๆ อย่างก้าว ทุกๆ การกระทำของลูก ลูกจะยึดพระวาจาเป็นแสงสว่างส่องทางให้ลูก

“เจ้าจะพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า” เยเรมีย์ 29:13

ลูกแสวงหาพระองค์ และลูกก็พบพระองค์แล้วพระเจ้าข้า 😊

“การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความแน่นอนมั่นคง” ยากอบ 1:3

ความเชื่อนั้น เปรียบเหมือนกับระดับการศึกษา ไม่มีเด็ก 3 ขวบคนใดที่เรียนอนุบาลปุ๊บก็จบระดับด็อกเตอร์เลย ความเชื่อต้องผ่านการทดสอบ เช่นเดียวกับการสอบเลื่อนชั้น

ลูกสอบผ่านอนุบาลหนึ่งแล้ว ขณะนี้อยู่อนุบาลสอง พระเจ้าข้า

“พระความเขลาของพระเจ้ายิ่งฉลาดยิ่งกว่าปรีชาญาณของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่าพลังกำลังของมนุษย์” 1 โครินธ์ 1:25

ลูกประจักษ์กับตัวเองจนลูกรู้สึก ว่า ตัวเองยังเป็นไม่ถึงเม็ดฝุ่นต่อพระพักตร์พระองค์ พระเจ้าข้า

“ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง และท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” ยอห์น 8:31-32

“ไม่ว่าทำอะไร จงทำจากใจ ประหนึ่งว่าทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์” โคโลสี 3:23

พระวาจาทั้งสองบทนี้ ทำให้ลูกเป็นอิสระจริงๆ พระเจ้าข้า ทำให้ลูกสามารถทำความดีโดยไม่ท้อ เพราะไม่ต้องการได้รับการตอบแทนจากเพื่อนมนุษย์อีกแล้ว แต่ทำเพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์ 😊

ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

ณ บัดนี้ ลูกค้นพบพระองค์แล้ว ที่แท้พระองค์มิได้ประทับอยู่บนสวรรค์ไกลโพ้นโน่นเลย พระองค์ทรงประทับอยู่ในใจของลูกของพระองค์ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ต่างหาก 😊

ลูกขอทูลต่อพระองค์ก่อนจบบทสวดนี้ว่า

“I can't live without You, my Lord!”

ลูกขอพร: องค์คนนหัว

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 194

New Year Prayer 2008

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อเกือบ 40ปีก่อน ลูกเขียนบทกลอนถวายพระองค์เป็นบทสวดปีใหม่ เนื้อหาสาระของคำกลอน เป็นความรู้สึกใสๆ ชื่อบริสุทธิ์จากใจของลูกของพระองค์คนที่เพิ่งจะเริ่มชีวิตการทำงานเพราะเพิ่งจบการศึกษาใหม่ๆ มาบัดนี้ ลูกขอถวาย “บทสวดของฉัน” แต่พระองค์เป็นบทกลอน New Year Prayer อีกครั้งหนึ่ง เป็นความรู้สึก ชื่อๆ และบริสุทธิ์จากใจเช่นเดียวกัน แต่เป็นความรู้สึกจากใจของลูกของพระองค์ที่ได้เดินทางผ่านทะเลทราย ผ่านหิมะ และ ผ่านพายุฝนมาแล้ว ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

NEW YEAR PRAYER 2008

O Lord.....

This world ... is a cruel world.

Please give me wisdom so that I can avoid unnecessary pain in life.

This world ... is an artificial world.

Please give me vision so that I can distinguish natural flowers from plastic ones.

This world ... is an unfair world.

Please give me understanding so that I won't expect it to be.

This world ... is a crowded but lonely world.

Please give me long arms so that I can reach out to the lonely ones in the crowd.

This world ... is a selfish world.

Please give me a big heart so that I can give more than I can take.

This world ... can be bought and sold ... at a price.

Please give strength to my soul so that I can be master of lust and greed; and not the other way around.

This world ... is a blown-up world.

Please give me humility so that I can know my exact human size.

This world ... is an ungrateful world.
Please give me a one-track mind so that I can do things just to please You, not the world.

This world ... is a violent world.
Please give me sensitivity so that I can touch others' hearts with my love.

This world ... is a desperate world.
Please give me inspiration so that I can live my life with hope.

Though this world is not a perfect world,
it's a beautiful world!

Thank You, my Lord, Thank You.
For through YOU, I can see the beauty of this world with its imperfection.

“พระบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง” สดุดี 15:8

ในบทสวดของลูกฉบับหน้า ลูกจะเขียนถวายเป็นภาษาไทยพระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 195

บทสวดปีใหม่ 2008

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในบทสวดของลูกบทที่แล้ว ลูกได้เขียนคำกลอนถวายแด่พระองค์เป็นภาษาอังกฤษ เนื่องในโอกาสปีใหม่ มาบัดนี้ ลูกขอเขียนกลอนบทเดียวกันถวายแด่พระองค์เป็นภาษาไทยพระเจ้าข้า เป็นบทสวดของลูกของพระองค์ที่แม่จะผ่านร้อน ผ่านหนาว ผ่านอุ้นผ่านเย็น แต่ก็ยังคงมีหัวใจที่ซื่อใสบริสุทธิ์เพราะพระพรของพระองค์ ดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ...

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความโหดร้ายทารุณ

โปรดประทานสติปัญญาแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดที่ไม่จำเป็นในชีวิตได้

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความจอมปลอม

โปรดประทานวิสัยทัศน์แก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างดอกไม้ธรรมชาติและดอกไม้พลาสติก

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความอยุติธรรม

โปรดประทานความเข้าใจแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถรับความจริงของชีวิตข้อนี้ได้

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ท่ามกลางความแออัด

โปรดประทานพระพรให้แขนทั้งสองข้างของลูกยาวพอที่จะเอื้อมไปสัมผัสหัวใจของผู้อ้างว้างท่ามกลางชุมชน

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความเห็นแก่ตัว

โปรดประทานหัวใจดวงโตแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถให้มากกว่าที่จะรับ

โลกนี้ ... ลูกซื้อและขายได้ ถ้าราคาพอเหมาะ

โปรดประทานความเข้มแข็งแก่อัจฉริยภาพของลูก เพื่อลูกจะสามารถเป็นนายไม่ใช่ทาสของกิเลสและความโลภ

โลกนี้ ... ถูกขยายจนปกป้องเกินจริง

โปรดประทานความถ่อมตนแก่ลูก เพื่อลูกจะตระหนักถึงขนาดที่แท้จริงของตนเอง

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความอกตัญญู

โปรดประทานพระพรให้ลูกมีแค่มุมมองเดียวในชีวิต นั่นคือ การทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์ ไม่ใช่เพื่อมนุษย์

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความรุนแรง

โปรดประทานความอ่อนโยนแก่ลูก เพื่อลูกจะสามารถสัมผัสจิตใจผู้อื่นด้วยความรักของลูก

โลกนี้ ... เป็นโลกแห่งความสิ้นหวัง

โปรดประทานแรงดลใจแก่ลูก เพื่อให้ลูกจะสามารถดำรงชีวิตด้วยความหวัง

แม้โลกนี้จะไม่ใช่เป็นโลกที่สมบูรณ์

แต่ก็เป็นโลกที่สวยงาม!

ขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าข้า

ด้วยว่าเพราะการดำรงชีวิตในพระองค์ ทำให้ลูกสามารถเห็นความสวยงามของโลกที่ไม่สมบูรณ์ใบนี้ได้ 😊

“พระบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง” สดุดี 15:8

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

ขอขอบคุณพี่น้องผู้รับ “บทสวดของฉัน” ท่านหนึ่งที่ได้กรุณาโอนเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสนับสนุนการจัดส่ง “บทสวดของฉัน” ขอพระเป็นเจ้าโปรดประทานพระพรแก่ท่านในน้ำใจอันดีนี้เทอญ

อนึ่ง หากท่านผู้ใดประสงค์จะรับ “บทสวดของฉัน” ทาง Email กรุณาแจ้งให้ผู้เขียนทราบที่ sarindhorn@showering.co.th เพราะนอกจากจะเป็นการช่วยรักษาสິงแวดล้อม (การทิ้งซอง เป็นต้น) แล้ว ท่านยังจะได้อ่านเร็วขึ้น 2-3 วันด้วย 😊

ขอบคุณค่ะ

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 196

ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไม ... ?

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ลูกจำได้ว่าเมื่อสิบกว่าปีก่อนตอนที่ลูกไปเรียนคำสอนเพื่อเตรียมตัวรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ คำถามแรกสุดที่ลูกถามพระสงฆ์ผู้สอนคือว่า “คุณพ่อคะ ในศาสนาคริสต์ เราจะอธิบายหรือตอบได้อย่างไรว่า ทำไมคนเราบางคนจึงเกิดมาบนกองเงินกองทอง มีความสุขอย่างสมบูรณ์พลสุข แต่บางคนก็เกิดมาบนความทุกข์ ความพิการหรือความยากลำบากเหลือคณา ถ้าพระเจ้ามีจริง ทำไมมนุษย์ที่เกิดมาจึงแตกต่างกันเช่นนี้คะ” พระสงฆ์ตอบลูกว่า “ไม่ว่ามนุษย์จะเกิดมาในลักษณะเช่นไร สำหรับพระเจ้าแล้ว เป็นลูกของพระองค์เท่าเทียมกันหมดและพระเจ้าก็ทรงรักมนุษย์ทุกคนเท่ากันหมด” เป็นคำตอบที่ฟังดูดี แต่ไม่ได้ตอบคำถามของลูก !!! แต่ลูกก็ไม่กล้าเข้าชี้ถามคุณพ่อต่อ และบอกกับตัวเองว่า ให้รับประโยชน์คำตอบของคุณพ่อไปเถิดแล้วสักวันหนึ่งคงจะเข้าใจในคำตอบข้อนี้ดีขึ้นมาเอง

กาลต่อมา จากประสบการณ์การต้องต่อสู้กับความอยุติธรรมที่ถูกยึดเยียดให้กับชีวิต ตลอดจนการแสวงหาพระองค์ในเวลาต่อมา รวมกว่า 2 ทศวรรษ ทำให้ลูกค่อยๆ เห็นคำตอบในคำถามที่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อจะต้องถาม รวมทั้งตัวลูกด้วยเมื่อตอนนั้น มันเป็นความเข้าใจที่เกิดจากการยอมรับในความยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ที่มนุษย์ไม่สามารถจะนำมาวิเคราะห์วิจารณ์ได้ เป็นการยอมรับที่เกิดจากความเชื่อในพระองค์โดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ (unconditional faith) และเนื่องจากลูกไม่เคยเรียนวิชาเทวศาสตร์หรือวิชาใดๆ ที่เกี่ยวกับศาสนาโดยตรง ลูกจึงเขียนสรุปการค้นพบของลูกเป็นภาษาง่ายๆ เพื่อๆ และซื่อๆ จากใจ ใน “บทสวดของฉันบทที่ 20” ว่า สำหรับลูกแล้ว แม้ลูกจะอยู่บนความทุกข์ 20 ปีเต็มๆ ลูกไม่เคยโทษพระองค์แม้แต่ครั้งเดียว 😊 แต่ลูกสรุปกับตัวเองว่า ความทุกข์เกิดขึ้นได้จาก 3 สาเหตุคือ 1. เกิดจากตัวเราเอง มีบ่อยครั้งเหลือเกิน มนุษย์เป็นต้นเหตุทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ แต่ไม่รู้ตัว 2. เกิดจากมนุษย์ผู้อื่น เป็นความทุกข์ที่ผู้อื่นหยิบยื่นมาให้ และ 3. เกิดจากธรรมชาติหรือเหตุสุดวิสัย เป็นต้นว่า ไปทานอาหารที่เป็นพิษแล้วทำให้ร่างกายป่วยหนัก หรือ เกิดภัยธรรมชาติ เช่น สึนามิ ภูเขาไฟระเบิด ฯลฯ แต่ทั้งหลายทั้งปวงพระเจ้าไม่ใช่เป็นผู้ที่ทำให้มนุษย์มีความทุกข์ พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ แต่จะมีบ้าง ถ้าพระองค์ทรงปรารถนาจะประทานพระพรเป็นกรณีพิเศษตามน้ำพระทัยของพระองค์ ก็อาจจะเกิดเป็นอัศจรรย์ขึ้นได้

แล้วลูกก็เก็บความเชื่อนี้ของลูกไว้ นอกจากเขียนใน “บทสวดของฉัน” แล้ว ลูกก็ไม่กล้าไปพูดที่ใด เพราะไม่ทราบว่ามีสิ่งใดที่ลูกค้นพบนั้น ถูกต้องหรือไม่

จู่ๆ ภายใน 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา ลูกได้อ่านหนังสือ 3 เล่ม ต่างกรรมต่างวาระ ปรากฏว่าในหนังสือทั้ง 3 เล่มนี้มีบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือทำนองนี้ แม้ผู้เขียนทั้ง 3 จะเขียนในบริบทที่ต่างกัน ภาษาที่ใช้ก็ต่างกัน แต่สรุปก็เป็นเรื่องเดียวกันและเหมือนกับที่ลูกค้นพบด้วย ลูกตื่นเต้นมาก ตอนอ่าน 2 เล่มแรก ลูกทูลต่อพระองค์ว่า ลูกจะขอนำหัวเรื่องนี้มา

เขียนถวายเป็น “บทสวดของฉัน” ต่อพระองค์ วันรุ่งขึ้นลูกอ่านเจอในหนังสือเล่มที่ 3 อีกโดยไม่ได้คาดคิดเลย พระองค์ทรง ยืนยันกับลูกแล้วว่า ให้ลูกเขียนได้

เล่มแรก หนังสืออิสระ ฉบับเดือน พ.ศ. 2550 บทความ “ถ้าพระเจ้าคือองค์ความดี ... ทำไมจึงความเลวมากมาย” แปลจาก “If God is so good, why is there so much bad?” เขียนโดย Rabbi Marc Gellman + Msgr. Thomas Hartman และแปลโดย ศิริวิทย์ โดยสรุปว่า ความเลวร้ายต่างๆ มากมายที่เกิดขึ้นในโลกนี้ เกิดจากน้ำมือมนุษย์ ไม่ใช่ พระเจ้า

“เริ่มจาก “มลพิษ” ในสิ่งแวดล้อม การฆาตกรรม โรคร้าย หรือแม้แต่ความตายของทารกซึ่งถือเป็นสิ่งที่น่า สลดใจที่สุด แต่มันอาจเป็นไปได้ว่ามีมลพิษบางชนิดในอากาศและในน้ำหรือเป็นผลที่ถูกกำหนดโดยผู้เป็นแม่ หรือโดย ประเทศที่แม่เขาอยู่ ซึ่งไม่ได้เอาใจใส่เรื่องการดูแลทารกในครรภ์ที่กำลังเติบโต

บางครั้งประชากรนับล้านถูกฆ่าตายในสงคราม โดยที่เขาล่าเหยื่อนั้นไม่ได้กำหนดทางเลือกที่เลวโดยพวกเขาเอง เลย ฯลฯ ฯลฯ ฯลฯ

สิ่งที่เราคิดคือ พระเจ้าอาจทรงสร้างโลกให้มีรอยโหว่เป็นโพรงภายใน เป็นโพรงที่ยังไม่สมบูรณ์ของปริศนา เป็น สิ่งเลวที่พระเจ้าทรงเหลือไว้ สำหรับพวกเราที่จะจัดการให้มันดีขึ้น โพรงนั้น ได้แก่ โรคที่เรายังไม่ทราบวิธีการรักษา ความอดอยากหิวโหย ในขณะที่คนอีกกลุ่มร่ำรวย มีชีวิตโดยไม่ใส่ใจกับคนอื่น ๆ ในโพรงนี้ เปรียบเหมือนการบ้านที่ พระเจ้าทรงมอบให้เราทำ และถ้าเราลงมือทำการบ้านนี้ ก็จะทำให้โลกดีขึ้น

และสรุปว่า ความเลวไม่ได้มาจากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นองค์ความดี องค์ความรัก และทรงมีปรีชาฉลาด มากเกินกว่าที่จะสร้างความเลวขึ้นมาเพียงเพื่อจะได้แสดงความรังเกียจต่อมัน”

หนังสือเล่มที่ 2 ที่ลูกอ่าน ชื่อ “คริสตธรรม พุทธธรรม” เขียนโดย ท่านพุทธทาส อินทปัญโญ เป็นหนังสือที่น่าสนใจ ยิ่ง เพราะพระนักปราชญ์ท่านนี้ ได้เขียนถึง “คริสต์ศาสนา” จากมุมมองของท่านและได้วิเคราะห์ถึง “พระคัมภีร์ไบเบิล” อย่างลึกซึ้งและประทับใจ แม้จะใช้ภาษาตามแนวศาสนาของท่านก็ตาม ท่านได้เขียนถึงเรื่องนี้ว่า

“โดยเนื้อแท้แล้ว สิ่งที่เรียกว่าพระเจ้าอันแท้จริงนั้น ย่อมอยู่เหนือความผิดและความถูก ทั้งที่ความผิดและความ ถูกมีครบถ้วนเต็มที่อยู่ในพระเจ้านั่นเอง พระเจ้าไม่อาจจะถูกกล่าวหาว่าดีหรือชั่ว ทั้งที่ความดีและความชั่วอยู่เต็มอยู่ใน พระเจ้า ทั้งนี้ก็เพราะว่าสิ่งที่เรียกว่าความผิดหรือความถูกก็ตาม ความดีหรือความชั่วเป็นต้นก็ตาม เป็นเพียงความรู้สึก ของมนุษย์เอง หาใช่ของพระเจ้าไม่ สำหรับพระเจ้านั้น ไม่มีอะไรที่มีความหมายว่าอะไร คือจะมีโรคระบาดเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้น แม้อยู่สบายกันดี ก็มีความหมายเท่ากันหรือเป็นสิ่งสิ่งเดียวกัน แต่สำหรับมนุษย์นั้นมันมีความหมายมาก จนถึง กับต้องการอย่างหนึ่งและไม่ต้องการอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งตรงกันข้าม ดังนี้เป็นต้น เพราะเหตุนี้เอง จึงมีคำกล่าวที่ถูกต้อง ที่สุดว่า น้ำท่วมหรือไม่ท่วม ไฟไหม้หรือไม่ไหม้ มีโรคระบาดหรือไม่ มีแม้ที่สุด แต่ความมีชีวิตอยู่หรือความตาย ฯลฯ และอื่นๆ อีกมากมายซึ่งเป็นคู่ๆ ตรงกันข้าม ก็ล้วนแต่เป็น “พระประสงค์” ของพระเจ้าโดยเท่ากัน ไม่มีอะไรแตกต่างกัน สำหรับพระเจ้า แต่สำหรับมนุษย์ที่ยังไม่เข้าถึงพระเจ้า ยังไม่เป็นอันเดียวกันกับพระเจ้านั้น ย่อมทนไม่ไหว ย่อมเลือก เอาแต่ส่วนที่ถูกใจตน และไม่ยอมรับส่วนที่ตรงกันข้าม แต่ผู้ที่ถึงพระเจ้าหรือถึง “ธรรม” แล้วจริง ก็ไม่รู้สึกมีอะไรที่ตรง กันข้าม เห็นเป็นของที่ไม่มีความหมายเสมอกันไปหมด และไม่ยินดียินร้ายต่อส่วนไหนเลย การที่กล่าวว่า พระเจ้าพอ พระทัยหรือพระเจ้าทรงพิโรธนั้น เป็นภาษาคนที่ต้องแปลความหมายเป็นภาษาธรรม โดยทำนองนี้ทั้งนั้น และเมื่อ สามารถเข้าใจความหมายอันถูกต้องนี้แล้ว คนนั้นจะชอบใจ เลื่อมใส นับถือและรักพระเจ้าอย่างไม่คินคลาย และยอมรับ ว่า พระเจ้าเป็นสิ่งสูงสุด เหนือสิ่งทั้งหลาย ไม่มีอะไรสูงไปกว่า”

นี่เป็นคำอธิบายที่กินใจ โดนใจ และลึกซึ้งจากพระอาจารย์ที่ไม่ใช่ของศาสนาของเรา! ลูกขอกราบคารวะด้วยความ

เคารพนับถืออย่างสูงสุด ณ ที่นี้

และเมื่อวานนี้เอง ลูกได้อ่านหนังสืออีกเล่มเป็นหนังสือที่อธิบายถึงพระธรรมโยบ โดย รอย ปีซัค แปลโดย ชุมแสง เรื่องเจริญสุซ

“ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าทำให้มนุษย์ไม่สามารถส่งผลใดๆ ให้พระองค์ได้ (โยบ 35:4-8)

ในเมื่อฟ้าสวรรค์และเมฆสูงส่งเหนือมนุษย์ พระเจ้ายิ่งสูงกว่านั้นเพียงใด ดังนั้น พระองค์จึงไม่ถูกกระทบโดยการทำดีหรือการทำชั่วของมนุษย์ ความชอบธรรมหรือความอธรรมของมนุษย์ย่อมมีผลกระทบต่อมนุษย์ด้วยกันเองเท่านั้น ไม่ใช่ต่อพระเจ้า

พระเจ้าทรงอธิปไตยสูงสุด ... วิธีการของพระองค์นั้นเหนือความเข้าใจของมนุษย์ ... ดังนั้นพระเจ้าจึงสมควรรับการนมัสการ ไม่ใช่รับคำตำหนิ เราควรเชิดชูพระองค์ ... ไม่ใช่หาเรื่องกับพระองค์”

สามแ่งสามมุม แต่สรุปตรงกับที่ลูกค้นพบเองว่า พระเจ้าของเราอยู่เหนือความเป็นอยู่ที่เป็นธรรมดาของมนุษย์ ยกตัวอย่างว่าแม่พ่อแม่เราจะรักเราเพียงใดก็ตาม เราทุกคนก็ต้องหกล้มในวัยหัดเดินฉันใด แม้พระเจ้าจะทรงรักลูกของพระองค์เพียงใด ลูกของพระองค์ก็ต้องหกล้มทุกคนด้วยกันฉันนั้น ความทุกข์ ความเจ็บปวด ความผิดหวัง และความเลวร้ายต่างๆ ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตบนโลกนี้ทั้งสิ้น

ลูกจะไม่สบายใจ บางครั้งก็เศร้าใจที่ทุกครั้งเมื่อใครมีความทุกข์หรือความผิดหวังในชีวิต เขาก็จะโทษพระองค์ และถามคำถามนี้ว่า “ถ้าพระองค์มีจริง ทำไม ...” เมื่อไรหนอ ... ที่พวกเรามนุษย์จะเข้าใจสักทีว่า

พระเจ้าทรงอธิปไตยสูงสุด ... วิธีการของพระองค์นั้นเหนือความเข้าใจของมนุษย์ ... ดังนั้นพระเจ้าจึงสมควรรับการนมัสการ ไม่ใช่รับคำตำหนิ เราควรเชิดชูพระองค์ ... ไม่ใช่หาเรื่องกับพระองค์

“ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็อหาหยั่งรู้ถึงพระองค์ไม่” โยบ 36:26

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

ขอขอบคุณ พี่น้องจำนวนไม่น้อยที่ขอรับ “บทสวดของฉัน” ทาง Email เพื่อช่วยกันรักโลก บางท่านก็แนะนำเพื่อนฝูงมารับด้วย ผู้เขียนขอให้ email address อีกครั้งหนึ่ง เพื่อท่านยังสนใจจะรับทาง email แทนทางไปรษณีย์ sarindhorn@showworking.co.th

ขอขอบคุณจากใจค่ะ

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอพรฉัน

บทที่ 197

คนละโลก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ทุกวันนี้ ในทุกๆ วัน ลูกจะหาเวลาเจียบบๆ ที่อยู่กับพระองค์ตามลำพัง ไม่ว่าจะเป็นการอ่านพระวาจาหรือการสวดภาวนา เป็นเวลาที่ลูกจะมีความสุขที่สุด ลูกจะรู้สึกว่าเป็นช่วงเวลานั้น โลกทั้งโลกไม่มีใครอื่นเลย มีแต่ลูกเฝ้าพระองค์อยู่ตามลำพัง เป็นเวลาที่ลูกจะทูลทุกสิ่งทุกอย่างให้พระองค์ฟัง และในเวลาเดียวกันก็ฟังสิ่งที่พระองค์จะทรงสอนลูก เป็นช่วงเวลาที่เติมพลังให้แก่ชีวิตและจิตวิญญาณของลูก เพราะมันเป็นความสุขที่สดชื่น สะอาด และสมบูรณ์ เป็นความสุขที่ลูกเรียกว่าสันติสุขและปิติสุขที่แท้จริง (จนบางครั้งลูกแอบคิดว่า มิน่าเล่า บรรดานักบวชส่วนใหญ่จึงมีอายุยืนยาว เพราะท่านเหล่านั้นต่างมีความสุขเพราะมีเวลาอยู่กับพระองค์มากกว่าพวกเราชาวบ้านนั่นเอง 😊)

แต่ทันทีที่ลูกออกจากโลกแห่งการเฝ้าพระองค์ กลับสู่โลกมนุษย์ที่อยู่ปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นการเปิดโทรทัศน์ดูข่าวหรืออ่านหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับข่าวของบ้านของเมือง ความรู้สึกของลูกจะถูกเปลี่ยนไปทันที โลกแห่งความสันติสุข ปิติสุขพลันหายไปอย่างฉับพลันเพราะสิ่งที่กำลังเกิดกับประเทศชาติของเราในทุกวันนี้ ทำให้ประชาชนตาต้อๆ อย่างเราๆ ท่านๆ เกิดความสับสน บางครั้งก็เกิดความอึดอัดในหัวใจเป็นอย่างยิ่ง สมัยก่อนโน้นลูกจำได้ว่าอะไรที่เป็นสีดำ ก็คือสีดำ อะไรที่เป็นสีขาว ก็คือสีขาว ถ้าปนๆ กันก็จะกลายเป็นสีเทา ส่วนใครจะชอบสีอะไรก็เป็นสิทธิส่วนบุคคลของคนๆ นั้น แต่ในสมัยนี้วิวัฒนาการในทางวิทยาศาสตร์ (เฉพาะในเมืองไทยรีเปล่าก็ไม่ทราบ) ทำให้เกิดการหักเหของแสงอย่างรุนแรง เพราะสีๆ เดียวกัน บางคนก็บอกว่าเป็นสีขาว บางคนกลับตะโกนว่า “เฮ้ย! โน่นมันสีดำ” ต่างฝ่ายต่างก็ยืนยันว่าตนเองถูก ประชาชนตาต้อๆ อย่างพวกเราบางทีก็เลยรู้สึกว้าว เอ! นี่เราตาบอดสีไปแล้วหรือ หรือเพราะเราโง่เขลาเบาปัญญาเกินไป? สิ่งผิดกลายเป็นสิ่งถูก สิ่งถูกกลายเป็นสิ่งผิดในสังคมไทยเรา จุดยืน หลักการ กฎเกณฑ์ ได้อันตรธานหายไปจากสังคมไทยเราไปเสียแล้ว สิ่งที่จะเป็นตัวชี้วัดว่าอะไรถูก อะไรผิด กลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า “อำนาจ” มาแทน พุดง่ายๆ ผู้ที่มีอำนาจสามารถออกมาประกาศหน้าตาเฉยว่า ที่พวกเราเห็นอยู่ต่อหน้านั้นเป็นสีขาว ทั้งๆ ที่เราก็ก็นอนโง่โง่ว่ามันเป็นสีดำ และสิ่งที่ทำให้คนธรรมดากลายเป็นคนมีอำนาจขึ้นมาได้ก็คือ “เงิน” พุดง่ายๆ อีกในสังคมไทยเราสมัยนี้ “เงิน” สามารถทำให้คนกลายเป็นคนตาบอดสี และแม้แต่เกิดการหักเหของแสงก็ได้

วันก่อนลูกคุยกับเพื่อนนักธุรกิจกลุ่มหนึ่งว่า ทำไมผู้ใหญ่บางคนในองค์กรระดับชาติ จึงตัดสินใจในเรื่องนี้ เรื่องนั้นออกมาเช่นนั้น เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “ถ้าพี่อยู่ในตำแหน่งนั้น และมีคนนำเงินมาให้หลายสิบล้าน พี่จะไม่ตัดสินใจเช่นเดียวกันหรือ?” ลูกตอบทันทีว่า “ไม่มีทาง” ทันทีที่เพื่อนคนนั้นถามต่อ “ถ้าเป็นหลายร้อยล้านล่ะ?” ลูกสั่นหัว “คนเราท้องก็มีท้องเดียว จะทานอะไรได้มากมาย นิ้วมือก็มีแค่สิบนิ้ว สมมติอยากโชว์แหวนเพชร ก็ใส่นิ้วที่สิบเอ็ดไม่ได้ แล้วจะเอาเงินไปทำอะไรมากมาย” เพื่อนคนนั้นไม่ยอมแพ้ “สมมติว่าตัวเลขเป็นหลายพันล้านหรือเป็นตัวเลขที่มีความหมายสำหรับคนอย่าง

พี่ละ พี่จะไม่รับพิจารณาเลยหรือ คิดดูซิ เช่นแกร็กเดียว ได้เงินหลายพันล้าน สบายไปตลอดชีวิต อีกอย่างถ้าพี่ไม่รับ ก็ถือว่า พี่โง่ เพราะสมัยนี้ ใครๆ เขาก็ทำกัน” พอถึงตรงนี้ ลูกรู้สึกสะกิดใจที่ลูกตอบไปทันทีตั้งแต่ต้นว่าลูกจะไม่รับเงินนั้นเพราะ สำหรับลูกแล้ว เหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์สมมติ ถ้าลูกเกิดอยู่ในตำแหน่งที่มีโอกาสนั้นจริงๆ ลูกจะเป็นคนดีบริสุทธิ์ทนต่อ แรงยั่วของอำนาจเงินอันมหาศาลนั้นได้หรือไม่ ลูกจึงตอบไปว่า “มันก็จริงนะ พี่พูดได้ชัดถ้อยชัดคำว่าจะไม่รับเงิน ถ้ามัน ชัดต่อมโนธรรมของพี่ในการตัดสินใจก็เพราะพี่ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งนั้น แต่ถ้าพี่อยู่ในตำแหน่งนั้นๆ จริงๆ และจำนวนเงินมัน มากพอที่จะทำให้พี่สนใจ พี่เองก็ไม่ทราบว่าจะทนต่อแรงยั่วของเงินจำนวนมหาศาลนั้นได้หรือไม่”

เย็นนั้น เวลารับประทานอาหารด้วยกัน ลูกเล่าเรื่องบทสนทนานี้ให้ลูกๆ ฟัง และลูกก็สรุปกับลูกๆ ว่า “ที่หม่ามีพูด ได้ชัดถ้อยชัดคำว่าจะไม่รับเงินนั้น เพราะขณะนี้หม่ามีไม่ได้อยู่ในตำแหน่ง ที่จะถูกทดสอบได้ แต่ถ้าเกิดได้อยู่ในตำแหน่งดังกล่าวจริงๆ หม่ามีก็ไม่ทราบว่าตนเองจะดีได้ตลอดรอดฝั่งอย่างที่พูดได้ไหม เพราะหม่ามีเองก็ยังเป็นมนุษย์ ทางที่ดี ก็ขออย่าให้มีโอกาสต้องถูกทดสอบเช่นนั้นเลยจะดีกว่า”

คืนนั้นก่อนนอน ลูกสวดทูลขอต่อพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในช่วงชีวิตส่วนที่เหลือของลูก ขอพระองค์โปรด ใ้ลูกอย่ามีโอกาสที่จะต้องถูกทดสอบในลักษณะเช่นนั้นเลย ลูกต้องการปฏิบัติตนเป็นลูกที่ดีของพระองค์ จนกว่าวันที่จะ ไปรับใช้พระองค์บนสวรรค์ พระเจ้าข้า”

หลังจากได้ทูลพระองค์ไปเช่นนั้น ลูกรู้สึกพระองค์ทรงยิ้มให้กับความเชื่อของลูก ลูกเองก็ทราบว่า เป็นการทูลต่อ พระองค์อย่างเด็กโง่เขลาเบาปัญญา แต่สำหรับลูกแล้ว ลูกทูลต่อพระองค์ได้ทุกอย่าง แม้กระทั่งความคิดโง่ๆ เช่นนี้ และลูก ก็มีความสุขกับการเป็นเด็กน้อยด้อยปัญญาต่อพระพักตร์ของพระองค์เช่นนี้ พระเจ้าข้า 😊

“ความโง่มักอยู่ในใจของเด็ก ...” สุภาษิต 22:15

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดขอวัน

บทที่ 198

ศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า...(ตอนที่ 2)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ เพื่อขอบพระคุณพระองค์ ที่ทรงรับฟังคำสวดภาวนาที่ออกจากใจของลูกของพระองค์ทุกคน ที่ทูลเรื่องในใจให้พระองค์ทรงทราบ ไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องเล็กขนาดไหนก็ตาม

เมื่อ 3-4 ปีก่อน ลูกบอกกับตัวเองว่า อีกไม่กี่ปีลูกก็จะถึงวัยที่คนทั่วไปเรียกว่าวัยเกษียณแล้วนะ ส่วนจะเกษียณจริงเมื่อถึงวัยหรือไม่ แล้วค่อยว่ากัน และลูกก็คิดว่า ลูกได้ทำงานและเหนื่อยยากมาตลอดชีวิตแล้ว ชีวิตส่วนที่เหลือ ฉันทจะยังทำงานไปจนตายเลยหรือ ออย่างกระนั้นเลย คนเราควรจะมีอะไรที่มีความหมายต่อชีวิตพอๆ กับการทำมาหากิน เพื่อให้ชีวิตมีคุณค่ามากขึ้น เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว ลูกก็ลองสำรวจตัวเองว่ามีอะไรที่จะทำให้ชีวิตตนเองมีความหมายและมีคุณค่ามากขึ้น และแล้วลูกก็สรุปกับตัวเองว่า มีอยู่ 3 สิ่งที่ทำให้ลูกมีความสุข และเนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำในตอนหลังๆ ลูกจะทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ทั้งนั้น ลูกจึงบอกกับตัวเองว่าทั้ง 3 สิ่งที่ลูกชอบและอยากจะทำนั้น สามารถนำมาถวายเกียรติแด่พระองค์ได้ทั้งสิ้น

สิ่งแรก การเขียนหนังสือ ตั้งแต่เล็กๆ ลูกชอบการเขียนหนังสือและแต่งกลอนมาก จำได้ว่าตอนเรียนม.ศ.4-5 ในสายวิทย์ ในชั่วโมงภาษาไทย เพื่อนๆ จะเดินยืมเข้ามาหาลูกเป็นแถวเพื่อขอให้ช่วยแต่งกลอนให้นะ 😊

มาบัดนี้ ลูกก็ได้ใช้ความชอบในการเขียนในการถวายเกียรติแด่พระองค์เกือบทุกวันๆ ทำให้ลูกมีความสุขมาก

สิ่งที่สอง การถ่ายรูป เช่นเดียวกับการเขียนหนังสือ ลูกชอบถ่ายรูปมาตั้งแต่ตอนเยาว์วัย แต่ช่วงชีวิตสะดุดไป 20 ปี ทำให้ลูกหยุดงานอดิเรกนี้ไป เพิ่งมาเริ่มต้นใหม่ในช่วงหลังๆ และได้พยายามหาทางนำการถ่ายรูปนี้มาถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่ยังไม่มีโอกาสอย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับการเขียนหนังสือ

สิ่งที่สาม การวาดภาพ ตอนเด็กๆ จะมีวิชาวาดภาพด้วย ภาพวาดของลูกจะถูกนำมาแมร์นำไปติดบอร์ดเสมอๆ แล้วเวลาก็ผ่านไป หลากๆ สิ่งในชีวิตของลูกก็ผ่านไปกับเวลานั้น

เมื่อตอนที่ลูกเริ่มเตรียมงานอดิเรกเพื่อต้อนรับวัยเกษียณนั้น ลูกได้เขียน “บทสวดขอวันบทที่ 93” ถวายแด่พระองค์ว่า ลูกมีความฝันจะเริ่มงานศิลปะเพื่อพระเป็นเจ้า ส่วนจะเป็นไปได้หรือไม่นั้น ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วลูกก็ไปเรียนการวาดภาพสีน้ำมัน มันเป็นเรื่องท้าทายสำหรับนักเรียนวัยอย่างลูก แต่ปรากฏว่า 2 ปีแรกลูกวาดได้ถึง 16 ภาพ ส่วนใหญ่เป็นภาพวิวที่ลูกไปเที่ยวตามที่ต่างๆ แล้วถ่ายภาพมาแล้วก็นำมาวาด เมื่อได้ตั้ง 10 กว่าภาพเช่นนี้ ลูกก็เลยเกิดความกล้าหาญนำ 12 ภาพไปทำเป็นปฏิทิน (ของปี 2007) และไม่ใช่แค่ใช้แต่ภาพวาดเท่านั้น ลูกหาพระวาจา 12 บทใส่เข้าไปกับทุกภาพด้วย ทำให้ลูกมีความสุขมากกว่าอย่างน้อยก็มีคน 2,000 คน (ลูกพิมพ์ 2,000 ฉบับ) ที่ได้อ่านพระ

วาจาของพระองค์ ส่วนอ่านแล้วจะเกิดผลอะไรหรือไม่ ก็สุดแล้วแต่

ต่อมาคือปีที่แล้ว ลูกเปื้อนการวาดภาพวิจิตร จึงคิดจะเปลี่ยนแนววาด คิดอยากจะวาดภาพคน ไปๆ มาๆ ก็เลยบอกกับตัวเองว่า ทำไมไม่วาดรูปพระเยซูเลยละ ทีนี้ภาพเกี่ยวกับพระศาสนจักรของเราก็ล้นแล้วแต่เป็นภาพที่วาดโดยจิตรกรเอก ระดับโลกสมัยโน้นทั้งนั้น แล้วลูกจะมีปัญญาวาดหรือ? เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ลูกจึงไปขอคุณพ่อผู้ที่ลูกเคารพรัก เป็นนายชุมพาบาลของครอบครัวของลูกให้ช่วยหาภาพเกี่ยวกับพระศาสนจักรของเราที่ unknown หรือคนส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้จัก คุณพ่อก็ใจดีบอกให้ลูกไปค้นเอาภาพเองจากแมกกาซีนในห้องคุณพ่อ ลูกก็เลือกได้หลายเล่ม ดีใจมาก และในที่สุดก็เลือกได้ภาพหนึ่งที่ลูกเองไม่เคยเห็น เป็นภาพนักบุญโรมัสกำลังเอานิ้วจิ้มแผลที่พระสีข้างของพระเยซูเจ้า (ลูกกราบขออภัยที่ไม่ทราบราชาศัพท์ของคำว่า พระสีข้าง พระเจ้าข้า) แล้วลูกก็บอกอาจารย์ที่สอนวาดว่าที่เลือกรูปนี้เพราะเป็นภาพที่ “unknown” อาจารย์หัวเราะชอบใจ ถามลูกว่ารู้จักผู้วาดภาพนี้ไหม? ลูกตอบด้วยความบริสุทธิ์ใจทันทีว่า ไม่รู้จัก คงจะเป็นศิลปินชกกะคนหนึ่งในสมัยนั้น อาจารย์จึงบอกลูกว่า Caravaggio เป็นศิลปินที่รองจาก Michael Angelo เท่านั้นในสมัยนั้น !

ไม่มีข้ออ้างในความเชื่อป้อของลูกอีกแล้ว นอกจากจะตอบอย่างซื่อๆ ว่า ก็ลูกไม่เคยเรียนสายศิลปะมา เรียนแต่สายวิทย์และธุรกิจ ก็เลยไม่รู้เรื่องเรื่องประวัติศาสตร์ด้านศิลปะและในใจลูกก็ได้ขอโทษศิลปินผู้โด่งดังท่านนี้ไปหลายรอบแล้ว

นอกจากภาพนี้ซึ่งลูกตั้งชื่อตามศิลปินต้นฉบับว่า “Doubting Thomas: A Tribute to Caravaggio” แล้ว ลูกยังวาดภาพพระพักตร์พระเยซูเจ้าจากการ์ตูนบทสวดแผ่นเล็กๆ ที่เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งได้ให้ยืม เป็นภาพสีน้ำมันขนาด 30x40 ซม. ซึ่งลูกตั้งชื่อว่า “My Jesus” ปรากฏว่า 2 ภาพนี้ รวมทั้งภาพวิจิตรอื่นๆ ได้ถูกนำไปจัดนิทรรศการในสัปดาห์ที่ผ่านมา (14-23 มี.ค.) และเนื่องจากงานที่จัดแสดงทั้งหมดเป็นภาพของจิตรกรสมัครเล่น และมีของลูกคนเดียวที่มีภาพพระเยซู และผู้จัดได้นำทั้ง 2 ภาพไปจัดไว้ข้างหน้าสุด และมีผู้มาถามลูกเกี่ยวกับความหมายของ “Doubting Thomas” ตลอดงาน และในโอกาสฉลองปีสถาปนาปีนี้ ลูกขอถวายภาพทั้ง 2 เป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ พระเจ้าข้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ความฝันเล็กๆ ที่ดูเหมือนจะไม่มีทางเป็นไปได้ที่ลูกจะนำงานศิลปะมาถวายเกียรติแด่พระองค์ ก็ได้กลายเป็นความจริงขึ้นมา เป็นเรื่องพิสูจน์อีกครั้งหนึ่งว่า เมื่อเราตั้งใจจะทำอะไรในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเล็กเพียงใดก็ตามเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ พระองค์ทรงรับทราบและก็จะประทานพระพรให้ความฝันนั้นเป็นความจริงขึ้นมาได้ ขอให้เป็นการถวายเกียรติจากใจจริงเท่านั้น

อัศจรรย์จริงๆ!

ลูกขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความตื่นเต้นยินดีและอิ่มสุข เพราะความสุขที่เกิดจากการได้ทำสิ่งที่ตนชอบและยังได้ถวายเกียรติแด่พระองค์นั้น เป็นความสุขที่อิ่มใจ ที่แม้แต่เงินเป็นแสนล้านก็หาซื้อไม่ได้ พระเจ้าข้า

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า

“ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์” สดุดี 84:5

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

ขอขอบคุณอาจารย์ท่านที่ผู้เขียนเคารพรัก ที่ได้โทรมาให้ความรู้ว่าใน “บทสวดของฉันทบที่ 197 เรื่องคนละโลก” ประโยคที่ว่า “เพราะหม่ามี้ก็ยังเป็น**มนุษย์**” นั้น ผู้เขียนได้ใช้คำไม่ถูกต้อง เพราะคำว่ามนุษย์มาจากรากศัพท์ 2 คำ คือ “มะนะ” หรือ “มโน” ซึ่งแปลว่า “จิต” “อุชยะ” แปลว่า “สูง” มนุษย์จึงหมายความว่า “คนที่มีจิตใจสูง”

ดังนั้น ในบริบทที่ผู้เขียนต้องการสื่อ นั้น จึงควรเขียนว่า “หม่ามี้ก็ยังเป็น**ปุถุชน**” จึงจะถูกต้อง

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ท่านนั้นมา ณ ที่นี้ด้วยความเคารพและความกตัญญู

และขอกราบขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ประทานสติปัญญาแก่ลูกของพระองค์คนนี้ผ่านบทสวดของลูกตลอด

มา

My Little Prayers

บทสวดขอขมา

บทที่ 199

จะสวดอย่างไรดี

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในปีนี้ วันสงกรานต์ตรงกับวันอาทิตย์ ลูกและลูกๆ ไปวัดฟังมิสซาตามปกติ แต่บรรยากาศในวัดวันนั้นไม่ใช่เป็นแค่วันอาทิตย์วันหนึ่ง บรรดานักซบทั้งหลายต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าลายดอกไม้สีสันสดใส เช่นเดียวกับสัตบุรุษส่วนใหญ่และหลังมิสซาลูกก็ได้เห็นภาพที่น่าประทับใจที่เกิดขึ้นได้เฉพาะในเมืองไทยเท่านั้น

มีสัตบุรุษกลุ่มหนึ่งเตรียมพวงมาลัยสายยาวร้อยด้วยดอกกล้วยไม้ไปมอบให้บรรดาพระสงฆ์เพื่อคล้องคอ และมีการรดน้ำให้คุณพ่อที่มีมือ ตามธรรมเนียมของคนไทยในวันปีใหม่ไทย ทุกคนมีแต่รอยยิ้มบนใบหน้า แม้อากาศจะร้อนอบอ้าว น້องๆ ในห้องชานวาก็ตาม 😊

ลูกกลับบ้านด้วยความรู้สึกสดชื่น ประทับใจกับภาพที่เพิ่งเห็นมา ความรู้สึกของลูกในตอนนั้น คือความภูมิใจในการเป็นคนไทยคนหนึ่งที่เกิดมาในประเทศที่มีประเพณีวัฒนธรรมอันงดงามและน่าชื่นชมเช่นนี้

ในเย็นนั้นขณะที่กำลังดูข่าวอยู่ ก็มีการประกาศตัวเลขของผู้ตาย ตลอดจนผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนวันสงกรานต์ ความสดชื่นเบิกบานถูกความหดหู่และเหี่ยวใจเกิดมาแทนที่ ตายกันอีกแล้ว ทำไมหนอ? ทุกๆ วันหยุดประจำปี ไม่ว่าจะเป็วันปีใหม่ วันสงกรานต์ ซึ่งควรจะเป็นวันฉลองที่มีความสุขของคนไทยที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันในครอบครัว จึงต้องเป็วันเศร้าโศกของร้อยๆ ครอบครัวที่ต้องสูญเสียสมาชิกในครอบครัว เพราะอุบัติเหตุจากการซบซึ่ทั้งๆ ที่รัฐบาลก็ประชาสัมพันธ์กันโครมๆ ว่า “เมาอย่าซบ” ฯลฯ แต่ละปี ความตายเหล่านี้เป็สิ่งหลีกเลี่ยงได้ แต่ทำไม.....

สำหรับลูกแล้ว ลูกสามารถสวดทูลต่อพระองค์ได้ในทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ช่วงหลังๆ นี้ มีหลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกินที่ลูกไม่ทราบว่าจะสวดทูลขอพระองค์อย่างไรดี ลูกจนด้วยเกล้าจริงๆ

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้สติแก่ผู้ซบซึ่ที่เมาเหล้าเหล้านั้นว่าการตายเช่นนั้น เป็นการตายที่สูญเปล่า (senseless death) ชีวิตควรจะมีค่ามากกว่านั้นมิใช่หรือ?

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้จิตใจคนไทยที่ไปขโมยถอดน็อตเสาไฟฟ้าทำให้รู้จักคิดอย่างมนุษย์ว่าเงินที่พวกเขาได้จากการขายน็อตพวกนั้นเพียง 1,000บาท อาจจะทำให้รัฐต้องจ่ายเงินถึงพันล้านบาทในการสร้างเสาไฟฟ้าใหม่

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้จิตใจผู้รับซื้อของเก่าว่าพวกเขาก็ไม่ดีไปกว่าผู้ที่ขโมยน็อตเสาไฟฟ้า ผาต่อ มิเตอร์ประปา ที่กั้นรถขอถนน ลวดทองแดงจากสายไฟฟ้า ฯลฯ เลย ก็เพราะพวกเขาซื้อของเหล่านี้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นของหลวงที่ขโมยมา

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้สติแก่วัยรุ่นที่ชอบชิงมอเตอร์ไซด์ไปวนเมืองกลางคืนว่า ลูกเอ๋ย ถ้าพวกลูกอยากจะทำชั่วหาเสี้ยน ก็ควรไปหาเสี้ยนแหลมๆ ในที่ลับตาคนเถิด จะได้ไม่ต้องให้ผู้อื่นต้องเดือดร้อนเพราะเสี้ยนของพวกลูกไปด้วย

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้คลายแก่ผู้ที่มีวาสนาได้ปกครองบ้านปกครองเมืองว่า การนำปลาไปแจกให้แก่ชาวบ้านโดยไม่สอนให้พวกเขารู้จักวิธีตกปลานั้น เปรียบประดุจเป็นการมอมเมาพวกเขาเหล่านั้นให้ติดยาเสพติด

ลูกจะสวดอย่างไรดี..... เพื่อทูลขอพระองค์ให้คลายแก่ผู้ที่ได้รับเลือกจากประชาชนให้เข้าไปทำงานแทนพวกเขา ในสภาว่า ให้คิดถึงหัวอกของโจรทั่วไปบ้าง เพราะเขาว่อกันว่า สาเหตุที่โจรทั่วไปต้องติดคุกเพราะพวกเขาไม่มีโอกาสเข้าไปแก้รัฐธรรมนูญในรัฐสภา!

ลูกจะสวดอย่างไรดี.....

ทุกวันนี้ เมืองไทยของเราเปลี่ยนไปมาก รวมทั้งอากาศก็วิปริตผิดปกติ จนหลายๆ คนบ่นไม่อยากเป็นคนไทยอีกต่อไป เพราะบางครั้ง ความรู้สึกเหมือนเอาคนสติดีไปอยู่ในโรงพยาบาลคนโรคจิต ไปๆ มาๆ เลยไม่รู้ว่าเป็นคนปกติ คนอื่นเขาบ้า หรือคนอื่นเขาปกติ เราเองต่างหากที่เป็นบ้าซะเอง !!!

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ท่ามกลางความสับสนอลหม่านของสังคมไทยในปัจจุบัน ลูกพยายามจะสวดทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยประเทศไทยอันเป็นที่รักที่หวงของคนในชาติที่มีความรักชาติจริงๆ ไม่ใช่รักแค่ลมปาก แต่ลูกไม่ทราบจะสวดทูลขอพระองค์อย่างไรดี อีกทั้งไม่ทราบจะขอให้พระองค์ทรงช่วยเริ่มจากจุดไหน ขณะนี้ในสวนเอเดนไทย นายอาดัมไทยเกือบทั้งประเทศต่างเชื่อนางเอวาไทย กินแอปเปิ้ลไทยกันทั้งหมดแล้ว พระเจ้าข้า

ลูกขอคุกเข่าต่อพระพักตร์พระองค์ ทูลขอพระองค์เพียงว่า “ข้าแต่พระเป็นเจ้า โปรดทรงประทานพระพรให้ประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของพวกเราเถอญ อาแมน”

ลูกสวดได้เพียงเท่านี้ พระเจ้าข้า เพราะแม้ลูกจะไม่ทราบว่าสวดทูลพระองค์อย่างไรดี พระองค์ย่อมทรงทราบดีกว่าลูกว่าพระองค์จะทรงช่วยประเทศของลูกอย่างไร ตามน้ำพระทัยของพระองค์

ลูกทูลพระองค์จนหมดสิ้นความทุกขีใจของลูกแล้ว ขอกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความเคารพรักและกตัญญูอย่างสิ้นสุดจิตใจพระเจ้าข้า

**“ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยด้วยเถิด ผู้จงรักภักดีไม่มีเหลือแล้ว ผู้ซื่อสัตย์หายไปแล้วจากหมู่บุตรแห่งมนุษย์
ทุกคนกล่าวเท็จต่อกัน ปากหวานแต่ขาดความจริงใจ” สดุดี 12:1-2**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

My Little Prayers

บทสวดของฉัน

บทที่ 200

ขอเป็นพยาน

ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า เวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊บเดียว ลูกเขียน “บทสวดของฉัน” ถวายแด่พระองค์ ถึงบทที่ 200 แล้ว เนื่องจากบทนี้ถือเป็น Milestone อีกขั้นหนึ่งของลูกในการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์ ลูกจึงขอเขียน พิเศษเป็นบทกลอนที่มีพระวาจาประกอบ เพื่อถวายเกียรติและความรัก ความกตัญญูที่ลูกมีต่อพระองค์อย่างสูงสุดดังต่อไปนี้ พระเจ้าข้า

สองร้อยบทภาวนาของลูกนี้
ทุกทุกบทล้วนมีซึ่งความหมาย
ลูกเขียนทูลทุกบทสุดใจกาย
เขียนถวายพระองค์ด้วยวิญญูณ์
เมื่อใหม่ใหม่ลูกคิดอยู่ในใจ
ให้สงสัยจึงถามลูกสาวว่า
นอกจากพระมีใครหนอขออ่านมา
ลูกตอบว่ามีแม่แม่และหนูเอง 😊
เขียนเขียนไปเริ่มมีคนขออ่านจริง
ดีใจยิ่งให้กระฉับกระฉ่าง
พลันรู้สึกต้องเสริมบทบรรเลง
พระวาจาตัวเองคือหลักใจ
เมื่อคิดได้ตั้งนั้นจึงเพียรพร่ำ
ทุกเช้าค่ำเฝ้าศึกษาไม่สงสัย
พระคัมภีร์ทุกบทฝึกอ่านไป
พระวาจานำมาใส่บทภาวนา
จากการเขียนมานั้นเป็นการอ่าน
กลายเป็นการสื่อสารไม่กังขา
ลูกน้อยสวดพระตอบผ่านพระวาจา
เกิดขึ้นมาอัศจรรย์ชีวิตตน (ยากอบ 5:16)

ความเชื่อเริ่มหยั่งลึกดังรากแก้ว
เริ่มเปลี่ยนแนวชีวิตไม่ฉงน (ยากอบ 2:17)
เมื่อมีพระเป็นหลักไม่กังวล
มีชีพชนม์เพื่อพระให้พระนำ (ยอห์น 11:41)
อุปสรรคน้อยใหญ่ที่ขวางกั้น
มีอาจพลิกความมุ่งมั่นให้ถล่ำ
ผ่านปัญหาเกิดปัญญาพาดจำ
พระประทานเสริมกำลังเมื่ออ่อนแรง (2 คร. 12:9-10)
มีบ่อยครั้งพระบอกให้ตัดเชือก
ไม่ต้องเลือกไม่ต้องคิดไม่แสวง
เหมือนไต้เขาห้อยกลางฟ้าแปรแปลง
ตัดแสดงความเชื่อไม่รี้งรอ (ยากอบ 1:3)
แล้วพระก็อุ้มลูกทุกครั้งไว้
ด้วยหทัยเปี่ยมความรักเอนหอน
ค่อยค่อยวางลูกลงบนกลางฟลอร์
แล้วลูกก็ปลอดภัยพระคุ้มครอง (ยากอบ 1:12)
มาบัดนี้ใจลูกสำราญยิ่ง
ได้แอบอิงอบอุ่นเฉลิมฉลอง
ในใจมีแต่ความสุขไม่คะนอง
ทุกวันร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ (สดุดี 150:1-6)

อีกทั้งได้เห็นแก่นแท้ของมนุษย์
ที่แสนสุดไร้สาระและลุ่มหลง
สารพัดสารเพแสนจะปลง
ได้พระองค์คือความจริงแสงส่องทาง (สดุดี 119:160)
เมื่อไม่ยึดทุกอย่างนอกจากพระ
ความจริงจะผลึกทุกสิ่งที่เกิดขวาง (ยอห์น 8:31-32)
ออกจากใจออกจากกายให้ปล่อยวาง
ทุกหนทางพระเสริมเติมปัญญา
ชีวิตลูกทุกวันนี้เหมือนองุ่น
ที่แนบชิดอบอุ่นไม่กังขา
ติดสนิทเฝ้าองุ่นผลพวงพา (ยอห์น 15:5)
สุดวิญญูณ์เพื่อพระเจ้าจงอกงาม
พระคือพ่อ พระคือครู พระคือหมอ
ยังมีพอพระตอบยามลูกถาม (สดุดี 107:9)
เป็นประธานบริษัทลูกใช้แต่นาม
ลูกทำตามพระประสงค์องค์ราชันย์ (สุภาษิต 3:5-6)
ด้วยศรัทธาพระเจ้าให้ประจักษ์
เขาทั้งลูกถูกเลื่อนผลึกให้เห็นทัน (มัทธิว 21:21-22)
ชีวิตได้รับสัมผัสอัศจรรย์ (สดุดี 9:1)
ทุกคืนวันลูกน้อยยสดุดี

ลูกรักพระองค์ พระเจ้าข้า 😊

ขอน้อมนบทศน์ขึ้นเหนือเกล้า
ก้มกราบเอาแทบพระบาทพระทรงศรี
ลูกรู้คุณกตัญญูพระภูมิ (โคโลสี 3:17)
ชีวิตนี้ได้แสงส่องประทาน (สดุดี 97:1)
สันติสุขปีติสุขสองคำนี้
เป็นสุขที่เกินคำจะกล่าวขาน (ฟิลิปปี 4:6-7)
เป็นสุขที่แท้จริงและยาวนาน
เพราะพบพาลพระเจ้าได้สุขครอง (ยอห์น 13:17)
ลูกเขียนกลอนบทสองร้อยเพื่อทูลว่า
พระวาจาของพระองค์ใครสนอง
เหมือนสร้างบ้านบนหินมีฐานรอง (มัทธิว 8:24-27)
สุขทั้งผองขอเป็นพยานเอย
(ยอห์น 1:7-8 และ กิจการของอัครทูต 20:24)

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

